

Giao Tập

Contents

Giao Tập	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	8
3. Quyển 1 - Chương 3	17
4. Quyển 1 - Chương 4	25
5. Quyển 1 - Chương 5	35
6. Quyển 1 - Chương 6	43
7. Quyển 1 - Chương 7	52
8. Quyển 1 - Chương 8	60
9. Quyển 1 - Chương 9	68
10. Quyển 1 - Chương 10	74
11. Quyển 2 - Chương 11	81
12. Quyển 2 - Chương 12	88
13. Quyển 2 - Chương 13	97
14. Quyển 2 - Chương 14	106
15. Quyển 2 - Chương 15	116
16. Quyển 2 - Chương 16	124
17. Quyển 2 - Chương 17	130
18. Quyển 2 - Chương 18	139
19. Quyển 2 - Chương 19	150
20. Quyển 2 - Chương 20	160

Giao Tập

Giới thiệu

Editor : Đồng Hoàng Thể loại : Đô thị tình duyên, huyền huyền, ôn nhu công, hồ ly gian xảo dụ thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-tap>

1. Quyển 1 - Chương 1

Sắp tới nửa đêm, hộp đêm KS xa hoa nhất thành phố Hương Đảo lúc này đang tụ tập khách khứa. Ngoài cửa lớn, sáu gã thiếu niên anh tuấn phụ trách đón khách, trên người mặc chiếc áo đuôi tôm kiểu Âu với hai hàng khuy áo hoa lệ, mang bao tay trắng như tuyết, thuần thục đưa tay hướng dẫn xe liên tục chạy tới chạy lui. Lúc xe dừng lại ở chỗ đường quẹo ngoài cửa chính, một cậu trai sớm đã đứng đợi ở bãi đỗ xe bên cạnh lập tức nghênh đón, giúp khách mở cửa xe, rồi nhận lấy chìa khóa, đánh xe đến chỗ đậu dưới tầng ngầm.

Mấy gã thiếu niên phụ trách đón khách ở cửa lớn này đều đeo tai nghe, thỉnh thoảng giữ liên lạc với người ở bãi đỗ xe dưới tầng ngầm. Hộp đêm KS sở hữu ba tầng ngầm đậu xe, tiếc rằng buôn bán làm ăn thực sự quá tốt, “xe nhiều nên gây tai nạn” rất thường xuyên, cần phải luôn luôn chú ý điều phối vị trí xe, làm cho tân khách yên tâm tiến vào.

Lúc mấy thiếu niên đang đón khách nhìn thấy một đoàn xe nổi tiếng đủ loại chạy đến gần, bọn họ hiển nhiên nhận ra những chiếc xe này, toàn bộ lập tức ra nghênh đón, đứng ngay ngắn xong, quản lý đại sảnh của hộp đêm từ trong cửa lớn nhìn thấy tình hình như vậy cũng vội vàng đi ra, đứng đầu hàng ngũ.

Aston Martin DB5 xanh lục nhạt đuôi bạc, De Tomaso Pantera màu đen, Ferrari Maranello đỏ tươi và Testarosa chanh vàng, Lamborghini Diablo màu lam, Mercury Custom màu vàng sâm panh, Porsche Boxster màu trắng và Speedster màu bạc... .. Đoàn xe rất dài dừng trên làn xe, đủ loại xe hơi nổi tiếng thu hút ánh mắt của mọi người. Là ai? Là ai có thể có được nhiều xe hơi nổi tiếng như vậy, trước không cần nói số lượng, chỉ riêng màu sắc thôi cũng đủ bắt mắt rồi.

Nhóm thiếu niên tiến lên mở cửa xe, xuống xe trước tiên là một loạt thiếu niên có gương mặt xinh đẹp mặc tây trang màu đen, trong đó có một người thoát nhìn tuổi hơi lớn, mái tóc dài tới eo màu bạc làm bộ âu phục đen càng thêm nổi bật. Xuống xe theo sau chàng trai tóc bạc là một người đàn ông trưởng thành mặc âu phục trắng, trong nháy mắt xuống xe, mái tóc đen của hắn bị cơn gió đêm thổi tung, hắn đưa tay vuốt lại một chút, lúc giơ tay nhắc chân đều hiện lên vẻ phong tình quyến rũ không nói nên lời.

Nhóm thiếu niên ngay ngắn hướng về phía người đàn ông áo trắng cúi người chào, hắn nhìn cũng không nhìn, khẽ nhếch đầu, đi thẳng hướng cửa lớn, quản lý đại sảnh cung kính bám theo sau. Lúc đoàn người đi qua tiền sảnh rộng lớn ở tầng một của hộp đêm, toàn bộ người trong phòng đều không thể tự chủ chăm chú nhìn bọn họ một cách tôn kính, mấy gã thiếu niên áo đen kia đã đủ để thu hút ánh mắt mọi người, lại thêm hai người đàn ông anh tuấn trưởng thành một đen một trắng, trong lúc nhất thời làm mọi người đều không biết nên nhìn người nào mới tốt.

“Ôi, là ai vậy?” Đợi đến khi đoàn người này đi vào thang máy, một vị khách nào đó ở đại sảnh liên tục xem náo nhiệt đến độ quên rời đi lên tiếng hỏi.

“Anh biết không?” Bên cạnh ông ta có người tiếp lời.

“Là ai? Là ‘thiếu gia’ của nơi này sao? Người mặc đồ trắng kia, dáng dấp kia, tư thái kia, là hồng bài hạng nhất sao? Chắc chắn đúng rồi!” Người khách dùng giọng điệu quả quyết nói. Nếu không phải là ngư lang nổi danh nhất, thì làm sao có thể phô trương lớn như vậy.

“Phốc...” Người bên cạnh bật cười, “Hả, hồng bài? Nên nói thế nào nhỉ? Biệt hiệu của anh ta chính là – Đế vương bóng đêm!”

“Wow, đế vương!” Người đàn ông dùng vẻ mặt khoa trương nhắc lại, “Là ngư lang đỉnh nhất sao? Nhất định rất đắt nha.”

Người bên cạnh cười nói: “Anh ta là vô giá. Vả lại, cho dù có giá thì cũng không phải là giá thị trường.”

“Vì sao?” Người đàn ông lưu luyến nhìn thang máy, “Làm sao lại không có giá trị trường, mê người như vậy, khẳng định có rất nhiều đàn ông bưng tiền quỹ gối dưới chân anh ta!”

Người bên cạnh không khỏi xoay mặt trừng người đàn ông đang nói chuyện, “Trời đất, anh đang nói gì vậy? Anh thật sự không biết à. Người mặc đồ trắng là Mạc Ngữ Phi, chủ tịch tập đoàn Mạc thị, là người đứng đầu tập đoàn giải trí này đó. Hộp đêm này chính là của anh ta! Đám người xinh đẹp mặc đồ đen kia là vệ sĩ của anh ta.”

“A...” Miệng người đàn ông mở lớn, nửa ngày cũng chưa khép lại. “Để vương bóng đêm...”

Người đàn ông biết nội tình ở bên cạnh kia nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của người bên cạnh mình, cười nói: “Còn có, anh ta nha, chính là một con hồ ly chính cống đó...”

“Hồ ly... Để vương... ..”

Thành phố Hương Đảo có rất nhiều yêu thú, trong đó có một bộ phận gia tộc đã sống ở đây trên trăm năm, mấy gia tộc yêu thú lớn hơn đã có đủ quy mô lẫn sức ảnh hưởng. Mạc thị của gia tộc hồ ly chính là một tộc như vậy. Các hồ ly nhiều đời làm những nghề đặc biệt, từ khi vùng này mở cửa thông thương đến nay thì những nghề này đều hợp pháp, càng làm cho các hồ ly có cơ sở hành nghề, hiện tại, Mạc thị đã có trên ba mươi phần trăm hộp đêm, cửa hiệu đêm và khách sạn tình nhân ở Hương Đảo. Tộc trưởng hiện tại của Mạc thị – Mạc Ngữ Phi, càng xứng với danh hiệu “Để vương bóng đêm” này.

Mạc Ngữ Phi sải bước trên hành lang, chiếc thảm quý dưới chân giấu đi tiếng bước chân, phía sau, đám vệ sĩ của hắn bám sát theo đuôi. Nhìn thấy Mạc Ngữ Phi vẻ mặt nghiêm túc, quản lý trực ban đêm nay của hộp đêm KS đối với chủ tịch tập đoàn đột nhiên bắt đầu lộ ra vẻ vô cùng bối rối. Nhìn thấy gã khom lưng thật sâu hành lễ, mà bộ dáng ở bên cạnh mình lúc lên tầng thỉnh thoảng lấy khăn tay ra lau mồ hôi, làm Mạc Ngữ Phi không khỏi khinh thường trong lòng. Quả nhiên nhân tài các trưởng lão trong tộc tiến cử chính là không thể chường mặt ra ngoài, cho nên hộp đêm do gã quản lý mới luôn xảy ra vài tình huống bất ngờ, còn phải để người cấp cao ra tay dọn dẹp. Hừ, một kẻ ngu ngốc!

Ngồi bên bàn làm việc hình chữ U trong phòng họp ở tầng cao nhất, Mạc Ngữ Phi giương tầm mắt lên, hơi mang theo khinh thường liếc người đàn ông đang đứng khép nép, lại có vẻ có chút e dè yếu đuối bên cạnh, sau đó giọng nói lạnh như băng sai bảo: “Anh còn đứng đó làm gì! Đem bản báo cáo công trạng gần đây lấy cho tôi xem.”

“Vâng, vâng!”

Sau khi cẩn thận đưa văn kiện lên, quản lý nửa khom lưng, lui ra khỏi văn phòng, chỉ để lại Mạc Ngữ Phi và người đàn ông tóc bạc áo đen đứng bên cạnh hắn. Đóng cửa lớn lại, quản lý thở nhẹ một hơi, lập tức lại dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn một chút đám vệ sĩ mũ thiếu niên đứng ngoài cửa, nói một câu: “Tôi xuống trước.” Sau đó vội vàng lui ra.

Trong phòng, Dịch Thừa Phong đứng kề sát cửa sổ, cảnh giác liếc nhìn từng góc ngách trong phòng, đồng thời nói với Mạc Ngữ Phi: “Tôi nhớ rõ cậu không thích đến đây.”

Ánh mắt Mạc Ngữ Phi căn bản không lưu lại ở văn kiện trên mặt bàn, đứng đưng cười nói: “Đúng vậy.”

“Vậy hôm nay sao lại muốn tới?” Thân là kẻ trung thành nhất bên cạnh Mạc Ngữ Phi, cũng là vệ sĩ đi theo hắn lâu nhất, Dịch Thừa Phong đối với tên hồ ly thay đổi thất thường này ít nhiều có chút hiểu rõ, anh tò mò về Mạc Ngữ Phi luôn luôn xem mình là trung tâm lại tự cao tự đại vì sao muốn đến nơi hắn không thích.

“Không biết... Muốn tới thì tới thôi...” Mạc Ngữ Phi ngữ khí rất tùy tiện nói. Dịch Thừa Phong đứng bên cạnh cảm thấy vừa giận vừa buồn cười, anh cho rằng Mạc Ngữ Phi đêm nay sau khi kết thúc công việc không quay về nhà nghỉ ngơi, mà là đột nhiên hạ lệnh đến đây, chẳng qua là muốn xem tên quản lý không do hắn bổ nhiệm, mà được các trưởng lão Mạc thị tiến cử kia khó xử khi trông thấy hắn. Không nghĩ đến Mạc Ngữ Phi cùng các trưởng lão trở mặt lần nữa lại thỏa hiệp, đồng ý để người đàn ông kia đến quản lý hộp đêm lớn nhất này của Mạc thị, nhưng, điều này cũng không chứng tỏ Mạc Ngữ Phi thừa nhận gã. Điểm này có thể được chứng minh tốt nhất từ việc Mạc Ngữ Phi thường xuyên bắt người đến tuần tra – lấy danh nghĩa là tuần tra nhưng trên thực tế chính là soi mói mượn cơ hội gây khó dễ.

Mạc Ngữ Phi ngẩng ngó cây bút trong tay, nhìn lướt qua đồng hồ trên cổ tay, sau đó tùy ý lật xem một chút báo cáo trong tay. Chữ số trong báo cáo là một điểm khiến Mạc Ngữ Phi tuy cảm thấy không hài lòng, nhưng vẫn không đến mức khó coi khiến hắn lấy đây làm lí do gọi quản lý đến khiển trách, hắn bỏ văn kiện trong tay xuống, quay đi thưởng thức cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Không quay về sao?” Dịch Thừa Phong hạ tầm mắt xuống chăm chú nhìn lên cổ tay một cái, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Đợi một lát nữa thôi... ..”

Mạc Ngữ Phi cũng không biết hẳn vì sao lại muốn tiếp tục ở nơi này, vì sao muốn nói “Đợi một lát nữa thôi”. Hôm nay từ lúc nhá nhem tối, Mạc Ngữ Phi đã bắt đầu bồn chồn bất an, có loại buồn bức không rõ, hẳn không nghĩ ra là vì cái gì, cuối cùng, theo sự thúc đẩy của bản năng, sau khi kết thúc công việc, liền chạy đến KS. Biết rõ là nên quay về nghỉ ngơi, nhưng tiềm thức trong lòng dường như không ngừng nói: “Đợi một lát, đợi một lát nữa thôi...”

Bên ngoài hộp đêm KS, một đám thanh niên ôm vai bá cổ từ trên vỉa hè đi qua, tựa hồ là vì chuyện gì đó mà cùng nhau đi ăn khuya chúc mừng, vừa đi vừa ha hả cười nói, trêu đùa nhau. Nhóm thiếu niên đón khách nghĩ rằng bọn họ chỉ là người đi đường bình thường, nhưng khi bọn họ nhìn thấy một người nào đó trong đám người kia, thì thiếu niên từng thấy qua vô số người vậy mà lại ngây người, yên lặng nhìn người kia, lập tức, sắc mặt thiếu niên ửng đỏ, vẫn nhìn theo đám người đã đi xa kia.

“Thấy được không...” Một thiếu niên hỏi một người khác.

“Ừ, thấy rồi...”

“Thật anh tuấn...”

“Đúng vậy...”

Hai thiếu niên dường như quên mất mình đang làm việc, mê mẩn nhìn về phía người lạ mặt anh tuấn vừa mới đi qua, cho đến khi có đồng nghiệp khác kêu to, lúc này mới từ trong trạng thái sững người tỉnh lại, tiếp tục tập trung vào công việc.

Trong đám người đi qua kia cũng có thảo luận nho nhỏ.

“Này, nơi vừa nãy, khẳng định là rất đắt nha, nghe nói là hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố...”

“Không được đi!”

“Tôi tùy tiện nói thôi, cậu khẩn trương cái gì.”

“Vừa rồi người phục vụ đón khách kia nhìn sĩ quan huấn luyện của chúng ta đó.”

“Ha ha, chắc chắn là vậy rồi!”

Người đàn ông được gọi là “Sĩ quan huấn luyện” giọng điệu ôn hòa phản bác nói: “Không được nói lung tung.”

“Sĩ quan huấn luyện, bọn họ chắc chắn là đang nhìn anh, anh bộ dáng anh tuấn như vậy...”

“Đúng vậy, đúng vậy. Nghe nói hộp đêm kia là của yêu thú hồ ly mở ra, người có vị nam nhân giống như sĩ quan huấn luyện của chúng ta, khẳng định có thể mê chết hồ ly chuyên mê hoặc người khác kia, a ha, hóa ra sĩ quan huấn luyện của chúng ta mới thực sự là kẻ vạn người mê...”

Người đàn ông không phản bác lại, anh biết mấy cái đứa này chỉ cần mở đề tài ra thì chắc chắn sẽ không ngừng được, lấy im lặng hưởng ứng trái lại có thể nhanh khiến bọn họ chuyển sang đề tài mới hơn. Quả nhiên, thấy sĩ quan huấn luyện không hề rằng, những người khác lại tán gẫu sang chuyện khác.

Trong KS, Mạc Ngữ Phi vốn vẫn im lặng tĩnh tọa đột nhiên đứng lên, đơn giản ra lệnh nói: “Chúng ta đi.” Dịch Thừa Phong đã quen với kiểu tính khí thất thường này của Mạc Ngữ Phi lập tức theo sau hẳn, cùng đi ra khỏi văn phòng.

“Quay về sao?” Trong thang máy, Dịch Thừa Phong hỏi.

“Không.”

“Vậy cậu...” Dịch Thừa Phong có chút khó hiểu, đã gần khuya, Mạc Ngữ Phi không làm việc, lại không về nhà nghỉ ngơi, cũng nhìn không ra hẳn đang định tiêu khiển ở đâu, hẳn đến cùng muốn làm gì?

“Cùng tôi đi hóng gió.”

Mạc Ngũ Phi nói như vậy, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra biểu tình thoải mái, Dịch Thừa Phong nhận ra những điều này, nghi hoặc trong lòng ngày càng nhiều, anh biết hỏi không ra đáp án, vì vậy cũng không nói gì, tự mình ngồi lên ghế lái.

“Đi đâu? Lên núi được không?” Đã muốn hóng gió, đương nhiên là lên núi nhìn xuống cảnh đêm ở Hương Đảo mới được.

“Không, lái đến phía trước đi.” Mạc Ngũ Phi hất cằm ra hiệu.

Phía trước là đường phố mờ mờ trong đêm, đèn đường giống như con sông, duỗi thẳng về phương xa. Trong lòng Mạc Ngũ Phi có một thanh âm nói cho hắn biết, ở một nơi nào đó trong màn đêm nhìn không rõ tận cùng này, nơi đó có điểm kết thúc cho hết thấy tâm sự trong lòng hắn.

Một đám đàn ông đã ăn qua bữa khuya đứng ở đầu đường chào tạm biệt nhau, định chia tay rồi ai về nhà nấy.

“Chúng ta ngồi taxi về nhà đi, anh thì sao hả sĩ quan huấn luyện?” Có người hỏi.

“À, nơi này khá gần nhà tôi, tôi đi bộ về là được rồi.” Người đàn ông trưởng thành tuổi cũng hơi lớn trong đám người trả lời.

“Ngại quá sĩ quan huấn luyện a, bắt anh phải cùng chúng tôi đi liên tục thế này.” Có người thấy có lỗi nói. Mọi người vốn có thể lái xe đi, nhưng bởi có người đề xuất ra phương thức đi bộ, kết quả là mọi người đều nửa đi dạo nửa đi bộ từ căn cứ huấn luyện đi thẳng vào thành phố.

“Không sao.” Người đàn ông được gọi là “sĩ quan huấn luyện” rất hòa nhã, khéo miệng mỉm cười với đám học viên kia.

Mọi người ồn ào ngồi lên xe taxi rời đi, sau khi nhìn theo toàn bộ xe taxi đã chạy xa, người đàn ông được gọi là “sĩ quan huấn luyện” kia bước đi về phía nhà anh, bóng dáng cô đơn bị ánh đèn đường kéo ra lúc dài lúc ngắn, thoạt nhìn có một chút trống trải.

Mạc Ngũ Phi ngồi trên xe chú ý đến hình dáng trên lề đường, hắn nhận ra người đó, trong lòng sợ hãi, im lặng thở dài một cái, a, đúng rồi, là anh ta! Người này chính là nguyên nhân thực sự làm hắn hôm nay đứng ngồi không yên. Ở một nơi nào đó sâu thẳm trong lòng giống như bị tác động một chút, Mạc Ngũ Phi kê mặt vào sát cửa xe để nhìn cho rõ hơn, đồng thời dặn dò nói: “Lái chậm một chút, đi theo người kia. Nói xe phía sau duy trì khoảng cách, không cần kinh động anh ta.”

Dịch Thừa Phong vội nhìn một cái lên lề đường, sau đó cầm lấy điện thoại.

Người đàn ông đang đi chậm chậm trên lề đường vẫn chưa chú ý tới trên đường đang có một chiếc xe đang đi theo anh. Nhìn thấy người đàn ông đi vào một tòa cao ốc, Mạc Ngũ Phi bảo Dịch Thừa Phong dừng xe lại, hắn tự mình hạ cửa xe xuống, thò đầu ra, nhìn tòa nhà trước mặt. Thì ra... người đó ở đây, hừm, quả nhiên phúc lợi của viên chức thành phố này không tồi.

“Được rồi, đưa tôi quay về đi.” Mạc Ngũ Phi kéo cửa xe lên, dựa vào trên lưng ghế thoải mái.

Là vì... người này sao? Dịch Thừa Phong vừa nghĩ như vậy, vừa khởi động xe lần nữa, rời khỏi đó đưa Mạc Ngũ Phi về nhà.

Mạc Ngũ Phi có mấy căn biệt thự, nhưng hắn cảm thấy vùng ngoại ô quá mức yên tĩnh, rất ít người đến đó ở, có nhiều khi hắn ở phòng tổng thống trong khách sạn xa hoa của Mạc thị nằm ở khu phố trung tâm, nơi này phục vụ chu đáo, cái gì cũng có, là lựa chọn hàng đầu của nam hồ ly quen hưởng thụ.

Trong phòng ngủ, đèn bàn bên giường tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, cửa sổ sát đất dùng kính một mặt rủ xuống màn cửa bằng lụa đầy màu sắc, từ trong phòng có thể nhìn rõ ánh đèn mê người ở trung tâm thành phố, nhưng người bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn được toàn bộ trong phòng. Mạc Ngũ Phi ngồi trên sofa bên cửa sổ, yên lặng nhìn chăm chú vào đèn xe đang lưu động trên đường cái ngoài cửa sổ.

Hôm nay là lần thứ ba nhìn thấy người đó, hai lần trước đều là trong hành lang.

Hành lang thật sự là một nơi tuyệt diệu, hẹp dài và chật chội, người xa lạ bước vào hành lang không thể không đến gần nhau trong một khoảng thời gian nào đó, gần đến nỗi không có khoảng cách, gần đến nỗi

giống như là người quen thuộc, mà lúc ra khỏi hành lang, tiến vào vùng đất mới rộng lớn, trong khoảng khắc khoảng cách rất gần kia sẽ đột nhiên trở nên xa hơn, hiện ra giống như người đứng. Hai lần trước gặp người đàn ông kia, Mạc Ngữ Phi và anh đều vội vàng sượt qua vai nhau, không nói chuyện, thậm chí ngay cả ánh mắt giao nhau cũng không có, biết rõ điều này rất được người khác coi trọng, Mạc Ngữ Phi trong lòng lại như nghẹn ở cổ, cực kì khó chịu.

Mạc Ngữ Phi dùng ánh mắt kiêu kỳ nhìn hình bóng của mình phản chiếu trên kính cửa sổ, tuy rằng hình bóng này có chút hư ảo, nhưng vẫn đủ để thấy rõ ràng. Mạc Ngữ Phi là hồ ly mắt màu ngọc bích huyết thống chính gốc, tướng mạo con người ở bên ngoài vô cùng thanh tú khôi ngô, mái tóc đen hơi dài một chút giống như tơ tằm rơi xuống trên vai tây trang màu trắng, con ngươi sáng trong veo chớp động, ánh mắt sâu lắng luôn mang theo một chút sâu muợn, phụ nữ vừa thấy, bản năng làm mẹ hoàn toàn sẽ bị kích thích. Khuôn mặt này đã lừa gạt rất nhiều người, khiến cho người nhìn thấy Mạc Ngữ Phi sẽ cho rằng hắn là người đàn ông hội tụ đủ thanh tú, nho nhã, lịch sự trên người, không ai nghĩ đến hắn là đế vương thống trị ngành nghề đặc biệt, mà trên thực tế, nam nhân hồ ly này không chỉ giả dối, đa nghi, mà còn có chút tự kỷ nữa.

Một khuôn mặt thanh tú mê người như vậy, sao còn có người vờ như không thấy? Mạc Ngữ Phi vì việc này chửi thầm không thôi.

Người đàn ông kia – là anh trai của yêu thú hình cảnh Trầm Sở Thiên.

Hừ, Trầm gia bọn họ có gì đặc biệt chứ. Trầm Sở Thiên luôn là một bộ dáng lưu manh cà lơ phất phơ, vậy mà lại là cảnh sát, việc này đã đủ khiến người khác chán ghét rồi, không nghĩ đến anh trai y cũng là cảnh sát luôn, mà còn là một bộ dáng đầu đá cứng nhắc, a ha, khẳng định là người cổ hủ thuộc kiểu phái Thanh Giáo [1], không khiến người khác cười rụng răng mới lạ.

Càng khiến Mạc Ngữ Phi tức giận là, đều đã gặp qua ba lần, nhưng hắn vẫn không biết người đàn ông khiến hắn nhớ mãi không quên đến cùng tên là gì.

Nếu bảo người dưới quyền đi điều tra thì đương nhiên không thành vấn đề, nhưng làm như vậy, há chẳng phải là để lộ tâm tư của hắn sao, vừa nghĩ đến đây thì Mạc Ngữ Phi đã tức giận. Làm sao lại đối với người đàn ông như vậy có cảm giác đặc biệt được chứ? Rõ ràng ghét nhất kiểu người vừa cứng rắn vừa ngốc nghếch giống như tảng đá kia, được rồi, cho dù anh ta thực sự rất anh tuấn, rất mê người, nhưng...

Mạc Ngữ Phi buồn bực cũng không nghĩ tiếp nữa, mang theo tâm tình chán nản nhảy lên giường kéo chăn ra. Trước khi sắp ngủ, nhớ đến việc biết người đàn ông kia ở đâu, trong lòng Mạc Ngữ Phi không kiềm nổi một trận hả hê, âm thầm cười rồi thiếp ngủ.

Từ sau khi biết người đàn ông kia ở đâu, Mạc Ngữ Phi thường vào buổi tối, cũng chính là sau khi kết thúc công việc một ngày, lái xe đến vùng phụ cận kia, hy vọng có thể một lần nhìn thấy thân ảnh người đó đi qua.

Đương nhiên, lúc này hắn chỉ biết mang theo Dịch Thừa Phong làm vệ sĩ.

Là tộc trưởng đương nhiệm của hồ tộc Mạc thị, Mạc Ngữ Phi đương nhiên xứng đáng có nhiều vệ sĩ, mà còn đều là thiếu niên tuấn tú.

Trước tiên tạm thời không bàn đến võ công cùng thuật bắn súng của mấy vệ sĩ này rốt cuộc có tốt hay không, thì tối thiểu mang ra ngoài cũng phải thật nổi bật, hoàn toàn thỏa mãn lòng thích hư vinh của tộc trưởng.

Mạc Ngữ Phi tự mình biết, hắn khéo léo đi cửa sau ở hắc đạo tuy rằng gây thù chuốc oán không nhiều, nhưng kẻ trong hồ tộc không phục hắn lại có khối người, hắn và mấy vị trưởng lão trong tộc đã không hòa thuận nhiều năm, cũng là chuyện người người trong hắc đạo đều biết. Hồ ly tiếc mệnh thường mang theo một đám người ở bên mình, cho dù đánh nhau ra sao, thì chắn đỡ đạn vẫn là có thể.

Các hồ ly bản tính đa nghi, sẽ không tùy tiện tin tưởng ai, đối với Mạc Ngữ Phi mà nói, người duy nhất hắn có thể dùng hai chữ “tín nhiệm” đối xử chính là Dịch Thừa Phong.

Dịch Thừa Phong là một con sói, nói cho chính xác thì anh là yêu thú sói. Dịch Thừa Phong sinh ra ở vùng Cực Bắc lạnh lẽo, lúc còn rất nhỏ đã được cha của Mạc Ngữ Phi mua về, đưa đến trường học chuyên biệt tiến hành huấn luyện và bồi dưỡng, sau khi Dịch Thừa Phong học xong võ công và thuật bắn súng, cha hắn

đã đem con sói này tặng cho con trai, khiến Dịch Thừa Phong trở thành vệ sĩ theo bên cạnh bảo vệ Mạc Ngũ Phi.

Sói và chó cùng loại, hơn nữa từ nhỏ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, Dịch Thừa Phong trung thành bảo vệ chủ nhân, nhiều năm qua vẫn luôn bầu bạn bên cạnh Mạc Ngũ Phi, trở thành vệ sĩ, đồng nghiệp và bạn bè của tên hồ ly này. Mạc Ngũ Phi tuy rằng sẽ không đem toàn bộ tâm tư hay kế hoạch của hắn nói cho Dịch Thừa Phong biết, nhưng Dịch Thừa Phong chắc chắn là người biết nhiều chuyện của Mạc Ngũ Phi nhất, hiểu hắn nhiều nhất.

Ngoại hình con người của Dịch Thừa Phong rất đẹp, tướng mạo anh tuấn bất phàm, một mái tóc màu bạc trắng dài đến eo, con ngươi màu xanh thẫm, anh luôn mặc một thân tây trang màu đen, bộ dáng anh tuấn tàn khốc rất hấp dẫn người khác. Con sói này rất ít nói, thuộc kiểu yên lặng trầm mặc, không đến gần người lạ, anh chỉ thân cận một mình Mạc Ngũ Phi.

“Cậu đây rốt cuộc có ý gì?” Trong ô tô dừng lại bên đường, Dịch Thừa Phong hỏi.

“À, không có gì.”

Nhìn đường phố bên ngoài xe, Dịch Thừa Phong nhớ lại lần trước đã từng tới nơi này, anh trong nháy mắt hiểu được tâm tư cho tới lúc này của tên hồ ly kia, “Cậu đang đợi anh ta sao?”

“Cái gì chứ? Bớt đoán lung tung đi!” Mạc Ngũ Phi lập tức phủ nhận.

Nếu Mạc Ngũ Phi phủ nhận cái gì, người khác tốt nhất chính là không nên hỏi hay nói lại, Dịch Thừa Phong ngậm miệng, ở bên cạnh Mạc Ngũ Phi cùng nhau chờ đợi.

Qua một chốc, Mạc Ngũ Phi kêu chán, “Yên tĩnh quá, mở nhạc ra nghe chút đi.”

Dịch Thừa Phong mở âm thanh trong xe ra, điều chỉnh radio đến kênh âm nhạc.

Nghe ca khúc đang thịnh hành được một chặp, Mạc Ngũ Phi lại kêu chán, “Bài hát gì vậy, thật khó nghe, đổi kênh đi!”

Dịch Thừa Phong tỉnh bơ điều chỉnh đến kênh thời sự. Anh rất rõ ràng, trạng thái tâm tình bây giờ của Mạc Ngũ Phi, bất luận nghe gì cũng đều cảm thấy khó chịu.

Một lát sau, Dịch Thừa Phong lấy khuỷu tay đỡ nhẹ vào Mạc Ngũ Phi đang ngây ngốc rũ tóc xuống, khiến hắn chú ý đến chiếc xe đi qua bên ngoài, “Nhìn kia!”

Bim một tiếng, một chiếc xe thông dụng màu đen từ trên đường cái lái qua.

“Nhìn cái gì!” Mạc Ngũ Phi vốn không chú ý tới chiếc xe vừa lóe qua trên đường cái, hắn trừng mắt nhìn Dịch Thừa Phong.

“Xe của người kia, đã đi qua.” Dịch Thừa Phong bình tĩnh nói.

“A!” Mạc Ngũ Phi tỉnh ngộ, vì trời đã tối, xe cùng xe đi qua nhau chẳng qua là chuyện xảy ra trong mấy giây.

“Ai...” Về mặt Mạc Ngũ Phi hối tiếc không thôi, hướng về phía Dịch Thừa Phong kêu lên: “Sao anh không nói sớm một chút!”

“Tôi cũng vừa mới thấy thôi. Còn có, cửa xe của anh ta có dán màng bảo hộ, cậu... chưa chắc có thể thấy rõ mặt anh ta.” Con sói xám bạc tính cách ngay thẳng lại không biết vòng vo này, ở trước mặt hồ ly luôn có gì nói vậy.

“A...” Mạc Ngũ Phi nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm oán hận một phen, đầu quay đi, “Đi thôi, quay về!”

Dịch Thừa Phong im lặng khởi động xe, đưa Mạc Ngũ Phi quay về phòng hắn.

Trong mấy ngày kế tiếp, mỗi khi Dịch Thừa Phong nhìn thấy chiếc xe mục tiêu chạy tới gần, thì đầu tiên sẽ nói cho Mạc Ngũ Phi. Làm cho Mạc Ngũ Phi oán giận chính là Dịch Thừa Phong nói quả nhiên không sai, hắn ngồi trong xe có thể nói căn bản không nhìn được người kia trong chiếc xe mục tiêu.

“Như vậy thực ra chẳng có nghĩa lý gì...” Dịch Thừa Phong khuyên nhủ, anh cảm thấy Mạc Ngữ Phi làm loại chuyện giống như nhìn trộm này, lại có điểm giống với nữ sinh trung học vừa mới biết yêu, ở ngoài cổng trường sau khi tan học chờ đợi nam sinh cùng trường mà mình ngưỡng mộ trong lòng đi qua, loại hành vi này thật sự là khiến cho anh không thể hiểu được.

“Khi nào thì cần anh quản chuyện không đâu của tôi.” Mạc Ngữ Phi căn bản không để ý Dịch Thừa Phong.

“Cậu ngay cả tên còn không biết.”

Mạc Ngữ Phi nhìn chằm chằm Dịch Thừa Phong, khụ, con sói chỉ biết nói tiếng địa phương này vẫn thật sự là nói trúng tim đen.

“Không biết thì sao, tôi không hỏi thôi.”

“Cậu định chạy đến giữa đường cái chặn xe anh ta lại, sau đó hỏi anh ta tên gì à?” Dịch Thừa Phong hỏi.

Ngốc! Loại chuyện này hẳn như thế nào làm ra được chứ, đương nhiên là phải lựa chọn biện pháp hòa nhã. Về phần nên hòa nhã như thế nào... Mạc Ngữ Phi hiện tại chưa nghĩ tới.

Lúc Mạc Ngữ Phi còn đang suy xét phải chọn dùng phương thức nào để có được tên họ của người kia, thì một cơ hội ngoài sức tưởng tượng xuất hiện trước mắt hắn.

2. Quyển 1 - Chương 2

“Cảnh sát lại đến làm gì?” Trong văn phòng, Mạc Ngữ Phi không vui giương mí mắt lên hỏi thư kí đứng bên cạnh.

“Chỉ nói là hỏi thăm theo thông lệ thôi.” Thư kí cung kính trả lời.

“Khụ,” Đưa tay che bên miệng, nhẹ nhàng ho một tiếng, Mạc Ngữ Phi ngừng lại một chút, tiếp tục không vui nói: “Ba ngày hai lần đến đều là hỏi thăm ‘theo thông lệ’, nào có thông lệ nhiều như vậy, nếu không thì cũng nói là ‘đến kiểm tra’, bọn họ chẳng lẽ không biết chúng ta mở cửa làm ăn sao, làm như vậy rõ ràng là soi mói công khai chặn đường tiền tài của người khác, đáng giận!”

“Không bằng sắp xếp quản lí hành chính đi ứng phó một chút, sau đó tiễn bọn họ đi.” Thư kí đề xuất.

“Ừ...” Mạc Ngữ Phi khoát khoát tay, ý bảo thư kí cứ chiều theo những gì y nói mà làm.

Thư kí khom người vừa muốn rời đi, Mạc Ngữ Phi lại kêu y, “Đội đã... là cảnh sát ở đâu đến, người của tổ phản hắc hay người của tổ tảo hoàng [1]?”

“Hình như là tổ phản hắc, ngoài ra còn có mấy yêu thú hình cảnh cũng đi theo.”

Tim Mạc Ngữ Phi đột nhiên nhảy dựng.

“Há, để tôi tự mình đi xem thử.” Đẩy văn kiện trên bàn ra, Mạc Ngữ Phi đứng dậy, lại che miệng ho nhẹ một tiếng, sau đó dẫn đầu bước nhanh ra ngoài, thư kí cung kính theo sau.

Trong phòng tiếp khách, Mạc Ngữ Phi và yêu thú hình cảnh Trầm Sở Thiên ngồi đối diện nhau qua bàn trà, trong mấy chén trà bằng gốm màu lục nhạt, trà mới đang tỏa lên hơi nóng lượn lờ.

“Ha, anh còn nhớ tôi thích uống trà?” Trầm Sở Thiên bưng chén lên ngửi mùi trà thơm ngát một chút, uống một ngụm, hừm, rất thơm.

“Ha ha, những kẻ làm nghề này như chúng tôi, đương nhiên hiểu được ý tứ qua lời nói và sắc mặt.” Mạc Ngữ Phi cười nói, cũng bưng chén lên uống trà, lúc đặt chén trà xuống, che miệng ho nhẹ một tiếng.

“Này, anh không phải là một kẻ nghiện thuốc chứ.” Yêu thú hình cảnh Trầm Sở Thiên và “Đế vương bóng đêm” Mạc Ngữ Phi này sớm đã gặp qua mấy lần, y thấy tên nam hồ ly này luôn là một bộ dáng yếu đuối, hơn nữa còn thường ho khan, không nhịn được nói.

“À, tôi thể nhưng biết hút thuốc.”

“Thường thấy anh ho khan, có phải là phổi không tốt lắm. Tôi nói a, dù sao thì anh bây giờ kiểm cũng không ít tiền, không biết đi bệnh viện khám sao, chẳng lẽ là có bệnh gì.” Trầm Sở Thiên nói xong, trong giọng nói nghe không ra một chút ý tứ quan tâm nào, trái lại càng giống như đang trêu chọc.

“Thân thể tôi luôn không được tốt, cũng không nói ra là bệnh gì. Có lẽ nên nói là bệnh suy nhược đi.” Mạc Ngữ Phi hồ hững nói, giống như đang nói chuyện của người khác vậy.

“Há, như vậy a, đại khái là anh làm quá nhiều chuyện xấu, cho nên thân thể mới không tốt lên nổi.”

“Việc này thì tôi không biết, ha ha.”

“Hôm nay cảnh sát đến vì cái gì? Gần đây trong hộp đêm của Mạc thị đều rất yên ổn, không xảy ra chuyện trái phép nào cả.” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Không xảy ra không có nghĩa là sau này sẽ không xảy ra, chúng tôi làm cảnh sát đương nhiên phải phòng họa khi chưa phát sinh. Anh yên tâm, chúng tôi tùy tiện kiểm tra thôi, xem thử có ma túy hay người chưa đến tuổi thành niên gì đó không, nếu không tra được gì thì chúng tôi sẽ đi.” Trầm Sở Thiên cười đáp. Mấy khoản kiểm tra này nói đến thì thoải mái đơn giản, trên thực tế thì kiểm tra tỉ mỉ cũng rất tốn thời gian, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của hộp đêm. Nghĩ đến bộ dáng nuốt trọn cơn tức âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi của con hồ ly này, Trầm Sở Thiên trong lòng rất vui vẻ.

“À, như vậy a, xin cứ tự nhiên. Con người tôi rất có nguyên tắc, chuyện đã nói không làm thì sẽ không làm.” Mạc Ngữ Phi giương mi nghiêm túc nói.

“Mong là như vậy.” Trầm Sở Thiên căn bản không tin lời Mạc Ngữ Phi nói. Tên hồ ly này tuổi còn trẻ đã tung hoành hắc đạo, trở thành đế vương bóng đêm, hẳn lại là một kẻ có thủ đoạn và cũng có dã tâm, loại người như Mạc Ngữ Phi, a không, là loại hồ ly này, trong miệng không có một câu nói thật.

“A, hỏi cậu một chuyện.” Mạc Ngữ Phi mỉm cười nhìn Trầm Sở Thiên một cái, lộ ra ánh mắt giống như quen thuộc với nhau lại hơi mang theo ngả ngớn khiến người khác không khỏi run tay, trong lòng thực sự nghi hoặc.

“Chuyện gì?”

“Anh... Anh trai cậu, anh ta là cảnh sát thuộc bộ phận nào?”

“Ồ... Anh hỏi cái này làm gì? Tôi cảnh cáo anh, anh, anh không được phép nghĩ tới anh trai tôi!” Nghĩ đến lần trước, cảnh sát mời Mạc Ngữ Phi đến cục cảnh sát hỏi thăm, lúc phải rời đi thì Mạc Ngữ Phi đã từng gặp qua anh trai y ở hành lang cảnh cục, lòng Trầm Sở Thiên đột nhiên cảnh giác hẳn lên. Loại đàn ông chất phác như anh trai, tuyệt đối phải tránh thật xa loại hồ ly này!

“Tôi? Tôi thoát nhìn có dũng cảm nghĩ tới cảnh sát sao? “ Mạc Ngữ Phi xòe tay ra, biểu thị bản thân vô tội.

“Thôi đi! Anh tỉnh lại đi, anh và anh ấy không gặp nhau, thì cũng không cần biết anh ấy ở bộ phận nào.”

“À.” Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, cố tình lộ ra vẻ mặt thất vọng. Đương nhiên, loại thất vọng này của hắn mới không làm Trầm Sở Thiên cảm động.

“Nghe đây, anh, và chúng tôi, không có bất kỳ quan hệ nào cả, anh hiểu rõ ý tôi chứ.” Trầm Sở Thiên khẩu khí nghiêm khắc nhấn mạnh. Người yêu của Trầm Sở Thiên cũng là yêu thú hồ ly, đồng thời cũng là em họ cùng tộc của Mạc Ngữ Phi, lẽ ra, Trầm gia và Mạc thị có quan hệ thông gia. Nhưng Trầm Sở Thiên không thích, không, phải nói là cực kỳ oán hận gia tộc Mạc thị vì đã từng thương tổn, lăng nhục người yêu y, y đối với các hồ ly khác của Mạc thị không có bất kỳ thiện cảm nào, cũng không muốn có liên quan gì. Người yêu của y sớm đã rời khỏi Mạc thị, trở thành hồ ly Trầm gia, Trầm Sở Thiên muốn Mạc Ngữ Phi có thể hiểu rõ điểm này, y mới không cần cùng Mạc gia kết thân gì đó.

Hừ, bọn hồ ly này, có thể tránh xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu.

“Tôi... biết.” Mạc Ngữ Phi chậm rãi gật đầu, bên ngoài là một bộ dáng khiêm tốn chấp thuận. Hẳn hiểu rõ trong lời của Trầm Sở Thiên ám chỉ điều gì.

Hừ, cái đồ tiểu tạp chủng kia, bám lên đầu cảnh thì cho rằng bản thân không phải là hồ ly sao, cậu ta không chỉ là hồ ly, mà còn là tên hồ ly tạp chủng. Còn tên Trầm Sở Thiên này, vẫn thật sự xem mình là nhân vật vĩ đại gì đó sao, chẳng qua chỉ là một tên cảnh sát nhỏ nhoi mà thôi, có cái gì đặc biệt chứ!

“Người một nhà các cậu đều là cảnh sát, khụ, quả nhiên đàn ông cơ thể dũng mãnh đầu óc đơn giản tứ chi phát triển cũng đành phải làm việc này thôi.” Mạc Ngữ Phi cười lạnh nói.

“Không dám. Trách nhiệm của chúng tôi là giữ gìn trật tự xã hội.” Trầm Sở Thiên không vì lời châm biếm của Mạc Ngữ Phi mà lay động.

“Trầm Sở Thiên, Sở, Thiên, này, trong tên của anh trai cậu là theo chữ Sở hay là theo chữ Thiên, anh ta hẳn sẽ không gọi là Trầm Thanh Thiên chứ, ha ha, làm một cảnh sát nhỏ tự nhận là ‘Thanh Thiên’, vẫn thật sự là thú vị nha.” Mạc Ngữ Phi lộ ra vẻ mặt như có đề tài hứng thú cười nói.

“Cái gì! Anh bớt nói lung tung đi, Thanh Thiên cái gì, ai thèm nhận cái tên không phẩm cấp kia, là ‘Sở Hân’, Hân trong biển khơi rộng lớn, đồ ngốc!” Trầm Sở Thiên nghe được Mạc Ngữ Phi tùy tiện đặt tên cho anh trai y, vội vàng bác bỏ nói.

Mạc Ngữ Phi ung dung cười thầm.

Trầm Sở Thiên đột nhiên phát hiện trùng kè, chính mình nói ra họ tên của anh trai. “Đáng giận!” Trầm Sở Thiên nắm tay âm thầm giận dữ nói, tên hồ ly này cùng y nói đông nói tây ồn ào cả nửa ngày, cuối cùng vẫn là bị hồ ly xảo quyệt lừa nói ra.

Mạc Ngữ Phi nhìn ra Trầm Sở Thiên hiểu rõ mục đích của hắn, hướng y mỉm cười, trong đôi mắt cong cong tràn đầy đắc ý. Tiểu Trầm sĩ quan rốt cuộc vẫn là quá non, quả nhiên chỉ có tính khí nóng nảy là chưa đủ.

“Tôi sẽ đến hộp đêm của các anh kiểm tra thật kỹ! Kiểm tra! Gọi người mở toàn bộ nhà kho ở khu vực ăn uống ra, tôi nghi ngờ ở đó giấu đồ trái phép!” Trầm Sở Thiên đứng dậy nói, y không muốn tiếp tục nói chuyện với con hồ ly này nữa.

“Được.” Mạc Ngữ Phi đứng lên hướng Trầm Sở Thiên làm dáng vẻ “mời”, “Tôi sẽ đi cùng trong toàn bộ quá trình.”

“Ai cần anh đi cùng!”

“Ha, đàn ông đẹp giống như tôi, bao nhiêu người đem một số tiền lớn xếp đống dưới chân tôi, chỉ mong tôi đi cùng, nhưng tôi không chịu nhìn một cái, bây giờ tôi sẵn lòng đi cùng Trầm sĩ quan không lấy tiền, Trầm sĩ quan vậy mà lại không cảm kích, ai, thật sự là...” Mạc Ngữ Phi cố tình làm ra vẻ mặt thương tâm thất vọng.

“Anh! Cút đi!”

“Trầm Sở Thiên, cậu không yên tâm trong hộp đêm của tôi có hàng cấm không thỏa đáng, nhưng tôi còn lo lắng lúc cảnh sát kiểm tra liên trộm đặt cái gì đó vào rồi sau đấy nói đó là của tôi. Chúng ta đã không tin tưởng lẫn nhau, thì cùng nhau đi kiểm tra chẳng lẽ không phải là tốt hơn sao?” Mạc Ngữ Phi cười nói, dẫn đầu đi ra ngoài phòng.

Trầm Sở Thiên không còn cách nào khác, đành phải đi theo sau Mạc Ngữ Phi, trước khi sắp bước ra khỏi phòng, y đến gần Mạc Ngữ Phi, đè thấp giọng uy hiếp nói, “Tôi cảnh cáo anh, anh không được phép đụng vào anh trai tôi!”

“Tôi? Tôi đâu dám, đó chính là anh trai của Trầm đại sĩ quan mà.” Mạc Ngữ Phi quay đầu cười nói, khuôn mặt mỉm cười cực kỳ mê người, chẳng qua là Trầm Sở Thiên chỉ cảm thấy nụ cười của hắn tràn đầy nguy hiểm.

Anh trai... sao lại hấp dẫn con hồ ly này chứ? Trong lòng Trầm Sở Thiên có loại dự cảm không tốt, vô cùng bất an.

Buổi tối tan làm, Trầm Sở Thiên về đến nhà thì việc đầu tiên là gọi điện thoại cho anh trai.

“Anh, anh gần đây có hay không gặp, có hay không gặp...” Đã mở miệng, nhưng Trầm Sở Thiên không biết phải nói thế nào, chẳng lẽ trực tiếp nói với anh trai rằng “Em không cho phép anh và??? kết bạn với nhau”?

Hơn nữa, tên hồ ly kia chỉ là ngoài miệng nói vậy, có lẽ là để dời đi sự chú ý của Trầm Sở Thiên, không có ý nghĩa thực chất gì cả. Trực tiếp chất vấn anh trai có quen biết hồ ly hay không? Đường như cũng không tốt lắm, cùng ai kết bạn là quyền tự do của anh trai, anh trai lại không phải là đứa nhóc ba tuổi, tin rằng anh cũng không bị con hồ ly kia lừa đâu. Trầm Sở Thiên nắm lấy tóc, ập a ập úng cả lên.

“Sao vậy? Sở Thiên, em muốn nói gì? Anh gặp được ai?” Ở đầu kia của điện thoại, Trầm Sở Hân hỏi.

“Em, em... Việc này, việc này...”

Trầm Sở Hân bật cười, “Em quên muốn nói gì rồi sao?”

“A, a... Anh, nói đến bên miệng đột nhiên quên mất, ha ha...” Trầm Sở Thiên đành phải giả vờ lơ đãng.

“Em a...”

“Đúng rồi, anh, anh gần đây có bận gì không?” Trầm Sở Thiên quyết định bắt đầu hỏi từ những việc gần đây của anh trai, thăm dò một chút thử anh có quen biết bạn mới hay không.

“Anh? Còn có thể bận gì chứ, đang dẫn dắt những người mới. Mới tuyển vào một toán đặc công, anh là sĩ quan huấn luyện khóa chiến đấu của bọn họ, mỗi ngày cùng nhóm người trẻ tuổi này luyện tập khắc nghiệt, quyền đến cước đi, rất mệt.”

“A, vậy anh phải chú ý nghỉ ngơi nhiều vào, cẩn thận đừng để bị thương.” Trầm Sở Thiên vừa nghe, liền thấy đau lòng, làm sĩ quan huấn luyện chiến đấu của học viên mới, hơi không chú ý sẽ bị đám ranh con tráo trở chuyên thay đổi này làm bị thương, người hòa nhã như anh trai, tuyệt đối sẽ không làm bị thương đến học viên của anh. Trình độ chiến đấu của anh ở cấp độ tốt, có thể kiểm soát được cơ thể một cách chắc chắn, đám người mới kia thế nhưng làm không được.

“Em muốn đến thăm anh.” Trầm Sở Thiên lập tức nói.

“A, được, em mang Tiểu Mạc cùng đến đi.”

“Vâng, vậy cuối tuần nhé, hứa nha.”

“Được.”

Đặt điện thoại xuống, Trầm Sở Thiên suy nghĩ, cuối tuần đi thăm anh trai, mượn cơ hội tán gẫu việc nhà thì có thể biết được anh trai có kết bạn mới hay không. Đường nhiên, mong là không có.

Nhưng, kế hoạch của Trầm Sở Thiên lại có chút thay đổi.

Lúc ở Chu Tứ, Trầm Sở Hân kết thúc một ngày dạy học, nhóm học viên đặc công của anh lại quần lấy anh muốn liên hoan, vì thế anh liền mang theo đám nam sinh vừa thi lên đặc công, tràn đầy sức sống này đến bờ biển ăn hải sản.

“Cẩn thận, không nên tham ăn quá, ăn cẩn thận kẻo làm hư dạ dày.” Trầm Sở Hân giúp mấy người phục vụ của quán nướng hải sản chuyển thùng bia ướp lạnh lớn đến, lại thu xếp chủ quán đưa hải sản đã nướng xong lên, đồng thời không quên căn dặn học viên của anh.

“Biết rồi, sĩ quan huấn luyện.” Có người cười nói.

“Sĩ quan huấn luyện thật sự rất biết quan tâm! Sĩ quan huấn luyện, cứ như vậy thì em sẽ thích anh mất.”

“Cút đi! Sĩ quan huấn luyện là của tôi! Cậu đến phía sau xếp hàng đi!” Có người kêu gào.

Trầm Sở Hân tính tính vốn tốt liền mỉm cười, đám người trẻ tuổi này so với tuổi của em trai anh vẫn còn nhỏ hơn rất nhiều, trong mắt anh, bọn họ chẳng qua chỉ là đám trẻ con, cho nên đối với bọn họ rất có kiên nhẫn, bản thân cũng rất cưng chiều phóng túng. Trừ bỏ lúc ở căn cứ huấn luyện không thể cười đùa, thì ngày thường trong cuộc sống bất kể bọn họ trêu đùa Trầm Sở Hân như thế nào, anh đều không tức giận. Đặt vào vị trí anh nhìn ra, đám nam sinh sắp phải trở thành đặc công này mỗi người đều là người ưu tú nhất, không chỉ dừng cảm nhất trong đơn vị đặc công, đồng thời cũng đối mặt với nguy hiểm nhiều nhất.

“Sĩ quan huấn luyện của chúng ta là người tốt nhất, giỏi nhất, anh tuần nhất!” Có người giơ chai bia kêu lên.

“Đúng vậy! Kính sĩ quan huấn luyện nào!” Xung quanh vang lên một loạt thanh âm phụ họa.

“Các cậu a, nói nhỏ một chút, không cần làm ồn người khác.” Trầm Sở Hân lắc lắc đầu, anh luôn bó tay với đám học viên thích ồn ào này.

Đối với nhóm đặc công mới vào huấn luyện này mà nói, Trầm sĩ quan huấn luyện của bọn họ thực sự tốt nhất.

Anh cá tính ôn hòa, nghiêm túc tỉ mỉ, nếu học viên nào có tiến độ chậm, anh còn tự mình hướng dẫn cho đến khi học viên đạt được mục tiêu huấn luyện; anh còn là nhân tài ưu tú nhất trong giới cảnh sát, là sĩ quan huấn luyện có kỹ năng chiến đấu mạnh nhất, thuật bắn súng tốt nhất trong trường cảnh sát, các học viên đều rất khâm phục anh, đi theo anh có thể học được bản lĩnh thực sự; hơn nữa, vị sĩ quan huấn luyện anh tuần này chính là người đàn ông đẹp trai nổi danh trong cả hệ thống cảnh sát, người bị anh cuốn hút thế nhưng không hề ít.

Trầm Sở Hân là người đàn ông đã anh tuấn lại còn có vị nam nhân hiếm thấy, ngũ quan anh tuấn, mặt mày như tranh vẽ, dưới bề ngoài trầm tĩnh có một loại uy nghi khiến người khác không thể xem nhẹ. Người ngoài chỉ cần hơi tiếp xúc, thì sẽ phát hiện anh dù bề ngoài rất nghiêm túc nhưng thực ra chỉ là không có sở trường ăn nói thôi, anh giống như dòng nước sâu yên tĩnh dưới mặt hồ đóng băng, bên trong tràn đầy sức hấp dẫn. Nếu nhìn thấy hình ảnh mặc ngực phục khi anh lên lớp dạy học thường ngày, không biết sẽ phải mê hoặc bao nhiêu người!

Ăn xong hải sản, Trầm Sở Hân đưa từng học viên lên taxi. Vì trước đó biết là ra ngoài liên hoan sẽ uống rượu, nên Trầm Sở Hân không lái xe. Nhà anh cách bờ biển khá gần, nên xem đoạn đường về nhà này giống như là hành quân huấn luyện mà đi.

Mạc Ngữ Phi ngồi trong xe, đang rất buồn chán ngắm nghía di động, đột nhiên, Dịch Thừa Phong bên cạnh kéo cánh tay hắn lại, “Nhanh nhìn kia!”

“Nhìn gì! Có gái đẹp sao?” Mạc Ngữ Phi uể oải ngẩng đầu, xuyên qua cửa kính xe, hần liếc mắt liền nhìn lên lễ đường ở phía ngoài xa, có một người đàn ông đang bước tới.

A! Là anh ta!

Lúc hình dáng người kia rơi vào trong mắt, Mạc Ngữ Phi khấp người hơi run rẩy.

Anh ta cuối cùng đã xuất hiện!

“Đi đi.” Dịch Thừa Phong đẩy đẩy Mạc Ngữ Phi, ý bảo hắn xuống xe.

“Đi? Đi cái gì?”

“Cậu không đi sao?” Dịch Thừa Phong thấy rất khó hiểu, như thế nào, đợi nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ Mạc Ngữ Phi chỉ là nhìn một cái thì có thể hài lòng rồi sao?

“Đi làm gì?” Mạc Ngữ Phi khó chịu quay đầu, tỏ ý cự tuyệt đề nghị của Dịch Thừa Phong.

Dịch Thừa Phong lập tức ngậm miệng, không nói gì nữa. Con hồ ly này nếu không muốn xuống xe, thì nếu như hối hận cũng là chuyện của hắn.

Mắt thấy bóng dáng cao lớn ngoài cửa sổ xe càng ngày càng gần, Mạc Ngữ Phi ngồi không yên, người kia giống như một khối nam châm cực lớn, hấp dẫn hắn không thể tự chủ được liền muốn xuống xe. Rõ ràng thực chán ghét cảm giác “bị quản chế” này, nhưng đây là lần đầu tiên Mạc Ngữ Phi hoàn toàn không thể khống chế ý chí của mình.

Nhìn Dịch Thừa Phong bên cạnh một cái, nghĩ dù sao thì con sói này cũng không dám chê cười hắn, Mạc Ngữ Phi đẩy cửa bước xuống xe.

Trầm Sở Hân đã đi đến gần, nhìn thấy một người đi xuống từ trên chiếc xe dừng lại bên đường, chỉ là lấy dư quang trong khóe mắt thoáng nhìn, nhưng anh lại biết khuôn mặt kia, Trầm Sở Hân không thể không bước chậm lại.

Đèn điện của thành phố phủ lên thân hình của hai người này một tầng ánh sáng ảo ảnh.

Mạc Ngữ Phi có chút si mê ngóng nhìn Trầm Sở Hân, ngũ quan của người này rõ ràng rất giống với em trai anh ta, nhưng khuôn mặt kia so với em trai anh phải anh tuấn hơn nhiều, khí thế anh tuấn khó mà hình dung. Trong lòng nghĩ như vậy, Mạc Ngữ Phi bước đi, giống như bị ma lực lôi kéo tiến lại gần.

Nhìn thấy người trên xe vừa xuống đến gần mình, Trầm Sở Hân cho rằng người đó sẽ nói với mình cái gì đó, vì thế dùng ánh mắt mang theo thăm dò nhìn người nọ.

“Trầm... sĩ quan?” Mạc Ngữ Phi mở miệng nói.

“Là tôi.”

Kế tiếp là một trận trầm mặc. Hai người đối diện nhau, Trầm Sở Hân cho rằng Mạc Ngữ Phi đợi ở đây là có chuyện gì tìm anh, vì thế đang đợi đối phương mở miệng trước; Mạc Ngữ Phi thật sự không biết tiếp theo nên nói cái gì, tặc tử hờ hững nổi tiếng có tài ăn nói, luôn có thể nói lời hay, thế nhưng bây giờ đối mặt Trầm Sở Hân, hân thể nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

“Cậu là... anh họ của Tiểu Mạc.” Trầm Sở Hân mỉm cười nói. Im lặng một lúc lâu, khiến cho giữa hai người đứng đối mặt nhau tràn ngập một bầu không khí xấu hổ, để phá bỏ sự trầm mặc kỳ lạ này, Trầm Sở Hân mở miệng trước.

“A...” Mạc Ngữ Phi ngẩn ra.

“Đến tìm tôi... là muốn biết Tiểu Mạc gần đây có khỏe hay không, đúng không?”

Tiểu Mạc... Tiểu Mạc! Như vậy, người đàn ông này đối với việc quen biết hân cũng chỉ là như vậy sao? Trong mắt anh ta, Mạc Ngữ Phi chỉ là anh họ của người yêu em trai anh? Đối mặt là người đàn ông đẹp như vậy, chủ động đến tìm anh, nhưng anh lại không nghĩ ra lời hay ho nào khác để nói sao? Mạc Ngữ Phi càng nghĩ càng tức, tay hạ xuống nắm thành quyền.

“Tiểu Mạc tốt lắm, xin cứ yên tâm.”

Liên quan gì đến tên tiểu tạp chủng kia! Mạc Ngữ Phi không cam lòng trừng lớn mắt nhìn người đàn ông kia. Anh ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì!

“Anh, anh biết tôi sao?”

“Ách,” Nghe được lời chất vấn không chút khách khí của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hân trước tiên là ngẩn người, sau đó mỉm cười nói: “Biết chứ, chúng ta đã gặp qua hai lần mà.”

A, anh ta trái lại còn nhớ rõ, hừ! Mạc Ngữ Phi đắc ý nghĩ, khuôn mặt mình quả nhiên là khiến người khác khó mà quên được.

“Cậu là anh họ của Tiểu Mạc, tuy rằng không có ai thay chúng ta giới thiệu qua, chẳng qua là tôi có ấn tượng, nên tôi chắc chắn là cậu.”

Đáng giận! Còn nói! Còn nói! Người này không biết gì khác à! Mạc Ngữ Phi dường như muốn phát cuồng.

“Ừ.” Mạc Ngữ Phi mặt u ám nói.

Tiếp theo lại là một trận trầm mặc, rõ ràng người đàn ông trước mắt là một người không giỏi nói chuyện, đối mặt với khuôn mặt mỉm cười, con mắt ôn hòa của anh ta, Mạc Ngữ Phi đột nhiên tức giận, người này, khó tránh khỏi cũng quá ngốc đi!

Cuối cùng chịu không được sự khó xử khi nhìn nhau không nói, Mạc Ngữ Phi bỗng dưng quay đầu bước đi, mở cửa xe ra rồi nhảy lên xe, oán hận nói: “Nhanh lái xe đi!”

Dịch Thừa Phong không biết hai người kia nói chuyện gì, anh chỉ thấy được Mạc Ngữ Phi lúc này cả người tỏa ra ngọn lửa phản nộ, vì thế một tiếng cũng không thốt ra liền khởi động xe.

Nhìn theo chiếc xe bám bụi dừng bên đường đã đi xa, Trầm Sở Hân hơi chau mày, người đó... rốt cuộc muốn làm gì?

Trên đường Mạc Ngữ Phi đều xanh mặt, Dịch Thừa Phong cẩn thận trộm nhìn hân một chút, lại không dám nhìn về mặt của hân.

Mạc Ngữ Phi về đến căn phòng tổng thống xa hoa liền khóa cửa phòng lại, trực tiếp nhào lên trên giường lớn, cảm hận cắn xé chiếc gối.

Đồ đầu đá kia! Ngu ngốc! Ở trong mắt anh ta hẳn là cái gì? Chỉ là “anh họ của Tiểu Mạc” thôi sao? Không có gì khác à? Như thế nào một chút cũng không thông suốt vậy!

Được rồi, anh ta đã nói là thông gia, thế nhưng rõ ràng nhà anh ta gần như vậy, chẳng lẽ không nói được câu mời người ta lên nhà ngồi một lát sao?

Đáng giận! Tên cảnh sát đáng giận! Đáng ghét nhất chính là cảnh sát!

Sắc mặt của nam hồ ly bất ngờ bị áp chế mấy ngày nay đều không tốt, các cấp dưới trong công ty bàn tán xôn xao, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ đoán tính cách kinh của Mạc Ngữ Phi đột nhiên bùng nổ có thể liên quan đến sự không hòa hợp giữa hắn và các trưởng lão Mạc thị, hơn nữa hội nghị thường kỳ trong tộc nửa năm một lần sắp đến rồi, tâm trạng tộc trưởng khi sắp đối mặt với các trưởng lão khẳng định là hết sức khó chịu.

Lúc nhận được điện thoại mời của các trưởng lão, Mạc Ngữ Phi vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

“Thưa tộc trưởng đại nhân, ngài xem hội nghị lần này là tổ chức ở hộp đêm nào của công ty? Hay là chọn một biệt thự nghỉ ngơi ngài vừa ý?”

Sau khi ho nhẹ một tiếng, Mạc Ngữ Phi trả lời: “Không cần lãng phí tài chính của công ty, tôi thấy nên tổ chức ở khách sạn do ông phụ trách đi. Tôi cũng nhân tiện thử xem tình hình kinh doanh của nơi đó.”

“Được, được, tộc trưởng đại nhân, tôi đây sẽ chuẩn bị. Cần chúng tôi đưa xe tới đón ngài không?” Ở đầu kia điện thoại, giọng điệu của trưởng lão hồ tộc cực kỳ cung kính khiêm nhường.

“Không cần, tôi tự mình mang vệ sĩ đi là được rồi.”

“A, được được.”

Khóe miệng giữ nguyên một độ cong ngẩn, Mạc Ngữ Phi đặt điện thoại xuống, trong ánh mắt lại kết đầy băng. Mấy lão già ra vẻ đạo mạo này, ai biết bọn họ đang nghĩ ra cái gì. Theo bọn họ đấu đá, phải tùy lúc tùy nơi giữ nguyên cảnh giác cao nhất.

Cuối tuần, Trầm Sở Thiên mang theo Mạc Ngữ Luân đến nhà Trầm Sở Hân làm khách.

“Chắc, nhà anh thật sạch sẽ.” Vừa vào cửa, Trầm Sở Thiên đã vội vàng tặng bốc anh trai.

Hai người đàn ông Trầm gia đều thích phong cách đơn giản xung quanh phòng. Sau khi Trầm Sở Thiên kết hôn, ở trong nhà có sửa sang qua lần nữa, phong cách hoa lệ không ít, mà Trầm Sở Hân vẫn như cũ mang theo tác phong của người đàn ông độc thân, ngoại trừ nơi thiết yếu trong nhà, anh thậm chí ngay cả những đồ trang trí bày biện nhỏ cũng không có, phòng khách rộng rãi quá mức, làm cho khách khứa đến nhà anh lần đầu tiên sẽ cho rằng một người đàn ông ở trong một căn phòng lớn như vậy vẫn thực sự là lãng phí.

Mạc Ngữ Luân giúp Trầm Sở Hân pha trà, lại giúp anh bưng chút điểm tâm ra, đại ca Trầm gia rất thích cậu nhóc Mạc Ngữ Luân ngoan hiền im lặng này, anh sủng nịnh đưa tay ra sờ sờ tóc Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân lập tức đỏ bừng mặt.

“Chắc, Tiểu Mạc, anh trai anh chính là anh trai em, em đỏ mặt cái gì!” Chú ý đến người yêu thẹn thùng, Trầm Sở Thiên trêu chọc nói.

Mạc Ngữ Luân cười lắc đầu, cậu đương nhiên biết Trầm đại ca cũng là anh trai của cậu, nhưng đối diện với một anh trai anh tuấn trưởng thành có vị nam nhân, nói không thẹn thùng là giả.

“Anh, anh rất được hoan nghênh đó, em nghe nói nhóm học viên mới của anh đều vô cùng thích anh.” Trầm Sở Thiên mang chút ghen tuông nói.

“Em cũng rất được hoan nghênh mà.”

Trầm Sở Thiên lắc đầu, đưa tay ra ôm lấy Mạc Ngữ Luân ngồi bên cạnh, “Em? Em không thể. Lập gia đình rồi, đã không còn sức hấp dẫn nữa, ha ha!”

“Tiểu Mạc, em nói đi? Sở Thiên còn sức hấp dẫn không?” Trầm Sở Hân cười hỏi Mạc Ngũ Luân.

Ánh mắt Mạc Ngũ Luân chuyển qua chuyển lại trên người và trên mặt hai anh em Trầm gia. Trầm Sở Thiên bề ngoài trông rất sành điệu, tính tình tương đối hiền hòa dễ gần, trên người luôn hiện lên khí tức lưu manh không nghiêm túc; Trầm Sở Hân thì không quá chú tâm trau chuốt, rất giản dị, đại khái là bởi vì nguyên nhân đảm đương chức vụ sĩ quan huấn luyện, giữa trán có loại khí chất không giận mà tự uy, cương nghị kiên định, bất động như núi. Không thể phủ nhận, hai anh em quả thực giống nhau, ngũ quan thân hình đều giống như bước ra từ một khuôn mẫu, nhưng không biết vì sao, Trầm Sở Hân thoát nhìn lại khôi ngô anh tuấn hơn, đôi mắt sâu sắc dưới lông mày rậm kia cực kỳ mê người, lúc anh im lặng chăm chú nhìn ai đó, sẽ làm người đó không khỏi tự chủ mà tim đập mạnh hơn.

“Sở Thiên rất đẹp trai, chỉ là anh hai anh tuấn hơn thôi.” Mạc Ngũ Luân cười đáp.

“Cái gì!” Trầm Sở Thiên la thất thanh một tiếng, nhào qua dùng sức quay mặt Trầm Sở Hân, trái nhìn phải nhìn, “Bọn anh rõ ràng lớn lên giống nhau như đúc a, anh ấy chỗ nào anh tuấn, anh ấy như thế nào có thể anh tuấn hơn anh!”

“Anh hai chính là đẹp trai hơn anh.”

“Tiểu Mạc, cuối cùng ai mới là chồng em, làm sao có thể bênh vực người ngoài chứ!” Trầm Sở Thiên giả vờ trách cứ Mạc Ngũ Luân.

“Anh hai không phải người ngoài, anh hai là... người nhà.”

Trầm Sở Thiên nện vào sofa ôm cái gối bị thương tức giận nói: “Hóa ra anh không có được bộ dáng anh tuấn như anh hai...”

Trầm Sở Hân cười ra hiệu cho Mạc Ngũ Luân “Người này điên rồi, đừng để ý tới nó”, sau đó anh đứng dậy nói: “Các em ở lại ăn cơm trưa đi, Tiểu Mạc muốn ăn gì? Sở Thiên thì sao?”

Trầm Sở Thiên một giây trước đó còn giả vờ khóc lóc liên lập tức dừng thanh âm bị thương lại, “A, muốn ăn lẩu hải sản, có được hay không, anh hai?”

“Không thành vấn đề.”

Trầm Sở Hân ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa. Trầm Sở Thiên nhẹ nhàng đẩy Mạc Ngũ Luân đang giúp đỡ ở dưới bếp, hướng cậu ý bảo nói: “Tiểu Mạc, ngoan, em đến phòng khách xem tivi đi, để anh giúp anh hai cho.”

“Ồ, Sở Thiên, em hôm nay sao lại hào hứng như vậy?” Trầm Sở Thiên tuy rằng biết làm việc nhà, nhưng khi ở chung với người nhà luôn là một bộ dáng đại thiếu gia, việc nhỏ nhặt nhất cũng không đụng đến, thoát thấy y chủ động giúp làm thức ăn, Trầm Sở Hân kinh ngạc nói.

“Hi hi.” Trầm Sở Thiên cười đẩy Mạc Ngũ Luân ra khỏi phòng bếp.

“Có lời gì cần nói sao?” Trong phòng chỉ còn lại hai anh em, Trầm Sở Hân hỏi.

“Cũng không có gì, chính là muốn cùng anh tán gẫu thôi.”

“Oa, quả nhiên sau khi lập gia đình thì thật khác, đã vững vàng hơn.”

Trong tay cầm nguyên liệu chuẩn bị làm lẩu hải sản, Trầm Sở Hân lại đi quan sát nước sôi trong nồi, mức một thìa thử mùi vị, rồi đẩy nắp nồi lên.

“Nói đến thì, chúng ta cũng có một khoảng thời gian không gặp nhau rồi.” Vì dẫn dắt học viên mới, Trầm Sở Hân liên tục vui đầu vào công việc, chỉ liên lạc với người nhà thông qua điện thoại.

“Chính là nói thế, cho nên em hôm nay mới đến nhà anh, cùng anh thân thiết một chút.” Trầm Sở Thiên cười nói.

“Muốn đến ăn một bữa ngon mới là thật đi.”

“Anh, gần đây có chuyện gì mới không?” Trầm Sở Thiên muốn biết rõ tin tức thú vị và thông tin mới về Trầm Sở Hân.

“Không có chuyện gì. Trong trường cảnh sát ngoại trừ huấn luyện thì chỉ có huấn luyện, cực kỳ nặng nề. Chỉ là hoàn thành khóa huấn luyện xong đã đủ làm cho người khác mệt mỏi, căn bản không có lòng dạ quan tâm đến những chuyện khác. Anh thậm chí có một khoảng thời gian không đọc báo nữa kìa.”

“A, anh, anh không nên làm lụng vất vả quá.”

“Nếu nói đến tin tức...” Trầm Sở Hân ngẫm ngẫm một chút, trong đầu hiện ra một bóng dáng, “Hôm trước trên đường anh về nhà đã gặp anh họ của Tiểu Mặc.”

“Cái gì!” Trầm Sở Thiên la thất thanh một tiếng, kêu rất to, đến mức dọa cho Trầm Sở Hân nhảy dựng.

“Sao vậy?” Trầm Sở Hân kinh ngạc nói.

Trầm Sở Thiên thò đầu ra ngoài phòng bếp thăm dò, xác định tiếng kêu của y không làm Mạc Ngữ Luân chú ý, sau đó y lại gần bên cạnh Trầm Sở Hân, đè thấp giọng hỏi: “Anh gặp anh họ của Tiểu Mặc? Có phải là tộc trưởng của Mạc thị hay không?”

“A, chắc vậy. Anh nhớ anh trước đó đã gặp qua cậu ta hai lần, có một lần là ở cục cảnh sát, em đang điều tra thẩm vấn, chính là cậu ta.”

“Quả nhiên...” Trầm Sở Thiên oán hận nói. Con hồ ly khó ưa kia, cứ nhiên lại tìm tới cửa, thật đúng là thần thông quảng đại, vậy mà lại biết Trầm Sở Hân ở đâu, nguy hiểm, cái tên này quá nguy hiểm!

Phát hiện em trai sắc mặt không tốt, Trầm Sở Hân không thể không hỏi: “Sao vậy? Cậu ta... có gì bất thường sao?”

“Tên Mạc Ngữ Phi kia là một tên đầu! Cực kỳ đầu! Hắn ta là con hồ ly xấu xa, anh, anh nhất định phải tránh xa xa hắn ra!” Trầm Sở Thiên nắm quyền, thấp giọng nghiêm túc nói, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trầm Sở Hân, “Hắn đến tìm anh, có nói chuyện gì không? Làm cái gì? Hắn vì sao tìm anh?”

“Trời, Sở Thiên, sao có thể nói sau lưng người khác như vậy.” Trầm Sở Hân hơi chau mày, “Anh đang trên đường về nhà thì gặp cậu ta, lúc đó xe cậu ta dừng ở ven đường. Cậu ta không nói gì, anh cũng không biết cậu ta vì sao tìm anh, anh cho rằng cậu ta là muốn biết tình hình gần đây của Tiểu Mặc.”

“Anh ta mới không phải vì Tiểu Mặc!” Trầm Sở Thiên càng tức giận, anh trai thiện lương chính trực quả nhiên là bị con hồ ly kia lừa, nhiều năm như vậy, con hồ ly xấu xa kia khi nào thì quan tâm Tiểu Mặc, hắn ta thân là tộc trưởng, mặc ý Tiểu Mặc bị hồ ly khác bắt nạt cũng không thèm quan tâm, hắn sao có thể quan tâm tới Tiểu Mặc chứ! Bây giờ hắn ta có chịu thừa nhận Tiểu Mặc là hồ ly Mạc gia hay không còn không biết nữa là.

“Anh, ngàn vạn lần đừng bị vẻ ngoài của con hồ ly kia lừa gạt. Mạc Ngữ Phi tuy rằng thoát nhìn ôn tồn nho nhã, giống như còn có một chút phong thái tao nhã lịch thiệp vậy,” Trầm Sở Thiên nói, đem tay phải giơ lên trước mặt, dùng ngón cái và ngón trỏ ra dấu ý của từ “một chút”, dùng động tác nhấn mạnh lời của y, “Nhưng, anh, em nói cho anh, trên thực tế tên Mạc Ngữ Phi này cực kỳ nham hiểm, vô cùng thâm độc! Anh nghĩ đi, hắn tuổi trẻ như vậy mà đã hoành hành hắc đạo, nắm giữ một phần ba khách sạn tình dục, hộp đêm vân vân của thành phố, hắn có thể là nhân vật bình thường sao?” Trầm Sở Thiên cố gắng nói ngắn gọn, nói ra từng đánh giá của y đối với Mạc Ngữ Phi, hy vọng ngay lập tức ở trong suy nghĩ của Trầm Sở Hân dựng lên hình ảnh của con hồ ly xấu xa đó.

“Tình dục...” Trầm Sở Hân không kiềm nổi lắc đầu, suy tư nói: “Thật đúng là nhìn không ra cậu ta là người làm ra những thứ này...”

“Anh nghĩ đi, anh hai, người làm ra những việc này, có thể có loại hàng sạch sẽ gì! Bọn họ cái đám hồ ly kia đều là lũ vô lại không có tiết tháo! Nghe nói hắn chuyên thích trêu đùa đám công chúa, thiếu gia trẻ tuổi kia của Mạc thị, chỉ cần bộ dáng xinh đẹp thì không ai có thể thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của hắn, đều có quan hệ với hắn!”

“Sở Thiên, loại lời này không được tùy tiện nói ở bên ngoài.” Nghe được em trai càng nói càng khoa trương, tưởng như là có thể so với nhật báo Thủy Quả chuyên tám chuyện, Trầm Sở Hân liền không cho phép nói.

“Em biết, nhưng Mạc Ngữ Phi hắn ta chính là loại đàn ông xấu xa! Hơn nữa, nói thật là, Mạc thị căn bản chưa từng quan tâm tới Tiểu Mặc, trước đây còn thường xuyên ức hiếp em ấy, ép em ấy đến bước đường

cùng. Quan niệm huyết thống của đám hồ ly kia rất mạnh, Tiểu Mạc là hồ ly mang dòng máu lai, cho nên bọn họ không thừa nhận em ấy. Làm tộc trưởng, nhưng Mạc Ngữ Phi một ngày cũng không quan tâm tới Tiểu Mạc, thậm chí Tiểu Mạc còn chưa thấy qua mặt anh ta. Cho nên em cũng không định cùng Mạc gia có quan hệ gì. Tóm lại, anh, anh không được cùng hắn có bất kỳ liên quan gì, cho dù hắn ta nói gì thì anh đều không cần để ý tới, đúng rồi, xem như là không nghe thấy, không nghe thấy! Hiểu chưa?”

Đối với lời dặn dò lặp đi lặp lại của em trai, Trần Sở Hân có chút kinh ngạc, anh vẫn chưa hiểu vì sao Trần Sở Thiên nhất định phải cường điệu như thế, đành phải tỏ vẻ hiểu rõ trước, “Ừ, anh biết rồi.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Trần Sở Thiên thả lỏng một hơi. Nghĩ một chút, y vẫn còn cảm thấy bất an, quyết định gần đây phải đến thăm anh hai nhiều hơn nữa, đồng thời chú ý đến con hồ ly kia đến cùng có quấy rầy anh hai hay không.

[1] Phản hắc: bài trừ hắc đạo; Tảo hoàng: tẩy trừ văn hóa phẩm đồi trụy

3. Quyền 1 - Chương 3

Ở bên kia, Mạc Ngữ Phi bận rộn với hội nghị nội bộ tập đoàn cũng không lái xe đến gần nhà Trần Sở Hân nữa.

Đến ngày tổ chức hội nghị, Mạc Ngữ Phi đúng giờ đi vào tòa cao ốc làm việc của Mạc thị, bên người theo sát hơn mười vệ sĩ và tùy tùng anh tuần, hắn một thân áo trắng nhẹ nhàng thu hút ánh mắt của vô số người. Lấy độ tuổi hai mươi bảy mà ngồi trên vị trí tộc trưởng này thì vẫn còn quá trẻ, nhưng hắn là dựa vào bản lĩnh và thủ đoạn của chính mình để giành được vị trí hiện tại. Mấy lão hồ ly trong tộc tuy rằng đối với người thanh niên này có điểm kiêng dè, nhưng vẫn ham muốn đỉnh cao quyền lực, mà Mạc Ngữ Phi, bề ngoài vẫn sống trong sự kính cẩn của mọi người, nhưng bên trong ai nấy đều âm thầm với những toan tính riêng của riêng mình.

Các hồ ly muốn làm kinh doanh lâu dài thì bọn họ phải bắt đầu học quản lý, học đầu tư, công nghiệp hóa các hợp đêm và việc kinh doanh giải trí ở thành phố này, thành lập tập đoàn công ty. Trưởng lão và tộc trưởng trong tộc chính là thành viên hội đồng quản trị. Hồ ly trời sinh tính đa nghi lại giả dối, tham lam khiến cho bọn họ đấu đá lẫn nhau, không tin tưởng nhau, vì tranh quyền đoạt lợi, nhìn bên ngoài tựa như ôn hòa nhưng kỳ thực lại luôn ngầm ngầm dây sống.

Ngồi trong phòng họp, nhìn thấy những người đàn ông ngồi vây quanh bên bàn dài hình chữ U, trên mặt Mạc Ngữ Phi vẫn luôn là dáng vẻ lạnh nhạt. Hắn không muốn cười với mấy người này, một mặt là phải biểu hiện quyền uy của tộc trưởng, mặt khác, hắn cho rằng căn bản không cần thiết. Ngồi ở đây, đều là những kẻ muốn hại hắn.

“Tỉ suất tăng trưởng hạn mức kinh doanh thật sự quá thấp...” Có trưởng lão nhỏ giọng oán giận.

Mạc Ngữ Phi cười nhẹ một tiếng, ánh mắt gian tà bay qua, “A, thì ra ông cũng chú ý đến. Việc này thì phải xem chính ông rồi, quý trước không phải ông đã nói sẽ biểu hiện thật tốt sao?”

“Ách...” Thái dương của người đàn ông ban nãy còn chau mày nháy mắt đã phủ lên hắc tuyến, ông ta không nghĩ đến tộc trưởng sẽ đem bóng cao su đá trở về, “Việc này... ...”

Sau khi thảo luận kế hoạch kinh doanh của quý mới, Mạc Ngữ Phi liền muốn kết thúc hội nghị lần này. Đi đi lại lại chẳng qua là mấy đề mục không có gì mới mẻ, bọn họ không chán, nhưng hắn chán. Không có đề nghị mới thì cũng đừng nói mấy lời vô ích.

Sau khi kết thúc hội nghị, một tốp nhân vật cấp cao của tập đoàn Mạc thị ồn ào đi ra khỏi phòng họp ở tầng cao nhất của cao ốc.

Một vị trưởng lão niềm nở đi theo sau Mạc Ngũ Phi hơi cúi thấp người, nói: “Để chúng tôi bố trí xe đưa ngài về.” Mạc Ngũ Phi bước nhanh về phía trước, cũng không quay đầu, ngay cả tay cũng lười khua, “Không cần.”

“Thật là, ngài luôn không chịu vui lòng ở lại cùng ăn tối, chẳng lẽ là nghi ngờ đầu bếp ở đây của chúng tôi tay nghề không tốt bằng bên khách sạn của ngài sao?” Trong giọng điệu của trưởng lão mang theo một chút không cam lòng, vẻ thất vọng phủ lên trên mặt, một chút hi vọng giành được cảm tình bị bắt chẹt đúng lúc, ẩn dưới khuôn mặt tươi cười cung kính của ông ta là bất mãn và oán giận.

“Lần sau đi.” Mạc Ngũ Phi cước bộ vội vàng, rõ ràng không muốn dừng lại ở đây quá lâu. Lúc hắn bước ra khỏi phòng họp thì nhóm vệ sĩ của hắn liền qua nghênh đón, những nam nhân anh tuấn mặc áo đen trật tự theo sau Mạc Ngũ Phi.

“Tộc trưởng đại nhân, đi thông thả.” Các trưởng lão hồ tộc khiêm tốn duy trì dáng vẻ cúi chào ba mươi độ, mãi cho đến khi bóng dáng Mạc Ngũ Phi biến mất trong cửa thang máy đang đóng lại, dáng vẻ tươi cười nịnh bợ trên mặt bọn họ dần dần mất đi, lúc này mới nghiêng rằng nghiêng lợi lộ ra bộ mặt thật.

“Đáng ghét!”

Ba vị trưởng lão hồ tộc Mạc thị quay về ngồi lại trong phòng họp, bí mật nói chuyện.

“Cảnh giác của hắn đúng thật là cao, thứ gì cũng không chịu đụng vào, ngay cả nước cũng là uống đồ do chính mình mang đến, hừ, hắn đúng là tiếc mạng.”

“Cũng có phần hơi cẩn thận quá.” Có người dùng giọng điệu khinh thường nói.

“Mạc Ngũ Phi chính là kẻ sẽ không tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào.”

“Mẹ nó, cũng không giữ cho tôi chút thể diện nào, nói thế nào thì tôi cũng là trưởng bối của hắn!” Sắc mặt lão hồ ly đang nói u ám.

“Cứ tiến từng bước thôi, Tổng hội sẽ tìm được cơ hội, kiên nhẫn chút đi.”

“Muốn giết hắn cũng không dễ, Dịch Thừa Phong đối với hắn một tác không rời. Mấy tên tiểu hồ ly kia tôi mới không để trong mắt, nhưng con sói Dịch Thừa Phong kia không phải dễ đối phó.”

“Tổng hội sẽ có cách.”

Các trưởng lão hồ tộc muốn đoạt lấy quyền lực của tộc trưởng trẻ tuổi đã không còn là chuyện ngày một ngày hai, mấy lão hồ ly này trước đây không muốn để Mạc Ngũ Phi nắm giữ quyền hành, tiếc rằng trong hồ tộc lục đục với nhau quá kịch liệt, Mạc Ngũ Phi với con mắt tinh tường đã nhận cơ hội, làm ngư ông đắc lợi. Sau khi Mạc Ngũ Phi lên đứng đầu, quan niệm về việc kinh doanh của gia tộc và việc duy trì những suy nghĩ lỗi thời cùng với các trưởng lão hồ tộc vẫn muốn đi theo lối cũ không giống nhau, điều này khiến mấy lão hồ ly càng thêm bất mãn.

“Hội nghị thường kỳ lần tới là vào lúc nào?” Có người hỏi.

“...”

“Thực ra, cũng không phải không có cách. Mấy ông nha, chính là quá nhát gan, nếu như theo tôi thấy, không bằng cứ...”

“Mấy người cần phải hiểu rằng, kéo Mạc Ngũ Phi xuống ngựa, thì phải kéo đến cùng, một gậy đánh ngã, còn phải làm cho hắn sau này vĩnh viễn không thể trở mình!”

“Việc này còn cần ông nói sao? Hắn không thể không chết, hắn không chết, nếu quay về trả thù chúng ta thì làm sao?”

Các hồ ly hiểu rất rõ, những kẻ tâm trả thù khá nặng như bọn họ tuyệt đối không muốn bị thiệt hại, càng huống chi là người đàn ông như Mạc Ngũ Phi.

“Tôi có một cách... ...”

Trong văn phòng, mấy kẻ yêu thú hồ ly có dáng dấp của đàn ông trung niên kia sắp lại gần nhau, bắt đầu thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt, không biết lại đang nghĩ cách gì.

Ngồi trong ô tô trên đường về, Mạc Ngữ Phi khép nửa con mắt, nhớ lại lời những người kia đã nói trong buổi họp hôm nay. Hắn có khả năng ghi nhớ giống như máy quay phim nên luôn vì phần năng lực này mà kiêu ngạo. Bọn họ nhất định đều đang nghĩ làm thế nào để giết chết hắn. Nghĩ đến đây, khóe miệng Mạc Ngữ Phi gợi lên một tia cười lạnh.

Ai sẽ chết? Còn chưa nói chắc đâu.

Có thể ngồi trên vị trí này ngày hôm nay, Mạc Ngữ Phi cũng tuyệt đối không phải kẻ có thể xem nhẹ.

“Để chúng tôi bố trí xe...” Mạc Ngữ Phi nghĩ đến câu nói này, âm thầm bật cười, “chúng tôi”, như thế nào, ba vị trưởng lão từng đấu nhau như gà chọi háu đá kia, vậy mà không tự giác nói lên từ “chúng ta”. Xem ra bọn họ là định liên thủ đối phó với hắn sao? Mạc Ngữ Phi hừ cười thành tiếng.

“Cậu đang nghĩ gì?” Dịch Thừa Phong bên cạnh mở miệng hỏi.

“Không có gì.”

Thỉnh thoảng nghĩ đến mấy chuyện xúi quẩy đáng bỏ đi trong tộc này, Mạc Ngữ Phi thật sự thấy rất phiền chán. Tranh tranh tranh, đấu đấu đấu, không ngừng không nghỉ. Rất thú vị sao? Có ý nghĩa à? Nếu nắm lấy thời gian này rồi làm ăn buôn bán thật tốt há chẳng phải tốt hơn. Mấy lão già kia quả thực quá tham lam, tiền cũng muốn, quyền, cũng muốn!

Giương tầm mắt lên nghiêng nhìn người đàn ông mặt không biểu cảm bên cạnh, Mạc Ngữ Phi trong lòng than thở: Không nghĩ đến hiện tại người duy nhất có thể tin nhiệm, lại là con sói bên cạnh này.

Mạc Ngữ Phi ngày thường thích mặc một thân áo trắng, một đầu tóc đen, luôn cùng Dịch Thừa Phong mặc một thân áo đen, mái tóc trắng dài đến eo đi cùng nhau, bị trưởng lão hồ ly oán hận bọn họ gọi là “Hắc bạch vô thường”. Dĩ nhiên, đây là lời nói sỉ nhục, Dịch Thừa Phong và Mạc Ngữ Phi giống nhau đều là người đàn ông vô cùng anh tuấn, tuyệt đối thu hút ánh mắt kẻ khác.

“Bọn họ rất hận cậu.” Giọng nói Dịch Thừa Phong cứng nhắc nói. Con sói bạc đã chịu qua huấn luyện đặc biệt chỉ trung thành với chủ nhân, đồng thời chỉ thừa nhận một mình chủ nhân, những kẻ khác đều không để ở trong mắt. Vì vậy bất luận các trưởng lão hồ ly ở trong tộc có địa vị cao bao nhiêu, Dịch Thừa Phong thân là vệ sĩ cũng chưa bao giờ để ý, đối với bọn họ cũng không cần khách khí.

“Anh phát hiện ra sao?” Mạc Ngữ Phi cười.

“Lúc đi qua bên cạnh bọn họ thì có thể cảm giác được thái độ thù địch.” Con sói bạc từng chịu qua huấn luyện nên khá nhạy cảm.

“Bọn họ nếu không hận tôi, thì đó mới là kỳ quái.” Lúc nói lời này, Mạc Ngữ Phi cười đến vô cùng đắc ý. Có thể làm cho các trưởng lão hồ tộc cảm giận nhất định cũng không phải loại người bình thường. Nghĩ đến lúc này có thể đùa giỡn mấy lão hồ ly trong lòng bàn tay, Mạc Ngữ Phi liền có loại khoái cảm chinh phục.

“Biết vì sao bọn họ hận tôi không?” Mạc Ngữ Phi đột nhiên hào hứng, hỏi vệ sĩ của hắn.

“Bởi vì cậu có được quyền lực bọn họ không có.” Dịch Thừa Phong ở trước mặt Mạc Ngữ Phi luôn ngay thẳng, không giấu giếm, cũng không giả vờ mềm cái cổ hay giả vờ.

Mạc Ngữ Phi nghĩ một chút, gật gật đầu, “Đúng.” Hắn lập tức than thở: “Bọn họ đã có tiền như vậy, cổ phần có trong tay còn nhiều hơn so với tôi, còn không thỏa mãn, vẫn là không thỏa mãn!” Dừng một chút, Mạc Ngữ Phi lại than thở: “Dù sao thì, hồ ly bọn tôi chính là như vậy, luôn cảm thấy thứ mà kẻ khác có được chính là tốt hơn so với của mình, chỉ cần là đồ ở trong tay kẻ khác thì đều muốn cướp đi.”

“Không, cậu không giống như vậy.” Dịch Thừa Phong mắt nhìn phía trước, bình tĩnh nói.

Biết đây là lời nói thật lòng mà không phải là lời trêu đùa, Mạc Ngữ Phi khẽ cười, “Nếu không phải tôi hiểu rõ anh, thì đã có thể cho rằng lời này của anh là đang trêu đùa tôi. Mạc Ngữ Phi tôi tuyệt đối không phải là người tốt gì đó.”

Đúng vậy, nếu là người tốt, thì như thế nào có thể không chế được đám hồ ly bụng đầy mưu mô, quỷ kế đa đoan này. Mạc Ngữ Phi có thể trở thành tộc trưởng, nói rõ hơn chính là hấn so với bọn họ còn xảo quyệt hơn, thâm độc hơn.

Ở thành phố này, chỉ cần không dùng thiếu niên thiếu nữ vị thành niên, chỉ cần không có thủ đoạn ép buộc, thì nghề nghiệp tình dục là ngành nghề hợp pháp. Việc kinh doanh tình dục của Mạc thị thuộc loại Lao thiên môn [1] tương đối có quy tắc, tuy rằng chuyện không thấy được ngoài mặt cũng có, nhưng theo nguyên tắc mà nói, thì về phần pháp luật sẽ không thể đi con đường này.

Mạc Ngữ Phi hy vọng có thể tiếp tục kinh doanh lâu dài, cũng mong muốn lĩnh vực sự nghiệp có thể càng lớn mạnh, hấn cũng không muốn thách thức quyền uy pháp luật, khiến phần kinh doanh này bị hủy trên tay mình, bởi vậy sau khi Mạc Ngữ Phi đảm đương chức vị tộc trưởng và quản lý việc kinh doanh, thì luôn có xu hướng làm ăn theo quy tắc, những “Thiếu gia” và “Công chúa” đặc biệt đều không phải là vị thành niên, cũng không ép buộc những tiểu hồ ly không muốn đến làm phải làm việc. Kết quả của việc lấy đây làm tôn chỉ chính là làm mất đi một số lượng khách, với lại còn bị nói thành “Đã làm kỹ nữ mà còn dưng miếu thờ”, tạo thành trò cười trong nghề. Hai điểm này khiến cho các trưởng lão trong tộc bất mãn, bọn họ cho rằng Mạc Ngữ Phi quá nhất gan, không phải là kẻ đứng đầu quyết đoán.

Không hề tham gia vào việc buôn lậu rượu và thuốc lá, kiên quyết không đụng vào ma túy, trở thành một nguyên nhân quan trọng khác khiến các trưởng lão bất mãn với Mạc Ngữ Phi. Thuốc lá và rượu trong hộp đêm là hàng hóa chính có thể kiếm lời, chỉ cần là người tiếp khách nói chuyện, bán rượu, thiếu gia và công chúa có chút khả năng ăn nói là có thể thoải mái mỗi tháng thu vào hơn mười vạn đồng. Bởi vì rượu và thuốc không được mua lậu, nên chi phí kinh doanh tăng lên không ít, lợi nhuận cũng giảm bớt xuống, mấy lão hồ ly yêu tiền như mạng vì vậy mà cực kỳ bất mãn. Mà lợi nhuận từ các loại thuốc phiện đặc tính thấp thường xuất hiện ở chốn thanh sạch sẽ càng cao hơn, giữ chức lão đại đầu lĩnh của nghề tình dục, Mạc thị có đường dây tiêu thụ tương đối rộng và nguồn hàng hóa khá vững chắc, trước đây bộ phận thu vào này từng chiếm một phần lớn định mức kinh doanh của toàn bộ Mạc thị.

Mạc Ngữ Phi quyết định không buôn bán lậu hàng hóa và không đụng đến ma túy đều là có nguyên do. Cho tới bây giờ thì chính quyền thành phố Hương Đảo luôn nghiêm khắc chống lại hai kiểu phạm tội chủ yếu. Một là ma túy, hai là buôn lậu. Bất luận phạm vào khoản nào thì cũng đều là trọng tội. Mạc Ngữ Phi quản lý cấp dưới cực nghiêm, lúc hấn vẫn chỉ là quản lý mấy hộp đêm nhỏ thì đã ra lệnh rõ ràng là không được dính líu đến thuốc phiện. Mạc Ngữ Phi biết, một khi ở phương diện này xảy ra chuyện cần phải bỏ mạng, thì đến lúc đó tất cả đều sẽ hóa thành hư ảo. Về phần buôn lậu, nếu như bị cảnh sát tóm được thì cũng vô cùng phiền toái. Lợi nhuận của ngành tình dục rất tốt, không ít người đã đổ mắt với món hời béo bở này, mong muốn được chen vào một phần lợi nhuận, sớm đã có người muốn chèn ép Mạc thị, cướp địa bàn và đoạt việc kinh doanh. Nếu phạm phải tội buôn lậu, còn có thêm sự chèn ép của đối thủ, thì Mạc thị có lẽ lúc này cũng không gượng dậy nổi, và cũng không thể trở mình được nữa.

Các hồ ly có thể có được cuộc sống đãi ngộ thoải mái như ngày hôm nay, cũng là vất vả lắm mới xây dựng được, Mạc Ngữ Phi không muốn tất cả những điều này sẽ bị phá hủy chỉ vì một chữ tham. Nhưng suy nghĩ của hấn cũng không được mấy trưởng lão nắm quyền trong tộc hiểu rõ và tiếp nhận. Mỗi lần nghĩ tới điều này, Mạc Ngữ Phi đều có loại tâm trạng “vì ai vất vả vì ai bận rộn”, thỉnh thoảng hấn cố kiềm lại cảm xúc đang trào lên, thật sự hận không thể dứt khoát giết sạch mấy trưởng lão không nói đạo lý, không hiểu rõ hấn dụng tâm khổ sở kia, nhưng, đủ loại quan hệ đan xen phức tạp ở trong tộc cùng sự tồn tại của thể lực ngoại tộc, đã khiến hấn thật sự không thể hạ thủ được.

Trong lòng Mạc Ngữ Phi rất rõ ràng, một ngày nào đó, hấn chắc chắn sẽ cùng các trưởng lão một lần đối mặt quyết đấu. Không phải ông chết, thì chính là tôi toi mạng.

Dịch Thừa Phong hơi nghiêng mặt, nhìn thấy Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại, giống như là đang chớp mắt, mi tâm hấn hơi nhăn lại, dường như có tâm sự. Trong mắt người ngoài, tộc trưởng hồ ly là người thâm độc giả dối, độc địa vô tình, nhưng đây chỉ là một phần trong đó. Mạc Ngữ Phi thật sự là kiểu người tàn nhẫn, nhưng, hấn còn có một mặt khác không muốn người khác biết.

Có ý muốn nói gì đó, Dịch Thừa Phong nghĩ một chút, vẫn là ngậm miệng lại. Mạc Ngữ Phi cũng không phải loại đàn ông yếu đuối, hấn rất chán ghét người khác ở bên tai nói này nói nọ. Mạc Ngữ Phi trong lòng rất có chủ kiến lại cực kỳ cao ngạo, cho dù là vào lúc khó khăn nhất cũng không cần sự động viên của người

khác. Hơn nữa, hắn cực kỳ chán ghét người khác đụng chạm vào mình, bởi vậy nên cho dù là vệ sĩ Mạc Ngữ Phi tín nhiệm, cũng sẽ không đối với hắn làm ra mấy động tác như nắm tay hay vỗ vai.

Trở về trong căn phòng xa hoa của khách sạn, Mạc Ngữ Phi thay đồ ngủ, ngã lên giường lớn mềm mại, gió đêm từ cửa sổ đang mở thổi vào, màn cửa thêu hoa màu trắng nhẹ nhàng lay động trong gió. Đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, nhưng Mạc Ngữ Phi cũng lười đứng lên đóng cửa sổ, nên chỉ đưa tay kéo chăn bông lên quấn lấy thân mình. Nhắm mắt nằm cả nửa ngày, nhưng Mạc Ngữ Phi không ngủ được, hắn hất chăn bông lên rồi đứng dậy đi đến bên cửa sổ, cúi xuống nhìn đèn điện trong đô thị sầm uất.

Đây là một thành phố rất lớn, có rất nhiều người, nhưng trong biển người mênh mông này, có ai là người Mạc Ngữ Phi có thể tín nhiệm? Có lẽ Dịch Thừa Phong cũng tính là một người, nhưng trên một ý nghĩa nào đó mà nói thì anh ta cũng không phải là con người, anh ta có thể được Mạc Ngữ Phi tín nhiệm, là bởi vì trên người anh ta có bản năng trung thành của loài vật, như vậy... Đưa tay đến trước mặt, Mạc Ngữ Phi nhìn kỹ lòng bàn tay mình, hắn bây giờ có quyền lực, tài sản, hắn là nên thỏa mãn mới đúng, nhưng vì sao trong lòng hắn lại trống rỗng như vậy... Trống rỗng đến nỗi khiến hắn khó chịu...

Trước đây, chỉ cần việc làm ăn tiến hành thuận lợi, con số trong báo cáo kế toán gia tăng, mua xe hơi mới nổi tiếng, ăn được món ăn thượng hạng, ra ngoài du lịch, còn có, lúc hắn được mỹ thiếu nữ hay mỹ thiếu niên mà hắn lựa chọn “phục vụ”, tình dục được thỏa mãn, mấy điều này đều làm cho Mạc Ngữ Phi cảm thấy hưởng thụ, cảm thấy vui vẻ. Chính là... sau khi gặp người đó, những chuyện trước đây cảm thấy vui vẻ đột nhiên cũng không thể kích thích được cảm giác thỏa mãn trong lòng Mạc Ngữ Phi, đồng thời đạt được cũng không thấy hưởng thụ, mà ngược lại còn luôn có cảm giác trống rỗng.

Từ trong tủ đầu giường lấy ra hộp thuốc lá, Mạc Ngữ Phi tiện tay rút điếu thuốc, cầm thuốc lá trong hộp thuốc ngừng một chút, ngón tay hất lên, ngậm thuốc lá vào trong miệng, lại tìm được cái bật lửa, bật lên một tiếng “tách”, đưa đầu thuốc tiến đến gần ngọn lửa, thật sâu hít một hơi, một lát sau, chậm rãi nhả ra sương khói màu lam nhạt.

Mạc Ngữ Phi biết hút thuốc, nhưng không nghiện, hắn chỉ khi thật mệt mỏi hay thật buồn bực thì mới hút một điếu. Trước mặt người khác, Mạc Ngữ Phi luôn biểu hiện ra dáng dấp của một kẻ nghiện thuốc, hơn nữa cũng thường ho khan, nhiều năm qua hắn cố gắng xây dựng một hình tượng yếu đuối, những điều này đều là nguy trang lừa gạt kẻ khác, là vì để cho kẻ địch buông lỏng cảnh giác đối với hắn, khiến bọn họ cho rằng hắn rất “yếu đuối”.

Cố gắng làm cho chính mình hưởng thụ điếu thuốc này, nhưng Mạc Ngữ Phi lại không mấy may có chút cảm giác “hưởng thụ” nào. Hút xong điếu thuốc, Mạc Ngữ Phi đưa tay ra xua đi làn khói mờ hồ bao phủ quanh người. Đột nhiên trong lòng hắn chợt động, gơ cánh tay lên ngửi tay áo, quả nhiên, là mùi phải mùi thuốc lá.

Không biết trên thân người kia sẽ có mùi vị gì? Anh ta dường như không hút thuốc, như vậy... là mùi ánh nắng và mồ hôi sao? Có lẽ còn có mùi cổ và... A, ai biết trong trường cảnh sát có mùi vị gì đâu? Một người đàn ông tràn ngập hơi thở nam tính, trên người anh ta ... hắn là vị nam nhân đi.

Mạc Ngữ Phi rơi vào trong mơ màng theo bản năng gơ tay vỗ nhẹ hai má, thật là, làm sao lại đột nhiên nghĩ đến loại chuyện này chứ! Đáng ghét a, cái tên cảnh sát kia luôn vô ý tác động vào tình cảm của hắn, khiến hắn mọi lúc mọi nơi nghĩ ngợi lung tung.

Loại cảm giác kích động trong lòng này... rốt cuộc là gì? Mạc Ngữ Phi muốn cố gắng thuyết phục chính mình, nói hắn không hiểu rõ loại cảm giác này, nhưng trên thực tế, trong lòng hắn cực kỳ hiểu rõ đây rốt cuộc là gì.

Không thể phủ nhận, Mạc Ngữ Phi là một người đàn ông vô cùng tự tin, mà đồng thời, hắn cũng là một người đàn ông làm việc cẩn thận, hắn đã sớm biết các trưởng lão trong tộc đối với hắn như hổ rình mồi, chờ thời cơ muốn ra tay diệt trừ hắn, cho nên hắn vô cùng cẩn thận cùng mấy vị trưởng lão kia duy trì khoảng cách. Mạc Ngữ Phi cho rằng, sự tồn tại của hắn có tác dụng cân bằng thế lực của Mạc thị và hắc đạo ngoại tộc, bởi vậy nên các trưởng lão không thể ra tay với hắn như thế, mà hắn cũng không có lý do gì để xuống tay với các trưởng lão, tương tự cũng là vì sự cân bằng thế lực này. Mà điều Mạc Ngữ Phi không nghĩ đến là, ngay lúc hắn còn đang vì đủ loại nguyên nhân phức tạp rắc rối mà cân nhắc phải khéo léo ra tay như

thế nào, thì các trưởng lão trong tộc đã hành động! Mà Mạc Ngữ Phi lúc này mới hiểu được, mấy lão hồ ly kia muốn hấn chết, đến mức bất chấp hậu quả.

Sâu trong núi rừng ở ngoại ô thành phố có một ngôi nhà gỗ, phía dưới nhà gỗ là một hầm giam vô cùng âm u. Lúc này, trong hầm giam tối tăm ở sâu trong lòng đất hiện lên tiếng nước nhỏ giọt, cửa sắt đóng chặt “rầm” một tiếng bị kéo ra, âm thanh của kim loại cọ sát vào nhau ở trong phòng đá kín mít phát ra tiếng vọng rõ ràng. Ánh đèn chợt sáng lên, phòng giam luôn ở trong bóng tối đột nhiên có ánh sáng, người đàn ông cuộn tròn ở một góc phòng giam nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh sáng mãnh liệt đánh vào như tên bắn trên mí mắt.

Chờ mắt thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, Mạc Ngữ Phi chậm rãi mở mắt ra, không bắt ngờ nhìn vào ba vị trưởng lão đang đứng bên cửa lao. Sau khi hấn lãnh đạm liếc nhìn thì nhắm mắt lại lần nữa.

“Khà khà, tộc trưởng đại nhân, cậu không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay chứ.”

Từ sau khi bị bắt về, Mạc Ngữ Phi đã chịu không ít lời sỉ nhục, trong lòng hấn cười lạnh một tiếng, trầm mặc.

“Hôm nay, chúng tôi sẽ tuyên bố công khai cái chết của tộc trưởng đại nhân, chỉ là xin cứ yên tâm, trên dưới tập đoàn ngoại trừ ‘đau buồn’ thì sẽ không có chấn động nào khác. Tộc trưởng đại nhân cứ yên tâm, sau khi cậu chết, chúng tôi sẽ kinh doanh công ty thật tốt, kiếm lời thật nhiều, ha ha.” Giọng nói của hồ ly mang theo ý châm chọc.

Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại im lặng lắng nghe, trên khuôn mặt thanh tú khô ngô không có bất kỳ biểu cảm gì.

Vài vị trưởng lão thấy cảnh tượng này, trao đổi một chút ánh mắt, trong đó có một vị lại cười ha ha mở miệng nói: “Mạc Ngữ Phi, cậu nhất định rất khó hiểu vì sao chúng tôi không thật sự giết chết cậu, suy cho cùng thì, cậu thật sự chết đi chúng tôi mới có thể yên tâm. Chỉ là chúng tôi nghĩ một chút, vẫn là quyết định để cậu sống, bởi vì nói cậu còn sống còn có thể giúp chúng tôi kiếm tiền. Tộc trưởng đại nhân, nhiều năm qua như vậy người thêm muốn cậu rất nhiều, chỉ là vướng phải thân phận tộc trưởng của cậu, đại khái đều... Lần này sẽ có rất nhiều người có thể thỏa mãn tâm nguyện. Đã có người đến hẹn trước nha, quả nhiên danh hiệu ‘Đế vương bóng đêm’ rất có sức hấp dẫn. Từ giờ trở đi, tộc Mạc thị sẽ mất đi một vị tộc trưởng, nhưng sẽ thêm một vị thiếu gia xinh đẹp. Ha ha, nói không chừng làm không được bao lâu thì cậu sẽ trở thành hồng bài đó.” Trưởng lão có giọng điệu ác độc nghiêng đầu qua nhìn hai người bên cạnh, sau đó đồng loạt phát ra tiếng cười hèn hạ.

“Đúng rồi, tộc trưởng đại nhân, cậu đừng nên ảo tưởng sẽ có người đến cứu cậu, ha ha, nói cho cậu biết, sẽ không có ai đâu! Giờ đây đã là thế giới của chúng ta rồi!” Trưởng lão hồ ly nói chuyện cười đến cực kỳ kiêu ngạo.

“Dịch Thừa Phong đã chạy thoát, nhưng hấn ta bị trọng thương, sẽ không đến cứu cậu đâu. Nói cho cậu biết, Mạc Ngữ Phi, cậu đã bị cô lập hoàn toàn, không còn đường để đi đâu!”

“Tộc trưởng đại nhân, cậu không nên ngây thơ tin rằng con sói kia sẽ trở về, không có khả năng đâu, bất luận kẻ nào cũng đều sẽ bảo vệ mình trước, hơn nữa, bây giờ đối đầu với chúng tôi cũng không có gì tốt. Cậu đã không còn giá trị lợi dụng! Cậu ở trong mắt bất kỳ kẻ nào cũng đều là một đồng rác rưởi!”

Từng lời các trưởng lão nói đều giống như dao hung hăng đâm vào trong lòng Mạc Ngữ Phi, mi tâm hấn hơi động.

Đợi ba người đàn ông kia đùa cợt đủ rồi, sau đó mang theo tâm trạng thỏa lòng đắc chí rời đi, hầm giam lại khôi phục u tối một lần nữa, Mạc Ngữ Phi vừa rồi chăm chú nghe người khác nói, bây giờ lực chú ý đã buông lỏng xuống, chỗ mắt cá chân trái lại bắt đầu cảm thấy đau đớn như kim châm muối xát.

Đáng giận!

Mạc Ngữ Phi nhớ rõ ràng rằng trong nháy mắt hấn bị tóm kia, hấn quay đầu nhìn đến Dịch Thừa Phong vì bảo vệ hấn mà bị thương ngã xuống ở phía sau cách đó không xa, chính là lần quay đầu nhìn này, một

cây gậy sắt giơ lên thật cao hạ xuống giữa tầm nhìn của hắn. Ngay lập tức, cơn đau buốt từ mắt cá chân truyền đến khiến hắn ngã đi, trước khi ý thức hoàn toàn biến mất, hắn nghe được có người đang cười, Mạc Ngữ Phi nghĩ, tiếng cười kia nhất định sẽ vĩnh viễn lưu lại trong trí nhớ của hắn.

Mạc Ngữ Phi không nghĩ đến các trưởng lão sẽ nhanh chóng liên thủ đối phó hắn như vậy. Từ khi lên làm tộc trưởng cho tới nay, từ các khoản mục trong công ty cho đến kế hoạch kinh doanh, rồi lại đến quan hệ hợp tác vân vân, Mạc Ngữ Phi đều nơi nơi đề phòng các trưởng lão làm phản, hắn luôn không để cho bọn họ có cơ hội tiếp xúc toàn bộ việc kinh doanh. Nhưng Mạc Ngữ Phi không nghĩ đến, thứ mà các trưởng lão sử dụng lại là biện pháp khiến hắn “chết” để đoạt quyền.

Cần nhắc quyền lợi trong hắc đạo, khiến cho một bang phái đứng đầu đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tiếp theo thì việc tranh giành địa bàn và quyền lực có thể sẽ là chuyện cực kỳ phức tạp, mà đây cũng là nguyên nhân Mạc Ngữ Phi luôn không thể cùng các trưởng lão hòa hảo. Nhưng các trưởng lão lại chọn phương pháp này, từ điểm này Mạc Ngữ Phi cuối cùng cũng hiểu được, các trưởng lão thà rằng chấp nhận tổn thời gian, tổn tinh lực, thậm chí là tổn tiền bạc đi thu dọn tàn cuộc, các lão hồ ly tham của thà rằng bỏ đi phần lợi ích được ban cho, cũng muốn hắn phải chết.

Đủ để thấy, bọn họ hận hắn nhiều bao nhiêu... ..

Vì sợ Mạc Ngữ Phi chạy trốn, ngay sau khi hắn bị bắt đến liền nhanh chóng giam hắn vào hầm ngục trong núi này, hơn nữa, các trưởng lão còn phái người đánh gãy mắt cá chân trái của hắn. Tiếp đó, chính là quá trình điều giáo, Mạc Ngữ Phi nghĩ, hắn bây giờ còn có giá trị chính là vì thân thể này, để nhục nhã hắn, khiến cho hắn sống không bằng chết, các trưởng lão nhất định sẽ kiểm soát hắn, sau đó dùng mọi cách để sỉ nhục, hành hạ, giày vò, chà đạp... Nếu là như vậy, thì thật sự còn không bằng chết đi!

Hóa ra, đây chính là cảm giác từ trên cao ngã xuống. Trong bóng tối, vang lên nụ cười lạnh lẽo thê lương của Mạc Ngữ Phi.

Ngay lúc Mạc Ngữ Phi mất lòng tin về tương lai, có suy nghĩ thành tâm muốn tìm đến cái chết, thì Dịch Thừa Phong đã mang theo một đám người đến cứu hắn. Các trưởng lão hồ tộc treo một số tiền thưởng rất lớn, ở trong hắc đạo truy sát Dịch Thừa Phong, đồng thời, bọn họ lại cho rằng Dịch Thừa Phong bị trọng thương sẽ không xuất hiện nữa. Các hồ ly vốn ích kỷ, cũng dùng tiêu chuẩn giống nhau để đánh giá kẻ khác.

Dịch Thừa Phong hết sức trung thành đã tìm được gian nhà gỗ trong núi được bảo toàn nghiêm ngặt, đội ngũ anh mang theo có hỏa lực rất mạnh, cơ hồ khiến cho căn nhà gỗ hóa thành một bãi hỗn độn [2]. Khí thế muốn cùng hủy diệt kia của Dịch Thừa Phong đã dọa sợ đám hồ ly ham sống sợ chết, trong làn mưa bom bão đạn cứu thoát Mạc Ngữ Phi từ trong hầm ngục.

Ngồi trên xe chạy xuống núi, Mạc Ngữ Phi hỏi: “Vũ khí từ đâu tới? Người từ đâu ra?”

Hai tay Dịch Thừa Phong nắm chặt tay lái, vội vàng đi trên đường núi gập ghềnh, anh từ trong gương chiếu hậu chăm chú nhìn vào Mạc Ngữ Phi sắc mặt nhợt nhạt tiều tụy. Mới chỉ qua năm ngày ngắn ngủi, Mạc Ngữ Phi đã bị hành hạ đến độ không thành hình người.

“Mua về.” Dịch Thừa Phong vội đáp ngắn gọn.

Mạc Ngữ Phi a một tiếng, đầu vô lực dựa vào lưng ghế.

Mạc Ngữ Phi có mấy tài khoản bí mật, người biết khoản tiền này ngoại trừ hắn thì chính là Dịch Thừa Phong. Vì để cứu Mạc Ngữ Phi, Dịch Thừa Phong đã sử dụng khoản tiền kia, mua vũ khí, thuê người giúp đỡ. Nghĩ đến đây, Mạc Ngữ Phi khẽ cười vài tiếng, lúc này muốn tìm kiếm sự giúp đỡ cũng chỉ còn cách dùng tiền để mua. Quyền hành của hắn ở Mạc thị đều đã rơi vào tay kẻ khác, bọn hồ ly ai nấy đều là người ba phải, lúc này còn có ai giúp đỡ Mạc Ngữ Phi đây.

Ở trong lòng âm thầm tính toán một chút, Mạc Ngữ Phi nói: “Chỉ sợ cũng không còn bao nhiêu.”

Dịch Thừa Phong biết Mạc Ngữ Phi đang ám chỉ đến tiền trong tài khoản, anh đáp: “Ừ.”

“Làm khó anh rồi, Thừa Phong.”

Mạc Ngữ Phi không phải tiếc số tiền này, thẳng thắn mà nói, nếu như tiền có thể mời người đến cứu anh, thì chúng tỏ tiền vẫn còn hữu ích. Hắn đã không còn là kẻ vương bóng đêm trong hắc đạo nữa, chỉ sợ dù

đưa ra số tiền lớn, thì người khác e rằng cũng tránh không kịp, không muốn có một chút quan hệ nào với hắn để rồi dẫn đến thêm nhiều phiền toái.

Thực tế, chính là bợ đỡ và tàn khốc như vậy.

“Những người đó đâu?” Kẻ Mạc Ngữ Phi hỏi chính là lính đánh thuê Dịch Thừa Phong mời đến.

“À. Người đã cứu ra, cũng không còn chuyện của bọn họ nữa.”

Nói như vậy, hiện tại cũng chỉ còn mình và tên sói bên cạnh này. Mạc Ngữ Phi không khỏi nhìn Dịch Thừa Phong. Đúng vậy, nhiệm vụ hoàn thành, nhận tiền rồi đi, chẳng lẽ còn trông chờ mấy kẻ chỉ biết đến tiền kia sẽ làm thêm cái gì sao? Cúi đầu nhìn vào hai tay, Mạc Ngữ Phi biết, nếu muốn báo thù, trong thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không có cơ hội. Đám hồ ly già kia có thể khiến hắn “chết”, thì nhất định cũng đã có sự chuẩn bị, tùy tiện hành sự sẽ chỉ hại mình hại người.

“Trước tiên cứ trốn đi đã, tôi đã sắp xếp được một nơi.” Dịch Thừa Phong luôn làm vẻ mặt bình tĩnh, bất kỳ chuyện lớn nào ở trong mắt anh đều giống như là chuyện nhỏ. Mạc Ngữ Phi thích nhất chính là thái độ làm người luôn xem chuyện lớn thành nhỏ này của Dịch Thừa Phong, lúc này, Dịch Thừa Phong điềm tĩnh thực sự có thể làm cho Mạc Ngữ Phi đang kinh hoảng cảm thấy có chỗ dựa. Nhưng...

“Tôi đã là người chết rồi, hiện tại, trên thế gian đã không còn Mạc Ngữ Phi này nữa.”

“Không, còn có thể làm lại từ đầu!”

Trong lòng Mạc Ngữ Phi cười nhạo. Làm lại từ đầu, đúng, là có thể, nhưng cửa ải khó khăn trước mắt phải vượt qua như thế nào đây? Hai tay trống rỗng lại bị truy sát, có thể còn sống đến ngày mai hay không cũng là một vấn đề.

Mạc Ngữ Phi cắn răng, đột nhiên lấy tay làm đao, đem hết toàn lực đánh xuống thật mạnh vào sau cổ Dịch Thừa Phong. Dịch Thừa Phong là vệ sĩ trung thành, đồng thời cũng là người Mạc Ngữ Phi vô cùng tín nhiệm, anh vạn lần không nghĩ đến Mạc Ngữ Phi lúc này lại ra tay với anh, lập tức đã bị đánh cho hôn mê. Mạc Ngữ Phi đoạt lấy tay lái, vội phanh xe lại, khiến xe dừng lại ở ven đường.

Đưa tay sờ mái tóc trắng của Dịch Thừa Phong, Mạc Ngữ Phi nhẹ giọng nói: “Thừa Phong, đừng trách tôi. Lúc này anh càng phải chăm sóc tốt cho bản thân mình. Những người đó không bắt được tôi sẽ không dễ dàng buông tay, tôi bây giờ sẽ chỉ liên lụy tới anh. Thừa Phong, anh bản thân khó bảo toàn, như thế nào lo được cho tôi! Hại anh chết oan, tôi trên đường đến hoàng tuyền cùng anh bầu bạn cũng sẽ không vui vẻ! Mạc Ngữ Phi tôi không phải người tốt gì, nhưng tôi cũng không muốn anh phải chết! Tôi biết anh sẽ nhanh tỉnh lại, nhanh chạy đi, đừng tìm tôi.” Nói xong, Mạc Ngữ Phi dùng hết sức lực kéo Dịch Thừa Phong xuống xe, giấu trong bụi cỏ, sau đó tự mình tiếp tục lái xe về phía trước.

Không muốn bị người trong tộc bắt được, Mạc Ngữ Phi biết rõ rằng hắn nếu rơi vào trong tay bọn họ thì sẽ có kết cục gì, nếu như bị bắt lại một lần nữa, hắn chắc chắn sẽ lâm vào đường cùng. Xe chạy trên đường cái, Mạc Ngữ Phi không nhìn thấy chiếc xe nào đuổi theo phía sau, đây không phải là biểu hiện của sự an toàn. Nghĩ một chút, Mạc Ngữ Phi vút xe ở bên đường, hóa thành hồ ly, nhẹ nhàng leo lên trốn trong chiếc xe vận tải lớn thoát nhìn giống như là từ vùng ngoại ô vận chuyển rau củ vào trong thành phố.

Ở thành phố lớn mờ ảo, Mạc Ngữ Phi biết, càng trốn vào trong nơi náo nhiệt, hắn càng khó bị tìm thấy.

Lần trốn này trốn đến ba ngày. Trong lòng Mạc Ngữ Phi nhớ đến Dịch Thừa Phong, không biết anh sau cùng có chạy thoát không. Hồ ly bị thương trốn trong bụi cây ở công viên, hao tổn hết sức lực leo lên phía trên một cái cây thấp, hắn không dám tìm đồ ăn, chỉ thỉnh thoảng liếm liếm sương sớm, chân trái bị thương vẫn chưa được điều trị, đau như bị kim châm muối xát.

Trên báo đã gạch bỏ tin “Mạc Ngữ Phi” chết, từ trên tờ báo người qua đường vút trên ghế dài trong công viên, Mạc Ngữ Phi nhìn thấy hình hắn xuất hiện dưới hình thức như vậy, cảm thấy vừa buồn cười lại vừa thê lương không rõ. Các trưởng lão hồ tộc tiếp nhận toàn bộ việc làm ăn của tập đoàn Mạc thị, việc chuyển nhượng tài sản và chuyển giao quyền lực chỉ trong thời gian rất ngắn đã hoàn thành, Mạc Ngữ Phi cho dù có bản lĩnh phi thường cũng không thể thay đổi được sự thật. Quả nhiên hồ ly đúng là hồ ly. Mạc Ngữ Phi không khỏi vì kẻ sách của các trưởng lão mà trầm trồ khen ngợi. Thật sự là vất vả cho bọn họ, luật sư nằm

trong tay bọn họ nếu làm xong văn kiện, đã thông các điểm mấu chốt, e rằng cũng bận đến nỗi choáng váng rồi.

Cứ như vậy mất đi tất cả sao? Mạc Ngũ Phi cúi đầu nhìn tay mình. Ha, đây đã không còn là ngón tay thon dài trắng nõn nữa, mà là móng vuốt hồ ly, không thể cầm được cái gì.

Mạc Ngũ Phi chán nản gục đầu xuống. Hắn thực sự không hiểu, hắn một lòng hy vọng có thể kinh doanh xí nghiệp gia tộc thật tốt, thật lâu dài, như vậy là sai lầm sao? Vì sao bọn họ không hiểu? Vì sao? Vì sao nhất định muốn hắn chết? Hồ ly mang theo oán niệm sâu nặng vừa bị thương lại vừa phẫn nộ, hung hăng gặm cắn ở trên cây, bàn chân dùng sức giẫm xuống mặt đất truyền đến một trận đau đớn.

Mất hết tất cả, thân thể cũng tàn, bây giờ thậm chí còn là người “đã chết”, Mạc Ngũ Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u sắp mưa, tầng mây đen dày che lấp chân trời, không nhìn được một tia nắng.

Đêm đã khuya, trời đổ mưa xuống, Mạc Ngũ Phi đi ra khỏi nơi nấu thân, một lần nữa hóa thành hình người. Lúc Mạc Ngũ Phi đang đi dưới mưa ở trên đường, có người hướng ánh mắt kinh ngạc quăng đến trên người không mở dù mà lại tùy ý để mưa lớn xối vào như hắn, giống như đang nhìn một kẻ điên. Mưa càng lúc càng lớn, Mạc Ngũ Phi cứ chậm rãi đi không mục đích như vậy, đi tới, đụng vai rất nhiều người, nhưng không có ai lên tiếng hỏi một câu, hay là lấy dù trong tay che cho hắn một lát.

Quần áo ướt đầm, mưa lạnh thậm chí làm ướt cơ thể, Mạc Ngũ Phi cảm thấy lòng cũng ẩm ướt.

Kéo cái chân bị thương không biết đã đi bao lâu, đến cuối cùng không đi được nữa, hắn mệt mỏi ngồi xuống dựa vào tường, cánh tay đặt lên trên đầu gối gập cong, sau đó vùi mặt vào. Đau đớn trên thân thể còn có thể chịu đựng, thứ thực sự hành hạ Mạc Ngũ Phi chính là nỗi đau trong lòng. Đã không còn đường để đi, tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì đây? Tội tệ thế nào cũng không nát bằng hiện tại, Mạc Ngũ Phi mang theo một chút ý nghĩ cam chịu ngồi bên đường dưới cơn mưa. Hắn đã mất phương hướng, mưa lạnh khiến hắn tê lại, lúc đang nghĩ sẽ ở đây chết như vậy hay không, Mạc Ngũ Phi đột nhiên có điểm buồn cười. Ở nơi sâu nhất trong lòng, Mạc Ngũ Phi vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ, hắn đang mong đợi, trong lòng có một đốm lửa nhỏ còn chưa tắt.

Sẽ có người xuất hiện ở trước mắt hay không? Là hạng người nào đây? Không có ai đâu, bây giờ người ta tránh hắn còn không kịp. Cho dù có người đến, chỉ sợ cũng là đến bắt hắn rồi sau đó giao cho trưởng lão đổi lấy tiền thưởng. Hừ, cái mạng này đến cuối cùng kỳ thực vẫn là đáng tiền. Nếu lúc này có người đến cứu, kết quả sẽ thành như thế nào? Cứ nghĩ đông nghĩ tây như vậy, Mạc Ngũ Phi cười nhạt, mang theo vài phần thê lương tự khỏa lấp chính mình.

.

[1] Lao thiên môn (): chỉ những ngành nghề như mại dâm, tiền giả, cờ bạc... nhưng kiếm được lợi nhuận lớn.

[2] Tiếng trung là (Tu la trường): cụm từ Phật giáo, dùng để mô tả sự tàn bạo của chiến trường; trong truyện này mệnh chuyển thành “bãi hỗn độn”

4. Quyển 1 - Chương 4

Trầm Sở Hân hôm nay tâm tình vẫn luôn không yên, có loại phiền muộn nói không nên lời, đành phải cố gắng điều chỉnh tâm trạng, ép bản thân chuyển tâm vào công việc. Khó khăn lắm mới nhìn được đến giờ tan làm, anh lại còn tham gia vào một hội nghị rườm rà, lúc đi ra khỏi phòng họp thì đã khuya.

Không còn lòng dạ nào ăn cơm, Trầm Sở Hân ở trong nhà ăn của cảnh cục mua một cái bánh sandwich rồi vội vàng ăn luôn, sau đó lái xe về nhà. Anh nghĩ đại khái vì gần đây quá mệt mỏi, định về nhà liền tắm rửa nghỉ ngơi.

Xe đi ngang qua con phố dưới mưa, cần gạt nước phát ra thanh âm ba ba đơn điệu, kính thủy tinh ngăn cách bên trong và ngoài xe, khiến cho Trầm Sở Hân cảm thấy yên lặng đến nỗi có chút khó chịu. Khoảng cách ngày càng gần, cảm giác khác lạ trong lòng kia lại càng rõ rệt, Trầm Sở Hân đưa ngón tay ra xoa xoa huyết thái dương.

Lúc xe quẹo vào một con đường nào đó cách nhà Trầm Sở Hân chỉ còn hai quảng trường, Trầm Sở Hân đột nhiên chú ý tới bên cạnh cửa của một cửa hàng dường như có cái gì đang ngồi xổm ở đó, cửa sổ xe bị mưa làm ướt nhẹp khiến anh không thể nhìn rõ.

Trong lòng đột nhiên chấn động một chút, Trầm Sở Hân thầm nghĩ: Đúng rồi. “Thứ” làm cho anh khó chịu cả ngày kia, cuối cùng cũng xuất hiện.

Dừng xe lại ở ven đường, Trầm Sở Hân mở dù xuống xe, tự mình đi đến bên cửa của cửa hàng, lúc này, anh đã nhìn rõ, thứ đang ngồi xổm ở đó là một người, trong đêm mưa, người nọ bị giội ướt, những giọt nước trên mái tóc thật dài không ngừng rơi xuống, xem ra người kia đã ngồi rất lâu trong mưa.

Đến gần người kia, Trầm Sở Hân che dù lên đầu anh ta, mà lúc này, người đang ngồi xổm nghe được tiếng động có người đến gần, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua khe hở của tóc trước trán bắt gặp ánh mắt của Trầm Sở Hân.

Là anh ta (cậu ta)! Trong lòng hai người đồng thời nói vậy.

Trong lòng Trầm Sở Hân kinh hãi, anh không nghĩ đến giờ này phút này người xuất hiện trước mặt anh lại là Mạc Ngữ Phi! Là Mạc Ngữ Phi đã chết vì bệnh nặng trên tin tức báo chí! Trong lòng rất nhanh vụt qua câu nói “Mới không tin tộc trưởng của Mạc thị chết như vậy” nghe được từ chỗ em trai Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Hân lập tức đoán được vài phần về tình hình hiện tại của Mạc Ngữ Phi, ngay lập tức đưa tay ra với hắn.

Mạc Ngữ Phi cũng không nghĩ tới, người xuất hiện trước mặt hắn lại là Trầm Sở Hân. Hắn có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt. Từ lúc bắt đầu ngồi ở đây không biết đã có bao nhiêu chiếc xe chạy qua trước mặt, xe dừng lại và người đi qua, lại chính là anh ta.

Mạc Ngữ Phi do dự không nắm tay Trầm Sở Hân, trong nháy mắt hắn có chút phân vân, sợ hãi nếu đi cùng Trầm Sở Hân thì trái lại sẽ làm hại anh. Mạc Ngữ Phi luôn không đem bất kỳ kẻ nào để vào mắt bây giờ lại nghĩ vậy, ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy quái lạ. Có lẽ, là vì Trầm Sở Hân là người đầu tiên, có thể cũng là người duy nhất bây giờ đưa tay thể hiện thiện ý với Mạc Ngữ Phi, nên Mạc Ngữ Phi không muốn hại anh.

Thanh âm nước mưa đánh vào trên cây dù có thể nghe thấy rõ ràng, Trầm Sở Hân vẫn đưa tay ra, không hề có ý định thu về, trên mặt là nụ cười nhạt, không nhiệt tình, cũng không lạnh lùng. Ý vị ảm áp vừa đúng lúc này của nó khiến Mạc Ngữ Phi cảm thấy dễ chịu. Nếu Trầm Sở Hân lúc này biểu hiện quá nhiệt tình hay là lập tức bắt đầu hỏi thăm, Mạc Ngữ Phi tuyệt đối sẽ không đi theo anh.

Hai người trầm mặc nhìn nhau rất lâu, tay Trầm Sở Hân cũng vươn ra rất lâu, cuối cùng, Mạc Ngữ Phi cũng đưa tay mình ra, đặt vào trong tay Trầm Sở Hân. Khoảnh khắc nắm tay nhau, tim hai người đều đập mạnh một chút.

Lúc được kéo đứng dậy, đôi chân sớm đã tê cứng và mắt cá chân bị thương của Mạc Ngữ Phi đã không chống đỡ nổi, thân mình không khỏi nghiêng ngã, Trầm Sở Hân động tác nhanh nhẹn đỡ lấy Mạc Ngữ Phi, sau đó dìu hắn đi về phía xe.

Để Mạc Ngữ Phi ngồi ở phía sau, Trầm Sở Hân lấy một chiếc chăn bông nhỏ trong xe ra cho hắn, lại đưa hộp giấy qua cho Mạc Ngữ Phi, mãi đến lúc này, Trầm Sở Hân mới nói câu đầu tiên sau khi gặp mặt.

“Coi chừng bị cảm.”

Thanh âm từ tính đầy cảm xúc khiến Mạc Ngữ Phi trong lòng rung động.

Trầm Sở Hân khởi động xe, chạy đi. Vô ý thức quay đầu lại liếc nhìn nơi vừa ngồi xổm kia, Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại. Hắn có loại cảm giác, những thứ hắn đem theo trong lòng lúc này đã bị vứt bỏ ở đó. Từ giây phút bắt đầu ngồi trên xe của Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi cảm thấy vài nơi cứng rần trong lòng mình

bị đánh trúng, có thể bây giờ còn chưa vỡ nát, nhưng vỡ vụn ra tựa hồ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nghĩ đến có lẽ sự thay đổi này không hẳn là không tốt, Mạc Ngữ Phi cởi áo khoác đã ướt đầm xuống, quần chặt chần bông nằm phía sau xe.

Chiếc xe vội vàng đi trong đêm mưa, Mạc Ngữ Phi nhìn ra ngoài cửa xe một cái, cảnh vật nhìn qua kính thủy tinh bị mưa to gội ướt rất mơ hồ, cảm thấy phương hướng cũng không phải là đi về hướng nhà Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi không biết hẳn sẽ được mang đến đâu.

Chẳng biết qua bao lâu, xe dừng lại, Trầm Sở Hân xuống xe trước, sau đó giúp Mạc Ngữ Phi mở cửa xe, mở dù ra đưa cho hắn, rồi đưa tay dìu hắn xuống xe.

Nhìn quanh một chút, Mạc Ngữ Phi phát hiện xe dừng trong một con ngõ nhỏ yên tĩnh, trước mắt là một căn nhà nhỏ hai tầng, Mạc Ngữ Phi mơ hồ cảm giác được trong căn nhà này tỏa ra mùi của đồng loại, mà trong mùi của yêu thú này còn xen lẫn một chút thứ khác.

Trầm Sở Hân vừa rồi đã phát hiện chân của Mạc Ngữ Phi bị thương, anh không biết Mạc Ngữ Phi bị thương nghiêm trọng thế nào, vì thế không đưa Mạc Ngữ Phi về nhà, mà đưa hắn đến nơi này trước.

Sau khi gõ cửa lớn, rất nhanh liền đã có người đến mở cửa, người mở cửa chính là một nam sinh mặc áo T-shirt tay dài màu nâu nhạt và một chiếc quần cao bồi có thắt lưng, tướng mạo anh tuấn khiến cho Mạc Ngữ Phi quen nhìn mỹ thiếu niên cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Người này là ai? Có lẽ nào là người yêu của Trầm Sở Hân? Nơi này chẳng lẽ là một “ngôi nhà” khác của Trầm Sở Hân sao? Mạc Ngữ Phi bụng đầy nghi vấn, không khỏi quay mặt nhìn Trầm Sở Hân.

“Ô Mễ, đã làm phiền rồi, Lãnh Tinh Hồn đã ngủ chưa?”

“Trầm đại ca!” Trầm gia đại ca không thường tới lại đêm khuya tới thăm, Ô Mễ rất ngạc nhiên, đợi đến khi nhìn thấy Trầm Sở Hân đang dìu một người toàn thân ướt sũng trong tay, cậu lại càng kinh ngạc hơn, “A, vị tiên sinh này làm sao vậy? Là bị thương sao?”

“Đến giúp anh đỡ cậu ta vào đã.”

Ô Mễ dìu Mạc Ngữ Phi vào phòng khách, để hắn ngồi xuống trên sofa, nhìn thấy đầu tóc và quần áo của Mạc Ngữ Phi không ngừng nhỏ nước xuống, Ô Mễ vội vàng nói: “Vị tiên sinh này, anh tắm nước ấm trước để tránh bị cảm lạnh đấy, nếu không để tâm, thì tôi sẽ lấy quần áo của Lãnh đại ca cho anh thay.”

“Lãnh...” Mạc Ngữ Phi chau mày, nghĩ tới gì đó, đột nhiên gương mặt nói: “Lãnh Tinh Hồn.”

Ô Mễ gật đầu, “Đúng vậy.”

“Âm dương sư đại nhân... ...”

Mạc Ngữ Phi nhin không được nhìn quanh phòng khách, thì ra, Lãnh Tinh Hồn đại danh鼎鼎鼎鼎 trong giới yêu thú ở đây. Mạc Ngữ Phi sớm đã nghe nói qua về cái tên này, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy. Xem ra người mà Trầm gia quen biết vẫn là rất rộng, ngay cả âm dương sư cũng biết, khẳng định là thông qua tên tiểu tử Trầm Sở Thiên kia nên mới quen được.

Trầm Sở Hân nói với Ô Mễ: “Phiền em cho anh mượn quần áo sạch.” Sau đó anh đi tới đỡ Mạc Ngữ Phi từ trên ghế sofa dậy, nói với Mạc Ngữ Phi: “Cậu mau đi thay quần áo ướt đi.” Sau khi đưa Mạc Ngữ Phi vào phòng tắm thì anh liền nói với Ô Mễ: “Phiền em đem quần áo sạch đặt ngoài cửa phòng tắm, chân cậu ấy hình như bị thương, em chú ý chờ một chút, đợi cậu ấy ra rồi đỡ lấy cậu ấy. Anh đi gọi Lãnh Tinh Hồn dậy.”

Ô Mễ gật đầu, ngoan ngoãn nghe theo.

Trầm Sở Hân biết Lãnh Tinh Hồn luôn thích ngủ, ngày nào cũng lên giường rất sớm, hơn nữa cũng không thích người khác quấy rầy giấc ngủ của y. Để giúp Mạc Ngữ Phi chữa thương, Trầm Sở Hân cũng không quản nhiều đến như vậy, tự mình đi gọi Lãnh Tinh Hồn dậy.

Chỉ kêu hai tiếng, Lãnh Tinh Hồn liền lên tiếng trả lời, vừa định nổi cáu mắng người, nhìn thấy người đứng ở trong phòng không phải Trầm Sở Thiên mà là Trầm Sở Hân, y vội vàng ngồi dậy. Lãnh Tinh Hồn và Trầm

Sở Hân là bạn tốt, tuổi cũng xấp xỉ nhau, nên y luôn xem Trầm Sở Hân là anh hai, người đàn ông thành thực thiện trọng này trước mặt người khác cũng khá nghiêm túc.

“Trầm đại ca, đến trễ như vậy là có chuyện gì sao?” Vừa dùng chân tìm dép trên đất, Lãnh Tinh Hồn vừa hỏi.

“Anh muốn phiền em giúp anh xem thử vết thương của một người.”

“Người?” Lãnh Tinh Hồn sững người, y không phải bác sĩ, y chỉ là bác sĩ thú y có giấy phép thôi.

“À, là hồ ly, hồ ly.”

Thì ra là yêu thú bị thương, Lãnh Tinh Hồn kéo lê dép, bò dậy mặc quần áo, vừa cài cúc áo ngủ vừa đoán xem là yêu thú gì, mà lại có thể khiến Trầm Sở Hân ở trong đêm mưa mang người đó tới đây.

Mạc Ngữ Phi ở trong phòng tắm cố gắng cởi quần áo ướt xuống, lúc cởi áo sơ mi dính trên người liền cảm thấy được quần áo dán lên cả lưng, lúc kéo xuống đau như bị muối xát, hần cấn rằng dùng sức kéo ra, giống như là đổ máu vậy. Trừ bỏ thương tích ở trên lưng, thì trên người Mạc Ngữ Phi còn có vài vết thương ngoài da to nhỏ khác nhau, nước nóng thấm ướt vào vết thương, làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy toàn thân đau đớn. Không muốn trần trụi cơ thể ở chỗ lạ, Mạc Ngữ Phi chỉ dùng khăn lông thấm nước đơn giản lau chùi thân thể, rồi lại dùng khăn tắm lau tóc và thân thể đang thấm nước.

Sau khi thay quần áo sạch sẽ đặt ngoài cửa liền phát hiện chiều dài khá vừa vặn, Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, thứ này chắc không phải là quần áo của mỹ thiếu niên kia đâu. Kéo chân bị thương ra khỏi phòng tắm, Mạc Ngữ Phi vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Ô Mễ.

“Anh vẫn ổn chứ.” Nụ cười trên mặt Ô Mễ khiến người khác nhìn thấy liền cảm thấy ấm áp.

“Ừ, tôi vẫn ổn.”

Lúc này, Mạc Ngữ Phi nhìn đến người đàn ông cao lớn đang đứng phía sau Ô Mễ, một đầu tóc ngắn, và bộ dáng thiện trọng già dặn.

“Lôi Khắc Tư, giúp tôi dìu anh ấy đến phòng khám bệnh.” Ô Mễ nói với người đàn ông phía sau cậu. Mạc Ngữ Phi cũng có dáng vẻ cao gầy, chỉ có một mình Ô Mễ cao 1m72 sợ rằng bản thân đỡ không được, nếu hại Mạc Ngữ Phi ngã xuống thì nguy rồi, vì thế nên Ô Mễ đã gọi Lôi Khắc Tư tới giúp.

“Mấy người...” Nhận thấy được trên thân thể hai người có mùi của đồng loại, Mạc Ngữ Phi nhìn bọn họ.

Ô Mễ cười giới thiệu: “Tôi tên Ô Mễ, là sóc, đây là Lôi Khắc Tư, cậu ta là Đồ Tân khuyến, chúng tôi là trợ lý của âm dương sư đại nhân.”

Thì ra là như vậy, hồ ly đa nghi yên lòng, mặc cho Lôi Khắc Tư dìu hần vào phòng khám.

Lãnh Tinh Hồn thay áo khoác trắng tiến vào, liếc mắt nhìn đến người đàn ông đầu tóc còn ướt sũng đang ngồi trên giường khám bệnh, nhìn thấy có người đến gần, người đàn ông hơi lộ ra vẻ mặt dễ phòng.

“Ha...” Lãnh Tinh Hồn dùng vẻ mặt khôil chào hỏi, gơ tay phải lên vẫy vẫy.

Nhìn người đàn ông tiến vào, Mạc Ngữ Phi sững người, người này chính là âm dương sư đại nhân sao? Thoạt nhìn rất trẻ, ước chừng khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, một mái tóc đen, mái tóc trước che lấy nửa cái trán, con ngươi trong suốt giống như hàn tinh, bên trong ánh mắt lưu chuyển giống như có ánh sao chớp động, từ một bên mặt nhìn thấy đường cong hoàn mỹ trên sống mũi thẳng tắp, khuôn mặt vô cùng tuấn lãng, khóe miệng hướng về phía trước gợi lên một tia cười khẽ, vẻ mặt uể oải, mang theo ba phần tà mị, toàn thân trên dưới có một loại hương vị nói không nên lời.

“Đến đây, để tôi xem thử vết thương của anh.” Lãnh Tinh Hồn đi qua, thấy Mạc Ngữ Phi không động đậy, y chớp mắt nói với Mạc Ngữ Phi: “Nằm xuống đi, anh còn ngồi làm gì. Ngồi cũng không có cách nào kiểm tra thân thể được đâu.”

Giọng điệu trong lời nói của Lãnh Tinh Hồn rất nhẹ nhàng, Mạc Ngữ Phi nghĩ đây có phải ý đồ của y muốn để cho mình thả lỏng một chút không. Mạc Ngữ Phi từ nhỏ đã không thích người khác tự tiện đụng chạm

thân thể, bây giờ phải để người đàn ông này sờ tới sờ lui khám bệnh... Hừm, được rồi, vì y là âm dương sư, càng bởi vì... Trầm Sở Hân đã mang hân đến đây, tạm thời nhẫn nại một chút vậy.

Tay vừa chạm vào thân thể Mạc Ngữ Phi, Lãnh Tinh Hồn liền biết hân không bị nội thương gì, có điều ngoại thương thì... Mắt cá chân kia là bị người khác đánh gãy, việc này cũng thật quá độc ác. Đối với hồ ly trước mắt, Lãnh Tinh Hồn không khỏi nảy sinh ra vài phần thông cảm.

“Quay qua đi.” Lãnh Tinh Hồn dặn dò.

Mạc Ngữ Phi do dự một lát, chậm rãi trở mình qua nằm sấp xuống trên giường khám bệnh, nhìn đến áo sơ mi nhuộm máu, Lãnh Tinh Hồn chau mày lại, y cầm lấy cổ áo của Mạc Ngữ Phi kéo nhẹ xuống dưới, nhìn thấy ở vùng vai của Mạc Ngữ Phi có một đường vết thương dài khoảng 30cm, từ đầu vai phải kéo dài xuống phía dưới, vết thương khá sâu, hơn nữa vẩy vón kết lại dường như lại bị kéo ra một lần nữa, da thịt đỏ tươi đều hiện lên.

“Trên vai anh có vết thương.”

“Đại khái là lúc nhảy ra khỏi cửa sổ bị mảnh thủy tinh vỡ cắt bị thương.” Mạc Ngữ Phi nhớ lại quá trình chạy ra khỏi phòng giam trong núi, tựa như có ấn tượng này. Lúc đó chạy thoát thân là quan trọng nhất, đau đớn gì đó đều không cảm giác được, hơn nữa nếu bàn về đau đớn, vết thương trên mắt cá chân càng đau, thì vết thương ngoài da trên vai không tính là gì cả.

“Phải khâu vết thương này lại. Tôi sẽ giúp anh xử lý vết thương ở mắt cá chân trước.”

Lãnh Tinh Hồn giúp Mạc Ngữ Phi xử trí mắt cá chân bị gãy xương, sau khi quấn xong miếng vải bên ngoài thanh nẹp, y lại bảo Mạc Ngữ Phi cởi áo sơ mi xuống, giúp hân khâu lại vết thương trên lưng. Mạc Ngữ Phi do dự, làm như vậy sẽ để lại sẹo, hồ ly thích trưng diện sẽ không muốn như vậy.

“Dán băng dán lên để vết thương từ từ lành lại được không? Không cần khâu lại được không?”

“Vẫn là khâu lại thì tốt hơn nhiều, như vậy thì vết thương mới lành nhanh hơn một chút, bằng không thì anh sẽ chịu đau khổ càng nhiều. Vả lại, bản thân anh nhìn vết thương cũng biết, nó rất sâu, nếu không khâu lại mà để nó dần dần sâu hơn, thì có thể vết sẹo lưu lại còn rõ ràng hơn, rộng hơn so với sau khi khâu.” Dường như đoán ra tâm sự của Mạc Ngữ Phi, Lãnh Tinh Hồn khuyên nhủ.

“Ừm.” Mạc Ngữ Phi gật đầu.

Mở túi giải phẫu ra, Lãnh Tinh Hồn lấy kim, khâu chỉ, giúp Mạc Ngữ Phi khâu lại vết thương thật dài trên vai, lại giúp hân đắp thuốc lên để ngừa lây nhiễm, “Mấy ngày nay vẫn là không nên tắm rửa thì tốt hơn, nếu không chịu nổi thì lau qua người. Vết thương ở chân bây giờ phải chú ý, không được dùng sức, ba ngày sau lại đến giúp anh kiểm tra.”

“Cảm ơn anh.” Mạc Ngữ Phi cúi đầu cảm ơn.

“A, không cần. Vẫn là đi cảm ơn Trầm Sở Hân ấy. Tôi cứ buổi tối chín giờ là đã lên giường ngủ, người có thể lôi tôi xuống giường trễ như vậy cũng không có mấy người.”

Nghe được tên của Trầm Sở Hân từ trong miệng Lãnh Tinh Hồn nói ra, lòng Mạc Ngữ Phi chợt động. Trầm Sở Hân nhặt hân về, tiếp theo định giải quyết như thế nào? Là đem hân giao cho cảnh sát, hay trái lại giao cho hồ tộc Mạc thị?

Lãnh Tinh Hồn ra khỏi phòng khám, Trầm Sở Hân đang ở cửa chờ y, “Cậu ấy thế nào rồi?”

“Đến đây, em nói cho anh.” Lãnh Tinh Hồn kéo Trầm Sở Hân đi ra, Mạc Ngữ Phi biết bọn họ chắc chắn là muốn nói những lời không muốn để người khác nghe được, hồ ly khôn ngoan cũng không nên đi theo.

“Anh định ‘giải quyết’ anh ta như thế nào? Từ đâu nhặt về vậy? Đáng đáp xem ra rất được nha.” Lãnh Tinh Hồn cười hỏi.

“Đưa về chỗ anh dưỡng thương.” Trầm Sở Hân hơi cúi đầu, đáp.

“Anh thật sự định đem tên hồ ly kia làm vật cưng để nuôi à, coi chừng đó, anh ta không phải là loại động vật ngoan ngoãn gì đâu.” Lãnh Tinh Hồn nhắc nhở.

“Cậu ấy không phải động vật.”

Lãnh Tinh Hồn im lặng một lát, y muốn nhắc nhở Trầm Sở Hân... Người đàn ông kia, là tộc trưởng của hồ tộc Mạc thị, là trùm hắc đạo, đồng thời cũng là đối thủ khó xơi trong mắt cảnh sát, và còn... là yêu thú được tuyên bố công khai là đã chết. Chẳng qua Lãnh Tinh Hồn tin rằng Trầm Sở Hân nhất định cũng biết mấy điều này. Phải xử trí con hồ ly đó như thế nào, vẫn là để cho người nhát được quyết định đi.

“Ba ngày sau mang anh ta trở lại, em sẽ xem lại vết thương trên chân anh ta. Đó là do bị một vật giống như gậy sắt đánh gãy, nếu kéo dài thời gian chữa trị, chỉ sợ sẽ khá phiền toái. Hơn nữa, trên lưng anh ta có vết thương bị thủy tinh cắt phải vừa sâu vừa dài, em giúp anh ta khâu lại, chú ý để không bị lây nhiễm. Có lẽ anh ta sẽ hơi sốt, chỉ là không cần lo lắng, cho anh ta một chút thuốc hạ sốt là được, nếu anh ta muốn tắm rửa thì nhất định phải để ý tới vết thương trên người.”

“Anh biết rồi. Thật sự rất cảm ơn em.” Trầm Sở Hân thành tâm thành ý nói lời cảm ơn.

“A, không nên khách sáo. Anh mang anh ta về đi.” Ngáp lớn một cái, Lãnh Tinh Hồn đưa tay chà chà khoe mắt, “Thật mệt, em phải đi ngủ đây. Lần sau các anh đến thì phải tới sớm một chút.”

“Cảm ơn em. Còn có... ..”

Lãnh Tinh Hồn nhìn Trầm Sở Hân đang muốn nói lại thôi, chờ đợi lời tiếp theo.

“Đừng nói chuyện này cho Sở Thiên.”

“Được, em biết rồi.” Lãnh Tinh Hồn gật đầu.

Nghe thấy tiếng bước chân, Mạc Ngũ Phi lập tức xoay mặt nhìn về hướng có thanh âm, nhìn ra là Trầm Sở Hân đang tiến vào, hần chằm chằm nhìn vào động tác của Trầm Sở Hân. Thân ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, đối diện với tương lai không biết thế nào, Trầm Sở Hân trở thành người duy nhất Mạc Ngũ Phi có thể thật lòng tin cậy. Nhìn thấy trong ánh mắt Mạc Ngũ Phi nhìn về phía anh hiện lên một chút mờ mịt, trước đây mấy lần thấy Mạc Ngũ Phi, nhưng cũng không phải là người đàn ông đang có loại vẻ mặt này. Mạc Ngũ Phi trước đây luôn hăng hái, coi thường hết thảy kia, bây giờ lại giống như động vật nhỏ lang thang không nơi nương tựa, trong ánh mắt hiện lên vẻ bất an và sợ hãi, Trầm Sở Hân chợt có cảm giác kỳ lạ trong lòng.

Cảm ơn Ô Mễ và Lô Khắc Tư, Trầm Sở Hân đỡ Mạc Ngũ Phi rời đi, Ô Mễ mở cửa ra đi tiễn hai người lên xe.

Chiếc xe trong đêm mưa chạy qua khu phố, Mạc Ngũ Phi ngồi trên ghế phụ lái, thỉnh thoảng dùng khoe mắt trộm nhìn Trầm Sở Hân đang chụm tâm lái xe. Người đàn ông này nhát được hần, bây giờ muốn mang hần về nhà, như vậy tiếp theo thì sao? Anh ta sẽ thu xếp cho hần như thế nào? Anh ta rốt cuộc là tính toán ra sao?

Lấy chìa khóa mở cửa, đưa tay bật công tắc đèn, Trầm Sở Hân đỡ Mạc Ngũ Phi đi vào, sau đó trở tay đóng cửa lại.

Mang theo sự tò mò tràn ngập trong lòng, Mạc Ngũ Phi quan sát nhà của Trầm Sở Hân, hần đã từng ở dưới tầng ngược nhìn lên vô số lần, hôm nay cuối cùng cũng đi vào căn phòng này, nghĩ lại tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình bây giờ, trong lòng Mạc Ngũ Phi đột nhiên không có cảm giác gì.

“Cậu ngồi trong phòng khách, tôi đi thu dọn phòng dành cho khách một chút, a đúng rồi, cậu có đói không?” Trầm Sở Hân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vừa rồi ở chỗ Lãnh Tinh Hồn nóng lòng giúp Mạc Ngũ Phi chữa trị vết thương, anh thậm chí cũng quên bảo Ô Mễ chuẩn bị cho Mạc Ngũ Phi một ít thức ăn.

“Rất đói.” Mạc Ngũ Phi gật đầu, tiến vào trong phòng, trong lòng rốt cuộc cũng yên ổn lại, đột nhiên cảm thấy toàn thân đau đớn, hơn nữa cũng thấy đói bụng.

“Tôi giúp cậu nấu chút đồ ăn, cậu có kiêng thứ gì hay không?”

Nghe được Trầm Sở Hân sẽ nấu ăn, còn hỏi hần có ăn kiêng hay không, thật sự có thể xem như là một người đàn ông biết quan tâm, ấn tượng của Mạc Ngũ Phi về Trầm Sở Hân lại tốt lên vài phần, hần lắc đầu nói: “Không có. A, anh nhanh đi nấu đi, tôi đói lắm rồi.”

“Ừ.”

Chẳng bao lâu sau đã có mùi thơm bay ra từ phòng bếp, Mạc Ngũ Phi ngửi ra đó là hương vị của mì gà, hân theo bản năng nuốt nước miếng.

Mì nóng hôi hổi đặt lên trên bàn, Mạc Ngũ Phi không chút khách khí đã ngồi ở bên bàn ăn và một miếng lớn. Rất ngon, lúc này, bát mì này so với bất kỳ đồ ăn nào khác đều thích hợp hơn với dạ dày trống rỗng của Mạc Ngũ Phi.

Ăn xong mì, Trầm Sở Hân lại cho Mạc Ngũ Phi một ly sữa nóng. Mạc Ngũ Phi vừa uống sữa, vừa nhìn bóng dáng Trầm Sở Hân rửa bát. Người đàn ông này khiến Mạc Ngũ Phi liên tục kinh ngạc. Trước tiên là không nghĩ tới anh ta lại thu nhận và giúp đỡ mình, sau lại phát hiện người giống như tảng đá này vậy mà biết nấu cơm, sau đó thấy anh bằng lòng rửa bát. Chuyện “tảng đá” này biết làm kém xa so với ngoại hình.

Trầm Sở Hân từ lúc “nhặt được” Mạc Ngũ Phi cũng không hỏi qua Mạc Ngũ Phi vì sao lại biến thành bộ dáng như hiện tại, cũng không hỏi Mạc Ngũ Phi đã từng xảy ra chuyện gì mới khiến hắn từ trên mây ngã xuống, điều này làm cho Mạc Ngũ Phi cảm thấy tự tại. Nói, nói cái gì chứ? Mạc Ngũ Phi bây giờ cũng không muốn nghe người ta đến hỏi đông hỏi tây, càng huống chi còn là cảnh sát chuyên lấy lời khai. Dem chuyện vừa mới trải qua kể lại một lần ư? Mạc Ngũ Phi không phải có ý định tự mình kéo ra vết thương, hơn nữa, vết thương còn chưa đóng vảy. Đột nhiên cảm giác được Trầm Sở Hân người này vẫn rất thức thời, thiện cảm của một Mạc Ngũ Phi luôn soi mói đối với Trầm Sở Hân ngày càng nhiều.

Đợi Trầm Sở Hân từ phòng bếp đi ra, Mạc Ngũ Phi cũng uống xong sữa của mình, phát hiện ánh mắt của Trầm Sở Hân rơi xuống trên chân trái bị thương của hắn, Mạc Ngũ Phi liền lộ ra dáng vẻ tươi cười thờ ơ.

“Cậu trước cứ ngồi một chút đi, tôi đi thu dọn phòng cho khách.”

“Tôi thích giường mềm mại một chút.” Mạc Ngũ Phi nói, con hồ ly này hiện tại nghiêm nhiên bày ra một bộ dáng thân quen không khách sáo.

“Được.” Trả lời một tiếng, Trầm Sở Hân đi ra.

Nhìn bóng dáng anh rời đi, Mạc Ngũ Phi phát hiện với vùng lưng bị thương của hắn thì sợ rằng chỉ có thể nằm sấp mà ngủ, ai, vừa rồi nói câu kia thật sự là uống công, không biết Trầm Sở Hân có âm thầm cười nhạo hắn hay không. Nhìn bộ dáng sa sút của hắn bây giờ, sợ rằng trong lòng người đàn ông kia cũng không có ấn tượng gì. Đưa tay sờ lên khuôn mặt đầy râu ria lởm chởm, Mạc Ngũ Phi tự giấu cười khổ. Nhìn căn phòng sáng đèn trên lầu, Mạc Ngũ Phi ngồi trên sofa khẽ cười, người đàn ông này trái lại thật sự là tin tưởng hắn, cũng không sợ để hồ ly vào cửa sẽ làm náo loạn nhà anh ta đến long trời lở đất sao. Có lẽ, ngoại trừ Trầm Sở Hân thì sẽ không có ai để cho hắn vào cửa. Vào lúc khốn cùng như hiện tại, mới thấy được lòng người. Mạc Ngũ Phi cái gì cũng đều không có, thì còn thừa lại cái gì? Trầm Sở Hân có thể lấy được thứ gì trên người hắn? E rằng chỉ có phiền toái thôi.

Một lát sau, Trầm Sở Hân quay lại, anh đưa tay về phía Mạc Ngũ Phi, ý bảo muốn dìu Mạc Ngũ Phi qua.

“Tôi có thể đi.” Mạc Ngũ Phi không muốn bị đối đãi như kẻ yếu đuối liền phô trương nói, tự mình đứng dậy, vừa đi được một bước, đau buốt truyền đến từ mắt cá chân khiến hắn nhăn chặt mày lại, thân thể trong chớp mắt mất đi thăng bằng, ngã về một bên. Trầm Sở Hân động tác rất nhanh, một tay giữ lấy Mạc Ngũ Phi, đỡ hắn đứng vững.

“Lãnh Tinh Hồn nói mắt cá chân của cậu bị thương rất nặng, trong khoảng thời gian gần nhất vẫn nên cẩn thận hơn một chút.”

Mạc Ngũ Phi cúi đầu được đỡ vào trong phòng.

“Cậu sớm nghỉ ngơi đi.” Trầm Sở Hân nói xong liền quay người muốn đi.

“Đợi đã.” Mạc Ngũ Phi phát ra tiếng gọi người muốn rời đi.

Ngồi trên giường, Mạc Ngũ Phi nhìn Trầm Sở Hân, trong ánh mắt mang theo tìm tòi, lại xen lẫn một chút suy nghĩ. Mạc Ngũ Phi chỉ nhìn, rề rà không nói, về mặt của người đàn ông bị nhìn chăm chú trong một thời gian dài dần dần biến hóa, có vài phần nghi hoặc, vài phần mờ mịt, vài phần khó xử.

“Vì sao anh muốn cứu tôi?” Mạc Ngũ Phi hỏi thẳng, hắn nhất định phải làm rõ vấn đề này. Muốn sống sót, hiện tại nương thân ở đây là lựa chọn tốt nhất, nhưng mục đích đối phương mang mình trở về... hồ ly đa

ngihtại trần ngập cảnh giác không thể không hỏi rõ.

Trầm Sở Hân rũ hai mí mắt trầm mặc, anh không biết nên trả lời thế nào, nhìn thấy người nam nhân kia cô đơn bất lực ngồi trong mưa, anh không thể không vươn tay về phía người đó, rõ ràng biết mang một nam nhân như thế về nhà sẽ gây thêm nhiều phiền toái, Trầm Sở Hân vẫn không thể xem thường hay mặc kệ. Lý do này nghe lên có vị thương cảm, nam nhân trước mắt là người tự cao tự đại, Trầm Sở Hân không muốn nói thật, anh lo Mạc Ngữ Phi sẽ tức giận.

“Anh định đợi vết thương của tôi khỏi rồi giao tôi cho cảnh sát sao?” Thấy Trầm Sở Hân rề rà không trả lời, Mạc Ngữ Phi nhú chặt mày, lại hỏi.

Trầm Sở Hân lắc đầu.

“Anh hẳn là phải biết, Mạc thị đã tuyên bố công khai ‘cái chết’ của tôi, nhưng bọn họ biết tôi vẫn còn sống, nhất định sẽ truy sát tôi. Mà tôi, tôi không định báo cảnh sát, càng không muốn hiện thân ngay, đồng thời, tôi cũng tuyệt đối không cùng cảnh sát có bất kỳ hợp tác nào, anh hiểu không?” Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu nói, giọng điệu cương quyết, nói rõ để không cho phép nghe được bất kỳ sự phản đối nào.

“Tôi biết.”

Cứ như vậy sao? Mạc Ngữ Phi có điểm nghi không ra. Chẳng qua nghĩ đến người đàn ông này sẽ không gạt mình, đã nói rõ ràng cả rồi, nên Mạc Ngữ Phi gật đầu, khua tay nói: “Vậy anh đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Trầm Sở Hân nhẹ nhàng kéo cửa phòng.

Một mình ngồi trên giường, Mạc Ngữ Phi quan sát căn phòng này, giường, tủ quần áo, chiếc bàn con, tivi, vật dụng trong nhà trái lại rất đầy đủ, cho dù cả ngày không ra khỏi phòng cũng không có vấn đề. Giường cũng đủ mềm. Nằm sấp trên giường, đèn bàn bên cạnh tỏa ra ánh sáng vàng nhạt ấm áp, một chút cũng không chói mắt, cảm giác thoải mái từ khăn trải giường bên dưới khiến cho Mạc Ngữ Phi dăng lên cảm giác buồn ngủ. Nhưng, còn có một chuyện chưa làm, Mạc Ngữ Phi vẫn không muốn ngủ.

Ở trong phòng tìm một vòng, không phát hiện ra thứ muốn tìm, Mạc Ngữ Phi âm thầm oán giận, quả nhiên là đầu gỗ, ngay cả thứ quan trọng như vậy cũng đều không có. Vịn vào tường, Mạc Ngữ Phi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, từng bước dịch chuyển. Tìm được phòng tắm, mò được công tắc đèn cạnh cửa, Mạc Ngữ Phi bật đèn, xê dịch vào, đứng trước tấm gương trên tường trong phòng tắm.

Đây là lần đầu tiên Mạc Ngữ Phi lại thấy khuôn mặt mình trong gương từ sau khi bị đánh lén, hấn phát hiện tóc đã dài ra một chút, che lên cổ áo ngủ, đầu tóc rối bù xoắn quýt một chỗ, căn bản chưa nói tới kiểu tóc gì đó, trên khuôn mặt gầy ốm đầy râu ria lởm chởm, vành mắt hóa đen, làn da thô ráp, Mạc Ngữ Phi kinh ngạc nhìn gương, thất kinh hồn vía. Trời ạ, người này là ai vậy! Giày vò một đoạn thời gian trước khiến cho ngoại hình của Mạc Ngữ Phi biến thành cái dạng này, còn chỗ nào có thể so sánh được với bộ dáng thanh tú trước đây. Mạc Ngữ Phi vừa sợ vừa thẹn lại vừa ảo não.

Chẳng trách lúc ở chỗ âm dương sư đại nhân, tên sóc còn có tên Đỗ Tân khuyển kia lúc nhìn thấy hấn, đều không lộ ra vẻ mặt kinh diễm như những người trước đây khi nhìn thấy hấn lần đầu tiên, Mạc Ngữ Phi theo bản năng che mặt xoay qua một bên. Hiện tại bộ dáng này một chút cũng không xinh đẹp, cũng chẳng trách Trầm Sở Hân ở trước mặt hấn không chút động lòng. Hồ ly oán hận cắn ngón cái, muốn tháo gương trên tường xuống.

Không được, không thể như vậy, ít nhất cũng gội đầu cho sạch. Hồ ly hơi có tính mê sạch sẽ không thể chịu đựng được nữa, nhìn vôi hoa sen treo trên tường, lại nhìn bồn tắm lớn màu trắng, Mạc Ngữ Phi do dự, tuy chỉ là gội đầu, nhưng không thể bảo đảm cái chân bị thương sẽ không bị nước thấm ướt, phải làm sao đây? Hấn kéo chân chậm rãi dịch ra khỏi phòng tắm, đi tìm phòng của Trầm Sở Hân.

Nghe được cửa phòng bị gõ vang, Trầm Sở Hân đang dựa vào bên giường đọc sách nhảy dựng lên, vội vàng nhào đến mở cửa, “Cậu làm sao vậy?”

“Tôi muốn gội đầu.” Mạc Ngữ Phi đơn giản nói.

“A...”

“Bây giờ không thể tắm rửa, nhưng đầu tóc quá bẩn đến nỗi tôi không chịu được, anh giúp tôi gội đi.”

“Ừ, được.” Trầm Sở Hân đồng ý, đi ra.

Hể, dễ dàng đồng ý như vậy sao? Cưng nhiên lại cam tâm hầu hạ người khác? Mạc Ngũ Phi có điểm bất ngờ.

Trầm Sở Hân đẩy một chiếc ghế dựa có thể điều chỉnh từ trong thư phòng vào phòng tắm, sau đó điều chỉnh độ cao của ghế dựa, ghế giống như một tấm lót phẳng phiu, thoát nhìn giống ghế gội đầu chuyên dụng trong tiệm uốn tóc.

“Trên lưng cậu có vết thương, nằm sấp lên được không?” Trầm Sở Hân đỡ Mạc Ngũ Phi đến bên cạnh ghế.

Phát hiện đầu óc người đàn ông này còn rất thông minh, Mạc Ngũ Phi nằm sấp trên ghế dựa, cầm đặt lên lưng ghế, vươn đầu ra, Trầm Sở Hân bảo hắn cúi đầu, sau đó dùng khăn lông to che nửa người trên của Mạc Ngũ Phi, lấy vòi sen treo trên tường xuống giúp Mạc Ngũ Phi dội ướt tóc, lại dùng đầu gội giúp hắn gội đầu.

Cảm giác được ngón tay Trầm Sở Hân vò vò trong tóc hắn, hoàn toàn ôn nhu không tưởng được, lúc dội bọt đi, Trầm Sở Hân dừng lại dùng khăn mặt giúp Mạc Ngũ Phi lau lỗ tai một lần. Xối nước hai lần, Trầm Sở Hân cẩn thận giúp hắn dội sạch bọt, sau đó lau khô, lại lấy máy sấy tóc giúp hắn sấy khô tóc.

Chỉ là nói ra việc phải gội đầu, Mạc Ngũ Phi không nghĩ tới mình sẽ được phục vụ chu đáo như vậy, không khỏi trầm nghĩ nên để cho Trầm Sở Hân đến giúp mình gội đầu trong lúc chân bị thương này hay không.

“Được rồi, tôi tự mình làm được.” Cảm thấy tóc đã khô, Mạc Ngũ Phi nói, “Đưa lược của anh cho tôi mượn, a đúng rồi, dao cạo râu cũng cho tôi mượn luôn đi.”

Trầm Sở Hân chỉ giá treo bên cạnh, “Đều ở đây, nếu cậu muốn gì, cứ nói cho tôi, tôi sẽ giúp cậu mua.”

“A, không cần, tôi dùng của anh là được rồi, tôi không kén chọn mấy thứ này đâu.” Hy vọng trên người có thể nhuốm mùi của Trầm Sở Hân, nên Mạc Ngũ Phi không muốn dùng thứ khác.

Cầm lấy dao cạo râu, Mạc Ngũ Phi đột nhiên phát hiện Trầm Sở Hân ở bên cạnh nhìn mình, Mạc Ngũ Phi quay mặt sang trừng anh, “Anh đừng nhìn!”

“Vậy... tôi quay về đây, lúc cậu muốn về phòng thì kêu tôi.”

“Không cần, tôi không phải kẻ tàn phế, tôi tự đi được.”

“Lãnh Tinh Hồn nói chân cậu bây giờ không thể dùng sức.”

“Tôi đây dùng sức để đi sao?”

“Vậy phải đi thế nào?”

Hồ ly bị hỏi ngược trở lại nhất thời không biết phản bác thế nào, sau khi dừng lại một chút liền kêu lên: “Biết rồi!” Biết bộ dáng bây giờ của mình rất khó coi, Mạc Ngũ Phi không muốn để Trầm Sở Hân thấy được, ít nhất, phải đợi đến sau khi ngoại hình của Mạc Ngũ Phi hơi thay đổi mới cho Trầm Sở Hân nhìn.

“Cậu đợi lát nữa rồi gọi tôi.” Nói xong, Trầm Sở Hân liền rời đi, nhìn thấy bóng dáng đó, Mạc Ngũ Phi cảm thấy người kia nhìn như thế nào cũng vẫn là một tảng đá.

Cạo đám râu đáng ghét, lại cẩn thận chải qua mái tóc, quay tới quay lui soi gương, Mạc Ngũ Phi nhìn kỹ nửa ngày vẫn cảm thấy không hài lòng, tiếc rằng cũng đành phải bỏ đi.

Lần thứ hai được diu vào trong phòng, Mạc Ngũ Phi lại lần nữa gọi Trầm Sở Hân muốn rời đi.

“Có thể giúp tôi một việc không?” Mạc Ngũ Phi hỏi, lần này ngữ khí của hắn không còn cảm giác chiếm thế thượng phong nữa, mang theo mùi khẩn cầu.

“Cậu nói đi.”

“Có thể giúp tôi tìm một người không?”

“Vệ sĩ của cậu?”

Xem chừng người đàn ông này đã biết. Mạc Ngũ Phi gật đầu, “Anh ta là yêu thú sói, sau khi anh ta cứu tôi ra thì tôi và anh ta tách nhau, tôi muốn biết anh ta còn sống hay không, anh giúp tôi tìm anh ta thử.”

Đã được người đàn ông này cứu, dù gì cũng đã mắc nợ ân tình này, thì cứ dứt khoát lợi dụng anh ta thêm một chút nữa cũng được, với thân phận cảnh sát của anh ta có thể giúp tìm được Dịch Thừa Phong.

“Tôi biết rồi.” Gật đầu, Trầm Sở Hân liền rời khỏi phòng lần nữa.

Đồng ý dễ dàng vậy sao? Mạc Ngữ Phi kinh ngạc. Có lẽ người đàn ông này cũng cho rằng dù sao thì một người cũng là cứu, hai người cũng là cứu. Nghĩ đến Dịch Thừa Phong, chỗ đau trong lòng Mạc Ngữ Phi lại bị khuấy động một lần nữa. Việc tách Dịch Thừa Phong ra tuyệt đối không phải là muốn bảo vệ chính mình, mà chỉ hy vọng đừng liên lụy làm anh ta càng thêm thương hơn. Ngược lại nghĩ đến sự ác độc của đám trưởng lão hồ tộc kia, trong lòng Mạc Ngữ Phi run rẩy, hẳn thành tâm hy vọng Dịch Thừa Phong có thể an toàn không việc gì, đừng để bị tóm được.

Lúc này Mạc Ngữ Phi đã hoàn toàn không thấy buồn ngủ nữa liền nằm sấp trên giường, nhìn cửa sổ bị rèm cửa che khuất, trong lòng rất rối loạn, Mạc Ngữ Phi đột nhiên muốn hút thuốc, lúc đưa tay lên thì hần phát hiện lúc này căn bản không có thứ gì như vậy. Mở tủ đầu giường ra xem thử, cũng không có. Liếm môi một chút, Mạc Ngữ Phi lập tức cảm thấy miệng không có mùi vị, cực kỳ khó chịu.

Cửa phòng lại bị gõ vang lên một lần nữa, Trầm Sở Hân không biết đã xảy ra chuyện gì, nhảy xuống giường đi qua mở cửa.

“Sao vậy?”

Khuôn mặt người đàn ông ra mở cửa phòng tràn đầy quan tâm, bị đôi mắt đen láy thâm sâu kia nhìn chăm chú, Mạc Ngữ Phi đột nhiên cảm thấy đau khổ mắt mắt trong lòng giảm bớt một chút.

“Có thuốc lá không?” Mạc Ngữ Phi dựa vào khung cửa hỏi.

“Xin lỗi, tôi không hút thuốc, trong nhà cũng không có thứ như vậy.” Nghĩ một chút, Trầm Sở Hân lại nói, “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe.”

“Anh lo cho tôi, dù sao thì chân cũng đã què thì còn lo sức khỏe gì nữa, mua cho tôi, tôi bây giờ rất muốn.” Mạc Ngữ Phi thẳng thừng yêu cầu, ở trước mặt người này không biết vì sao lại muốn tùy hứng. Có thể nhìn đến ngày mai, nhưng chính là muốn cố tình làm khó Trầm Sở Hân, tìm anh ta gây phiền toái.

“Ừ.” Trầm Sở Hân cứ như vậy đáp một tiếng.

Luôn chỉ ừ ừ ừ ừ, Mạc Ngữ Phi rất ghét cách thức trả lời này của Trầm Sở Hân, giống như thật mà là giả, ai cũng không thể hiểu rõ.

Quả nhiên, sau đó Trầm Sở Hân mặc áo khoác ra ngoài. Chẳng bao lâu anh đã quay về, giao cho Mạc Ngữ Phi một bao thuốc lá. Sau khi nhận lấy, đột nhiên nghĩ đến không có bật lửa, liền thẹn quá hóa giận, hằm hằm nhìn Trầm Sở Hân, “Này, anh đùa giỡn tôi!”

Trầm Sở Hân không nói gì, đi lấy một hộp diêm trong tủ bát trên tường bếp ra.

Mạc Ngữ Phi cố tình hừ một tiếng khinh thường, “Lại còn có thứ này, chắc chắn.”

Được đưa về phòng một lần nữa, Mạc Ngữ Phi ngồi trước cửa sổ, quẹt một que diêm, vốn là muốn hút thuốc, nhưng nhìn thấy ánh sáng tỏa ra độ ấm nóng trong bóng đêm kia, nhìn rồi lại nhìn, hần thể nhưng có chút ngáy ngốc. Xuyên qua ánh sáng của que diêm, hần giống như nhìn được rất nhiều, cha, Thừa Phong, đồng nghiệp trong tộc, trưởng lão, những người từng là cấp dưới, kẻ tử thù... Một que rồi lại một que được quẹt lên, Mạc Ngữ Phi trong ngọn lửa hồi tưởng, suy tư, cho đến khi bị ngọn lửa làm bỏng ngón tay, lại thấp tiếp một que khác. (phiên bản mới của Cô bé bán diêm với tên gọi: Hồ ly bán diêm =)))

Có phải... còn có hy vọng hay không? Bởi vì ít nhất bây giờ vẫn còn sống sót a. Xuyên qua ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa, Mạc Ngữ Phi ngẫm nghĩ, rồi hần châm lên một điếu thuốc, hút thật sâu một hơi, chậm rãi nhả khói thuốc vào không trung.

Chỉ một đêm, Mạc Ngữ Phi đã hút hết toàn bộ bao thuốc, lúc trời sắp sáng thì hần mới ngủ một giấc ngắn.

Ngồi trên ghế trong phòng bếp đợi bữa sáng được đưa lên bàn, Mạc Ngữ Phi dùng ánh mắt soi mói nhìn động tác của Trầm Sở Hân, không cần quan sát cẩn thận như thế nào cũng có thể nhìn ra người đàn ông kia rất thích ở nhà, nếu có tiếng nói của trẻ con, khẳng định sẽ là một người cha cùng con mình chơi đùa

vui vẻ. Nghĩ đến đây, tâm tư của Mạc Ngũ Phi không khỏi chuyển đến trên người mình và cha, hồi ức đã từng khiến cho người khác oán hận tuôn lên trong lòng, mi tâm Mạc Ngũ Phi đột nhiên nhảy dựng, nhắm mắt ném hết toàn bộ hình ảnh trong đầu đi.

“Anh làm thật chậm.” Nhìn thấy Trần Sở Hân đặt chiếc đĩa trước mặt mình, Mạc Ngũ Phi oán giận nói.

“Ừm. Ngày mai tôi sẽ dậy sớm chuẩn bị.” Vì phải chuẩn bị bữa sáng cho hai người, nên thời gian tiêu tốn nhiều hơn so với bình thường.

Ăn qua bữa sáng, mắt thấy Trần Sở Hân thay quần áo, đang chuẩn bị ra ngoài đi làm, Mạc Ngũ Phi muốn nói gì đó, lời đến bên miệng liền dừng lại, đổi thành nói là: “Tan làm quay về nhớ giúp tôi mua thuốc lá.”

“Cả một bao thuốc cậu đều hút hết rồi.” Dừng lại động tác mặc áo khoác, Trần Sở Hân hơi kinh ngạc nhìn Mạc Ngũ Phi.

“Chắc, mới một chút như vậy, hút mấy hơi cũng không đủ. Đừng quên, nhất định phải mang về cho tôi đó.” Mạc Ngũ Phi cố tình không chỉ ra nhãn hiệu thuốc lá, chuẩn bị sau khi Trần Sở Hân mang về có thể kiểm chuyện bắt bẻ. Không biết vì sao, lúc trách mắng người đàn ông giống như tảng đá này, nhìn bộ dáng im lặng không hề phản bác của anh, tâm trạng sẽ tốt hơn.

Hơi trầm mặc một chút, Trần Sở Hân gật gật đầu.

Keo kiệt, mới có mấy bao thuốc thì có thể tốn mấy đồng. Mạc Ngũ Phi trong lòng khinh thường nói.

“Cậu biết nấu ăn chứ?”

Đột nhiên nghe được Trần Sở Hân hỏi vấn đề này, Mạc Ngũ Phi sửng người một chút, lập tức trở mặt, “Không biết! Thì làm sao!” Hừ, chính là không biết nấu ăn thôi, có cái gì đặc biệt chứ, đàn ông còn xuống bếp, thật mất mặt! Trong lòng hồ ly hiện lên một trận xem thường.

“Tôi đã chuẩn bị thức ăn nấu từ lò vi sóng, ở trong tủ lạnh, buổi trưa cậu đói thì hâm lại rồi ăn. Để an toàn, cậu không nên kêu thức ăn bán bên ngoài thì hơn. Nếu không thích mấy đồ ăn kia, trong tủ lạnh còn có sủi cảo và bánh bao, nem rán đông lạnh, thích ăn gì thì cậu lấy ra mà ăn. Tối qua quá vội, không có nhiều thời gian hỏi cậu. Nếu muốn thứ gì đó thì nói cho tôi, tôi sẽ giúp cậu mang về.”

Thì ra hỏi Mạc Ngũ Phi biết nấu ăn hay không là vì cái này, Mạc Ngũ Phi trong lòng chắc lưỡi, Trần Sở Hân đã giúp Mạc Ngũ Phi lo lắng chu đáo như vậy, hẳn cũng không có gì phản bác, “Ừ” một tiếng, gật gật đầu.

“Thư phòng có máy tính, cậu cứ tùy tiện dùng.” Cuối cùng là chào hỏi qua, Trần Sở Hân mở cửa ra ngoài.

5. Quyển 1 - Chương 5

Một giây trước cửa đóng lại trước mắt, một giây sau cảm giác mát mát mãnh liệt tuôn ra trong lòng Mạc Ngũ Phi. Chẳng qua chỉ là người kia đi làm thôi mà, sao lại khó chịu như vậy chứ? Cảm giác rằng, đối với việc Mạc Ngũ Phi đột nhiên xông vào cuộc sống của anh, Trần Sở Hân đang cố gắng thích ứng, hơn nữa rất tin tưởng Mạc Ngũ Phi, không có bất kỳ phòng bị nào, hồ ly đa nghi trong khi đối với bản thân cảm thấy bất an sâu sắc lại được người khác tín nhiệm như vậy, trong lòng cũng dâng lên cảm giác khác thường.

Vốn định kiểm tra thật kỹ trong nhà Trần Sở Hân một phen, ngẫm nghĩ, có thể lục soát nhà của một cảnh sát với quy mô lớn như vậy hẳn là chuyện khiến người ta có bao nhiêu thoải mái, nhưng chân của Mạc Ngũ Phi thực sự không tiện cho lắm, việc này khiến hắn bỏ đi suy nghĩ muốn lập tức tra xét toàn bộ căn nhà, chỉ tập trung kiểm tra một chút thư phòng và phòng ngủ của Trần Sở Hân.

“Ha, thật chẳng thú vị!” Xem xét một hồi, hồ ly buông ra một lời nhận xét.

Thật sự là không thú vị, trên giá sách trong thư phòng dường như toàn bộ đều là sách chuyên ngành liên quan đến pháp luật, còn có đại từ điển và một bộ bách khoa toàn thư, vừa nhìn từng gáy sách dày cộm đã làm cho Mạc Ngữ Phi có loại suy nghĩ muốn vứt hết toàn bộ những quyển sách dày như gạch này ra ngoài.

Trong máy tính tương tự cũng không có cái gì để xem, thiết nghĩ cũng đúng, mấy thứ kia của cảnh sát đều là đồ cơ mật, có thể ung dung tự tại để người khác mặc ý sử dụng, khẳng định Trầm Sở Hân còn có máy tính làm việc khác. Mạc Ngữ Phi kiểm tra trang mạng Trầm Sở Hân đã xem qua gần đây, toàn bộ đều là tin tức.

Nhìn qua tủ quần áo của Trầm Sở Hân, màu sắc trông đến ngột ngạt khiến hai mắt Mạc Ngữ Phi hóa đen, ngay cả nội y cũng đều chỉ có ba màu trắng đen xám, Mạc Ngữ Phi nghĩ đến phòng gửi đồ của mình trong phòng khách sạn, đủ để mở một cửa hàng nội y nam với đủ các kiểu nội y, Mạc Ngữ Phi lắc lắc đầu.

Chỉ có lúc nhìn thấy đồng phục của Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi thất thần trong nháy mắt, một bộ đồng phục im lặng treo trong một góc tủ quần áo, điều đó đại diện cho thân phận của Trầm Sở Hân, ánh sáng từ tấm biển bằng kim loại màu bạc hắt ra trên đồng phục làm Mạc Ngữ Phi chói mắt. Vung tay, hắn đóng cửa tủ lại.

Một đêm không ngủ, Mạc Ngữ Phi bắt đầu hơi đau đầu, nghĩ một chút, hắn quay về giường, nằm sấp một lát nhưng không buồn ngủ, Mạc Ngữ Phi cười khổ, hắn bây giờ vẫn không thể hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh mới này, còn có ‘thân phận mới’ nữa, hắn đưa tay giờ lên trước mặt lật xem. “Mình đã là ‘người chết’, à không, là ‘hồ ly chết’, ha ha...” Nghĩ đến những lời trách mắng thường ngày của em trai Trầm Sở Hân đối với mình, Mạc Ngữ Phi nhin không được cười khê. Lúc này, vẫn là nên cười nhiều đi, không cười, chẳng lẽ lại khóc sao?

Không thể bình tĩnh suy nghĩ, nhắm mắt lại, toàn bộ chuyện cũ trước đây tuôn ra trong lòng, trong đầu giống như phim điện ảnh, chiếu qua một cảnh rồi lại một cảnh, Mạc Ngữ Phi cảm thấy hắn giống như cô hồn đứng trên cầu Nại Hà hồi tưởng lại nhân gian, nhìn khắp xung quanh đều là một mảnh mờ mịt. Không có cảm giác tương lai quả thực rất chán ghét!

Nhưng cho dù nói như thế nào, hắn còn sống, chỉ cần còn sống thì còn có hy vọng, sẽ có một ngày nhất định góc đầu trở dậy, một lần nữa giẫm đạp những kẻ đã lật đổ hắn. Giống như đang thề thốt, Mạc Ngữ Phi hung hăng nắm chặt tay.

Tâm trạng dường như tốt lên một chút, Mạc Ngữ Phi ôm cái gối mềm, bao gối bằng bông và ra trải giường bên dưới tỏa ra mùi trong lành của ánh mặt trời, đưa tay cào cào, Mạc Ngữ Phi phát hiện chăn màn gối đệm trên giường đều đã cũ, xem chừng có giặt qua vài lần. Hừ, quả nhiên viên chức chính là tương đối nghèo, ngay cả đồ mới cũng không có. Mạc Ngữ Phi trong lòng xem thường, nhưng lại không kim lòng được ôm chặt lấy gối không buông, sau đó tung chiếc chăn mỏng quấn lấy toàn bộ người.

Mấy thứ này đều đã cũ, như vậy nghĩa là Trầm Sở Hân đã dùng qua chúng, chắc hắn từ trên ra giường vỏ chăn đã giặt không thể ngửi được mùi vị của người kia, nhưng nghĩ đến những thứ này cũng từng ma sát với da thịt Trầm Sở Hân, một chút này cũng đủ làm cho hồ ly muốn bay lên.

Ôm lấy chăn, Mạc Ngữ Phi dần dần ngủ mất.

Ở bên kia, Trầm Sở Hân đã lo liệu thỏa đáng vài chuyện. Nhìn đến quần áo mượn của Lãnh Tinh Hồn đã bị máu của Mạc Ngữ Phi nhuộm phải, Trầm Sở Hân liền mua một bộ quần áo cùng nhãn hiệu và kiểu dáng, nhân lúc nghỉ trưa liền đưa đến cho Lãnh Tinh Hồn.

“Anh cũng quá khách sáo rồi.” Lãnh Tinh Hồn nhận lấy quần áo, rót trà tiếp đãi khách.

“Anh muốn nhờ em một chuyện.” Trầm Sở Hân cúi đầu thỉnh cầu Lãnh Tinh Hồn.

“Chuyện gì?” Trong miệng hỏi như vậy, điều Lãnh Tinh Hồn đầu tiên nghĩ đến là chuyện của con hồ ly kia.

“Anh muốn nhờ em giúp anh tìm một yêu thú...”

“Là Dịch Thừa Phong.” Không đợi Trầm Sở Hân nói tiếp, Lãnh Tinh Hồn đã đoán được.

Trầm Sở Hân gật đầu, “Anh cũng nghĩ ra cách tìm anh ta, chỉ là năng lực của anh có hạn, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được anh ta, cho nên...”

“Được rồi, em sẽ cố gắng.” Lãnh Tinh Hồn thẳng thắn đồng ý.

“Cảm ơn em.”

Trong lòng Lãnh Tinh Hồn không phải không kinh ngạc, Trầm gia đại ca thà rằng chính mình nợ y ân tình này cũng muốn giúp đỡ con hồ ly kia, thoát nhìn thực sự không giống thông cảm bình thường.

“Vì sao? Có thể nói cho em vì sao không? Em thật sự rất tò mò, muốn biết.” Lãnh Tinh Hồn hỏi.

Trầm Sở Hân suy tư một hồi, lắc lắc đầu, “Anh không biết.”

“Cái này tính là câu trả lời gì đây? Nhưng em nói cho anh, đó không phải là động vật ngoan hiền, nuôi anh ta cũng không thoải mái.” Lãnh Tinh Hồn thân là âm dương sư, tuy rằng không tiện can thiệp chuyện của giới yêu thú, nhưng y lại hiểu rất rõ thế giới kia, đối với Mạc Ngữ Phi y cũng không lạ gì, đã nghe phong thanh rất nhiều chuyện cũ liên quan tới con hồ ly đó. Trước tiên không cần bình luận về nhân phẩm của Mạc Ngữ Phi, nhưng tối thiểu Lãnh Tinh Hồn muốn nhắc nhở Trầm Sở Hân biết anh đã đưa về nhà loại yêu thú gì.

“Anh biết.”

“Anh ắt hẳn đã nghe nói qua một vài chuyện từ bên Sở Thiên.”

“Phải.”

“Vậy mà anh còn muốn kiên trì?” Lãnh Tinh Hồn dựa vào trực giác cho rằng Trầm Sở Hân giữ hồ ly lại, nhất định sau khi thương thế khỏi hẳn sẽ không chủ động tiễn đi.

Trầm Sở Hân im lặng một hồi, chậm rãi nói: “Có lẽ nói thông cảm cũng không hoàn toàn đúng. Ngày đó, anh nhìn thấy cậu ta ngồi dưới trời mưa to, anh như thế nào cũng không thể mặc kệ cậu ta được, anh làm không được... Thật sự làm không được... ..”

Cảm tình bao hàm trong lời nói làm Lãnh Tinh Hồn xúc động, y im lặng thở dài. Cái gọi là “kiếp” chính là ám chỉ chuyện này, bằng không thì là nói, như vậy chính là cố tình để cho Trầm Sở Hân gặp được Mạc Ngữ Phi?

“Xin đừng nói cho Sở Thiên.” Trầm Sở Hân thỉnh cầu nói, anh rất hiểu tính tình của em trai, ít nhất trước khi thương thế của Mạc Ngữ Phi khỏi hẳn, anh không muốn em trai biết được chuyện này.

“Em sẽ không nói.” Lãnh Tinh Hồn đồng ý, lại thêm vào: “Tìm được Dịch Thừa Phong em sẽ nói cho anh.”

“Cảm ơn.”

Trong phòng trên lầu nghe được tiếng mở cửa, nhận ra mùi vị trên người Trầm Sở Hân, trong lòng Mạc Ngữ Phi một trận xúc động, tiếc rằng lòng nóng vội nhưng chân lại chậm, đợi đến khi Mạc Ngữ Phi đứng trên cầu thang lầu hai, Trầm Sở Hân đã thay xong dép và đi vào phòng bếp. Phải mở miệng nói câu đầu tiên như thế nào đây? Mạc Ngữ Phi nhớ đến thuốc lá muốn Trầm Sở Hân mang về, vì vậy liền chậm rãi đi xuống lầu chuẩn bị mở miệng đòi.

“Cậu không ăn cơm sao?” Trầm Sở Hân từ trong phòng bếp đi ra thấy Mạc Ngữ Phi đang xuống lầu, anh liền hỏi trước.

“A...” Mạc Ngữ Phi sững người, vốn muốn nói gì đó nhưng lại quên. Bởi vì ngủ quá sâu quá lâu nên không ăn cơm, chẳng qua nguyên nhân này cũng không thể nói ra, mí mắt Mạc Ngữ Phi giương lên, “Tôi không muốn ăn.”

“Vậy a... Nếu có thứ gì muốn ăn thì nhất định phải nói cho tôi biết.”

Ngữ khí của Trầm Sở Hân cực kỳ ôn hòa, nghe ra anh là đang thật lòng quan tâm, Mạc Ngữ Phi trước là cảm động một chút, sau đó thì xem thường hừ lạnh, có thứ gì muốn ăn chẳng lẽ Trầm Sở Hân sẽ mua sao? Nếu nói muốn của để vương cũng có thể làm được à? Hừ, nói năng mạnh miệng.

“Tôi muốn ăn, anh sẽ nấu sao?” Mạc Ngữ Phi cố tình nói.

“Tôi có thể mang cậu ra ngoài ăn.” Trầm Sở Hân cười nói.

A, như vậy, tạm thời xem như anh ta cũng không nói năng mạnh mẽ.

“Tôi bây giờ có thể ra ngoài như vậy sao? Trước tiên không nói đến chân của tôi, nếu như bị mấy lão già vô lại kia biết được tôi còn sống, còn không tiến hành truy sát tôi sao! Đến lúc đó anh cũng gặp xúi quẩy!”

“Tôi có cách, không sao đâu.”

Nghe giọng nói như gió nhẹ mây bay của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi biết anh nếu như không nắm chắc vài phần thì sẽ không nói như vậy, nhất thời cũng không biết phải phản bác như thế nào, đứng một hồi, hừ một tiếng, ngồi xuống trên sofa, nói: “Anh nhanh đi nấu cơm đi, đói quá.”

Lúc mùi gà hầm tỏa ra trong không khí, Mạc Ngũ Phi cảm thấy hân thật sự đói bụng, không khỏi cảm thấy hành vi ngậm chấy nước miếng của mình thật không có tiền đồ. Xoay mặt nhìn bóng dáng Trầm Sở Hân bận rộn trong bếp, lúc này vừa khéo anh cũng nhìn về phía Mạc Ngũ Phi đang ngồi, Mạc Ngũ Phi vội vàng cúi đầu xoay mặt đi, lúc mông lung cũng không biết ánh mắt hai người rốt cuộc có giao nhau hay không, bản thân lại đột nhiên mất thể diện, Mạc Ngũ Phi mắng thầm một trận.

Bữa tối được đặt lên bàn, Mạc Ngũ Phi vốn tính toán bất luận khẩu vị hợp hay không đều phải bắt bẻ một phen, nhưng sau khi ngậm canh gà đầu tiên xuống bụng liền đem tất cả oán giận thật giả nuốt xuống, hân đói cả một ngày, hơn nữa trước đây có được một khoảng thời gian không ăn qua đồ ăn dâng hoàng, gà hầm măng rất ngon khiến Mạc Ngũ Phi từng ngậm lại từng ngậm ăn không ngừng, ngay cả hình tượng dùng cơm nhả nhặn cũng đều không rảnh bận tâm, lại càng không nói đến việc mở miệng soi mói đâm chọc.

Nhìn thấy bộ dáng vui đầu ăn của người ngồi đối diện, khoe miệng Trầm Sở Hân lộ ra một tia cười nhẹ.

Ăn cơm no, Mạc Ngũ Phi mang theo dạ dày đã hoàn toàn thỏa mãn di chuyển ra phòng khách, vừa xem tivi vừa nhìn người đang rửa bát trong bếp, oán niệm lại lần nữa tuôn lên trong đầu. Tín nhiệm! Mới vào nhà anh ta ngày đầu tiên, ngày đầu tiên! Nhưng như thế nào lại có loại cảm giác cùng người kia ở chung thật thân mật, đáng ghét!

“Rót chén trà đến đây!” Mạc Ngũ Phi cố tình lớn tiếng nói.

“Đến ngay đây.”

Câu trả lời ôn hòa khiến người khác làm thế nào cũng không thể nói ra điều ác được.

Mạc Ngũ Phi và Trầm Sở Hân cùng xem tivi, cảm thấy được không khí rất yên lặng, Mạc Ngũ Phi muốn cùng người đàn ông ít nói kia nói cái gì đó.

“Ai, tôi nói, tôi vẫn chưa biết anh rốt cuộc là làm gì, có thể nói không?” Mạc Ngũ Phi hỏi.

“A, tôi tưởng cậu biết rồi.”

“Biết cái gì! Trầm Sở Thiên không chịu nói cho tôi!” Lời vừa ra khỏi miệng Mạc Ngũ Phi đã hối hận, thực hận không thể cắn rụng đầu lưỡi. Hân thấp thỏm không yên nhìn trộm Trầm Sở Hân, vẻ mặt đối phương giống như không nhìn ra ý tứ ẩn chứa trong lời nói vừa phát ra.

“Cũng không thể xem là điều bí mật gì,” Trầm Sở Hân cười nói, “Tôi là sĩ quan huấn luyện của trường cảnh sát.”

“Sĩ quan huấn luyện? Dạy cái gì?” Mạc Ngũ Phi tò mò, cảnh sát hân thấy đã nhiều, nhưng giáo viên của cảnh sát thì vẫn là lần đầu tiên thấy.

“Tôi dạy chiến đấu và bắn súng.”

Nghe được hai môn này, trong lòng Mạc Ngũ Phi không khỏi chột động, chỉ là bắn súng thôi cũng đủ khiến người khác khâm phục, chiến đấu ư? Vậy há chẳng phải nói rằng người đàn ông trước mắt rất có khả năng đánh nhau, võ công rất giỏi sao? Ánh mắt Mạc Ngũ Phi theo bản năng nhìn Trầm Sở Hân từ đầu đến chân, dáng người ẩn dưới áo T-shirt cổ tròn màu trắng bình thường kia không phải là to lớn, hơn nữa người đàn ông này hiền lành như vậy, thế nào cũng nhìn không giống dáng vẻ biết đánh nhau. Quả nhiên thật sự là... chớ biết cần thì sẽ không kêu, chớ biết kêu thì sẽ không cần.

“Anh... thật sự biết đánh nhau?” Mạc Ngũ Phi kìm không được liền hỏi.

Trầm Sở Hân lập tức cười rộ lên, lộ ra hàm răng chỉnh tề trắng như tuyết, dáng cười khỏe mạnh lại thẳng thắn, “Cái này không gọi là đánh nhau. Nói cho chính xác, thì tôi ở trường cảnh sát dạy cảnh viên vật lộn và đánh nhau tự do, tuần cảnh bình thường không cần phải luyện đến cấp bậc quá cao, chỉ đặc công mới cần. Còn có, các cảnh viên sáu tháng mỗi lần cần phải tiến hành sát hạch bắn súng, không đạt tiêu chuẩn sẽ phải tạm thời dừng huấn luyện, sau khi đạt tới tiêu chuẩn mới có thể phục chức. Cho nên chúng tôi cũng không hẳn chỉ dạy đỡ cảnh viên mới.”

“Ồ, như vậy, Trầm Sở Thiên có phải cũng được anh dạy không?” Mạc Ngữ Phi nghe xong lời giải thích, liền hỏi.

“Đúng vậy.”

“Cậu ta nếu như làm không tốt, anh sẽ phạt cậu ta?” Vừa nghĩ đến cái tên lưu manh kia giống như đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời dạy bảo, Mạc Ngữ Phi chợt cảm thấy một trận khuây khỏa.

“A, Sở Thiên rất xuất sắc.”

“Hừ.”

“Cậu... rất để ý đến em trai tôi...” Ngữ khí nói chuyện của Trầm Sở Hân vô cùng bình tĩnh, nghe không ra có ý tứ đặc biệt gì, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn Mạc Ngữ Phi lại có thâm ý khác.

“Bởi vì cậu ta luôn tìm tôi gây phiền toái.” Ai để ý hẳn chứ? Tôi là rất để ý anh có được không? Mạc Ngữ Phi không nghe được thâm ý trong lời nói của Trầm Sở Hân liền kêu to trong lòng, đương nhiên lời này hẳn sẽ không nói ra.

“Sở Thiên không phải cảnh sát như vậy.”

Nghe được Trầm Sở Hân giúp em trai anh ta biện hộ, Mạc Ngữ Phi hừ lạnh một tiếng bày tỏ thái độ. Làm ơn đi, cái bộ dáng lưu manh kia của em trai anh, anh không nhìn thấy sao? Quả nhiên quanh quẩn ở trường học chính là không tốt, đều làm cho người ta ngu ngốc hết cả. Không nghĩ tới Trầm Sở Hân một bộ dáng trong sạch, kỳ thực anh vẫn còn bao che khuyết điểm, nhìn anh luôn nói giúp em trai anh là biết.

“Anh và âm dương sư đại nhân biết rõ nhau sao?” Nghĩ đến một vấn đề, Mạc Ngữ Phi lại hỏi.

“Cậu nói Lãnh Tinh Hồn, cũng không dám nói là biết rõ nhau, Sở Thiên và cậu ta là bạn tốt, hai người bọn họ quen biết đã nhiều năm. Vì liên quan đến Sở Thiên nên tôi cũng biết cậu ta.”

Ồ, không nghĩ tới, tên yêu thú hình cảnh kia lại cùng âm dương sư đại nhân là bạn tốt, trách không được hẳn luôn có thể phá những vụ án lớn trong giới yêu thú, hóa ra sau lưng có âm dương sư đại nhân làm chỗ dựa, hừ hừ. Mạc Ngữ Phi trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Rất muốn cố gắng hỏi thăm nhiều một chút về tình hình của người đàn ông này, chẳng qua chuyện một buổi tối có thể hiểu rõ chung quy cũng không nhiều, hơn nữa, ngày còn rất dài. Mạc Ngữ Phi bỏ đi ý nghĩ muốn tiếp tục nói chuyện, hẳn đứng dậy định trở về phòng, Trầm Sở Hân vội qua đỡ hẳn, lúc này Mạc Ngữ Phi nghĩ đến gì đó.

“Này, thuốc lá của tôi.” Mở tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, Mạc Ngữ Phi nói với Trầm Sở Hân, hẳn nhớ đến thứ hẳn muốn.

“A...”

Nhìn thấy trên mặt người đàn ông trước mắt lướt qua một chút do dự, trong lòng Mạc Ngữ Phi vô cùng khó chịu. Chỉ là thuốc lá thôi mà, nói đắt cũng chỉ tiêu đến mấy đồng, bây giờ dùng của anh ăn của anh, sau này nhất định sẽ đem hết thấy trả lại cho anh, lại thêm lợi tức nữa, còn có thể nhỏ mọn như vậy sao. Hơn nữa, trước đây nếu đã đưa người về nhà, thì nên chuẩn bị tâm lý bao dưỡng, tiêu tiền cho anh, cũng không sợ trở thành kẻ địch của yêu thú hồ tộc, còn không báo cảnh sát mà đã đem hẳn về nhà, như thế nào lại luyện tiếc chút xíu thuốc lá chứ.

“Đưa cho tôi a!” Đưa tầm mắt lên hướng Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi tức giận nhắc lại.

Trầm Sở Hân từ trong ngăn kéo của bàn trà lấy ra một bao thuốc. Thấy chỉ có một bao thuốc lá thì không nói, lại còn “giấu kín” trong ngăn kéo bàn trà, nếu như không nhắc đến thì có phải sẽ không định đưa hay

không? Mạc Ngũ Phi càng thêm khó chịu, lại thật sự lười cùng người đàn ông vừa ngốc vừa cứng nhắc giống như đầu đá này tranh luận, hắn đưa tay một phen đoạt lấy thuốc trong tay Trầm Sở Hân, xoay mình đi. Trầm Sở Hân vội lên theo, đưa tay đỡ lấy Mạc Ngũ Phi, đưa hắn quay về phòng.

Miệng ngậm thuốc lá ngồi trước cửa sổ nhìn cảnh đêm, đợi đến sau khi tâm tình bình tĩnh một chút, Mạc Ngũ Phi lại bắt đầu nghĩ đến hắn có phải quá soi mói hay không, vừa nói như vậy, bây giờ người hắn có thể dựa vào cũng chỉ có người đàn ông kia thôi. Thôi thôi, không cần so đo với kẻ ngốc khó chữa như anh ta, có lẽ bởi vì không nói rõ, cho nên người kia chỉ mua một bao thuốc, ngày mai nói rõ với anh ta rồi kêu anh ta mang mấy bao về.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước khi Trầm Sở Hân ra khỏi cửa, Mạc Ngũ Phi vẽ mặt nghiêm túc dặn dò: “Nhớ giúp tôi mang thuốc lá về, nhãn hiệu hôm qua là được rồi, mua thêm mấy bao nữa.”

“Ừ.”

Lại là một câu trả lời mơ hồ không rõ, trong lòng Mạc Ngũ Phi lại dâng lên từng cơn tức giận, suy cho cùng cũng là nhờ vả người ta, hắn xoay mặt không nói gì.

Buổi tối, nhìn thấy Trầm Sở Hân đưa qua một bao thuốc lá, Mạc Ngũ Phi trong lòng càng thêm khó chịu, sao lại là một bao! Chẳng lẽ không có tiền sao? Làm sao không mua một cây về? Ngày nào cũng mang một bao, có phiền hay không a! Rõ ràng nói anh ta mua nhiều một chút, đây là có ý gì! Chắc chắn là cố tình!

Trong lòng suy đoán tiền lương của Trầm Sở Hân có bao nhiêu, Mạc Ngũ Phi ngẩng đầu đánh giá một chút nơi ở có kết cấu nhà tầng này, tuy rằng toàn thể là hai tầng, nhưng diện tích phòng này cũng không lớn lắm, chỉ là bố cục được thiết kế tinh xảo, bởi vậy nên ở vẫn xem như rộng rãi thoải mái, nhưng so với căn phòng tổng thống hắn từng ở qua vẫn còn kém xa. Chẳng qua... sĩ quan huấn luyện của trường cảnh sát được cung ứng loại phòng ở này sao? Công chức chính phủ quả nhiên không phải là chức vị béo bở gì, điểm tốt duy nhất chính là công việc này có thể làm đến khi về hưu, hừ, cả đời chỉ làm một nghề, thật vô vị.

“Tôi nói, lương anh tháng bao nhiêu?” Mạc Ngũ Phi khoanh tay trước ngực, hỏi.

“Hả?” Trầm Sở Hân không rõ lắm, nên không trả lời ngay.

“Nhìn nhà anh cũng không ra làm sao, chẳng qua nhà như vậy cũng không rẻ đâu, có phải vay mượn vất vả lắm hay không, cũng không có đồ gia dụng thường ngày nào?”

“À, nhà này là lễ vật mẹ tôi tặng, không cần trả lại, đã mua về rồi.”

“Vậy tiền lương của anh có đủ để chi tiêu hằng ngày không?” Mạc Ngũ Phi hơi chau mày, ồ, thì ra nhà này là do người ta tặng, chẳng trách, đã nói chức sĩ quan huấn luyện nho nhỏ của trường cảnh sát này sao có thể một mình ở trong căn nhà có thể nhìn thấy cảnh biển này chứ.

“Đủ chứ, tuy rằng tiền lương không thể so với CEO của một xí nghiệp lớn, chẳng qua phúc lợi của chúng tôi cũng không tồi, vẫn đủ để chi tiêu.” Trầm Sở Hân ngẫm khó hiểu, sao Mạc Ngũ Phi lại muốn hỏi anh vấn đề này.

“Tiền lương đã đủ chi tiêu, vậy sao chỉ mua cho tôi một bao thuốc? Tôi không phải đã nói là mua thêm mấy bao nữa hay sao. Hay là nói tuy tiền của anh đủ chi tiêu, nhưng chỉ đủ ăn đủ dùng, cho dù là tiền mua thêm mấy bao thuốc cũng không có?” Thấy Trầm Sở Hân không hiểu, Mạc Ngũ Phi ép hỏi, ánh mắt trừng anh, thật hận không thể hung hăng đập người đàn ông trước mắt này một cái. Bộ dáng anh tuấn thì có tác dụng gì, chỉ có một cái xác tinh xảo, thật ngốc thật ngốc nha.

Trầm Sở Hân nghe được lời nói móc này, nhưng không tức giận, cũng không bắt bẻ, chỉ hơi cúi đầu, bên môi là một nụ cười nhàn nhạt, một bộ dáng “tùy cậu nói gì, tôi cũng sẽ không giải thích nửa câu”, Mạc Ngũ Phi nhìn thấy càng thêm tức giận. Biết không thể nói rõ với Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi vung tay muốn rời đi, lúc này Trầm Sở Hân lại vội qua đỡ hắn, trực tiếp đưa về phòng.

Lúc ngồi xuống hưởng thụ thuốc lá lần nữa, Mạc Ngũ Phi đột nhiên nghĩ, đây có phải là Trầm Sở Hân đang tạo cơ hội tiếp xúc hay không? Sẽ không phải là mượn việc mua thuốc mỗi ngày mà muốn bắt chuyện chứ. Vô vị, nếu muốn nói hay đưa ra yêu cầu gì, cứ nói thẳng là được rồi, cần quái gì phải vòng vo như vậy, bên ngoài thoạt nhìn cứng nhắc, kỳ thực anh ta cũng rất không thành thật. Nhưng nghĩ lại, muốn nói cũng

là Mạc Ngũ Phi nói nhiều hơn, Trầm Sở Hân vẫn là không nói thêm gì, chẳng lẽ chỉ muốn nghe hắn nói? Cũng không giống lắm nha.

Hồ ly bụng đầy nghi ngờ, đoán tới đoán lui. Nghĩ tới tâm sự, tay Mạc Ngũ Phi theo bản năng ngấm nghĩa hộp thuốc lá, ánh mắt trong lúc vô tình liền rơi xuống trên hộp thuốc, lúc nhìn đến ở phía trên có in dòng chữ “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe”, Mạc Ngũ Phi trong lòng đột nhiên sáng tỏ. Trầm Sở Hân mỗi ngày chỉ mang về một bao thuốc lá là muốn khống chế lượng hút thuốc của Mạc Ngũ Phi, không để hắn hút nhiều hơn. Lấy tâm tình trạng thái hiện tại của Mạc Ngũ Phi, chỉ cần bên tay có, một ngày hút hơn hai hộp thuốc hay thậm chí là nhiều hơn cũng có thể. Hành vi này không tốt cho sức khỏe, càng huống chi Mạc Ngũ Phi bây giờ có thương thể trên người, cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng.

Nói như vậy... là quan tâm? Mạc Ngũ Phi nghĩ, trong lòng không khỏi “ha” một tiếng. Rõ ràng là định khinh thường loại hành động này, nhưng lại có dòng nước ấm chảy qua trong lòng, khiến hắn không khỏi run rẩy.

Trước kia, chưa bao giờ có người dùng phương thức như vậy tỏ ý quan tâm tới Mạc Ngũ Phi.

Nếu là mấy trưởng lão hồ tộc kia, chỉ biết vội không ngừng mua nhiều thuốc lá đến, nói cho hay ho thì là “kính biểu”, kỳ thực là muốn để Mạc Ngũ Phi “dần dần tự sát”; mà kẻ quen biết khác, hắn là cũng sẽ không ngăn cản bất kỳ hành vi nào của Mạc Ngũ Phi, có người là không dám, có người căn bản là không quan tâm. Cho dù là Dịch Thừa Phong thân cận nhất, anh cũng không dám có bất kỳ hành vi nói này nói nọ với Mạc Ngũ Phi, bởi vì anh hiểu Mạc Ngũ Phi, biết hắn là nam nhân không nghe khuyên nhủ, chuyên quyền độc đoán.

Như vậy Trầm Sở Hân thì sao? Anh ta có phải cũng hiểu điều này không? Mạc Ngũ Phi không rõ. Trầm Sở Hân không trực tiếp khuyên can, là vì anh biết Mạc Ngũ Phi bây giờ căn bản sẽ không nghe khuyên nhủ sao? Hơn nữa Mạc Ngũ Phi hiện tại, Trầm Sở Hân càng khuyên hắn không nên làm gì, chỉ sợ hắn càng muốn đi làm. Cho nên Trầm Sở Hân cũng không thuyết giáo làm cho khiến người khác chán ghét, mà âm thầm, dùng phương thức của chính anh ngăn cản sở thích có hại của Mạc Ngũ Phi, nên anh chỉ ... chỉ ... chỉ mua một gói thuốc...

Nhìn hộp thuốc trong tay, không biết làm sao, ánh mắt Mạc Ngũ Phi có chút chua chát. Nam nhân mới chính thức quen biết được hai ngày, anh ta thế nhưng... thế nhưng biết phải làm như thế nào...

Nhẹ nhàng dựa đầu vào lưng ghế, Mạc Ngũ Phi thở dài một tiếng, ấn tắt điều thuốc trong tay.

Trầm Sở Hân trước khi ra ngoài đi làm lần nữa, vừa sửa sang lại áo khoác, vừa nhìn Mạc Ngũ Phi. Chú ý tới ánh mắt của anh, Mạc Ngũ Phi cười thầm, anh đang đợi Mạc Ngũ Phi mở miệng nói muốn anh đem thuốc lá về. Hừ hừ, cứ không nói đó, cứ đợi đi, đợi đến khi đi làm muộn là tốt nhất.

“Tôi đi làm đây.” Cuối cùng, Trầm Sở Hân phát hiện không thể đợi thêm được nữa liền mở miệng nói.

“Ừ, được, đi thông thả.”

Đứng lại một chập, thấy Mạc Ngũ Phi vẫn không đưa ra yêu cầu gì, Trầm Sở Hân mở cửa rời đi, Mạc Ngũ Phi mất sắc phát hiện, trong tích tắc đóng cửa kia, Trầm Sở Hân tựa hồ đang cười.

Đáng ghét! Giống như là thua anh ta vậy! Mạc Ngũ Phi rất tức giận, nhưng không thể làm gì, đồng thời, vì biết rằng đang được quan tâm, trong lòng lại có một chút cảm giác nhẹ nhàng ấm áp.

Trầm Sở Hân mang Mạc Ngũ Phi đến bệnh viện thú y của Lãnh Tinh Hồn khám lại một lần nữa, sóc nhỏ Ô Mễ vừa thấy bọn họ liền ra nghênh đón, “Chào Trầm đại ca.”

“Lãnh Tinh Hồn ngủ chưa?” Trầm Sở Hân hỏi.

“Lãnh đại ca đang đợi các anh, Trầm đại ca ngồi bên này, em mang anh ấy đến phòng khám.” Ô Mễ nói rồi đưa tay ra đỡ lấy Mạc Ngũ Phi.

Vừa vào bệnh viện thì Mạc Ngũ Phi đã bắt đầu cảm thấy cả người không được tự nhiên, hắn thấy bộ dáng tươi cười của Ô Mễ, khuôn mặt thanh tú khôi ngô, lại thấy thái độ ôn hòa của Trầm Sở Hân đối với Ô Mễ, Mạc Ngũ Phi không khỏi nghi hoặc. Cái tên Trầm Sở Thiên kia thích loại mỹ thiếu niên đáng yêu như Mạc

Ngũ Luân, sóc nhỏ trước mắt vừa khéo cũng là loại này, chẳng lẽ nói... Trầm Sở Hân cũng thích kiểu này sao?

Lãnh Tinh Hồn từ trên lầu đi xuống, chào hỏi qua Trầm Sở Hân rồi mang theo vẻ mặt luôn luôn uể oải của mình đi vào phòng khám, trước là giúp Mạc Ngũ Phi xem thử vết cắt trên vai, đã lành lặn rồi, lại giúp Mạc Ngũ Phi kiểm tra thương thế ở chân. Thấy Lãnh Tinh Hồn sau khi khám bệnh xong liền ngồi bên bàn suy tư, giống như gặp được vấn đề nan giải, Mạc Ngũ Phi trong lòng dâng lên cảm giác không lành, hần hỏi: “Sao vậy? Có phải chân tôi chưa khỏi hay không?”

Giọng điệu Mạc Ngũ Phi rất bình thường, chẳng qua trong lòng hần rất để ý, nếu thật sự trở thành hồ ly què chân, thì hần thực sự không thể chấp nhận được.

“Thời gian trị liệu kéo dài, tình hình nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của tôi, e rằng khỏi hần sẽ tương đối chậm. Bây giờ đi đường có phải vẫn rất đau không?”

Mạc Ngũ Phi nghĩ một chút, “Bởi vì tôi có thể chịu được đau, nên tôi cũng không biết cảm giác đau này có thể xem như là ‘rất đau’ không.”

“Anh phải nghỉ ngơi thật tốt vào.”

Nhớ tới Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi không khỏi cúi đầu, hần bây giờ cũng chỉ có người đàn ông kia bên cạnh, mới có thể nói là an toàn thực sự, cũng mới có thể điều dưỡng thân thể. Trong những ngày bị giam cầm, tuy biết rõ chân đã gãy sẽ không thể chạy trốn, nhưng Mạc Ngũ Phi vẫn bị đánh đập tàn nhẫn mấy lần, hơn nữa lại thiếu đồ ăn thức uống, bị hành hạ một phen. May mà sau khi trốn ra mấy ngày hần đã được Trầm Sở Hân “nhặt” về nhà, mấy ngày nay đều ăn được ngủ được, khí sắc cũng dần khôi phục.

“Xương cốt của anh đã bị đánh vỡ, tôi giúp anh xử lý qua, thật sự phải cần thêm chút thời gian nữa, và lại khôi phục hoàn toàn cũng rất quan trọng, nếu như không khôi phục tốt, thứ nhất về sau lúc trời âm u đổ mưa thì vết thương của anh sẽ đau, thứ hai, chỉ sợ đi lại cũng sẽ chịu ảnh hưởng, điểm này chắc anh hiểu rõ.”

Mạc Ngũ Phi biết điều Lãnh Tinh Hồn ám chỉ là nếu phục hồi không tốt thì đi lại sẽ tập tễnh, hần gật gật đầu.

“Anh bây giờ dùng hình thú hồ ly để dưỡng thương thì tốt hơn, một mặt là để tốt cho việc phục hồi sức khỏe của anh, vả lại, hóa thành chó mỗi ngày ra ngoài tản bộ cũng là một phương pháp khôi phục rất tốt, như vậy đợi đến khi khỏi hần, lúc biến lại thành hình người thì đi lại cũng không thành vấn đề.” Lãnh Tinh Hồn đưa ra đề nghị của mình.

“Hồ ly?”

“Đúng vậy.”

Phải dùng hình dạng hồ ly ở chung với người đàn ông kia sao? Trong lòng Mạc Ngũ Phi có chút do dự, lại nghĩ, bây giờ bộ dáng sa sút tiều tụy này cho dù anh tuần cũng không thể đi đâu, hồ ly thì hồ ly.

“Tôi biết rồi.”

“Sở Hân nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt.” Lãnh Tinh Hồn cười nói.

Nhìn trong ánh mắt đen trắng rõ ràng kia của Lãnh Tinh Hồn tràn đầy ý cười, Mạc Ngũ Phi có loại cảm giác bị sắp đặt, hần theo bản năng tránh đi ánh mắt đối diện mang theo ý tứ nghiên cứu của Lãnh Tinh Hồn, quay mặt nhìn nơi khác.

Lãnh Tinh Hồn tương tự cũng nói qua một lần với Trầm Sở Hân.

“Hồ ly?”

“Đúng vậy, anh ta vốn là hồ ly mà.”

“Ừ, cũng được, anh biết rồi.” Trầm Sở Hân gật đầu, “Anh sẽ mang cậu ta đi bộ để giúp hồi phục.”

“Phải nấu nhiều canh gà, canh xương cho anh ta uống, thân thể anh ta bây giờ yếu ớt, phải bồi dưỡng thật tốt, còn có, đi dạo cũng không cần đi quá nhiều, mỗi ngày đi thông thả ba mươi phút là được rồi, chẳng qua nhất định phải kiên trì, nhớ phải mua dây xích chó nha.” Lãnh Tinh Hồn vừa nói vừa cười.

Trầm Sở Hân liên tục gật đầu.

“Cuối tuần sau lại đến đây khám bệnh, lúc đó vết thương trên lưng anh ta có thể cắt chỉ rồi.”

“Anh biết rồi.”

“Mang anh ta về nhà đi.” Lãnh Tinh Hồn khua khua tay.

“Xin...” Trầm Sở Hân muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Biết Trầm gia đại ca rất ít khi mở miệng cầu người khác, Lãnh Tinh Hồn chủ động hỏi.

“Anh nghĩ, mấy người cùng tộc của cậu ta biết cậu ta chưa chết, khẳng định vẫn còn ở khắp nơi tìm kiếm cậu ta, muốn đưa cậu ta vào chỗ chết. Cậu ta tuy rằng không ra khỏi cửa, có lẽ mấy... mấy tên hồ ly kia sẽ theo mùi tìm đến. Anh nghĩ có lẽ em sẽ có cách để bọn họ tìm được cậu ta.” Trầm Sở Hân nói cực kỳ ngắn gọn, chỉ là ý tứ đã quá rõ ràng.

“Anh thật sự rất quan tâm đến anh ta nha.” Lãnh Tinh Hồn nhếch miệng cười, gật gật đầu, “Em biết rồi,” Lãnh Tinh Hồn đi ra ngoài một lát, sau khi quay về liền giao cho Trầm Sở Hân mấy hạt pha lê, hạt châu lớn hơn so với hạt đậu nành, xâu lại thành chuỗi, từng viên từng viên, giống như là đồ trang sức đeo trên người mà mấy bé gái thích vậy.

“Đem thứ này đặt gần cửa sổ là được. Tốt nhất là anh nên mang anh ta ra ngoài vào lúc chập tối. Em nghĩ mấy yêu thú kia tuyệt đối sẽ không nghĩ đến anh ta được anh mang về đâu, phỏng chừng bọn chúng sẽ không đến khu vực anh ở tìm người đâu. Chẳng qua là, nếu như thật sự bị tìm được thì cũng không cần phải sợ hãi, còn có Sở Thiên mà.” Lãnh Tinh Hồn nói rất nhẹ nhàng.

“Cảm ơn em! Anh sẽ ghi nhớ.” Trầm Sở Hân nhận lấy hạt pha lê, nghiêm túc nói cảm ơn.

“Không cần khách sáo.” Lãnh Tinh Hồn vẻ mặt thản nhiên, nhưng trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Trầm Sở Hân thể nhưng lại cố hết tâm sức như vậy để bảo vệ con hồ ly kia. Ai, xem chừng anh em nhà họ Trầm vẫn là có duyên với hồ ly.

Âm dương sư không muốn nhúng tay quá nhiều liền không nói gì nữa.

“Còn có... nếu thật sự phải nói, thì để anh đến nói với Sở Thiên được không?” Giọng điệu yêu cầu của Trầm Sở Hân cực kỳ ôn hòa, khiến người khác không đành lòng cự tuyệt. Ý của anh là nếu phải vạch trần bí mật này, thì anh muốn tự mình đến nói cho Trầm Sở Thiên.

“Em hiểu rồi, em cái gì cũng sẽ không nói.” Lãnh Tinh Hồn cam đoan nói.

Cảm ơn Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Hân mang Mạc Ngữ Phi rời khỏi bệnh viện, Ô Mễ và Lôi Khắc Tư tiễn khách ra cửa. Trầm Sở Hân đối với người trong bệnh viện thú y Tinh Tinh rất quen thuộc, anh thân thiết hướng về phía họ nói lời tạm biệt, sờ sờ mái tóc đen của Ô Mễ, hành động này đập vào trong mắt Mạc Ngữ Phi, khiến cho ánh mắt của hồ ly phát hỏa.

6. Quyển 1 - Chương 6

Ngồi trên xe quay về, sắc mặt Mạc Ngữ Phi vẫn không tốt lắm, khuôn mặt cau có không nói lời nào.

Về đến nhà, Trầm Sở Hân lập tức tìm một chiếc đỉnh nhỏ, đóng vào bức tường bên cửa sổ, sau đó cẩn thận treo từng hạt pha lê kia lên, sau khi làm xong anh âm thầm thở nhẹ một hơi. Trầm Sở Hân biết hình thái của yêu thú có đủ loại đủ dạng, nhỏ nhất lớn nhất cũng đều có, mấy ngày nay anh luôn lo lắng những yêu

thú kia có thể biến thành động vật nhỏ nhất tìm kiếm Mạc Ngữ Phi khắp nơi trong thành phố này. Bây giờ cuối cùng cũng không cần lo lắng nữa rồi.

“Này, anh đang làm gì vậy? Khát quá, rót trà đến đây.” Mạc Ngữ Phi thấy Trầm Sở Hân vừa về đã vội vàng làm việc, hẳn liền cảm thấy khó hiểu.

“Lập tức đến ngay.”

Uống trà nóng, Mạc Ngữ Phi rử mí mắt xuống, lặng lẽ đánh giá Trầm Sở Hân ngồi đối diện, nhìn không ra có gì khác thường, vì thế liền hỏi: “Âm dương sư đại nhân nói gì với anh?”

“À, muốn tôi chăm sóc cậu thật tốt.”

Hừ, nói giống như không nói. Mạc Ngữ Phi thầm hừ một tiếng, nghĩ một chút, lại hỏi: “Anh và bọn họ biết rõ nhau sao?”

“Sở Thiên biết rõ bọn họ hơn, nó thường đến đó chơi.”

“Con sóc nhỏ kia bộ đáng không tòi.”

“Ừ, Ô Mễ rất đáng yêu, nhiệt tình hoạt bát.” Trầm Sở Hân cười cười, nói.

“Chẳng trách các người thường đến.” Mạc Ngữ Phi dùng ngữ khí châm biếm nói, trên mặt lộ ra biểu tình khinh thường.

Trầm Sở Hân nhìn Mạc Ngữ Phi, thấp giọng nói: “Sở Thiên đã kết hôn rồi.”

Đúng vậy, người chưa kết hôn chính là anh nha, bằng không thì anh cho rằng là đang nói ai. Trong lòng Mạc Ngữ Phi cảm hận nói.

“Mọi người đều là bạn bè cả.” Trầm Sở Hân lại nói.

Ồ, người này nghe hiểu sao? Lần này không ngốc nha, sao vậy, là đang rũ bỏ quan hệ? Mạc Ngữ Phi trong lòng thầm cười, cố tình nói: “Em trai anh á, chính là thích loại mỹ thiếu niên đáng yêu kia, anh hẳn sẽ không phải cũng yêu thích kiểu non nớt như cây cỏ kia chứ.”

Trầm Sở Hân lắc đầu, “Không, không phải, Sở Thiên thích Tiểu Mạc chỉ vì... Tiểu Mạc là Tiểu Mạc, Sở Thiên cũng không có kiểu người yêu thích đặc biệt nào, nó và Tiểu Mạc là...” Muốn giải thích, nhưng không biết nên nói như thế nào mới có thể biểu đạt rõ ràng những gì anh muốn nói, Trầm Sở Hân chau mày.

“Anh muốn nói bọn họ có duyên phận.” Mạc Ngữ Phi tiếp lời, haiz, người đàn ông này thực ngốc, sau này làm sao theo đuổi người yêu đây, nhìn vào cũng đều lo lắng thay cho anh ta.

“Đúng, chính là như vậy.”

“Cho nên nói, anh cùng sóc nhỏ không có duyên phận nha.” Mạc Ngữ Phi gian tà nhìn Trầm Sở Hân một cái, rồi nói.

“Tôi và Ô Mễ chỉ là bạn.”

“Nhưng cậu ta rất đáng yêu, là loại người gặp người thích.”

“Cậu cũng có thiện cảm với cậu ta à, Ô Mễ rất lương thiện, vừa cởi mở vừa độ lượng.”

Đột nhiên phát hiện người đàn ông kia chuyển trọng tâm câu chuyện về phía hắn, Mạc Ngữ Phi kinh động, ha, Trầm Sở Hân sao đột nhiên không ngốc vậy?

“Đúng vậy, rất thích.” Mạc Ngữ Phi bắt đắc dĩ, chỉ có thể thuận theo nói tiếp.

Trầm Sở Hân cười cười, Mạc Ngữ Phi vừa oán hận trong lòng, vừa theo lý trí mà ngậm miệng, kết thúc câu chuyện này.

“Lãnh Tinh Hồn có nói cho cậu về việc phải biến về hình thú không?” Trầm Sở Hân hỏi.

“Có.”

“Vậy...” Trầm Sở Hân nhìn Mạc Ngữ Phi, anh không biết Mạc Ngữ Phi định khi nào trở lại nguyên hình.

Trong lòng đấu tranh một chút, Mạc Ngũ Phi không cam tâm tình nguyện biến thân, lúc xuất hiện một con đại hồ ly có da lông tuyết trắng dày ở trên sofa, Trầm Sở Hân cả kinh hô một tiếng nho nhỏ.

“A...”

Nhìn thấy đối phương trừng mắt thật to, trong lòng Mạc Ngũ Phi chế giễu, quả nhiên ít thấy liền cho là lạ, hồ ly cũng chưa từng thấy qua.

Hình thù của Mạc Ngũ Phi cực kỳ xinh đẹp, hồ ly lông dày trưởng thành, lông màu tuyết trắng, trên một nhúm lông ở đầu đuôi và đỉnh lỗ tai có một chút sắc đen, màu đen nổi bật kia, rất tự nhiên mà xinh đẹp.

“Ánh mắt của cậu là màu xanh biếc.” Nhìn kĩ hồ ly một hồi, Trầm Sở Hân nói.

Mạc Ngũ Phi hơi nheo mắt lại, “Đương nhiên, tôi chính là hồ ly mắt xanh biếc có huyết thống thuần túy nhất cao quý nhất.”

“Thì ra hồ ly mắt xanh biếc... chính là bộ dạng này của cậu...” Trầm Sở Hân từng nghe nói qua từ này, nhưng từ trước đến nay chưa thấy bộ dáng của loại hồ ly này, hôm nay là lần đầu tiên thấy được, “... cậu và Tiểu Mạc không giống nhau lắm...”

“Nói nhảm, đương nhiên là không giống, cậu ta căn bản không phải là hồ ly, cậu ta có chỗ nào được xem như là hồ ly!” Mạc Ngũ Phi nổi giận nói, cái đuôi lớn đầy lông mao dày đặc vung lên.

“Tiểu Mạc rõ ràng là hồ ly.”

“Cậu ta mới không phải, cậu ta là dòng máu lai, có một phần tư huyết thống của loài chó. Hồ ly chúng tôi không thể xem cậu ta như một loại hồ ly. Anh nếu không tin thì cứ đi hỏi em trai anh thử.”

“Cậu không nên có loại thành kiến này.”

Trong giọng nói nam nhân mang theo mùi vị khuyên bảo làm Mạc Ngũ Phi tức giận, hẩn hướng Trầm Sở Hân kêu lên: “Cái gì gọi là thành kiến! Anh không cần đem cái quy tắc của loài người kia dùng trên người chúng tôi. Huyết thống đối với hồ ly chúng tôi mà nói rất quan trọng! Thuần chủng chính là thuần chủng, tạp chủng chính là tạp chủng, mắt xanh biếc và mắt đen là khác nhau, tuyết hồ và hồng hồ cũng không giống nhau. Giống như con người, có người da trắng, da đen, tuy nói con người không phân ra ba bảy loại, nhưng có sự khác biệt trong nghề nghiệp và thân phận, anh nếu như phải đem thành viên hoàng thất ở Châu Âu cổ xưa cùng người Phi Châu đặt ngang hàng, thì tôi cũng không nói gì nữa.”

“Thật xin lỗi... Tôi không hiểu lắm...” Trầm Sở Hân ở trong lời trách mắng của Mạc Ngũ Phi cúi đầu, anh thực sự không hiểu lắm, tuy Trầm Sở Thiên chính là yêu thú hình cảnh, nhưng anh làm anh trai cũng rất ít khi trò chuyện với em trai về các loại yêu thú, phạm trù nghề nghiệp của anh suy cho cùng cũng khác biệt với Trầm Sở Thiên.

Thấy được bộ dạng cúi đầu của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi trong lòng hừ một tiếng, được rồi, anh ta thực sự không hiểu, cũng chẳng trách anh ta được, nói cho anh ta biết để anh ta hiểu là được rồi.

“Nói như vậy, từ góc độ nào đó mà nói thì cậu cũng được xem như hoàng tộc sao?” Trầm Sở Hân nghe ra điều gì đó trong lời nói vừa rồi của Mạc Ngũ Phi, khiến anh không kìm nổi liền hỏi.

Nghĩ đến thời thơ ấu mình đã trải qua ở phương Bắc xa xôi lạnh lẽo, Mạc Ngũ Phi trong lòng hiện lên một chút lay động, “Hừ, tôi nói cho anh biết, bản thân mắt xanh biếc trong hồ tộc chính là dấu hiệu của huyết thống Vương tộc, nếu vào thời xưa, hồ ly mắt xanh giống như tôi chính là thân phận hoàng tử, có thể có được rất nhiều đặc quyền. Mạc gia ở hồ tộc là thế gia đại tộc, luôn để cho hồ ly mắt xanh huyết thống chính gốc làm tộc trưởng, chúng tôi ở vùng tuyết phương Bắc có lãnh địa của chính mình, bất luận là ở trong hồ tộc hay trong giới yêu thú đều rất có địa vị và thế lực. Loại địa vị cao siêu này đối với việc Mạc gia tiến vào trong thành phố lớn xa hoa cũng có trợ lực, bởi vậy sau khi làm kinh doanh chính là thuận buồm xuôi gió...” Nghĩ đến bản thân bây giờ sa sút, Mạc Ngũ Phi đột nhiên dừng lại, hẩn nhìn Trầm Sở Hân đang chuyên chú nghe hẩn giải thích, qua một hồi, Mạc Ngũ Phi buồn rầu nói: “Bây giờ tôi nói loại lời này, nhất định là rất buồn cười...”

“Không, không.”

“Bị đoạt lấy quyền lực tộc trưởng, bị đuổi khỏi gia tộc, mấy trưởng lão kia thậm chí còn muốn tôi chết... Bây giờ, đôi mắt này ở trên người tôi cũng là một sự sỉ nhục...” Nói rồi, Mạc Ngữ Phi cuộn cái đuôi lông xù lớn, cuộn tròn thân thể nhắm mắt lại, giống như cảm thấy lạnh lẽo, lại giống như đang sợ hãi, “Bây giờ kể chịu thu nhận cũng như dám thu nhận tôi cũng chỉ có anh...” Lời này là lời nói rất thật lòng, Mạc Ngữ Phi hiểu rất rõ, hiện tại nếu như không có Trầm Sở Hân, có lẽ hắn đã thật sự chết rồi, lúc hắn cùng đường nhất, thì người đàn ông này đã thu nhận và giúp đỡ hắn, cho Mạc Ngữ Phi một khoảng không yên lặng, để Mạc Ngữ Phi có thể an tâm tĩnh dưỡng. Chỉ có sống tiếp, thì sau này Mạc Ngữ Phi mới có thể có cơ hội báo thù.

“Không, không phải như vậy... ..”

“Anh không cần phải nói, bản thân tôi trong lòng rất rõ ràng.” Nghĩ đến thân phận đã “chết” bây giờ, Mạc Ngữ Phi dĩ nhiên sầu não, nhưng đã có suy nghĩ bắt đầu lại từ đầu, hắn cũng không phải là người dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Trầm Sở Hân trầm mặc, im lặng ngồi bên cạnh Mạc Ngữ Phi.

“Tôi nói, cuộc sống của anh đều như vậy sao?” Qua một hồi, Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Hả...” Trầm Sở Hân nghi hoặc chau mày, anh không hiểu rõ Mạc Ngữ Phi đang ám chỉ cái gì.

“Cuộc sống của anh cũng quá vô vị đi, ngày nào cũng là đi làm, tan làm, ăn cơm, đọc sách, đúng mười một giờ thì đi ngủ, ngay cả tivi cũng không xem, anh đang định làm tăng sự khổ hạnh chốn đô thị à? Lúc trước gặp anh thì cảm thấy loại người như anh vừa cứng nhắc vừa quái dị, quả nhiên lực quan sát của tôi không tồi.” Mạc Ngữ Phi mang theo bất mãn trách móc.

“Cái này...” Trầm Sở Hân chớp mắt, “Có cái gì không đúng sao? Tôi ảnh hưởng đến cậu?”

Hồ ly nổi điên nhin không được kêu lên, “Đương nhiên là không, chẳng qua, tôi đã ở nhà anh, anh không cảm thấy cần thiết phải giao thiệp với tôi một chút à, ít nhất cũng phải nói chuyện đi. Anh cho rằng chỉ cần cho tôi đồ ăn, để tôi ngủ là được rồi à? Tối nào ngay cả người nói chuyện cũng không có, rất nhàm chán à! Nhưng anh không phải không biết tôi không thể ra ngoài, chờ anh trở về lại không để ý đến tôi...” Nói đến đây, Mạc Ngữ Phi ở trong lòng lập tức thay mình giải thích... cũng không phải là chờ, chẳng qua chỉ vì cảm thấy vô vị, nên mới đợi chờ một chút, mong Trầm Sở Hân quay về. Nhưng Trầm Sở Hân cho dù quay về thì một câu cũng không nói, Mạc Ngữ Phi cũng vẫn là nhàm chán.

Lúc Mạc Ngữ Phi đang giúp bản thân giải thích trong lòng, Trầm Sở Hân gật gật đầu, “Tôi cho rằng cậu cần yên tĩnh.”

“Quá yên tĩnh cũng rất chán!”

“Tâm tình cậu bây giờ tốt hơn chưa?”

Câu hỏi ôn nhu khiến Mạc Ngữ Phi đột nhiên cứng lại, thì ra, Trầm Sở Hân không cùng Mạc Ngữ Phi giao thiệp là đang cân nhắc đến tâm tình của Mạc Ngữ Phi. Đúng vậy, lúc vừa mới được mang về thực sự thì ai cũng không muốn gặp, lời nào cũng không muốn nói, cực kỳ ăn năn hối hận. Những điều này Trầm Sở Hân đều biết, bởi vậy mới lưu lại không gian yên tĩnh, để Mạc Ngữ Phi đang trong cơn sa sút lắng xuống tâm trạng, chậm rãi thoát ra khỏi tình trạng tồi tệ nhất.

“Tôi đã chấp nhận hiện thực rồi.” Mạc Ngữ Phi thấp giọng nói.

“Ừ.”

“Tôi cảm thấy chúng ta đơn giản cũng cần giao thiệp một chút.” Ý tứ thực sự của Mạc Ngữ Phi là... hắn cảm thấy cần phải làm một chút công tác điều tra thăm dò người cảnh sát sẽ sống chung trong một khoảng thời gian trước mắt này.

“Như vậy cậu muốn hỏi cái gì?” Trầm Sở Hân ngồi ngay ngắn trên sofa, tay đặt trên đầu gối, bày ra một bộ dáng chuẩn bị trả lời câu hỏi.

Khó có được dịp tiến hành hỏi han cảnh sát luôn thăm vấn người khác, Mạc Ngữ Phi có loại cảm giác hưng phấn không rõ, từ sau lần đầu gặp mặt thì hắn đã cảm thấy rất hưng phấn với người đàn ông trước mắt, nhưng căn bản không biết nên điều tra anh ta như thế nào, trong mắt Mạc Ngữ Phi, tư liệu về Trầm Sở

Hân khó thu thập hơn em trai anh ta rất nhiều, bây giờ, cuối cùng cũng có cơ hội hỏi ra từng nghi vấn trong lòng.

“Không tiện nói thì anh có thể không nói.” Mạc Ngữ Phi nói trước, hẳn biết đối phương là cảnh sát, nhưng không muốn để cho Trầm Sở Hân lấy lý do này mà ngăn cản vấn đề của Mạc Ngữ Phi, vì thế hắn liền đánh đòn phủ đầu, ở ngoài mặt là tôn trọng đối phương, nhưng trên thực tế là muốn đối phương không từ chối trả lời vấn đề.

“Ừ.” Trầm Sở Hân gật đầu.

“Trong nhà anh có mấy người?” Mạc Ngữ Phi rất muốn biết điều này.

“Cha, mẹ và em trai, em trai kết hôn rồi.”

Mạc Ngữ Phi trong lòng cười thầm, hẳn đương nhiên biết, tên tiểu tử Trầm Sở Thiên kia nhìn trùng hồ ly Mạc gia, tên tiểu tạp chủng kia vậy mà vận khí cũng tốt thật.

“Anh cũng từng học trường cảnh sát sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh... năm nay bao nhiêu tuổi?” Nam hồ ly cũng rất muốn biết vấn đề này, số đo ba vòng hay những điều khác về Trầm Sở Hân cũng không cần, để vương bóng đêm nhìn qua vô số người chỉ cần trên dưới quan sát một chút, thì có thể suy đoán được sơ sơ, người đàn ông này thoát nhìn không cường tráng, chẳng qua là hai chữ “tháo vát” tuyệt đối có thể miêu tả được anh.

“A, đã ba mươi một tuổi rồi.”

Mạc Ngữ Phi trong lòng lú lẫm một chút, Trầm Sở Hân thoát nhìn còn khá trẻ, dựa vào quan sát của Mạc Ngữ Phi thì làn da cũng không tồi, không nghĩ đến tuổi đã qua ba mươi.

“Đã kết giao với mấy người bạn gái rồi?” Mấy ngày nay ở đây, Mạc Ngữ Phi phát hiện không có dấu vết tồn tại của phụ nữ, không có cô gái nào đến đây, cũng không có cô gái nào gọi điện tới, Mạc Ngữ Phi hiểu rõ Trầm Sở Hân trước mắt không có bạn gái để giao du, đương nhiên Trầm Sở Hân nhất định cũng chưa kết hôn, Mạc Ngữ Phi đối với điểm này cực kỳ thỏa mãn, nhưng đồng thời, hồ ly đa nghi vẫn không an tâm lắm, hắn muốn nghe Trầm Sở Hân tự mình nói ra.

Trầm Sở Hân cúi đầu, cười cười, ngoại trừ ngưỡng ngùng ra thì Mạc Ngữ Phi không nhìn ra biểu cảm nào khác, làm hắn không khỏi truy vấn: “Tôi biết anh chắc chắn chưa kết hôn, bây giờ cũng chưa có bạn gái sao?”

“Tạm thời... vẫn không có tình cảm nào cả.” Trầm Sở Hân đưa ra một đáp án đơn giản.

“Tôi còn đang nghĩ, giả dụ anh kết hôn, nếu như nhặt về một người đàn ông từ bên ngoài thì vợ anh sẽ có vẻ mặt gì, chẳng qua vào cửa nhà anh mới biết là anh chưa kết hôn; nếu bạn gái anh đến, nhìn thấy trong nhà có một con hồ ly, không biết có bị dọa cho nhảy dựng hay không.”

“Hắn là sẽ không, thoát nhìn tựa như giống chó cỡ lớn, chẳng hạn như loài chó Alaska... ..”

Mạc Ngữ Phi tức giận ngắt lời nói: “Anh nói cái gì!”

“Có chút giống với chó tuyết.”

“Anh mới giống á! Là tuyết hồ, tuyết hồ mắt xanh! Anh đừng nhầm lẫn, chó như thế nào có thể so với chúng tôi chứ!”

Phát hiện Mạc Ngữ Phi hiện ra tự tôn rất mãnh liệt về huyết thống hồ ly, Trầm Sở Hân liền lộ ra nụ cười ấy nấy.

“Anh luôn làm sĩ quan huấn luyện ở trường cảnh sát sao? Trầm Sở Thiên là học trò do anh dạy ra à?” Luôn cảm thấy “Sĩ quan huấn luyện” tựa hồ so với cảnh viên càn thêm khó lý giải hơn, Mạc Ngữ Phi rất muốn biết chuyện phía sau sĩ quan huấn luyện ở trường cảnh sát.

“Không phải.” Trầm Sở Hân lắc đầu.

“Vậy anh vốn làm gì? Anh... anh hẳn sẽ không phải lúc nhỏ đã muốn lớn lên làm sĩ quan cảnh sát chứ.” Mạc Ngũ Phi cảm thấy rất có khả năng này, người đàn ông này nghiêm chỉnh trong sáng như vậy, nhìn thấy chính là loại người lúc nhỏ đã nghiêm túc đặt ra mục tiêu muốn trở thành gì rồi, a, thật đúng là cứng nhắc mà.

“Tôi...” Trầm Sở Hân hơi do dự một chút, lúc này mới nói: “Thực ra lúc tôi vẫn chưa nghĩ ra tương lai sẽ phải trở thành người như thế nào, thì đã bị cho hay... sau này phải làm cảnh sát. Cho nên nói, lúc nhỏ cũng không có mộng tưởng gì, mà trở thành cảnh sát là con đường tôi nhất định phải đi.”

“Cái gì!” Mạc Ngũ Phi không khỏi ngẩng đầu lên chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, “Này, tôi nói anh sao có thể như vậy, chuyện này chẳng lẽ không phải là do nguyện vọng của chính anh quyết định sao? Anh như thế nào có thể để người khác định đoạt con đường sau này của mình!” Người đàn ông này thoát nhìn kiên nghị vững vàng, như thế nào lại hóa ra tính cách mềm yếu như vậy, quả nhiên con người không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài.

Trầm Sở Hân chú ý đến ánh mắt đang nhìn mình của con hồ ly đang nằm sấp trên sofa, anh cười cười, “Cậu không hiểu...”

“Chuyện đó liên quan gì đến việc hiểu hay không! Người như anh thật sự rất ngốc!”

Trầm Sở Hân vẫn mỉm cười lắc đầu, một bộ dáng thoát nhìn có tính tình siêu tốt, thấy vậy Mạc Ngũ Phi thật sự không biết nên mắng hay là khuyên bảo anh ta nữa.

“Này, là ai quyết định anh sau này sẽ phải làm cảnh sát vậy? Nói nghe coi thử.” Mạc Ngũ Phi rất muốn biết rốt cuộc là người nào có sức ảnh hưởng lớn như vậy đến Trầm Sở Hân.

“Cha tôi.”

Há, thì ra là cha anh ta, chẳng trách... Mạc Ngũ Phi âm thầm lắc đầu thở dài, nếu là như vậy thì không còn cách nào, người đàn ông này thoát nhìn rất thích ở nhà, chắc hẳn lúc nhỏ chính là một đứa con ngoan, chắc, chẳng lẽ anh ta không phản kháng sao?

“Mới đầu nghe theo sự sắp xếp, chẳng qua sau này tôi thực sự thích nghề này. Cậu đừng hiểu lầm, tôi cũng không phải là không thích nghề nghiệp hiện tại của mình.”

Đúng vậy, làm rồi làm thì sẽ thích thôi, Mạc Ngũ Phi trong lòng cười nhạo.

“Chẳng qua, cũng không phải không có tiếc nuối.”

Nghe Trầm Sở Hân nói như vậy, Mạc Ngũ Phi lại ngẩng đầu lên, hẳn muốn biết Trầm Sở Hân tiếc nuối điều gì.

“Lúc vừa mới tốt nghiệp, tôi đã được phân đến tổ trọng án, sau lại điều đến tổ hỗ trợ đặc biệt chuyên phụ trách an toàn cho danh nhân. Tôi rất thích cảm giác làm việc trong tuyến đầu của đội cảnh sát, đã làm nghề này, đối mặt với nguy hiểm, đảm đương trách nhiệm, tôi cảm thấy như vậy thực tốt. Sau này trường cảnh sát cần người, liền điều tôi qua làm sĩ quan huấn luyện.”

“Ồ, nói như vậy, anh, anh chính là ‘cầm y vệ’ ‘cao thủ đại nội’ trong truyền thuyết nha.” Mạc Ngũ Phi kinh ngạc nói.

“A...”

Thấy Trầm Sở Hân không hiểu rõ lắm, Mạc Ngũ Phi giải thích: “Hỗ trợ đặc biệt giống như là hộ vệ sát bên người khi quan lớn triều đình ra ngoài, kiểu cảnh sát này giống như cao thủ đại nội bảo vệ hoàng đế trong hoàng cung cổ đại vậy, vì thế người dân thường gọi bọn họ như vậy.”

“A ha, có sao? Tôi không biết.”

Đương nhiên, anh nằm chết dí ở nhà như vậy, sao có thể biết được. Mạc Ngũ Phi cười thầm.

“Tôi rất thích khoảng thời gian ở tổ trọng án, nhưng trường cảnh sát thật sự cần người.” Lời Trầm Sở Hân giống như có tiếc nuối. Phải nói là, Trầm Sở Hân quá mức xuất sắc, chiến đấu hay bắn súng đều rất giỏi, anh đối với học viên yêu cầu nghiêm khắc, đối với bản thân anh lại yêu cầu càng nghiêm khắc hơn, có kiên

nhấn, đồng thời cũng rất quan tâm, cấp trên hiểu rõ ưu điểm của anh nên thực sự cần anh ở lại trường cảnh sát.

“Anh phải ở lại trường cảnh sát làm sĩ quan huấn luyện là vì anh khá xuất sắc.”

“Phúc lợi của nghề cảnh sát này tương đối tốt, nhưng thăng tiến mà nói, thì tiền lương của viên chức cũng không thể xem là cao nhất, và càng không thể so sánh với mấy nghề quản lý nhân viên kia được. Nghề này lại nguy hiểm, vào sinh ra tử, khiến người nhà và bạn bè lo lắng, người trẻ tuổi cũng không phải quá nguyện ý làm nghề này. Nhưng bởi vì nhu cầu của nghề nghiệp, lại không thể không đối với những người gia nhập vào đội cảnh sát đưa ra những yêu cầu khá cao, bởi vì chúng tôi là người bảo vệ người dân thành phố, là người giữ cho trật tự xã hội bình thường, chúng tôi nếu như làm không tốt, có lẽ sẽ có dân thường bởi vì thế mà trả giá thể thảm hơn. Làm cảnh sát, đương nhiên hy vọng những học viên mới được tuyển vào đều là tinh anh, chiến đấu có thể thắng, đồng thời, yêu cầu đối với sĩ quan huấn luyện lại càng cao.” Nói đến đây, Trầm Sở Hân cười cười, “Có lúc, tôi thật sự hâm mộ Sở Thiên.”

Đồ ngốc! Chỉ có kẻ ngốc Trầm gia các người mới đi làm cái loại việc vừa nguy hiểm vừa không có được bao nhiêu tiền này, lấy mạng đổi mạng, ngốc chết đi! Trong lòng dùng giọng điệu hung hăng nói như vậy, nhưng đồng thời, trong lòng Mạc Ngữ Phi, đối với người đàn ông trước mắt lại có thêm vài phần khâm phục. Người này thực sự rất có ý thức trách nhiệm.

“Này, cha anh muốn anh làm cảnh sát, vậy Trầm Sở Thiên thì sao? Cũng là ông ấy yêu cầu sao?”

“Không, Sở Thiên là tự mình mong muốn thi vào trường cảnh sát.”

Vấn đề chuyển đến trên người em trai, Trầm Sở Hân rất tự nhiên nói về Trầm Sở Thiên, “Sở Thiên rất dũng cảm, cũng rất liều, nó rất thích hợp làm cảnh sát.”

Tên lưu manh kia ư? Mạc Ngữ Phi không thể tán thành.

Biết Mạc Ngữ Phi đối với Trầm Sở Thiên có suy nghĩ hiểu lầm, Trầm Sở Hân liền nói với Mạc Ngữ Phi: “Sở Thiên lúc nhỏ rất đáng yêu, là đứa nhỏ cực kỳ hoạt bát, tràn đầy lòng hiếu kỳ, cha mẹ tôi đều rất thương nó.”

Nghe đến đây, trong lòng Mạc Ngữ Phi phì cười một tiếng, đáng yêu? Trầm Sở Thiên? Là y? Hừ, bỏ đi, cũng chỉ có kẻ làm anh như Trầm Sở Hân mới cảm thấy được em trai bạo long ngu ngốc nóng tính kia đáng yêu thôi.

Nói đến em trai, Trầm Sở Hân liền rơi vào trong hồi tưởng, “Cha tôi đối với tôi rất nghiêm khắc, cái gì cũng đều phải làm tốt nhất, hơn nữa cho dù làm tốt nhất, ông ấy vẫn cảm thấy không hài lòng, càng không ca tụng hay khen ngợi tôi. Mỗi lần nhìn thấy cha khen Sở Thiên làm tốt, tôi cũng rất hâm mộ. Ông ấy rất nuông chiều Sở Thiên, Sở Thiên muốn gì cha cũng đều mua cho nó, mà đối với tôi thì không. Sở Thiên luôn để ý, xem thử tôi muốn gì, thì sẽ nói với cha nó muốn thứ đó, đợi cha mua về, Sở Thiên sẽ lặng lẽ đặt trong ngăn kéo bàn học của tôi.” Nói đến đây, nhớ lại trước đây mỗi lần mở ngăn kéo ra, sẽ nhìn thấy “lẽ vật” em trai đặt vào, cảm giác ấm áp của phần huyết mạch tương thông kia ở trong lòng khiến Trầm Sở Hân không khỏi mỉm cười.

Nhìn thấy bộ dáng gương khóe miệng lên của Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi không khỏi trừng anh một cái, người đàn ông này cũng quá hiền lành rồi, em trai đối với anh như vậy thì nói em trai tốt, hừ, cũng không nghĩ thử, khẳng định là thứ Trầm Sở Thiên không có hứng thú nữa nên mới hào phóng tặng cho, nếu y cũng thích, thì sẽ thuận lợi đem bảo bối có được đặt vào trong ngăn kéo của anh trai như vậy sao?

“Sau này, tôi thi vào trường cảnh sát, lên Bắc xuống Nam, đi qua rất nhiều nơi, người trưởng thành hơn, tôi biết trước đây cha đối với tôi nghiêm khắc là vì ông ấy yêu quý tôi, muốn tôi không nảy sinh thói kiêu ngạo hấp tấp, bồi dưỡng phẩm cách của tôi...”

Mạc Ngữ Phi ở bên cười thầm, Trầm Sở Hân này thật là đơn thuần, ngốc, hừ, kiểu cá tính này chỉ sợ bị bán còn giúp người khác đếm tiền.

“Chỉ có một chuyện, không biết quyết định của cha tôi đến cùng có thỏa đáng hay không...”

“Ha, là gì?” Mạc Ngữ Phi lập tức cảm thấy hứng thú liền truy hỏi.

“Chính là ông ấy muốn điều tôi quay về trường cảnh sát làm sĩ quan huấn luyện, mới đầu cấp trên không thả người, nhưng ông ấy vẫn muốn đem tôi quay về. Nghe Sở Thiên nói, một mặt là cha tôi tin tưởng tôi có thể đảm đương tốt công việc này, mặt khác là ông rất hy vọng tôi có thể ở bên cạnh ông. Ừ, lại nói tiếp công việc ban đầu rất có tiền đồ, cha cũng biết, Sở Thiên nói cha quá mâu thuẫn, sau cùng vẫn muốn tôi quay về.” Nói đến đây, Trầm Sở Hân cười cười, “Hừm, cũng không biết bây giờ cha có hối hận không.”

“Này... từ từ,” Mạc Ngữ Phi nghĩ đến gì đó, chen vào nói: “Anh nói, cha anh điều anh về, ông ấy sao có được loại quyền lực cấp cao điều người về được?”

“A, bởi vì lúc đó ông ấy là tổng cảnh ti của thành phố Hương Đảo, cũng xem như là chủ hầu một phương của giới cảnh sát đi.” Trầm Sở Hân nhàn nhạt nói.

Miệng Mạc Ngữ Phi kinh ngạc mở lớn, “A... Cha anh... Tổng cảnh ti...”

“Đúng vậy, ông ấy bây giờ cũng vậy.”

“Nói như vậy, ngay cả tên tiểu tử Trầm Sở Thiên... Trách không được cậu ta cáo mượn oai hùm như vậy!” Mạc Ngữ Phi liên tục kêu lên, chột hiểu ra.

“Cậu đừng hiểu nhầm, Sở Thiên không có.”

“A ha, không có mới lạ, ai chẳng biết yêu thú hình cảnh Trầm Sở Thiên ở cục cảnh sát là một người độc đoán, người lãnh đạo trực tiếp còn phải nể cậu ta ba phần, tôi hiểu rồi, thì ra là như vậy a...”

“Không phải như vậy.”

“Anh im miệng, bớt biện bạch giúp em trai anh đi, cậu ta rõ ràng là có!”

“Sở Thiên luôn nghiêm túc đảm đương trách nhiệm công việc, nó chỉ là hay nóng nảy một chút, tương đối cố chấp một chút mà thôi.”

“Mà thôi! Là mà thôi sao? Trầm Sở Thiên tên hỗn...” Mạc Ngữ Phi nói ra một nửa, nghĩ đến người trước mặt là anh trai của Trầm Sở Thiên, miệng vừa động, lời nói lại rút về.

Trầm Sở Hân không tức giận mà mỉm cười, “Cậu thật sự hiểu lầm, Sở Thiên không phải cái dạng như cậu nghĩ đâu.”

“Hừ!” Mạc Ngữ Phi hậm hực quay mặt đi tỏ rõ thái độ của mình.

“Cậu bây giờ biết chuyện của tôi rồi, như vậy cậu thì sao? Có thể nói không?” Trầm Sở Hân hỏi.

“Tôi? Tôi có gì hay để nói đâu, chỉ là hồ ly thôi.”

“Thời thơ ấu của cậu trải qua ở đâu, là Hương Đảo hay là vùng tuyết phương Bắc cậu vừa mới nhắc đến? Nơi đó có hình dạng gì, các cậu ở nơi như thế nào?” Trầm Sở Hân không hiểu yêu thú nên đối với việc yêu thú sống ra sao rất có hứng thú, anh muốn hiểu thêm một chút về hồ ly trước mắt.

“Ừ...” Mạc Ngữ Phi kéo dài thanh âm, nhìn người đàn ông đang chuyên chú nhìn chằm chằm vào vẻ mặt của Mạc Ngữ Phi, sau đó liền nheo mắt lại, trên mặt hiện ra thần sắc giảo hoạt điển hình của hồ ly, “Sau này sẽ chậm rãi nói cho anh.” Rõ ràng, hồ ly chỉ muốn thăm dò chuyện của người khác, nhưng không muốn kể chuyện của mình.

“Được rồi, sau này hẵng nói. Trễ lắm rồi, đi ngủ đi.”

Đưa tay ôm lấy đại hồ ly trên sofa, Trầm Sở Hân cảm thấy thật sự giống như đang ôm một chú chó cỡ lớn, hình dáng của hồ ly trưởng thành không nhỏ, chẳng qua lực cánh tay của sĩ quan huấn luyện trường cảnh sát rất tốt, ôm Mạc Ngữ Phi lên mà không hề tốn sức.

Dựa sát vào trước ngực Trầm Sở Hân, cảm nhận được nhiệt độ, hô hấp, nhịp tim của anh, tim Mạc Ngữ Phi liền đập thình thịch.

Chưa từng có người ôm Mạc Ngữ Phi như vậy, mà hẳn trước đây cũng tuyệt đối không cho bất kỳ ai hay yêu thú nào có hội làm như vậy. Đây là lần đầu tiên... Nghĩ đến đây, lòng hồ ly lập tức mềm nhũn. Vì sao? Vì sao tín nhiệm con người đang ôm hắn này như vậy, rõ ràng vẫn còn rất xa lạ, rõ ràng không muốn

trả giá tín nhiệm cho bất kỳ ai. Đại khái là vì có thể cảm nhận được nội tâm của người này... tâm Trầm Sở Hân giống như một vùng tuyết trắng lớn, tinh khiết mệnh mang, một mảnh thuần khiết.

Nhắm mắt lại, Mạc Ngũ Phi khẽ đầu sát trước ngực Trầm Sở Hân.

Sau khi được đặt lên giường, thấy Trầm Sở Hân kéo chăn mỏng lên, Mạc Ngũ Phi từ trong cái đuôi đang quấn quanh cơ thể mình nhô đầu ra, “Tôi nói, ban ngày ở một mình cũng rất cô đơn, anh trở về phải nói chuyện nhiều với tôi đó.”

“Được.” Trầm Sở Hân gật đầu.

Hả, dễ dàng gật đầu như vậy, chẳng lẽ không sợ bị khai thác bí mật sao? Trầm Sở Hân đóng cửa rồi đi, Mạc Ngũ Phi cuộn tròn thân mình lại, dùng đuôi lớn che mình.

Ngày thứ hai sau khi tan tầm, Trầm Sở Hân đến siêu thị mua hàng, nghĩ đến Mạc Ngũ Phi biến thân, Trầm Sở Hân cảm thấy nhất thiết phải mua về ít đồ cho hồ ly dùng.

Lúc nghe được tiếng mở cửa, hồ ly cuộn tròn trên sofa liền ngẩng đầu, lập tức nhảy xuống sofa, nhón chân chạy nhanh đến cửa. Trầm Sở Hân đẩy cửa ra, thấy được hồ ly đang ngồi xổm ở cửa chính, anh hướng Mạc Ngũ Phi cười cười, “Tôi đã về.”

“Hôm nay trễ quá, tôi đói chết rồi, nhanh làm cơm đi.” Thấy bao to bao nhỏ trong tay Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi hỏi: “Anh đi mua đồ sao?”

“Ừ, có mua đồ cho cậu nữa.”

“Là gì vậy?” Hồ ly lập tức tò mò, đến gần ngửi túi hàng hóa.

“Qua đây xem thử đi.”

Lúc nhìn thấy thứ người đàn ông này mua là dầu gội, bàn chải lông dùng cho chó cưng, thậm chí còn có đồ chơi cho chó nữa, Mạc Ngũ Phi một phen phát hỏa, rống to nói: “Anh đây là có ý gì! Anh đây là có ý gì!”

Trầm Sở Hân bị rống đến có điểm bất an, “Vì không có đồ chuyên dùng cho hồ ly... Tôi nghĩ chó cũng có thể...”

“Cái gì mà kêu ‘chó cũng có thể’, anh đang định để tôi dùng dầu gội và bàn chải lông dùng cho chó hả? Anh cho rằng tôi sẽ dùng sao?”

Thật quá đáng! Thật quá đáng! Sao có thể như vậy! Chó? Để hồ ly dùng đồ cho chó! Mạc Ngũ Phi dùng móng vuốt đẩy đồ chơi cho chó trên sofa, “Đây cũng là đồ cho tôi sao? Anh thật sự xem tôi như là...”

Lập tức biến thân, một người đàn ông áo quần trắng toát bởi vì chân bị thương mà đột nhiên nghiêng ngã, Trầm Sở Hân nhanh tay lẹ mắt, hướng người ra chụp lấy Mạc Ngũ Phi, “Cẩn thận.”

Dùng sức đẩy tay Trầm Sở Hân ra, Mạc Ngũ Phi ngã ngồi trên sofa, làm hàng loạt đồ chơi cho chó vung tứ tung, trùng Trầm Sở Hân đang làm vẻ mặt xin lỗi ở bên cạnh, “Anh cảm thấy tôi sẽ chơi thứ này sao! A! Anh đang nghĩ như vậy sao! Anh xem tôi như đồ gốc à!”

Tức chết! Thật sự là tức chết! Biến thân thì coi Mạc Ngũ Phi thật sự là hồ ly, hồ ly thì cũng thôi đi, lại còn coi Mạc Ngũ Phi là chó, mua đồ chơi cho chó! Mạc Ngũ Phi thật sự muốn bóp chết người đàn ông bên cạnh.

Trầm Sở Hân lúc này cũng hối hận, lúc mua đồ dường như hình thành một tuyến suy nghĩ, chỉ cần nhắc đến hồ ly mà hoàn toàn quên rằng Mạc Ngũ Phi còn có một mặt là con người, hơn nữa hồ ly kiêu ngạo chính là cực kỳ chướng mắt loài chó, mang theo áy náy tràn đầy, Trầm Sở Hân cúi đầu xuống, “Xin lỗi... Tôi sai rồi...”

Mạc Ngũ Phi dùng sức trùng Trầm Sở Hân, thật sự muốn dùng ánh mắt giết chết anh.

“Tôi... Tôi chỉ nghĩ cậu ở nhà một mình sẽ cô đơn...”

Cô đơn cũng không chơi đồ chơi của chó! Mạc Ngũ Phi hỗn hển thở dốc nửa ngày, đem toàn bộ đồ trên sofa quét hết xuống đất, “Nói cho anh biết, tôi mặc kệ mấy thứ này xử lý thế nào, tóm lại đừng để tôi thấy ở trong nhà này!”

“Tôi biết.”

Thấy Mạc Ngũ Phi trở về phòng, Trầm Sở Hân vội đến đỡ hân, bị Mạc Ngũ Phi vung tay ra, “Không cần anh đỡ, tôi có thể đi! Còn nữa, tôi không ăn cơm tối!”

Tiếng đóng cửa mạnh mẽ biểu đạt tâm tư của người đóng cửa, Trầm Sở Hân nhìn đồ trên đất cười khổ không thôi. Anh thật sự là sơ suất, anh quên mất Mạc Ngũ Phi bây giờ là hồ ly, nhưng cũng là người. Bởi vì thấy được hồ ly, nghĩ đến hồ ly, bởi vậy liền quên đi Mạc Ngũ Phi vẫn còn có một mặt là con người, vốn cho rằng hồ ly khi tắm sử dụng dầu tắm cho chó sẽ tương đối tốt, ai... Áo nào cào cào mái tóc ngắn, Trầm Sở Hân thu dọn đồ đạc tán loạn trên đất, đem túi hàng xách đến đặt xuống một góc cửa chính, sau đó đi thay quần áo chuẩn bị làm cơm tối.

Nghe được tiếng gõ cửa, Mạc Ngũ Phi ở trong phòng hét lớn, “Đừng làm phiền tôi!”

Ngoài cửa im lặng một chốc, sau đó một thanh âm truyền vào, “Tôi đặt bữa tối ở ngoài cửa. Xin lỗi, là lỗi của tôi. Cậu không cần không ăn cơm tối.”

“Anh rút đi!”

Đối diện với Mạc Ngũ Phi trong cơn thịnh nộ, Trầm Sở Hân im lặng lui đi, lại mong lát nữa Mạc Ngũ Phi sẽ ra ngoài ăn cơm. Bữa tối đã nguội lạnh, Trầm Sở Hân sau khi hâm nóng qua liền đặt bên cửa một lần nữa.

7. Quyển 1 - Chương 7

Thẳng đến gần nửa đêm, cơm đã được hâm nóng lần thứ ba.

Trầm Sở Hân trong phòng khách nghe được trên lầu truyền đến tiếng lạch cạch nhẹ nhàng mở cửa, anh ngẩng đầu, chỉ thấy cửa khẽ động một chút, nghĩ đến Mạc Ngũ Phi hẳn là có đưa đồ vào trong phòng, Trầm Sở Hân yên tâm. Quả nhiên, qua một hồi, lại là một tiếng lạch cạch khe khẽ, đợi một lát, Trầm Sở Hân lên lầu, nhìn thấy ở trên khay ngoài cửa phòng, thức ăn trong bát đã được ăn sạch.

Đến tận ngày hôm sau khi Trầm Sở Hân tan tầm về nhà, Mạc Ngũ Phi vẫn không nói với anh câu nào. Trầm Sở Hân tự biết mình sai liền im lặng loay hoay trong nhà.

Một lòng nghĩ làm sao để đền bù, hóa giải cơn giận hiện tại của hồ ly, Trầm Sở Hân nghĩ đến một biện pháp. Buổi tối, anh mở miệng thăm dò, “Cậu... muốn tắm rửa không?”

Hồ ly nằm sấp trên sofa xem tivi chậm rãi xoay mặt qua, trầm mặc nhìn Trầm Sở Hân, im lặng biểu đạt tâm tư bất mãn vẫn còn mãnh liệt trong lòng.

Trầm Sở Hân đành phải mỉm cười hỏi lại lần nữa: “Cậu muốn đi tắm không?”

Lúc đang còn hình người không có cách nào tắm rửa, thật sự rất khó chịu. Hồ ly nghĩ một chút, hỏi: “Anh định để tôi dùng đồng hồ hôm qua sao?”

“Không. Mấy thứ kia tôi đưa cho bạn rồi.” Trầm Sở Hân sáng sớm đã xách túi hàng ra ngoài, đem mấy thứ đồ dùng dành cho chó kia tặng cho một người bạn nuôi chó. “Cậu dùng của tôi, được không?”

Hồ ly trên sofa phất cái đuôi lông xù to, mở chân trước nhảy xuống đất, một chân sau bị thương hiện tại vẫn không thể dùng sức, chỉ còn một chân có thể sử dụng, lúc rơi xuống đất rõ ràng hơi tập tễnh.

“Nhìn cái gì, không phải nói là muốn đi tắm sao?” Phát hiện Trầm Sở Hân vẫn đang đứng bất động tại chỗ, hồ ly quay đầu gọi anh.

Trong phòng tắm, trong lúc chờ đợi nước ấm đổ đầy bồn tắm, Trầm Sở Hân dùng túi nhựa bọc lấy phần chân bị thương được quấn băng của Mạc Ngũ Phi, nhìn thấy bồn tắm cỡ lớn kia, Mạc Ngũ Phi thầm nghĩ: Đây là thứ trẻ sơ sinh dùng mà.

Trầm Sở Hân đặt Mạc Ngũ Phi vào bồn tắm anh mua riêng cho hồ ly, lúc thật sự ngâm vào trong nước, Mạc Ngũ Phi vẫn có một chút sợ hãi, móng vuốt không khỏi nắm chặt cánh tay Trầm Sở Hân, Trầm Sở Hân vỗ về hắn, “Đừng sợ, đừng sợ.” Vừa nói, anh vừa ôm lấy thân thể hồ ly, giờ cái chân bị thương của hắn dựng lên mép bồn có lót khăn, lại để hắn kê đầu thoải mái, thân thể hoàn toàn ngâm trong nước.

Trầm Sở Hân lấy vôi hoa sen, giúp hồ ly dội ướt người, sau đó lấy sữa tắm, cẩn thận giúp hồ ly rửa sạch da lông, lúc này anh thực sự cảm thấy Mạc Ngũ Phi trước mắt chính là một con chó cỡ lớn. Tắm rồi tắm a, Mạc Ngũ Phi bắt đầu không sợ hãi nữa, hắn dựa đầu lên chân Trầm Sở Hân, nhắm mắt lại. Trầm Sở Hân chú ý tới vết thương trên người Mạc Ngũ Phi, anh liền cẩn thận tránh đi.

Sau khi dội sạch xà bông trên người, Trầm Sở Hân dùng máy sấy giúp hồ ly sấy khô, đồng thời dùng lược từng chút từng chút chải đồng lông dài trên thân cho hắn. Cuối cùng một con hồ ly tuyết trắng to lớn sạch sẽ được Trầm Sở Hân ôm ra khỏi phòng tắm.

“Bây giờ muốn ngủ chưa?” Trầm Sở Hân hỏi.

“Chưa muốn.”

Sau khi được đặt lên sofa, Mạc Ngũ Phi hóa về hình người, nam nhân đột nhiên xuất hiện khiến Trầm Sở Hân không khỏi lui về phía sau một bước nhỏ.

“Anh sao vậy! Tôi đáng sợ lắm sao?” Mạc Ngũ Phi nâng mí mắt trừng Trầm Sở Hân. Vừa rồi còn ôm nhau tắm cơ mà, bây giờ thì sợ đến nỗi trốn ra sau, có cái gì mà trốn? Chẳng lẽ không phải cùng một người à?

“A, không, không phải.” Trầm Sở Hân cảm thấy tự nhiên hơn khi ở cùng với hồ ly, đối mặt với hình dáng con người của Mạc Ngũ Phi, anh có chút căng thẳng.

Mạc Ngũ Phi nghỉ ngơi trên sofa, hắn duỗi thẳng cái chân bị thương, một chân kia gập lại, dùng hai tay bao lấy, cầm đặt lên đầu gối bên chân đang gập lại. Trầm Sở Hân nhìn thấy dáng vẻ ngồi ôm gối của hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác thương tiếc mãnh liệt. Trước đây trong đêm mưa mang Mạc Ngũ Phi về nhà, hắn cũng là như vậy, một mình dưới mưa, co lại trong góc tường, lẳng lặng ngồi ôm gối, mặc cho nước mưa xối lên người.

“Anh nhìn tôi làm gì!” Phát hiện cái nhìn chăm chú của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi đột nhiên ngượng ngùng, nâng mắt trừng về phía đối phương.

“Không có gì...”

Đã không khôi phục được tướng mạo xinh đẹp như ngày xưa, Mạc Ngũ Phi đối với hình ảnh bản thân bây giờ rất không tự tin, hắn thật sự không muốn bị nhìn chăm chú. Trước khi rời khỏi phòng khách đến thư phòng, Trầm Sở Hân trộm quay đầu, Mạc Ngũ Phi vẫn đang duy trì dáng vẻ ngồi ôm gối, hình dáng của hắn thoát nhìn rất cô đơn, biết con hồ ly này có quá khứ vẻ vang, nhưng Trầm Sở Hân có thể cảm nhận được, ở sâu trong lòng Mạc Ngũ Phi có nỗi cô đơn và trống vắng. Nỗi cô đơn trống vắng này cũng không phải là nỗi cô đơn của một kẻ độc tài ở trên cao không chịu nổi bản hàn, mà là một loại cảm giác khác, giống như là nỗi cô đơn bị ruồng bỏ vậy.

Trong lòng hắn... rốt cuộc đang nghĩ gì. Trầm Sở Hân không thể đoán được.

Sau một hồi, Trầm Sở Hân quay lại phòng khách, “Muộn rồi, muốn ngủ chưa?”

“Ừ.” Hồ ly cuộn tròn trên sofa lên tiếng đáp lời.

Trầm Sở Hân ôm lấy hồ ly đưa về phòng ngủ, sau đó giúp hắn đắp chăn, tắt đèn.

Một tuần trôi qua, Trầm Sở Hân mang Mạc Ngũ Phi đến chỗ Lãnh Tinh Hồn tái khám lần nữa. Ngoại thương trên vai Mạc Ngũ Phi đã lành lại, Lãnh Tinh Hồn dặn hắn khi tắm phải cẩn thận, vết thương ở chân cũng đã chuyển biến tốt, Lãnh Tinh Hồn nói Mạc Ngũ Phi nên bắt đầu tản bộ mỗi ngày để khôi phục.

Trầm Sở Hân mua về dây xích chó chuyên dùng, nhìn thấy thứ đó, Mạc Ngũ Phi cực kỳ bất mãn, “Đồ ngốc!”

“Hình... hình dáng của cậu lớn như vậy, nếu nói không mang thì chỉ sợ đi bộ không tiện lắm.”

Mạc Ngữ Phi đương nhiên biết, chỉ là hấn đối với việc bị trở thành vật cưng rồi mang ra ngoài này vẫn có chút kháng cự.

Lần đầu ra ngoài tản bộ vào lúc chạng vạng, Mạc Ngữ Phi lúc đi ra vẫn có chút không tình nguyện, nhưng khi hấn thực sự đi ra ngoài, nhìn thấy đèn neon của thành phố, tâm tình lập tức thoải mái hẳn lên. Vì tránh bị đuổi giết mà không thể không “yên định” trong nhà Trầm Sở Hân, chỉ có lúc đi khám bệnh mới có thể ra ngoài, Mạc Ngữ Phi khó chịu đã lâu hít thở không khí bên ngoài, kích động không thôi.

Trầm Sở Hân cố gắng phối hợp với bước chân của hồ ly, theo hấn đi trên lề đường. Anh hy vọng đại hồ ly tuyết trắng sẽ không gây sự chú ý cho người khác. Chẳng qua từ trong ánh mắt người đi đường thấy được, phần lớn mọi người đều không nghĩ con vật đang đi bộ chính là hồ ly, mà xem hấn như một con chó cỡ lớn.

Sau khi trải qua lần đi bộ đầu tiên vui vẻ, Mạc Ngữ Phi bắt đầu mong chờ lần ra ngoài thứ hai.

Ăn xong bữa tối, nhìn thấy ánh mắt cười đến cong cong giống như trăng lưỡi liềm của đại hồ ly đang ngồi xổm bên cửa chính chờ đợi được mang ra ngoài, trong lòng Trầm Sở Hân chợt động. Trên người Mạc Ngữ Phi có loại quyến rũ đặc biệt, bất luận là lúc đang hình người hay là lúc ở hình hồ, Trầm Sở Hân đều cảm nhận được. Lúc thay giày, chú ý tới ánh mắt tràn ngập mong chờ của hồ ly, Trầm Sở Hân nhin không được liền đưa tay sờ đỉnh đầu hồ ly, thấy hấn vì cái đụng chạm xoa nhẹ của ngón tay mà chớp động lỗ tai, anh nở nụ cười, không kìm lòng nổi mà nói: “Cậu... rất dễ thương...”

Cái gì mà kêu “Dễ thương”? Hồ ly trong phút chốc mở to mắt, anh ta nói gì vậy! Đáng yêu! Đại hồ ly trưởng thành giống hấn lại còn bị nói là “Đáng yêu”? Sau đó Mạc Ngữ Phi lại nhin không được lắm bấm trong lòng: Rất đáng yêu? Căn bản chỉ là đáng yêu thôi, thật là, ngay cả lời ca ngợi cũng đều không nói.

Dắt hồ ly tản bộ trên đường, nhiều khi Trầm Sở Hân chẳng qua là đi cùng hấn, nhưng mỗi khi đi một đoạn đường, hồ ly sẽ quay đầu nhìn thử, giống như đứa trẻ sợ lạc cha mẹ. Sâu trong nội tâm Mạc Ngữ Phi vẫn không có cảm giác an toàn, hấn rất sợ hãi, sợ bị phát hiện, sợ bị truy sát, cũng sợ chết, đồng thời hấn còn rất lo lắng bản thân sẽ mang đến phiền toái cho Trầm Sở Hân. Nếu như dẫn yêu thú truy sát hấn đến bên người Trầm Sở Hân, vậy thì thực sự rất có lỗi với người đã thu nhận và giúp đỡ Mạc Ngữ Phi khi hấn bất lực nhất, sa sút nhất.

Trầm Sở Hân hoàn toàn nhìn không ra có sợ hãi gì, rất tự nhiên cũng rất tùy ý, thái độ này của anh lan truyền đến Mạc Ngữ Phi, khiến hồ ly càng đi càng vững bước.

Tản bộ đến khi trời tối đen, Trầm Sở Hân muốn kết thúc việc đi bộ hồi phục đêm nay, “Chúng ta về thôi.”

Hồ ly nghĩ một chút, quay người bắt đầu đi về. Đi một chặp, đột nhiên trời đổ mưa nhỏ.

“A, mưa rồi.”

Theo giọng nói của Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen, giọt mưa rơi trên người khiến hấn nhớ tới đêm mưa trước đây không lâu, cảm giác bất lực trong lòng làm hồ ly lập tức dựa sát vào bên người Trầm Sở Hân để tìm kiếm ấm áp.

Sợ Mạc Ngữ Phi dầm mưa cảm lạnh, Trầm Sở Hân liền ôm lấy hấn chạy vội về nhà.

Dựa vào ánh đèn đường, Mạc Ngữ Phi nhìn khuôn mặt bị nước mưa làm ướt nhẹp của Trầm Sở Hân, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh vô cùng hoàn mỹ, anh tuần đến nỗi khiến người khác không thể dời mắt, cánh tay ôm chặt Mạc Ngữ Phi mạnh mẽ cường tráng, hấn đột nhiên cảm thấy trong lòng rất kích động, có loại cảm giác xôn xao khó có thể hình dung.

Mưa càng rơi càng lớn, mưa bụi vốn nhỏ giờ đã trở thành lạch tạch rơi xuống, Trầm Sở Hân dừng bước, cởi áo khoác che lên người hồ ly, sau đó một lần nữa ôm hấn chạy về phía trước. Thân thể Mạc Ngữ Phi được chiếc áo có mang theo nhiệt độ và mùi vị của Trầm Sở Hân bao lấy, hấn ở trong cổ họng khê nghẹn ngào một tiếng, dùng đỉnh đầu lông tơ cọ vào cằm Trầm Sở Hân.

Muốn để Trầm Sở Hân buông hấn xuống, Mạc Ngữ Phi biết bây giờ dù hấn nói gì, Trầm Sở Hân cũng không buông, việc hấn có thể làm chính là ngoan ngoãn dựa sát vào ngực Trầm Sở Hân, để anh ôm hấn về nhà.

Mạc Ngũ Phi vốn hy vọng Trầm Sở Hân có thể cùng hắn tắm rửa, cho dù là nam nhân kia xấu hổ, nhưng dù sao cũng là một người một hồ ly, cũng không sao đi. Kết quả là Trầm Sở Hân lại chỉ thay quần áo ướt, sau đó giúp hồ ly tắm trước. Hồ ly không cam lòng đợi bên ngoài phòng tắm, chờ Trầm Sở Hân lau mái tóc ngắn ướt đi ra ngoài, hồ ly bước nhẹ nhàng bên cạnh anh, ngửi được trên thân thể của người đàn ông có mùi giống như trên người hắn, trong lòng hồ ly cực kỳ thỏa mãn.

Sau đó lại đi ngủ, chung quy cảm thấy trên người vẫn đang lưu lại cảm giác lúc được Trầm Sở Hân ôm chặt, Mạc Ngũ Phi trần trọc không ngủ được.

Những ngày sau đó, mỗi ngày đợi đến khi Trầm Sở Hân tan làm, hồ ly chắc hẳn sẽ đợi ở bên cửa chính nghênh đón anh, sau đó ngậm dây xích chó đến trước mặt anh, ý bảo anh đừng quên mang mình ra ngoài tản bộ.

Sống bên cạnh Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi đột nhiên cảm giác được những ngày như vậy cũng không tồi. Trong thế giới hắn đã trải qua có rất nhiều ngờ vực, trần ngập phòng bị, lúc nào cũng đề phòng, thật sự rất mệt, rất phiền. Thế giới bây giờ đơn giản trong sáng, lại có người ở bên cạnh ân cần chăm sóc, Trầm Sở Hân là một người hoàn toàn có thể tin nhiệm, một người thật sự ôn nhu. Mạc Ngũ Phi bắt đầu hưởng thụ cuộc sống hiện tại.

Mùa thu ở Hương Đảo trở nên nhiều mưa. Vào một ngày nọ lúc nửa đêm, Mạc Ngũ Phi tỉnh lại, nghe được tiếng mưa ngoài cửa sổ, hắn ở dạng hồ ly nhảy xuống giường, dùng miệng cắn rèm cửa sổ vén lên nhìn, quả nhiên bên ngoài trời lại mưa, kính cửa sổ bị xối ướt khúc xạ lại ánh đèn bên ngoài, hiện lên loại cảm giác mờ mờ lung lung.

Chui vào trong chăn lần nữa, lại cảm thấy lạnh, Mạc Ngũ Phi nghĩ rồi lại nghĩ, nhảy xuống giường, ngậm gối đi ra khỏi phòng. Đi đến bên ngoài phòng ngủ Trầm Sở Hân, hồ ly đứng lên, hai chân trước đập lên tay nắm cửa, sau đó dùng lực, lạch cạch một tiếng, mở cửa, hắn dặc ý nghênh ngang tiến vào, trong không khí có hơi thở người ấm áp, còn có mùi thân thể của Trầm Sở Hân, hồ ly vội vàng nhảy lên giường, chui vào trong chăn.

Nhiệt độ thân thể người làm cho hồ ly cảm thấy thực ấm áp, hắn cuộn tròn kề sát vào thân thể Trầm Sở Hân, ngủ bên cạnh anh.

Một đêm không mộng寐, trong tiềm thức Mạc Ngũ Phi cảm thấy rất thoải mái, rất hài lòng.

Sáng sớm, Trầm Sở Hân tỉnh, tay chạm vào da lông mềm mại bên người dọa anh nhảy dựng.

“A...”

Hồ ly đang ngủ ngon bị đánh thức, thân thể nhúc nhích một chút, đầu từ trong đuôi thò ra.

“Anh kêu cái gì...”

“Cậu sao lại ở đây?” Trầm Sở Hân nhìn quanh, xác định đây đúng là phòng anh.

“Trời mưa, lạnh thôi.” Hồ ly không sợ hãi nói. Mạc Ngũ Phi cảm thấy cực kỳ vừa lòng với hình dáng hồ ly có thể tùy ý làm rất nhiều chuyện của mình.

“Ừ...” Trầm Sở Hân đáp một tiếng, lại ngã xuống trên gối, lúc này, hồ ly bị đánh thức cũng không khoan dung, hắn ngồi dậy dùng đầu đẩy Trầm Sở Hân, “Tỉnh rồi thì đi làm bữa sáng đi.”

“Đợi lát nữa...”

“Nhanh lên! Nhanh lên! Đi nấu cơm! Tôi muốn trứng rán và bánh mì nướng!” Hồ ly không chút khách khí đứng dậy, dùng cái đuôi to bộp bộp đập vào mặt Trầm Sở Hân, muốn anh tỉnh lại. Cảm giác đuôi lông nhưng to vung trên mặt kỳ thực rất không tồi, chính là có chút ngứa ngứa, Trầm Sở Hân gạt cái đuôi đang vung vẩy qua rồi thức dậy xuống giường.

Từ đó, hồ ly đổi thành mỗi đêm đều ngủ bên cạnh Trầm Sở Hân. Hưởng thụ nhiệt độ thân thể, hơi thở, dù đã thỏa mãn nhưng vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn đủ. Thích người đàn ông này thật sự không sai, nhưng, không nên để anh biết!

Mang Mạc Ngũ Phi đến gặp bác sĩ lần nữa, Lãnh Tinh Hồn tỏ ý vết thương nơi chân hắn đã khôi phục khá tốt, đợi đến sau khi mở băng vải ra đi bộ thêm một thời gian nữa, sau đó dùng hình người luyện tập phục hồi thêm lần nữa, là có thể chạy nhảy đi lại như trước đây.

Trầm Sở Hân biết tin này nhưng không tỏ ra vui vẻ, bộ dạng chăm chú im lặng thoát nhìn còn có chút u buồn, Lãnh Tinh Hồn ở một bên nhẹ giọng hỏi: “Anh lo lắng anh ta sẽ lập tức rời đi?”

Trầm Sở Hân trầm lặng cười cười, không trả lời.

“Anh có thể giữ anh ta lại.”

Trầm Sở Hân lắc đầu, vẫn không trả lời.

“Anh lo rằng... không thể giữ được anh ta?”

Ngẩng đầu nhìn Lãnh Tinh Hồn một cái, Trầm Sở Hân lộ ra một nụ cười mang theo cay đắng. Giữ Mạc Ngũ Phi lại? Trầm Sở Hân không biết anh có thể làm được hay không. Thân phận trước đây của Mạc Ngũ Phi, thân phận hiện tại, thân phận của Trầm Sở Hân, toàn bộ đều đã định rằng hai người vốn không thể gặp nhau, mà vận mệnh lại khiến bọn họ gặp mặt. Con đường tương lai phải đi như thế nào, Trầm Sở Hân cũng không biết.

Ngày từng ngày trôi qua, hai người đều quen với cuộc sống có đối phương, cùng ăn cùng ở cùng sinh hoạt, tuy rằng là một người một hồ ly, nhưng lại vô cùng hòa hợp.

Buổi tối một ngày cuối tuần, Trầm Sở Hân ở trong bếp cắt hoa quả, Mạc Ngũ Phi nằm sấp trên sofa xem tin tức trên tivi. Đột nhiên tiếng mở cửa truyền đến khiến cho Mạc Ngũ Phi cả kinh, ai vậy! Lại có được chìa khóa nhà của Trầm Sở Hân!

Từ lúc thu nhận và giúp đỡ Mạc Ngũ Phi cho đến nay, Trầm Sở Hân khéo léo từ chối tất cả khách khứa, bạn bè hẹn nhau cũng đều gặp ở ngoài, đồng thời anh cũng khéo léo nói cho Trầm Sở Thiên rằng anh gần đây tương đối bận, Trầm Sở Thiên nếu như muốn gặp anh trai, không phải là ở cục cảnh sát thì là ở trường cảnh sát. Tối nay, Trầm Sở Thiên rất nhớ Trầm Sở Hân, cũng lo lắng anh trai quá bận đến độ thân thể mệt mỏi, liền mua hoa quả làm lễ vật, tự ý mang theo Mạc Ngũ Luân đến thăm.

Trầm Sở Thiên vừa mở cửa đã cảm thấy được mùi vị khác thường, sau khi thay giày đi vào phòng khách, y liếc mắt một cái liền nhìn thấy một con vật trắng như tuyết trên sofa đang ngẩng đầu nhìn y, Trầm Sở Thiên không khỏi sững người, hử? Anh trai nuôi vật cưng từ lúc nào vậy.

Mạc Ngũ Luân đi theo phía sau Trầm Sở Thiên là yêu thú, cậu dựa cảm giác cơ thể đã nhận ra được con vật ở trên sofa là đồng loại, một sự hấp dẫn không thể tự chủ được khiến Mạc Ngũ Luân chỉ trong nháy mắt đã biến thân, một con thú nhỏ có bộ lông màu café, hai đôi tai to dựng thẳng xuất hiện.

“Tiểu Mạc!” Trầm Sở Thiên bị sự biến thân đột ngột của Mạc Ngũ Luân dọa cho nhảy dựng.

“Cậu biến cái gì!” Trên sofa, đại hồ ly tuyết trắng trách mắng nói.

Mạc Ngũ Luân cũng nhận ra được là không đúng, cậu lại biến trở về, mà Mạc Ngũ Phi trên ghế cũng hóa thành hình người.

Trầm Sở Thiên trước là cứng đờ nhìn chăm chăm vào người trên sofa, rồi dụi dụi mắt, sau đó y liền phát ra một tiếng hét lớn: “Quỷ a!”

Mạc Ngũ Phi trên sofa ha ha cười lớn, có thể thấy được Trầm cảnh quan thường ngày có dáng đi kiêu ngạo giờ lại thất thố, hắn cảm thấy tràn ngập vui mừng không thể tưởng nổi trước tiếng hét lớn kinh sợ của Trầm Sở Thiên.

Nghe được tiếng kêu sợ hãi không ngớt truyền đến, Trầm Sở Hân vội đến phòng khách, Trầm Sở Thiên thấy anh, lập tức lùi xa kéo Trầm Sở Hân qua hỏi: “Anh, đây là chuyện gì vậy! Anh ta không phải chết rồi à? Sao lại ở đây! Sao lại ở nhà anh!”

“Cậu ấy chưa chết.”

Quay đầu qua cẩn thận nhìn Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Thiên gật đầu nói: “Em biết rồi, anh ta không dễ chết như vậy.”

“Tôi phúc lớn mệnh lớn.” Mạc Ngũ Phi bắt chéo hai chân, đắc ý nói.

“Anh ta sao lại ở đây!” Trầm Sở Thiên nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất.

“Anh gặp được cậu ấy, liền mang cậu ấy về đây.”

Câu trả lời qua loa khiến Trầm Sở Thiên phát điên lên, “Cái gì!”

Trầm Sở Thiên nhào đến trước sofa, nắm chặt lấy cổ tay Mạc Ngũ Phi, kéo hẳn lên, “Anh đi ngay cho tôi!”

“Cậu làm gì vậy!” Mạc Ngũ Phi bị nắm chặt đến phát đau, giãy dụa phản kháng.

“Sở Thiên, buông cậu ấy ra.” Trầm Sở Hân qua ngăn cản.

“Đi! Anh lập tức đi ngay! Cút! Ở đây không chào đón anh!” Trầm Sở Thiên lớn tiếng trách mắng vừa dùng sức kéo Mạc Ngũ Phi, một bộ tư thế muốn đuổi Mạc Ngũ Phi ra ngoài.

So về sức lực thì Mạc Ngũ Phi không thắng được Trầm Sở Thiên, mắt cá chân bị thương lại không được dùng sức, mắt thấy bị kéo đi, Mạc Ngũ Phi trong nháy mắt biến về bộ dáng hồ ly, vừa cào vừa cắn, Trầm Sở Thiên ôm ngang lấy hồ ly làm ra tư thế muốn quăng hẳn ra ngoài.

“Sở Thiên! Buông cậu ấy ra!”

Thấy em trai trước mắt giống như trâu hoang, Trầm Sở Hân trầm giọng quát, thanh âm không lớn nhưng đủ uy nghiêm, Trầm Sở Thiên sững người, sau đó thả lỏng tay, hồ ly nhân cơ hội chuồn xuống, xoay người rồi nhảy về trên sofa.

“Nhìn thử bộ dạng của em đi, còn ra thể thống gì, sao lại không có lễ phép như vậy.” Tạm thời không bàn đến chuyện Mạc Ngũ Phi vì sao lại ở đây, Trầm Sở Hân cảm thấy chỉ bằng thái độ hiện tại của em trai đối với người khác đã là thất lễ trước.

Trầm Sở Thiên bị răn dạy liền ngoan ngoãn cúi đầu, tên bạo long vừa rồi còn vô cùng tức giận chỉ trong chớp mắt đã tắt lửa. Trộm nhìn Trầm Sở Hân, Trầm Sở Thiên biết anh hai không dễ nổi giận kia của y giờ đã thật sự tức giận rồi. Bộ dáng meo mào oan ức của Trầm Sở Thiên khiến trong lòng Mạc Ngũ Phi nở nụ cười hết lần này tới lần khác.

“Anh! Anh ta...” Trầm Sở Thiên không cam lòng kêu lên.

Không muốn ở trước mặt Mạc Ngũ Phi và Mạc Ngũ Luân tranh chấp, Trầm Sở Hân kéo em trai, “Theo anh qua đây, anh có lời muốn nói với em.” Trước khi mang theo em trai tiến vào thư phòng, Trầm Sở Hân quay đầu lại nói với Mạc Ngũ Luân: “Tiểu Mạc, tùy tiện ngồi đi, trong tủ có bánh ngọt, trong tủ lạnh cũng có đồ ăn ngon, đi xem thử có thích hay không. Anh nói với Sở Thiên mấy câu, lập tức quay lại liền.” Lo lắng Mạc Ngũ Luân bị một màn vừa rồi kinh động, Trầm Sở Hân dùng ánh mắt trấn an cậu, đồng thời lại dùng ánh mắt bất mãn nhìn em trai một cái.

Lúc này Trầm Sở Thiên cũng thấy được cách cư xử vừa rồi của y quá kịch liệt, liền cúi đầu xuống, ngoan ngoãn theo sau Trầm Sở Hân tiến vào thư phòng.

Sau khi cửa thư phòng đóng lại, Mạc Ngũ Luân đứng trong phòng khách không biết làm sao liền đối diện với Mạc Ngũ Phi vẻ mặt tươi cười trêu chọc đang ngồi trên sofa.

“Mấy người đến làm gì?” Sau một hồi trầm mặc, Mạc Ngũ Phi hỏi.

“Đến thăm đại ca...” Đối mặt với anh họ, lại là tộc trưởng của Mạc thị, Mạc Ngũ Luân sợ hãi đáp lời. Ở trước mặt hồ ly mắt xanh, hồ ly bình thường mà còn là tạp chủng có loại cảm giác sợ sệt không rõ.

“Hừ!”

Nhìn em họ đứng cách đó không xa, giống như cội nguồn Mạc thị đã khiến cho Mạc Ngũ Phi nhớ lại ký ức hẳn muốn tạm thời niêm phong. Đây là lần gặp mặt đầu tiên của hai anh em họ này. Từng là tộc trưởng

ngồi ở trên cao, người trong tộc lại rất nhiều, tiểu hồ ly mang dòng máu lai luôn không được người trong tộc thừa nhận không có cơ hội nhìn thấy tộc trưởng.

“Trầm Sở Hân không phải nói cậu đi lấy bánh ngọt ăn sao? Đi đi.” Mạc Ngữ Phi hướng phòng bếp hất hất cằm.

“Ừ, được.” Mạc Ngữ Luân đáp lời, nhanh bước đi ra, cậu cảm thấy được trên người Mạc Ngữ Phi có loại cảm giác áp bức, cậu vẫn không thể thích ứng được.

Lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra, lại pha hai tách trà, Mạc Ngữ Luân bỏ những thứ này vào khay rồi đặt lên bàn trà trước mặt Mạc Ngữ Phi. Phát hiện tiểu hồ ly này vẫn rất nhu thuận, Mạc Ngữ Phi không khỏi nâng mắt lên nhìn cậu vài cái. Sau đó lại là trầm mặc khiến Mạc Ngữ Luân bất an, cậu biết Mạc Ngữ Phi đang quan sát đánh giá cậu, cậu không dám trốn, đành phải cúi đầu đứng một bên.

“Ồ, sao cậu không ngồi, ngồi đi, nơi này cũng xem như là nhà cậu mà.” Mạc Ngữ Phi vỗ vỗ sofa bên cạnh, ý bảo Mạc Ngữ Luân qua ngồi.

“Ừ.” Mạc Ngữ Luân đành phải cúi đầu thật thấp, đến ngồi xuống bên sofa.

“Cậu sợ cái gì? Tôi lại không phải là hổ.” Nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Phi cười nói.

“Không phải.” Mạc Ngữ Luân vội nói.

Mạc Ngữ Phi khua tay, “Được rồi được rồi, tôi đã không còn là tộc trưởng nữa, hơn nữa tôi bây giờ cũng đã bị đuổi ra khỏi Mạc gia, cậu không cần phải như vậy. Muốn cười nhạo tôi cũng được, tôi không sao đâu.”

“Không, không...” Mạc Ngữ Luân vẫn lắc đầu, nhưng không dám nhìn Mạc Ngữ Phi.

Trước đây, lúc Mạc Ngữ Luân còn chưa chính thức thoát ly Mạc gia, Mạc Ngữ Phi đã nghe nói qua một ít lời đồn về thân thế của Mạc Ngữ Luân, nhưng hắn chưa bao giờ chú ý tới tiểu tạp chủng xoàng xĩnh này trong gia tộc. Thời điểm duy nhất giữa hai người có quan hệ, chính là trong Mạc thị có người thỉnh cầu Mạc Ngữ Phi ký lệnh tộc trưởng, dự định bắt Mạc Ngữ Luân quay về hộp đêm của gia tộc làm “Thiếu gia” để “buôn bán”.

Theo suy nghĩ của Mạc Ngữ Phi, cảm thấy một là tiểu hồ ly trong tộc rất nhiều, mỹ thiếu niên xinh đẹp muốn ra ngoài kinh doanh cũng nhiều, không cần phải ép buộc; hai là Mạc Ngữ Luân lúc đó còn chưa thành niên, trái với nguyên tắc làm việc của Mạc Ngữ Phi; ba là một kẻ huyết thống thuần khiết như hắn cảm thấy đối với loại máu lai này không cần thiết phải tốn nhiều khí lực như thế; bốn là hắn căn bản không muốn để ý tới đề nghị không liên quan đến công ty của các trưởng lão, lưỡng trước được việc cho dù tên nhóc kia đến làm buôn bán thì cũng không trở thành hoa khôi. Vì thế, Mạc Ngữ Phi đã tiện tay ném phần văn kiện kia vào máy cắt giấy.

Bây giờ, tình thế luân phiên biến đổi, hai anh em gặp nhau. Mạc Ngữ Phi đã từ trên cao ngã xuống, ẩn nấp nghỉ ngơi sinh tồn, mà Mạc Ngữ Luân đã thoát khỏi Mạc gia, trải qua những ngày được yêu thương. Nhìn khuôn mặt em họ, Mạc Ngữ Phi đột nhiên có cảm giác buồn bã.

“Gần đây đang làm gì?” Mạc Ngữ Phi đột nhiên hỏi.

“Đang đi học...”

Mạc Ngữ Luân lúc nhỏ trải qua cuộc sống lưu lạc, cậu khi nhỏ bởi vì huyết thống không thuần khiết mà bị đuổi khỏi gia tộc, vì không thể kiếm sống, thường xuyên hóa thành nguyên hình tìm kiếm thức ăn ở thùng rác, dựa vào việc này mới có thể sống sót.

Bây giờ có cuộc sống mới, người yêu đưa Mạc Ngữ Luân đến trường đi học, Mạc Ngữ Luân hy vọng có thể học được thứ gì đó, giống như yêu thú bình thường hòa nhập vào xã hội. Khi Mạc Ngữ Phi nghĩ đến những điều này, hắn thâm hăm mộ, tên hung dữ Trầm Sở Thiên kia đối với tiểu hồ ly thật sự rất tốt.

“Cậu vẫn thật là có thời gian rồi.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

“Tôi... Tôi muốn học chút bản lĩnh, tìm một công việc, cùng... cùng Sở Thiên sống thật tốt. Đại ca cũng nói như vậy.” Mạc Ngữ Luân không biết nên phản bác về cách nói “thời gian rồi” như thế nào, nhưng cậu thật

sự cũng không phải vì lãng phí thời gian mà đi học, hy vọng Mạc Ngũ Phi có thể hiểu được nguyên nhân cậu đi học, Mạc Ngũ Luân không thể không bác bỏ, thanh âm nói chuyện cũng có chút lớn.

“Quả nhiên có người nâng đỡ chính là có sự khác biệt.”

“Không phải...” Mạc Ngũ Luân cúi đầu, tuy rằng được Trầm Sở Thiên bảo hộ, nhưng Mạc Ngũ Luân hy vọng cậu cũng có thể có cuộc sống của chính mình.

“Cậu ta và cậu đã kết hôn, chúc mừng.” Trong giọng nói của Mạc Ngũ Phi không nghe ra cảm giác vui vẻ chúc mừng.

Mạc Ngũ Luân cúi đầu không nói.

Mạc Ngũ Phi nhìn chằm chằm bên mặt của em họ một hồi, bàn về tướng mạo, tuy Mạc Ngũ Luân không có vẻ xinh đẹp của các hồ ly thuần huyết, nhưng cũng xem như không tệ. Hắn lại tỉ mỉ quan sát kỹ một chút, thấy Mạc Ngũ Luân da dẻ nhẵn mịn, mái tóc đen nhánh, cặp mắt đen kia long lanh động lòng người, bờ môi trắng mịn tỏa ra hương sắc nhân nhạ, cả người từ trên xuống dưới đều hiện ra một loại phong tình mơ hồ, chính là giống như... mỗi ngày đều được người khác yêu thương thật nhiều. Những hồ ly mỹ sắc, lại quen được yêu thương, đối với chuyện này khá là miễn cưỡng.

“Cậu ta đối với cậu không tồi nhỉ.”

Mạc Ngũ Luân ngẩng đầu lên, “Ừ, anh ấy tốt lắm.”

“Nhất định rất cưng chiều cậu.”

Khuôn mặt Mạc Ngũ Luân ửng đỏ, “Anh... anh ấy tốt lắm.”

Mạc Ngũ Phi cười một tiếng, xem ra, Trầm đại cảnh quan là một người nhiệt tình nha.

“Đại ca, đại ca cũng tốt lắm.” Mạc Ngũ Luân quay mặt nhìn về phía Mạc Ngũ Phi, giống như đang tìm cách chứng thực với hắn. Biết đại ca là người đàn ông ôn nhu, Mạc Ngũ Luân nghĩ, trong mấy ngày thu nhận Mạc Ngũ Phi, đại ca nhất định rất dễ tâm chăm sóc đến hồ ly bị thương này.

Tốt? Mua đồ dùng cho chó cho hắn, làm hắn cai thuốc, mỗi ngày mang hắn ra ngoài như “dắt chó”? Việc này được xem là tốt sao? Mạc Ngũ Phi cau mày.

“Vết thương của anh... lành rồi à?” Nhìn mắt cá chân bọc lấy băng vải trắng của Mạc Ngũ Phi, Mạc Ngũ Luân quan tâm hỏi.

“Không hẳn là vậy, muốn hồi phục còn phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa.”

“Đại ca mang anh đến chỗ âm dương sư đại nhân khám bệnh.” Nghĩ đến lúc bản thân bị thương cũng được Trầm Sở Thiên đưa đến chỗ Lãnh Tinh Hồn, Mạc Ngũ Luân đoán được Mạc Ngũ Phi bị vết thương như vậy, chắc chắn cũng được đưa đến chỗ đó.

“Ừ.”

Là anh ta muốn đưa đi, tôi cũng không cầu anh ta nha. Trong lòng Mạc Ngũ Phi hừ một tiếng.

“Vậy nhất định sẽ mau chóng khỏi thôi, Lãnh đại ca y thuật giỏi lắm.”

“Mấy người quen biết nhau sao?” Nghe Mạc Ngũ Luân gọi âm dương sư đại nhân là “Lãnh đại ca”, Mạc Ngũ Phi không khỏi hỏi.

“A, cái này, Sở Thiên và âm dương sư đại nhân là bạn rất tốt, thường hẹn nhau đi chơi, cho nên...” Phát hiện bản thân lỡ miệng kêu ra tên riêng, không biết phải chăng việc này là bất kính với âm dương sư đại nhân, Mạc Ngũ Luân vội vàng muốn giải thích.

Xem ra Mạc Ngũ Luân rời khỏi Mạc thị đã sống rất tốt. Mạc Ngũ Phi đối với cậu có chút hâm mộ mơ hồ. Cậu là kẻ tự do, lại có người cưng chiều. Nghĩ đến cử chỉ trầm tĩnh thành thực của Trầm Sở Hân, nụ cười ôn hòa khoan dung, còn có thái độ tâm tình khó hiểu kia nữa, Mạc Ngũ Phi cảm thấy thật sự vừa thích lại vừa chán ghét.

8. Quyển 1 - Chương 8

Trong thư phòng, hai anh em đang nhỏ giọng tranh luận.

“Sao anh có thể nhốt hần ta về nhà! Nhốt cái gì không nhốt, lại nhốt con hồ ly xấu xa kia! Đưa đi! Nhanh đưa đi! Kêu hần đi ngay!” Trầm Sở Thiên nói liên tục, kích động vung vẩy hai tay.

“Sở Thiên, bình tĩnh một chút.” Ngăn cản động tác của em trai, Trầm Sở Hân kéo y ngồi xuống, lại từ trong ấm rót ra một ly nước đưa cho y.

Trầm Sở Thiên ừng ục một ngụm uống sạch nước trong ly, thở gấp mấy tiếng, rồi nhắc lại lần nữa: “Kêu anh ta đi đi!”

“Đi đâu?” Trầm Sở Hân bình tĩnh hỏi lại.

“Việc này em không quản được, hừ, dựa vào anh ta còn không có chỗ để đi sao? Người muốn thu nhận và giúp đỡ anh ta rất nhiều, anh, anh không cần quản việc không đâu, anh không phải không biết anh ta là ai!”

“Đúng, anh biết, anh còn biết cậu ta là anh họ của Tiểu Mạc. Người Mạc gia biết cậu ấy vẫn chưa chết, nếu cậu ấy ra ngoài, theo tình hình hiện nay, ai dám thu nhận và giúp đỡ cậu ấy?” Trầm Sở Hân không nóng giận giải thích cho em trai, anh hy vọng em trai hiểu được, cho dù không muốn thừa nhận, Mạc Ngữ Phi và Mạc Ngữ Luân vẫn có quan hệ huyết thống, vì tình bọn họ cũng nên thu nhận hồ ly sa sút kia.

“Anh họ với không anh họ cái gì, Tiểu Mạc không có loại thân thích đó! Anh không cần vì có quan hệ huyết thống mà đồng cảm với hần ta! Hừ, không ai dám thu nhận hần, anh thì dám! Anh, anh cho dù lòng tràn đầy đồng cảm thì cũng không nên lo lắng cho hần. Tên hồ ly kia tưởng mạo không tôi, còn sợ không có đàn ông hay phụ nữ có thể lực chịu thu nhận hần sao?”

“Cậu ấy bây giờ bị thương.”

“Lại không trở ngại ở trên giường.” Trầm Sở Thiên buột miệng nói ra.

Sắc mặt Trầm Sở Hân trầm xuống, “Sở Thiên.”

Biết mình lỡ lời, Trầm Sở Thiên cúi đầu nhận lỗi, trong miệng lẩm bẩm: “Anh không phải không biết anh ta làm nghề gì.” Sau đó Trầm Sở Thiên lại ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Mạc Ngữ Phi rất xảo quyệt, hần đang lợi dụng anh, lợi dụng anh giúp đỡ hần. Đợi anh hết giá trị lợi dụng thì hần sẽ bỏ đi thôi.”

“Bỏ đi... Đó không phải điều em hy vọng sao?” Trầm Sở Hân nâng tầm mắt nhìn thẳng em trai, khuôn mặt luôn duy trì trầm tĩnh lộ ra một chút u buồn.

A, đúng vậy, hình như vừa nói như vậy. Trầm Sở Thiên nghĩ một chút, rồi nói: “Mạc Ngữ Phi được tuyên bố đã chết, từ góc độ nào đó mà nói cũng chính là bị đui khỏi Mạc thị. Nếu hần không tố giác mấy lão hồ ly kia hại mình, thì yêu thú hình cảnh chúng ta cũng không tiện nhúng tay vào trật tự bên trong hắc đạo. Nhưng, anh, hần nhất định sẽ nghĩ cách góc đầu trở lại.”

Trầm Sở Hân đương nhiên cũng nghĩ tới những điều này, anh cúi đầu trầm tư không nói.

“Vì sao vậy! Em không hiểu!” Trầm Sở Thiên vẫn rất không cam lòng khuyên nhủ lần nữa: “Anh, sao anh lại giữ hần ta ở nhà anh, anh không sợ bị hần âm ỉ trong nhà sao? Thật sự có lòng thương xót hần, tùy tiện đưa đến chỗ nào đó cũng được mà.”

“Bởi vì... Bởi vì anh...” Trầm Sở Hân quay mặt qua, bộ dáng muốn nói lại thôi khiến Trầm Sở Thiên nóng vội.

“Anh không phải là thích anh ta chứ, sao có thể! Không thể nào!” Trầm Sở Thiên buột miệng kêu lên. Y chỉ là nói như vậy, nhưng sự trầm mặc sau đó của Trầm Sở Hân, tựa hồ thừa nhận phỏng đoán của Trầm Sở Thiên.

“Anh...” Biết đó không phải một con hồ ly an phận, Trầm Sở Thiên vừa bất đắc dĩ lại không muốn chấp nhận sự lựa chọn của anh trai. Nhưng y rất hiểu Trầm Sở Hân, anh trai là người thu hết toàn bộ tâm sự vào sâu trong lòng, anh một khi quyết định chuyện gì thì ai cũng không thể thay đổi được. Nghĩ một lát, Trầm Sở Thiên nghiêm túc nói, “Anh, anh có thể thu nhận và giúp đỡ hân, nhưng chuyện này em nhất định phải nói cho cha.” Biết không khuyên nhủ được anh trai, chuyện này nói đến có thể lớn nhưng cũng có thể nhỏ, nếu Trầm Sở Thiên đã biết, thì không dám giấu diếm cha.

Trầm Sở Hân gật đầu, “Em nói đi, anh sẽ tự mình giải thích với cha.”

Thái độ bình thản của Trầm Sở Hân khiến Trầm Sở Thiên trong lòng khó chịu, y không phải có ý muốn tố giác với cha, y chỉ hy vọng anh trai không phải chịu thương tổn. Xem đi, con hồ ly kia quả nhiên không phải loại tốt lành gì, vừa xuất hiện đã gây chia rẽ tình cảm giữa anh em bọn họ. Trầm Sở Thiên hậm hực theo sau Trầm Sở Hân ra khỏi thư phòng.

Ra khỏi thư phòng, Trầm Sở Thiên vừa ngược mắt lên đã thấy Mạc Ngữ Phi ngồi nghênh ngang trên sofa, một cảm giác khó chịu lập tức dâng lên trong lòng y, cố ý mang Tiểu Mạc đến, lại cảm thấy làm như vậy há chẳng phải tỏ ra yếu thế hơn hồ ly sao, nhưng nơi này là nhà anh trai y, không phải nhà của hồ ly!

Từ dáng vẻ đi ra khỏi thư phòng của hai người xem ra bọn họ đã thống nhất ý kiến, thấy Trầm Sở Thiên không đuổi Mạc Ngữ Phi nữa, Mạc Ngữ Luân ở một bên thầm thở phào một hơi. Cho dù không có tình cảm, nhưng Mạc Ngữ Phi suy cho cùng vẫn là anh họ của Mạc Ngữ Luân, dù rằng chuyện bị đuổi khỏi gia tộc khiến tâm hồn Mạc Ngữ Luân thật sự chịu tổn thương, nhưng chuyện đó không phải do tộc trưởng hạ lệnh, hơn nữa Mạc Ngữ Phi bây giờ cũng không còn gì, Mạc Ngữ Luân không muốn nhìn hân chịu khổ nữa.

Đi qua ngồi trên sofa đơn, Trầm Sở Thiên trừng mắt với Mạc Ngữ Phi. Mạc Ngữ Phi không chút khách khí trừng lại y, hai người trừng nhau bằng ánh mắt có lực sát thương một hồi, sau đó Trầm Sở Thiên quát: “Tiểu Mạc, qua đây! Không được ngồi ở sofa kia!”

Mạc Ngữ Luân ngoan ngoãn đứng lên, trộm nhìn Mạc Ngữ Phi, sau đó đi qua đứng bên cạnh Trầm Sở Thiên. Trầm Sở Thiên vươn tay, ôm eo Mạc Ngữ Luân khiến cậu nghiêng xuống ngồi lên đùi, Mạc Ngữ Luân vừa sợ vừa thẹn, không khỏi khẽ kêu lên, “A! Sở Thiên...”

Trầm Sở Thiên đáng vẻ tự nhiên ôm Mạc Ngữ Luân, không khỏi giương mi nhìn Mạc Ngữ Phi. Hừ, y và Tiểu Mạc đã đăng ký rồi, chính thức hợp pháp, muốn ân ái thế nào thì ân ái thế đó.

Mạc Ngữ Phi nhìn động tác giống như thị uy của Trầm Sở Thiên, gợn lên nụ cười nơi khóe miệng. Nếu Trầm Sở Thiên muốn có hành vi ngậy thơ như vậy, hân cũng không có ý định khuyên can. Trầm Sở Hân bưng bánh ngọt và trà mới đổi đi qua, nhìn thấy bộ dáng của em trai, không khỏi vừa tức vừa buồn cười, trước kia cũng không phát hiện Trầm Sở Thiên nóng nảy và trẻ con như vậy, hôm nay có thể xem như là nhìn thấy một mặt khác của y.

“Sở Thiên, uống trà đi. Tiểu Mạc, qua đây ngồi.” Đặt ly trà trước mặt em trai, Trầm Sở Hân kêu Mạc Ngữ Luân đến ngồi với anh trên một chiếc sofa lớn khác.

“Không được đi!” Trầm Sở Thiên ôm chặt eo Mạc Ngữ Luân khiến cậu không thể nhúc nhích. Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, cúi đầu, không nói tiếng nào.

Trầm Sở Hân bất đắc dĩ lắc đầu.

Mạc Ngữ Phi ở bên cạnh nhìn một hồi, trong lòng hân không phải không hâm mộ, đặc biệt là bộ dáng Mạc Ngữ Luân ngồi trên đùi Trầm Sở Thiên. Ánh mắt chuyển hướng về phía Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi nghĩ thầm... không biết người đàn ông này khi nào mới ôm hân như thế đây.

Mạc Ngữ Phi trong lòng đánh đổ bình giấm chua rồi đứng lên, “Tôi phải đi ngủ, mấy người từ từ nói chuyện.” Nói xong hóa thành đại hồ ly tuyết trắng, vung cái đuôi rồi nhảy xuống sofa, bước từng bước nhỏ chạy lên lầu.

Thấy bộ dáng giống như chủ nhân của hồ ly kia, Trầm Sở Thiên giận dữ nhìn thân ảnh hân. Mạc Ngữ Phi đi rồi, Mạc Ngữ Luân giãy khỏi lòng Trầm Sở Thiên, lần này y không ngăn cậu nữa.

“Tiểu Mạc, đến đây.” Trầm Sở Hân gọi Mạc Ngữ Luân ngồi bên cạnh anh, vừa để Mạc Ngữ Luân ăn bánh ngọt, vừa quan tâm hỏi cậu gần đây làm gì, học hành thế nào, rồi hai người nói về chuyện gia đình.

Trầm Sở Thiên vẫn đang khó chịu, cầm một miếng bánh ngọt ăn từng miếng lớn.

Ngày hôm sau, Trầm Sở Thiên suy nghĩ thật lâu, vẫn là nói cho cha, cũng chính là cấp trên cao nhất của tổng cục cảnh sát thành phố Hương Đảo... Tổng cảnh ti về việc Mạc Ngữ Phi còn sống, hơn nữa còn được Trầm Sở Hân thu nhận. Không ngoài dự đoán, tổng cảnh ti cực kỳ tức giận, liền điện thoại gọi đứa con đang trong giờ lên lớp ở trường cảnh sát.

Trầm Sở Thiên dùng ánh mắt lo lắng tràn đầy áy náy nhìn anh trai, mà Trầm Sở Hân trước khi tiến vào văn phòng tổng cảnh ti lại không quên an ủi vỗ vai em trai, ý bảo Trầm Sở Thiên rằng anh hoàn toàn hiểu được hành động của y. Động tác này khiến cho Trầm Sở Thiên trong lòng càng thêm khó chịu.

Trầm Sở Thiên vẫn ở ngoài phòng làm việc nghe lén, cách cánh cửa khá dày, y không nghe rõ được gì. Chỉ có một câu, đại khái là vì tiếng quá quá lớn mà y mới nghe được, câu đó là... Trầm Sở Hân, con khiến cha quá thất vọng! Trầm Sở Thiên cảm thấy lời nói của cha có chút nặng nề, tuy rằng vẫn như cũ không muốn con đại hồ ly kia ở trong nhà anh trai, nhưng cân cân trong lòng y không khỏi nghiêng về bên Trầm Sở Hân.

Từ văn phòng đi ra, Trầm Sở Hân sắc mặt bình tĩnh, Trầm Sở Thiên nhìn cha ở sau bàn làm việc bên trong, thấy mặt cha trầm như nước. Từ bầu không khí này xem ra, cha dường như nhượng bộ, Trầm Sở Thiên sau khi thở nhẹ một hơi liền cảm thấy không cam lòng. Quả nhiên, cha và y giống nhau, đều bị sự kiên trì của anh trai thuyết phục.

Tiến Trầm Sở Hân đi, Trầm Sở Thiên đến tìm cha, bí mật là y nói, nhưng y thật sự cũng không phải cố tình vạch lá tìm sâu, y vì yêu thương anh hai nên mới làm vậy, nghe được lời nói nặng nề của cha, Trầm Sở Thiên muốn khuyên nhủ cha.

“Cha... ..”

“Ngồi đi.” Tổng cảnh ti uể oải vung tay về phía chiếc ghế đối diện.

“Cha, đừng nói như vậy với anh hai, thực ra anh ấy có lẽ chỉ đồng cảm với con hồ ly kia thôi.” Trầm Sở Thiên vội nói.

“Cha đương nhiên hy vọng là như vậy, nhưng Sở Thiên, con hẳn cũng có thể nhìn ra được, chuyện không đơn giản như vậy.” Ông Trầm trầm giọng nói.

Đúng vậy, trước đây chưa từng có người ở nhà anh trai, hiện tại con hồ ly kia lại nghênh ngang ở đó mỗi ngày.

“Mạc Ngữ Phi là người như thế nào con rõ nhất. Là nhân vật kiệt xuất trong hắc đạo, hẳn là kẻ có mảnh khoe. Cửa hàng đêm và hộp đêm của Mạc thị trước đây, đẳng cấp cũng không cao như vậy, trong nghề tình dục, Mạc gia trước đây chỉ có thể xem là đứng hạng ba trong ngành, từ sau khi Mạc Ngữ Phi lên làm tộc trưởng, toàn bộ Mạc thị đều đã nâng cao cấp bậc. Thời gian trước Mạc thị chỉ ở trong giới hạn khuôn khổ tỉnh Cửu Long, giờ đây thế lực đã thâm nhập vào Đảo Hồng Kông và Tân Giới. Vốn trên danh nghĩa Mạc thị chỉ có hộp đêm tình dục, dưới sự quản lý của Mạc Ngữ Phi, Mạc thị bắt đầu mở rộng hình thức kinh doanh, đầu tư rất nhiều khách sạn và bất động sản, hẳn thậm chí còn muốn bước một chân vào lĩnh vực sòng bạc, phân chia lợi ích, các khoản có thể kiếm lời hiện giờ của Mạc thị lớn hơn trước rất nhiều.”

Ông Trầm thở dài một hơi, lại nói: “Mạc Ngữ Phi là người đàn ông có bản lĩnh, có thủ đoạn, có dã tâm, lại đủ ngoan độc, còn có khả năng nhẫn nhịn. Hồ ly, đa nghi xảo quyệt, những tính chất đặc biệt này đều định đoạt hẳn có thể đi xa hơn trong hắc đạo. Ai, chỉ có thể nói mấy lão hồ ly trong Mạc gia kia quá ngu. Thực ra bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng Mạc Ngữ Phi kiếm thêm nhiều tiền, chiếm nhiều địa bàn, khiến cho tập đoàn Mạc thị ngày càng phát triển lớn mạnh. Con xem bọn họ bây giờ, Mạc Ngữ Phi bị đuổi ra ngoài chưa được bao lâu, việc kinh doanh của Mạc thị rõ ràng không bằng trước kia. Bọn họ tranh quyền, là có lợi với cảnh sát chúng ta. Sở Thiên, còn phải chú ý đến động thái của Mạc thị nhiều hơn, lúc cần hành động thì cứ hành động.”

Nghe cha nói vậy, Trầm Sở Thiên liên tục gật đầu.

“Còn có, nhiều năm như vậy mà cảnh sát vẫn không nắm được nhược điểm nào của Mạc Ngũ Phi, đương nhiên, hẳn làm việc có nguyên tắc và hợp pháp nên điểm này cũng giúp hẳn, đây cũng chính là điểm thông minh của hẳn. Hẳn không trực tiếp giết người, nhưng đôi tay kia của hẳn cũng không sạch sẽ. Một người đàn ông như vậy, anh con...” Nói đến đây, Ông Trầm nhíu chặt mày, không nói tiếp nữa.

“Cha, chuyện này, không thì... cứ để mặc anh hai đi. Con nghĩ tên hồ ly kia sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi anh hai, đến lúc đó sẽ không còn chuyện gì hết.” Trầm Sở Thiên khuyên nhủ, y biết rõ điểm cố chấp của Trầm Sở Hân, nếu Trầm Sở Hân đã muốn thu nhận và giúp đỡ Mạc Ngũ Phi, chưa đến phút cuối thì chuyện này sẽ không dễ dàng chấm dứt, mà lý do Trầm Sở Thiên muốn đuổi con hồ ly kia đi căn bản cũng không đủ để thuyết phục Trầm Sở Hân.

Dường như đã thấy trước được tương lai, Ông Trầm lộ ra vẻ mặt thương cảm, “Cha là thương anh hai con... Đó là hồ ly, hồ ly thì làm sao có tình cảm, trong sinh mạng của hẳn cũng chỉ có hai chữ lợi ích, thứ có thể lợi dụng thì sẽ hầu như lợi dụng hết, trong hồ tộc ai cũng như vậy. Anh con nếu như... Anh con tâm tư đơn thuần như thế, thật thà như thế, lại là người có chuyện gì cũng giữ trong lòng, một khi đã cho thì sẽ không nhận lại. Anh con căn bản không nên quen biết người đàn ông này!”

“Xin lỗi, đây là lỗi của con.” Trầm Sở Thiên cúi đầu nói.

“Cái gì? Chuyện này liên quan gì đến con?” Ông Trầm cực kỳ kinh ngạc.

“Có một lần con hẹn nói chuyện với Mạc Ngũ Phi, lúc đưa anh ta đi thì vừa vặn anh trai tới tìm con, hai người bọn họ gặp mặt ở hành lang cục cảnh sát. Sau này có mấy lần lúc Mạc Ngũ Phi gặp được con, hỏi thăm con về chuyện anh hai, con khi đó không nghĩ đến gì khác, cho rằng tên hồ ly kia đang đùa, không đáng để ý, không nghĩ tới...”

“Chuyện này không lạ, đàn ông như anh con là kiểu hồ ly tha thiết mong muốn có được. Anh tuấn, thận trọng, lại ôn nhu, còn rất thành thật. Khụ, hai anh em các con, đều đẹp trai như vậy, tuyệt đối là đối tượng mộng tưởng của các hồ ly.”

Trầm Sở Thiên bị nói vậy liền có chút đỏ mặt.

“Cha muốn nói với con, cha không phải có thành kiến với hồ ly. Cha rất thích Tiểu Mạc.” Ông Trầm lo lắng ông vừa rồi có chỗ nói không đúng về hồ ly, sẽ làm con trai hiểu lầm, ông giải thích, “Mạc Ngũ Phi và Tiểu Mạc hoàn toàn khác nhau.”

“Anh ta chỉ biết lợi dụng anh hai.” Trầm Sở Thiên oán hận nói.

“Chờ đến khi dùng hết những gì có thể lợi dụng được của anh trai con, hoặc là, chờ tên hồ ly kia tìm được đối tượng lợi dụng tốt hơn, hẳn sẽ bỏ đi. Hẳn đi thì cha đương nhiên vui vẻ, nhưng anh trai con...” Ông Trầm cực kỳ lo lắng nói, vẻ mặt nặng nề.

“Con sẽ đi khuyên anh ấy.”

“Đi đi.” Biết rõ sẽ không hiệu quả, Ông Trầm vẫn gật đầu, nói với đứa con cả luôn khiến ông tự hào những lời nặng nề, trong lòng ông cũng rất không yên, ông dặn dò Trầm Sở Thiên: “Đi nói với anh con, cha đối với nó nghiêm khắc, thỉnh thoảng cũng quá nghiêm khắc, không phải là cha không thương nó, đó là bởi vì cha hy vọng nó có thể tiến bộ, có thể làm tốt nhất. Trong lòng cha thương anh con, chỉ là không nói nên lời...”

Thấy khuôn mặt Trầm Sở Hân lúc tan làm về nhà có chút ngưng trọng, lòng Mạc Ngũ Phi nảy sinh nghi hoặc. Người đàn ông này tuy rằng bình thường đều không có biểu cảm gì, chẳng qua anh luôn tỏa ra một loại khí tức ôn hòa, nhưng hôm nay tương đối kỳ lạ.

Lúc ăn cơm, Trầm Sở Hân yên lặng nhai, Mạc Ngũ Phi vừa khuấy trộn cơm trong bát vừa lên nhìn anh. Nhìn rồi lại nhìn, trong lòng Mạc Ngũ Phi cảm giác được một loại cảm xúc thương cảm, đây là... đây là cảm xúc của Trầm Sở Hân! Đột nhiên phát hiện hẳn và Trầm Sở Hân tựa hồ có dấu hiệu tâm linh tương thông, Mạc Ngũ Phi ngoại trừ vui vẻ thì cũng không tránh được cảm giác lo lắng cho Trầm Sở Hân. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có thể khiến người đàn ông có tấm lòng giống như vùng tuyết rộng lớn này mất mát và sầu não như vậy.

Sau bữa tối Mạc Ngữ Phi nói hôm nay không muốn tản bộ, nếu là trước đây, Trầm Sở Hân chắc chắn sẽ khuyên giải an ủi, nói cho hắn việc hồi phục nhất định phải làm mỗi ngày, nhưng hôm nay anh chỉ ngừng lại một chút, sau đó gật đầu nói: “Cũng được.” Rồi tiến vào thư phòng đóng cửa lại.

Trong lòng Mạc Ngữ Phi càng thêm bất an, đợi ngoài cửa thư phòng một hồi, đoán rằng Trầm Sở Hân đã sắp xếp xong tâm trạng của anh, Mạc Ngữ Phi đẩy cửa phòng ra. Trầm Sở Hân ở bên bàn lẳng lặng suy nghĩ thấy Mạc Ngữ Phi trong hình dáng hồ ly đang dựa vào bên cửa, anh gọi: “Không nên đứng, lại đây ngồi.”

Hồ ly chạy vào nhẹ nhàng nhảy lên sofa, bây giờ chân sau của hắn đã tốt hơn nhiều, động tác chạy nhảy nho nhỏ này hoàn toàn không gây ra cảm giác đau đớn.

“Anh đang bận sao?” Mạc Ngữ Phi cố ý hỏi.

“Không, cậu có chuyện gì sao?”

“Hình như anh không vui lắm.”

Trầm Sở Hân ngậy người một chút, mỉm cười nói: “Không có.”

“Anh có, tôi có thể cảm nhận được, không cần gạt tôi. Trầm cảnh quan, tôi nhớ anh đã nói là anh chưa bao giờ gạt người khác.” Bạch hồ ly ngồi chồm hổm trên ghế chóp chóp đôi mắt màu xanh biếc, ánh mắt cong cong tỏ ý hắn đang cười.

Trầm Sở Hân cười che giấu, dừng dừng nói: “Không có gì.”

“Có phải tên tiểu tử Trầm Sở Thiên kia lại nói cái gì phải không? Hôm qua không thể đuổi tôi đi, nhất định là anh đã thuyết phục cậu ta, chẳng qua tên tiểu tử đó oán hận tôi, nhất định sẽ nghĩ cách đối phó với tôi.” Mạc Ngữ Phi đoán rằng chuyện không đơn giản như vậy, cố tình bịa ra một lý do nhằm tìm hiểu tình hình thực tế.

“Không, cậu hiểu nhầm Sở Thiên rồi, nó không hận cậu, nó cũng đồng ý để cậu tiếp tục ở lại chỗ tôi.” Cảm thấy Mạc Ngữ Phi và Trầm Sở Thiên không hợp nhau, Trầm Sở Hân vội nói, anh không muốn Mạc Ngữ Phi hiểu nhầm em trai lần nữa.

“Thật vậy à? Hừ hừ, dù sao thì chuyện cũng liên quan đến cậu ta.” Hồ ly lạnh lùng nói.

Trầm Sở Hân mỉm cười nói: “Giữa cậu và Sở Thiên nhất định có hiểu lầm.”

“Ai muốn hiểu lầm cậu ta. Ai, anh cũng không phải là không biết, em trai anh là yêu thú hình cảnh, kẻ tìm bọn tôi gây phiền toái chính là cậu ta.” Mạc Ngữ Phi kêu lên.

“Sở Thiên công bằng chấp pháp, không phải kiểu người như cậu nói.”

Hừ, người đàn ông này quả nhiên chính là nói thay em trai anh ta. Hồ ly không kiên nhẫn vung vẩy cái đuôi, sau đó lại hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Trầm Sở Hân hạ mi mắt, cười cười, cười đến có chút đau lòng, thấy anh cười như vậy, lòng Mạc Ngữ Phi khẽ động, cũng đau xót. Hồ ly nhảy xuống sofa, ngồi xổm bên chân Trầm Sở Hân, ngẩng đầu lên nhìn Trầm Sở Hân, “Là chuyện gì?”

“Cha tôi ông ấy... biết cậu ở nhà tôi...” Đưa tay sờ đỉnh đầu hồ ly, Trầm Sở Hân nhàn nhạt nói.

Bí mật này khẳng định là do tên tiểu tử Trầm Sở Thiên nói! Mạc Ngữ Phi lập tức nổi giận đùng đùng, “Tên Trầm Sở Thiên...” Vốn muốn nói vô lại, cảm thấy nói em trai Trầm Sở Hân như vậy có chút không ổn, vì thế Mạc Ngữ Phi đổi lời, “...Tên tiểu tử kia, cậu ta thật sự đã nói?”

“Ừ.”

“Bị cha anh trách mắng?”

“Ừ.”

Hèn gì. Mạc Ngữ Phi ở bên cạnh Trầm Sở Hân mấy ngày nay, hắn biết Trầm Sở Hân người này làm việc rất tốt, tiến bộ, mong đợi nhận được sự cổ vũ cùng tán thành của cha. Bây giờ vì hắn mà khiến Trầm Sở

Hần bị cha quở trách, trong lòng Mạc Ngũ Phi có chút băn khoăn. Muốn nói gì đó, lại không nói nên lời, hồ ly kê đầu lên đầu gối Trầm Sở Hân, muốn dùng việc này chuyển đến một chút lời xin lỗi trong lòng hắn.

“Việc này không liên quan tới cậu.” Trầm Sở Hân vỗ về đỉnh đầu hồ ly.

“Sao lại không liên quan! Người nhà anh không phải chính là không muốn anh thu nhận và giúp đỡ con hồ ly xấu xa thanh danh không tốt, pha lẫn hắc đạo này sao.” Mạc Ngũ Phi thẳng thắn nói.

“Không, không phải như vậy.”

“Vậy thì là như thế nào?”

“Cậu ở chỗ tôi dưỡng thương là chuyện bình thường chính đáng, bọn họ chỉ là quá nhạy cảm. Về chuyện tôi bị cha trách mắng, đó chỉ là vì ông ấy kỳ vọng ở tôi quá cao.”

Hồ ly nghe được lý do này, trong lòng không thể tán thành. Hắn cảm thấy lời này nói ra vì Trầm Sở Hân không muốn hắn khó chịu trong lòng. Vì Trầm Sở Hân hiểu rõ, nếu nơi này không thể thu nhận Mạc Ngũ Phi, thì Mạc Ngũ Phi thật sự không biết nên đi về đâu. Đối với người đàn ông bằng lòng thay hắn chống đỡ một khoảng trời, hơn nữa còn kiên trì giữ vững lời hứa trước đó, Mạc Ngũ Phi đối với anh sớm đã không thể dùng sự cảm kích để có thể hình dung. Người đàn ông này đã lưu lại cho hắn lối thoát, thì Mạc Ngũ Phi cũng không còn lý do để nói ra điều gì, khiến mọi người đều khó xử, hắn chấp nhận những lời Trầm Sở Hân nói.

“Cha anh thật nghiêm khắc với anh.” Mạc Ngũ Phi trái lại nói.

“Thực ra cũng rất tốt. Ông ấy nghiêm khắc với tôi, tôi sẽ cố gắng làm càng tốt hơn. Điều này là để tốt cho tôi.”

Hồ ly trong lòng cười nhẹ một tiếng, quả nhiên là một người đàn ông ngốc.

Nói chuyện xong, tâm tình của Trầm Sở Hân dần chuyển biến tốt, anh tiếp tục nói, “Sở Thiên lúc nhỏ cực kỳ bướng bỉnh, căn bản không nghe lời cha tôi, nên cha tôi sớm đã biết không quản giáo được Sở Thiên, vì vậy ông ấy đặt rất nhiều kỳ vọng lên người tôi. Thực ra anh em chúng tôi đều biết ông ấy thương yêu bọn tôi. Lúc Sở Thiên chọn thi vào trường cảnh sát, cha ở trước mặt chúng tôi giả vờ như chuyện không liên quan đến mình, không để tâm, nhưng thực ra ông ấy lại lặng lẽ giấu đi niềm vui sướng.”

Hừ, cảnh sát có cái gì tốt! Mạc Ngũ Phi trong lòng kêu to. Tiền lương đã ít lại còn nguy hiểm, làm gì mà thích đến như vậy chứ, còn cho con ruột làm nghề này, thật là.

“Cha cậu thì sao? Ông ấy là người như thế nào? Ông ấy có nghiêm khắc với cậu không?” Trầm Sở Hân hỏi, anh không có ý thăm dò, anh chỉ đơn giản là muốn biết.

Hồ ly trầm mặc một hồi, dịch chuyển cái đầu đang kê trên đầu gối Trầm Sở Hân, cuộn tròn lại, cái đuôi thu lại bên người.

“Không thể nói một chút sao?”

“Không có gì hay ho để nói cả.” Đều là những hồi ức kinh khủng, Mạc Ngũ Phi nhắm mắt lại.

“Vậy à...”

“Vì tôi là hồ ly.” Có lẽ, nói ra thì có thể thoát khỏi cơn ác mộng trong tâm hồn, Mạc Ngũ Phi tin tưởng người đàn ông trước mắt này sẽ không cười nhạo hắn, càng không kỳ thị hắn, đối phương đã thẳng thắn, hắn cũng nên công bằng trả lời anh.

Hồ ly cuộn mình lại thành hình tròn chậm rãi mở miệng, “Tôi sinh ra ở vùng tuyết phương Bắc. Tôi không biết hồ ly sinh ra tôi là ai. Chưa bao giờ nghe người ta nhắc tới bà ấy. Hồ ly á, thú non đều là kết quả của cuộc tình một đêm, nguyên sinh ra thì được xem như một người mẹ không tệt. Hồ ly mắt ngọc bích có huyết thống cao quý nhất, tương lai có thể kế thừa chức tộc trưởng. Tôi nhớ, đại khái chính là vì người mà ông ta đùa giỡn cũng là mẫu hồ mắt ngọc bích, mới sau cuộc tình một đêm mà lo lắng cho bà, hơn nữa sau khi biết bà mang thai tôi liền yêu cầu bà sinh tôi ra. Nếu lúc đó người ông ta làm là một hỏa hồ hay một kẻ nào khác, hừ, ai biết trên đời này còn có thể có tôi hay không.”

Bởi vì quan hệ huyết thống thuần túy, nên lúc tôi vừa mới sinh ra thì đã được ông ta ôm về, lúc nhỏ trái lại thật sự sống trong nhung lụa, trải qua cuộc sống giống như hoàng tử, núi vàng núi bạc, cần gì cũng có.”

Trầm Sở Hân im lặng lắng nghe, anh phát hiện Mạc Ngũ Phi không gọi một từ “cha”, mà lại kêu là “ông ta”, lúc Mạc Ngũ Phi nói ra từ này thì giọng điệu tràn đầy cảm giác lạnh lùng và xa lạ, điều này khiến Trầm Sở Hân trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ lạ.

“Tiểu hồ ly, vẫn có thời điểm tương đối khờ dại. Tôi đã từng cho rằng ông ta thương tôi, vì ông ta chỉ có tôi là con trai. Tôi luôn cho rằng tôi là người thân duy nhất của ông ta, là người ông ta có thể hơi tin nhiệm một chút.” Hồ ly nói rồi nói, trong thanh âm thấm đẫm đau khổ.

Không nói về cuộc sống thời thơ ấu nữa, Mạc Ngũ Phi liền chuyển đề tài, “Ông ta đụng chạm vào thân thể tôi, anh hiểu không? Chính là... chính là loại đụng chạm đó. Ông ta vuốt ve cánh tay tôi, lưng hoặc đùi, còn hôn tôi. Tôi lúc nhỏ cho rằng đây là sự yêu thương của ông ta, giống như những đứa trẻ khác được cha mẹ ôm vào lòng vuốt ve tóc, cổ và hôn lên mặt. Thật sự, tôi vẫn luôn cho rằng là giống như vậy! Cho đến một ngày nọ. Ông ta để tôi ra ngoài gặp bạn ông ta, sau đó, ông ta mượn cớ rời đi, người kia... đụng chạm vào thân thể tôi giống như cách ông ta chạm vào tôi. Tôi không biết linh cảm từ đâu tới, có lẽ là bản năng trong máu hồ ly, tôi đột nhiên hiểu được mọi thứ. Hóa ra tất cả những gì ông ta làm trước đây, đều là để chuẩn bị cho sau này muốn biến tôi trở thành đồ chơi đưa cho những gã đàn ông có nhu cầu kia.”

Trầm Sở Hân kinh ngạc mở to mắt.

Hồ ly nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục nói: “Tôi rất hận! Hóa ra tôi không phải là đứa con đáng yêu, mà là công cụ có thể lợi dụng! Ông ta muốn thêm nhiều quyền lực, nhiều tiền tài, vì thế nên lợi dụng tôi, sử dụng thân thể và tôn nghiêm của tôi để đổi lấy. Tôi chạy trốn. Tôi biết trong tộc có rất nhiều tiểu hồ ly biết người đàn ông kia quyền cao chức trọng nên muốn bỏ đỡ. Vì thế tôi để người khác đổi chỗ với tôi. Đêm đó, kẻ ở cùng bên cạnh người đàn ông kia không phải là tôi.”

“Từ đó trở đi tôi liền trở thành người không tin nhiệm bất kỳ kẻ nào nữa, cũng cực kỳ chán ghét việc đụng chạm thân thể với bất kỳ ai. Nhưng ông ta đã sai lầm một chuyện, trước đây vì để bảo vệ tôi không bị kẻ khác tùy tiện đụng chạm, ông ta đã để sói xám ở bên cạnh bảo vệ tôi, kết quả, sói xám đã đánh đuổi những kẻ muốn thân thể tôi. Ha ha. Dịch Thừa Phong chỉ nghe mỗi mình tôi. Ông ta thật sự là cẩn thận mấy cũng có sai sót.” Mạc Ngũ Phi đắc ý cười một tiếng.

Nhưng tôi biết, chỉ cần ông ta còn sống, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ dùng thủ đoạn khiến tôi ngoan ngoãn cùng người khác lên giường. Nhưng tôi không thể để ông ta thực hiện được! Mà muốn thắng ông ta, tôi chỉ có thể lớn lên mạnh hơn ông ta. Vì thế, tôi trở thành kẻ đối với quyền lực cực kỳ tham lam, hao tổn tâm sức, vắt óc suy nghĩ muốn leo lên cao. Huyết thống thuần túy của hồ ly mất xanh biếc giúp tôi rất nhiều. Tôi ở Mạc thị dần dần có địa vị, mà ông ta, cũng bắt đầu không dám tùy tiện ra lệnh cho tôi.”

“Sau này, tôi tiết lộ tin tức quan trọng về việc tranh đấu của ông ta và kẻ thù không đội trời chung. Anh hẳn là có thể tưởng tượng được chuyện xảy ra sau đó. Tôi không động thủ, nhưng ông ta lại chết. Có người giúp tôi diệt trừ ông ta. Sau chuyện này vì để bảo vệ chính mình không bị những kẻ có quyền lực lớn hơn, địa vị cao hơn đùa giỡn, tôi chỉ có thể cố gắng có được quyền lực lớn hơn, địa vị cao hơn bọn họ! Vì thế, anh liền nhìn thấy tôi của ngày hôm nay.” Hồ ly ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng vào Trầm Sở Hân, không hề che giấu.

Thật sâu trong lòng Trầm Sở Hân vì những hồ ly không thể tự mình quyết định cuộc đời mà cảm thấy bị thương, anh khom người xuống, ôm lấy hồ ly đang cuộn tròn trên đất, để hồ ly nằm sấp trên chân anh. Trong khoảnh khắc này, Trầm Sở Hân có thể cảm giác rõ ràng nỗi khổ sở chôn sâu trong lòng Mạc Ngũ Phi, nỗi thống khổ không được yêu thương và bị vứt bỏ đó.

Vì Trầm Sở Hân có thể đồng cảm mới hiểu rõ cảm xúc đau khổ trong lòng Mạc Ngũ Phi, cho nên khi đối mặt với Mạc Ngũ Phi, anh luôn cảm thấy chính mình có thể chạm đến được nơi sâu nhất trong lòng hắn, nơi đó có chỗ thật mỏng manh yếu đuối. Trầm Sở Hân cảm giác được Mạc Ngũ Phi xảy ra chuyện như vậy, không giống với cách nhìn trong mắt người khác. Trong mắt Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi không phải là hồ ly gian xảo độc ác, mà là con hồ ly cô đơn lạnh lẽo cần được yêu thương.

“Anh đang đồng cảm với tôi sao?” Mạc Ngũ Phi hỏi.

Từng chút từng chút nhẹ nhàng xoa nhẹ lông tơ trên đỉnh đầu hồ ly, Trầm Sở Hân không nói.

“Trước đây thu nhận và giúp đỡ tôi, cũng bởi vì đồng cảm sao, khi thấy tôi sa sút như vậy.”

“Không, không phải như thế.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Đối diện với vấn đề của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hân trầm mặc. Một người một hồ ly ngồi đã lâu. Hai người đều vì chuyện đã xảy ra từ ngày hôm qua tới giờ, cùng với lời đã bộc lộ hết giữa bọn họ mà khuấy động trong lòng. Đây là lần thứ ba Mạc Ngữ Phi dùng hình dáng hồ ly được Trầm Sở Hân ôm, dựa sát vào trong ngực Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi cảm thấy rất thanh thản, hai bên kề sát vào nhau, giống như có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương.

Vốn nghĩ rằng Trầm Sở Hân sẽ nói gì đó, kết quả Mạc Ngữ Phi nghe được anh nói: “Muộn rồi, ngủ thôi.”

Bất mãn nhìn Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi hỏi: “Biết chuyện cũ của tôi, so với bản thân anh, tâm tình bây giờ đã khá hơn chưa?”

“Tôi không muốn so sánh.”

“Vẫn có điểm khá hơn chứ, a, bằng không thì tôi nói vô ích rồi.”

Trầm Sở Hân gật đầu, kim lòng không nổi nói: “Tôi luôn mong ông ấy có thể khen ngợi tôi.”

“Trong lòng ông ấy nhất định khen ngợi anh.”

Trầm Sở Hân cười.

Mạc Ngữ Phi lại hỏi: “Anh nha, vẫn là biết rõ thu nhận tôi sẽ bị người nhà anh phản đối, nhưng vì sao vẫn muốn thu nhận tôi?”

Trầm Sở Hân nghĩ một chút, “Nếu không thì tôi còn có thể làm thế nào?”

“Thật sao? Tôi thoát nhìn đáng thương như vậy?” Mạc Ngữ Phi bất mãn lại hơi mang theo trêu chọc hỏi ngược lại. Trong lòng tức giận đến ngứa răng, cái người đàn ông đáng ghét này, chính là không chịu nói ra lời thật lòng.

“Vì cậu là anh họ của Tiểu Mạc.”

“Cái gì!” Hồ ly phát ra một tiếng khê oán trách, sau đó hần liền đến gần, mặt hần và mặt Trầm Sở Hân cơ hồ cách nhau có mấy cm, gần đến nỗi hai bên thấy rõ được lông mi, gần đến nỗi chóp mũi của hồ ly dường như chạm đến được chóp mũi của Trầm Sở Hân, sau đó hồ ly mở miệng hỏi: “Sao, chẳng lẽ không phải là vì anh thích tôi?”

Sắc mặt Trầm Sở Hân bỗng chốc biến đổi, ánh mắt rối loạn, thấy anh hạ tầm mắt che giấu, hồ ly trong lòng cười to.

“Trễ lắm rồi, nghỉ ngơi thôi.” Đặt hồ ly đang ôm trong lòng xuống, Trầm Sở Hân vội đi ra ngoài.

“Này!”

Trầm Sở Hân đột nhiên dừng bước dường như bối rối đứng vào khung cửa, anh quay đầu lại, “Sao vậy?”

“Anh dường như nên ôm tôi về phòng ngủ đi, sao có thể bỏ lại một người bị thương như tôi ở đây.” Hồ ly biết mình đã thắng cực kỳ vừa lòng. Người đàn ông này thẹn thùng như vậy, vẫn là không nên quá dòn ép anh mới tốt.

Trầm Sở Hân quay lại, ôm hồ ly ra khỏi thư phòng.

Buổi tối sau khi chờ Trầm Sở Hân ngủ, hồ ly cuộn tròn bên cạnh chậm rãi di chuyển thân thể, cuối cùng thành công dựa vào trong khuỷu tay Trầm Sở Hân, thậm chí còn dùng cái đuôi to đầy lông xù kia của hần cuốn lấy trên thắt lưng Trầm Sở Hân, dùng tư thế như vậy tuyên bố sự chiếm giữ của hần. Trước đây con người và hồ ly là ai người này ngủ, không có tiếp xúc qua thân thể, đêm nay, Mạc Ngữ Phi không muốn ngủ một mình.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều bên người, lòng Mạc Ngữ Phi khẽ động. Nhớ lại quá khứ kinh khủng khiến lòng hắn cảm thấy đau khổ một chút, nhưng nói ra lại khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm. Biết người đàn ông bên cạnh sẽ không vì những quá khứ này mà chán ghét hắn, lòng Mạc Ngữ Phi trái lại thanh thản rất nhiều.

Lại là một đêm an giấc.

9. Quyển 1 - Chương 9

Từ lần đó tưởng như đã thổ lộ tình cảm ở trong thư phòng, cả hai bên đã rõ tình cảm của mình, nhưng phát hiện người đàn ông kia vẫn tiếp tục giống như tảng đá, vẫn là một bộ dáng quân tử quang minh chính đại, phát hồ tình chỉ hồ lễ [1], điều này làm cho Mạc Ngữ Phi thực sự tức giận... Anh ta rốt cuộc muốn nhấn đến khi nào! Không sợ ghen thành tâm bệnh à!

Trầm Sở Hân lại mang Mạc Ngữ Phi đi khám bệnh lần nữa, Lãnh Tinh Hồn kiểm tra vết thương ở chân Mạc Ngữ Phi, lần này anh không giúp hắn buộc băng vải vào nữa, “Đã khỏi hẳn rồi. Thời gian gần đây không cần đi bộ quá nhiều đâu, cái chân này cũng không nên dùng lực quá độ. Bây giờ dùng hình người để tản bộ cũng được. Không cần nóng vội, qua mấy ngày nữa, mắt cá chân của anh sẽ khôi phục như thể trước đây chưa từng bị thương.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Có thể giống như ban đầu. Mạc Ngữ Phi rất vui.

Tin tức tốt luôn đến liên tục không ngừng. Buổi chiều ngày hôm sau lúc Trầm Sở Hân về nhà, Mạc Ngữ Phi chân trần ngồi trên sofa xem tivi. Thấy Trầm Sở Hân đi vào, Mạc Ngữ Phi có chút bất ngờ, Trầm Sở Hân hôm nay tan làm sớm, sao vậy, trời sắp mưa to à?

“Tìm được anh ta rồi!” Trầm Sở Hân vui vẻ nói với Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi xụ mặt không thêm để ý.

“Dịch Thừa Phong, tìm được rồi!”

“Cái gì!” Mạc Ngữ Phi lập tức nhảy dựng lên.

“Cuối cùng cũng tìm được anh ta rồi, anh ta vẫn khỏe.” Khuôn mặt Trầm Sở Hân tràn đầy ý cười.

Dịch Thừa Phong còn sống! Anh ta còn sống! Mạc Ngữ Phi cực kỳ vui vẻ. Bao nhiêu ngày qua, hắn luôn bận tâm về Dịch Thừa Phong, thật sự lo lắng anh ta sẽ bị bọn yêu thú hồ ly giết hại. Hắn không có năng lực để tìm Thừa Phong, lại hiểu rất rõ rằng chuyện này hắn không thể kiểm soát được. Bây giờ biết Dịch Thừa Phong còn sống, thật sự là quá tốt.

“Tôi mang cậu đi gặp anh ta.”

“Anh ta ở đâu?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Ở chỗ Lãnh Tinh Hồn.”

“Âm dương sư đại nhân... ..”

“Là Lãnh Tinh Hồn giúp tôi tìm anh ta, vừa tìm được liền mang về bệnh viện thú y của cậu ấy, anh ta ở chỗ đó an toàn hơn.”

“Chúng ta nhanh đi thôi.”

Chạy đến bệnh viện thú y, thấy Dịch Thừa Phong tuy rằng gầy đi nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, Mạc Ngữ Phi tâm tư hỗn loạn. Trầm Sở Hân và những người khác đều ra khỏi phòng khách nhỏ trên tầng hai, để hai người bọn họ nói chuyện. Không có cái ôm của bạn bè lâu ngày gặp lại, không có nước mắt, Mạc

Ngũ Phi và Dịch Thừa Phong cùng nhìn đối phương, sau đó cùng hỏi một câu, “Vẫn khỏe chứ?” Người đàn ông từ lúc nhỏ đã lăn lộn trong hắc đạo, không cần thứ ôn nhu vô dụng, sống sót, mới chính là tất cả.

“Tôi vẫn khỏe.” Mạc Ngũ Phi cười nói.

“Nghe nói chân của cậu...”

“Bây giờ đã khỏi rồi.” Mạc Ngũ Phi đưa chân ra, sau đó đi vài bước cho đối phương xem.

“Khoảng thời gian này, anh trốn ở đâu vậy?” Mạc Ngũ Phi muốn biết sau khi tách ra thì Dịch Thừa Phong làm sao trốn khỏi truy sát, làm sao bảo toàn tính mạng.

“Tôi hóa thành sói ẩn náu ở vùng ngoại ô, đúng lúc bị người ta phát hiện, đối phương cho rằng tôi là sói bị thương, liền đưa tôi đến hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã do thành phố lập nên, tôi ở chỗ đó được trị liệu và điều dưỡng. Vốn là người của hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã định đưa tôi vào vườn bách thú, nhưng vì vấn đề thủ tục, rề rà không đưa vào được, lúc này, âm dương sư đại nhân đến, cậu ta trực tiếp mang tôi về đây.”

“Tôi luôn lo anh sẽ bị người của Mạc gia tìm được, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta, nếu...”

“Còn cậu thì sao?”

“Tôi?” Mạc Ngũ Phi nhún vai, “Tôi, tôi được người đó nhặt được, anh ta mang tôi về nhà anh ta, ở cho đến bây giờ.”

“Cậu luôn ở nhà anh ta?” Dịch Thừa Phong kinh ngạc, nếu nói là đúng lúc, thì những chuyện Mạc Ngũ Phi trải qua lại càng thêm đúng lúc.

“Đúng vậy.”

“Vậy các cậu... ..”

“Bọn tôi không xảy ra chuyện gì cả!” Mạc Ngũ Phi luống cuống nói.

Dịch Thừa Phong nghe xong, trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Tiếp theo có dự định gì? Tôi là vệ sĩ của cậu, cậu muốn tôi làm gì, thì tôi sẽ làm cái đó.”

Mạc Ngũ Phi im lặng, hẳn có cách, chẳng qua vẫn chưa chín muồi, hơn nữa bây giờ cũng không muốn để Dịch Thừa Phong biết.

“Bây giờ tôi không còn là tộc trưởng nữa, anh có thể không cần bảo vệ tôi, Thừa Phong, tôi không có ý muốn ràng buộc anh. Mạc Ngũ Phi tôi sớm đã khác hẳn ngày xưa, anh vẫn là nên chú ý đến bản thân nhiều một chút.”

“Sói xám chỉ trung thành với tuyết hồ. Chỉ cần cậu là Mạc Ngũ Phi, thì tôi sẽ trung thành với cậu!” Dịch Thừa Phong nghiêm túc nói, đứng dậy.

Mạc Ngũ Phi xua tay, ý bảo anh ngồi xuống, “Anh vội cái gì, tôi cũng không nói là không cần anh. Như vậy đi, nếu tôi tìm được con đường tương lai phải đi, tôi sẽ gọi anh.”

“Tôi sẽ đi theo cậu!” Dịch Thừa Phong giống như thề thốt mà nói.

Nhìn sói xám trước mặt, Mạc Ngũ Phi rất cảm khái. Giữa người đàn ông này và hẳn không phải là tình yêu, cũng không phải là tình bạn, mà là sự trung thành được hình thành do ước định. Hẳn rất cảm ơn Dịch Thừa Phong đã không rời đi và không bỏ mặc hẳn, đồng thời, nghĩ đến tương lai mờ mịt, trong lòng Mạc Ngũ Phi lướt qua một tia cảm giác đau đớn.

“Cậu và Trầm cảnh quan...” Dịch Thừa Phong nhin không được lại hỏi, nếu Mạc Ngũ Phi sau này muốn nương thân bên cạnh người đàn ông đó, anh sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

“Tôi nói rồi, tôi và anh ta không xảy ra chuyện gì hết!” Mạc Ngũ Phi nhin không được trừng mắt với Dịch Thừa Phong, “Anh bà tám như vậy từ lúc nào thế hả.”

“Tôi chỉ muốn biết.”

“Anh biết việc này để làm gì.”

“Nếu cậu có thể luôn ở bên cạnh anh ta...”

“Hồ ly làm nghề tình dục thì làm sao có thể luôn ở bên cạnh loại đàn ông đó!”

Nghe ra trong lời nói của Mạc Ngũ Phi có vẻ không vui, thậm chí còn không ngại tự mình mở ra vết thương lòng, Dịch Thừa Phong liền im lặng.

Đơn giản nói qua tình hình sau khi tách ra, Mạc Ngũ Phi và Dịch Thừa Phong từ trên lầu đi xuống, vào trong phòng khách lớn ở tầng một. Thấy được hai người kia nhanh như vậy đã kết thúc cuộc nói chuyện riêng tư, người ở dưới lầu đều có chút kinh ngạc. Giữa Mạc Ngũ Phi và Dịch Thừa Phong sớm đã trải qua giai đoạn khách sáo bên ngoài kia, bao nhiêu năm cùng tiến cùng lùi, vào sinh ra tử, đã khiến hai người này đều hiểu rõ đối phương, giữa bọn họ là một loại vướng bận vô hình và tín nhiệm không nói nên lời.

“Sau này các anh có dự định gì không?” Lãnh Tinh Hồn nhìn Trầm Sở Hân một cái, vấn đề này chính là y muốn thay Trầm Sở Hân hỏi. Mạc Ngũ Phi đã chữa khỏi vết thương và gặp lại Dịch Thừa Phong, hẳn có phải sẽ rời khỏi Trầm gia hay không?

Dịch Thừa Phong nhìn Mạc Ngũ Phi một cái, không nói gì, anh biết Mạc Ngũ Phi sẽ thay anh sắp xếp tất cả.

“Nếu âm dương sư đại nhân cho phép, thì có thể để Thừa Phong ở nhờ chỗ anh một thời gian được không. Đợi đến sau khi cục diện trước mắt có thêm biến chuyển rồi hãy nói.” Mạc Ngũ Phi nói.

Lãnh Tinh Hồn ngậy người, ánh mắt vô thức chuyển sang người Trầm Sở Hân. Như vậy, hồ ly này không định mang Dịch Thừa Phong đi sao? Hắn không định trình diễn tiết mục hoàng tử báo thù à? Hắn vẫn muốn tiếp tục ở lại Trầm gia?

“Aha, việc này đương nhiên có thể.” Xem xét giao tình với Trầm gia, âm dương sư đại nhân không cự tuyệt.

“Cảm ơn anh.”

“Chỉ là nói nếu nhàn rồi quá, sợ rằng cũng không hay lắm đâu.” Lãnh Tinh Hồn nói.

Mạc Ngũ Phi nhìn Lãnh Tinh Hồn, hẳn biết âm dương sư đại nhân nhất định đã có tính toán trong lòng.

“Bản lĩnh của Dịch Thừa Phong tốt như vậy, tôi thấy không bằng tạm thời đi làm bảo vệ đi. Tôi có đứa bạn có một công ty bảo vệ, quy mô vừa, phúc lợi không tồi. Tôi sẽ nói chuyện với bạn, để Dịch Thừa Phong vào làm bảo vệ ở cao ốc, không cần bôn ba lộ diện ở bên ngoài. Có tôi ở đây, cho dù Dịch Thừa Phong bị người của Mạc gia phát hiện đang làm việc ở bên ngoài, bọn họ cũng không dám làm gì đâu. Anh thấy thế nào?”

Âm dương sư đại nhân quả nhiên sắp đặt rất tốt, Mạc Ngũ Phi gật đầu, ánh mắt chuyển sang Dịch Thừa Phong, “Cứ quyết định như vậy đi.”

Dịch Thừa Phong im lặng gật đầu.

Lãnh Tinh Hồn lại nói với Mạc Ngũ Phi: “Thực ra Mạc gia có lẽ đã biết nơi anh ở, chẳng qua bọn họ thấy anh không hiện thân, cũng đoán được anh bây giờ không có năng lực gì để có thể lay động quyền lực và địa vị của bọn họ, nên gần đây cũng không muốn vội vàng tìm anh như vậy.”

Mạc Ngũ Phi gật đầu, những điều này hẳn đều nghĩ đến.

“Anh có thể từ từ cân nhắc về con đường phải đi sau này.” Lãnh Tinh Hồn nói, ánh mắt lại chuyển về phía Trầm Sở Hân vẫn luôn im lặng.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Trầm Sở Hân muốn mời mọi người ăn cơm, xem như là chào mừng Dịch Thừa Phong bình an trở về, mọi người đều đồng ý. Tiệc chúc mừng không tổ chức ở nhà hàng lớn, mà là ở trong nhà Trầm Sở Hân.

Lãnh Tinh Hồn và Ô Mễ cùng Lôi Khắc Tư ở phòng khách thưởng thức trà, Mạc Ngũ Phi mang Dịch Thừa Phong tham quan Trầm gia. Trong lòng Mạc Ngũ Phi mơ hồ nghĩ rằng sở dĩ Trầm Sở Hân mời khách ở trong nhà, là để cho Dịch Thừa Phong có thể đến xem thử nơi Mạc Ngũ Phi bây giờ đang ở, làm cho Dịch Thừa Phong yên tâm. Người đàn ông này, vẫn thật là...

“Anh ta có tình.” Dịch Thừa Phong nói.

“Ai biết được? Ngày thường thấy giống như là tảng đá cứng nhắc, một chút cũng không hiểu, đột nhiên thông minh lên vẫn thật sự là thông minh đến độ khiến người ta chán ghét.” Mạc Ngữ Phi bĩu môi nói.

Chú ý đến thứ đang lóe sáng bên ban công cửa sổ, Dịch Thừa Phong tiến đến nhìn kỹ, “Kết giới thạch.”

“Cái gì?”

Dịch Thừa Phong chỉ thứ có hình dáng của viên thạch anh nhỏ treo bên cửa sổ cho Mạc Ngữ Phi thấy, “Đây là kết giới thạch, cậu chắc hẳn cũng nghe nói qua rồi. Tôi phát hiện bên cửa sổ phòng này đều có đỉnh, toàn bộ căn phòng là một kết giới, có thể ngăn cho mùi của yêu thú trong phòng không bị bên ngoài phát hiện, hèn gì người của Mạc gia không tìm được cậu.”

Mạc Ngữ Phi đã nghe nói về kết giới thạch, nhưng chưa thấy qua, nghi ngờ hỏi: “Thật à?”

“Vật này rất quý, vô giá, yêu thú bình thường chỉ nghe nói qua, chứ không có hiểu biết gì về nó. Tôi nghĩ Mạc gia nhất định mời Khôi Vũ giúp tìm cậu, không tìm được cậu chắc hẳn chính là vì vật này.”

“Hừ, chim sẻ có thể bay cao đến vậy sao?” Nhìn xuống cảnh đêm thành phố bên dưới, Mạc Ngữ Phi khinh thường hừ mũi nói.

Dịch Thừa Phong cười, “Sức mạnh của tiền lớn bao nhiêu, cậu không phải là không biết.”

Mạc Ngữ Phi im lặng. Hắn biết Trầm Sở Hân đang bảo vệ hắn, không nghĩ đến ngay cả chuyện này người đàn ông đó cũng làm. Không tiếc chi phí, thậm chí còn làm cho người nhà tức giận, chỉ vì một con hồ ly làm nghề tình dục? Anh rốt cuộc đang nghĩ gì?

“Cậu thật sự không định đi theo anh ta?” Dịch Thừa Phong hỏi.

“Im miệng!” Mạc Ngữ Phi lạnh lùng liếc Dịch Thừa Phong một cái.

“Đánh mất sẽ không thể lấy lại.” Dịch Thừa Phong không sợ chết lại nói một câu.

“Tôi chẳng lẽ không biết sao?” Mạc Ngữ Phi lạnh lùng nói.

Lần này, Dịch Thừa Phong không nói gì nữa.

Ăn xong bữa tối, nói chuyện một hồi, thấy sắc trời cũng không còn sớm, Lãnh Tinh Hồn nói phải về đi ngủ, Dịch Thừa Phong liền theo bọn họ rời đi. Tiễn khách đi rồi, Trầm Sở Hân ở trong phòng khách và phòng bếp sắp xếp thu dọn, Mạc Ngữ Phi biếng nhác dựa vào sofa nhìn. Thấy Trầm Sở Hân thu dọn xong, Mạc Ngữ Phi ý bảo anh đi tới.

“Sao vậy?”

Mạc Ngữ Phi không nói gì, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt một hồi. Trầm Sở Hân bị nhìn đến độ có chút không tự nhiên, “Muộn rồi, đi ngủ thôi.”

Nam hồ ly cũng không lập tức biến về hình dáng hồ ly, mà đứng dậy đến gần Trầm Sở Hân, đưa tay ôm lấy cổ anh. Đây là lần đầu tiên hắn đối với Trầm Sở Hân lớn mật càn rỡ như thế. Khoảng cách tiếp xúc rất gần, nhiệt độ cơ thể có thể cảm nhận được, hơi thở gần bên tai, những điều này đều khiến Trầm Sở Hân căng thẳng cả lên, anh cười, có ý muốn giãy ra.

“Có việc gì sao?” Trầm Sở Hân hỏi, ngữ khí hơi lộ vẻ khẩn trương.

“Không.”

“Vậy đi nghỉ thôi.”

“Tôi nên cảm ơn anh như thế nào đây?”

“A...” Chủ đề câu chuyện đột nhiên chuyển đổi khiến Trầm Sở Hân mờ mịt, anh lập tức lắc đầu, “Không, không cần đâu.”

“Anh đã cứu tôi, cũng cứu Thừa Phong, không cảm ơn không được.” Cánh tay đang vòng trên cổ Trầm Sở Hân hơi dùng lực, không để anh né tránh, đồng thời nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không, thật sự không cần.” Trầm Sở Hân cười đến có chút không tự nhiên lắm.

“Cho dù là thân thích, cũng vẫn nên cảm ơn.” Để không nghe thấy câu... cậu là anh họ Tiểu Mạc, Mạc Ngữ Phi giành nói trước, để tránh khi hắn nghe được câu nói mà người đàn ông này đã nhắc đến lần thứ một trăm linh một kia, cảm xúc ngay tức khắc rơi xuống hố sâu. Người đàn ông này quả nhiên luôn có cách khiến hắn tức giận.

“Thật sự không cần.” Trầm Sở Hân khước từ lần nữa.

“Anh khách khí cái gì.”

“Cậu mới là khách khí.”

Mạc Ngữ Phi giả giọng, trừng mắt, “Này, anh có thôi đi không!”

“Là cậu cứ liên tục kiên trì.”

Hả? Anh ta dám phản bác? Thật đúng là to gan.

“Anh cũng biết, tôi bây giờ thế nhưng là hai bàn tay trắng, không thể lấy ra được thứ gì.” Nam nhân hồ ly lộ ra vẻ tươi cười vừa quyến rũ vừa xảo quyết, Trầm Sở Hân nhìn thấy không khỏi lùi về sau một bước nhỏ.

“Yên tâm, sẽ không làm gì anh đâu.” Dùng ngữ khí trêu chọc dịu dàng nói, Mạc Ngữ Phi tiến lên một bước, đưa một bàn tay ra nắm lấy mặt Trầm Sở Hân, lúc người kia còn chưa hoàn toàn có phản ứng gì liền tiến lên, hôn lên má Trầm Sở Hân. Rất nhẹ mà cũng rất nhanh chạp vào, giống như chuồn chuồn lướt nước, Trầm Sở Hân chỉ cảm thấy môi mềm mại dán vào, sau đó hơi thở ấm áp kia liền tan đi, chỉ lưu lại một chút cảm giác tê dại nhộn nhạo trong lòng, thật lâu không dứt.

Sau khi hôn xong, hồ ly thả lỏng ràng buộc với Trầm Sở Hân, quay người xua tay, “Tôi đi ngủ đây.” Nói rồi, hắn bỗng nhiên hóa thành đại hồ ly màu trắng, nhẹ nhàng chạy đi.

Nụ hôn nửa quang minh chính đại nửa bất ngờ này khiến Trầm Sở Hân ở trong phòng khách ngây ngốc nửa ngày. Hồ ly ngủ ở trong chăn thật lâu sau mới nghe được tiếng cửa phòng ngủ. Hồ ly nằm ngủ sắp hơi mở một con mắt ra lên nhìn, thấy Trầm Sở Hân rón ra rón rén đi vào ngồi xuống bên giường, anh chau chừ một chút, chậm rãi vươn tay ra, giống như muốn vuốt ve đầu hồ ly một chút, nhưng tay đưa ra một nửa thì dừng lại, sau đó anh thu tay về, vén chăn lên chuẩn bị đi ngủ.

“Sao lại lui về?” Hồ ly đột nhiên hỏi.

Trầm Sở Hân nhỏ giọng nói: “Cậu vẫn chưa ngủ.”

“Rốt cuộc là sờ hay không, muốn sờ thì nhanh lên, buồn ngủ lắm rồi.” Giọng điệu hồ ly không kiên nhẫn nói.

Trầm Sở Hân cười nhẹ một tiếng, đưa tay ra xoa đầu hồ ly một chút, lòng tơ với xúc cảm tuyệt vời theo lòng bàn tay lướt qua, ngứa ngứa. Sau khi sờ qua, Trầm Sở Hân lên giường nằm, tắt đèn.

Biết con hồ ly này vẫn tiếp tục ở trong nhà anh một khoảng thời gian nữa, Trầm Sở Hân trong bóng đêm hướng lên trần nhà mỉm cười. Anh thật sự lo lắng khi tìm được Dịch Thừa Phong thì hồ ly và sói sẽ cùng nhau rời đi, kết quả là không phải. Lúc tích cực tìm kiếm Dịch Thừa Phong, Trầm Sở Hân rất mâu thuẫn, anh biết rõ hồ ly phải gánh vác rất nhiều thứ, mà anh sợ rằng không có cách nào có thể thật sự giữ hồ ly lại, hy vọng duy nhất của anh chính là hồ ly có thể ở chỗ anh lâu một chút, mà anh có thể chăm sóc hồ ly tốt hơn một chút.

Trầm Sở Hân quay đầu qua nhìn hồ ly đang ngủ bên cạnh, đêm nay hồ ly không cuộn tròn thành một vòng, mà kéo dài thân thể ra nằm sấp ngủ, chân đạp đến chỗ cổ, cái đầu kê trên gối lộ ra, mắt nhắm lại, khuôn mặt cân đối kia của hồ ly cực kỳ xinh đẹp đáng yêu, ừ, lúc hắn im lặng thực sự rất đáng yêu. (=|||)

Trong bóng đêm, Trầm Sở Hân phát ra một tiếng thở dài nhẹ đến độ không thể nghe.

Ở bên kia, Mạc Ngữ Phi cũng vì cảm xúc tương tự mà phiền não, hắn yêu Trầm Sở Hân, thật sự rất yêu, Trầm Sở Hân đối với hắn mà nói là người đặc biệt, độc nhất. Là một yêu thú hồ ly, sau khi yêu thì phần dục vọng muốn cùng Trầm Sở Hân có quan hệ xác thịt kia lập tức đến càng ngày càng mãnh liệt. Trong lúc

niệt tình chờ đợi như vậy, Mạc Ngũ Phi lại mâu thuẫn. Hai bên nếu như có ràng buộc càng sâu, thì nếu muốn rời khỏi người đàn ông này, khẳng định là rất khó, rất đau khổ. Tìm được Dịch Thừa Phong, liền có ý nghĩ có thể rời khỏi Trầm Sở Hân đi đoạt quyền một lần nữa, nghĩ đến việc thật sự phải đi, Mạc Ngũ Phi liền luyến tiếc. Hay là lưu lại? Nhưng nỗi căm hận trong lòng kia như thế nào cũng không vượt qua được.

Đêm đã khuya, hồ ly cuộn tròn ở trong chăn thò đầu ra nhìn người đàn ông thâm trầm ngủ ở bên cạnh, lần đầu gặp người đàn ông này thì đã yêu, vẫn luôn nhớ mãi không quên. Vốn tưởng rằng không có duyên phận, ai ngờ vận mệnh lại xoay chuyển, vậy mà lại để hắn và anh cùng gặp nhau dưới mái hiên. Nhưng người này giống như vô tri vô giác. Nói anh vô tình, nhưng anh lại mạo hiểm thu nhận và giúp đỡ Mạc Ngũ Phi; mang Mạc Ngũ Phi đi tìm âm dương sư chữa bệnh; đồng ý giúp Mạc Ngũ Phi tìm Dịch Thừa Phong; không ngại khiến cho người nhà tức giận cũng muốn giữ hắn lại; dành cho hắn thật nhiều sự quan tâm và yêu mến. Nói anh có tình, nhưng anh cái gì cũng không bày tỏ, chỉ đụng chạm vào thân thể hồ ly mà không đụng vào thân thể ở hình dạng người.

Có phải anh không thích hắn hay không, tất cả chẳng qua chỉ là Mạc Ngũ Phi đơn phương tình nguyện? Chỉ là được thu nhận, liền cho rằng anh thích hắn. Mạc Ngũ Phi càng nghĩ càng cảm thấy bất an và sợ hãi. Hắn rất hy vọng Trầm Sở Hân có thể thích hắn, vì hắn thích Trầm Sở Hân, hơn nữa chỉ thích một mình anh. Hồ ly không tin tưởng vào tình yêu, những chữ giống như “chân thực”, “tin cậy”, “yêu” và “tình” ở trong thế giới hồ ly là những thứ bị phỉ nhổ và khinh thường tột độ, nhưng Mạc Ngũ Phi... một con hồ ly, bây giờ gặp được Trầm Sở Hân, một hồ ly đa nghi, giả dối, thâm độc, nhưng đồng thời cũng rất cô đơn, lại khát vọng có được sự ấm áp của tình yêu.

“Chưa từng có người thích tôi. Thật sự. Anh đừng cho rằng tôi là trưởng tộc, là tuyết hồ mắt ngọc bích, có người tâng bốc nịnh bợ, đó không phải là thích! Đúng vậy, trước đây trong Mạc thị, tôi thân là ‘Đế vương bóng đêm’, có bao nhiêu đàn ông dâng một đồng tiền phủ phục dưới chân tôi, nếu như ở thời cổ đại, tôi chính là hoa khôi, chễm chệ ở trên cao, nhưng không ai thích tôi! Tôi biết, không có ai...” Hồ ly bi thương nhỏ giọng nói.

“Người sinh ra tôi không thích tôi, trong tộc cũng không có người thích tôi, Thừa Phong đối với tôi chỉ có thể nói là hai chữ trung thành, những người từng tiếp xúc qua, bọn họ đều không thích tôi! Quyền lợi, lợi dụng, đùa bỡn, đồ chơi, sự tồn tại của tôi chính là có giá trị này. Tôi không được quý trọng. Giống như sống ở nơi sa mạc hoang vắng, trong phạm vi mấy ngàn dặm, nhưng không có gì cả, thậm chí cây cỏ cũng không có lấy một ngọn... Không có người thích tôi...” Hồ ly càng nghĩ càng buồn, dùng cái đuôi che lấy mặt.

“Tôi thích anh, cũng hy vọng anh có thể thích tôi. Tôi muốn ở bên cạnh anh, nhưng không thể không đi. Tôi vì sao lại gặp anh! Nếu sớm biết sẽ đau khổ như vậy, thì tôi trước đây không nên gặp anh... gặp anh...”

Dịch Thừa Phong bắt đầu làm việc ở công ty bảo vệ, mỗi ngày đi lại giữa bệnh viện thú y của Lãnh Tinh Hồn và cao ốc làm việc, còn Mạc Ngũ Phi vẫn tiếp tục ở lại trong nhà Trầm Sở Hân mặc anh chăm sóc, từng ngày trôi qua cực kỳ an nhàn.

Mới đầu sau khi Trầm Sở Thiên biết rằng đã tìm được Dịch Thừa Phong thì rất lo lắng, y sợ con hồ ly tràn đầy dã tâm kia đầu tiên sẽ mang theo con sói xám giết người không chớp mắt xông đến hang ổ Mạc thị, cùng mấy tên hồ ly kia liều mạng tới sống ông chết. Kết quả chờ rồi lại chờ, nhưng thiên hạ vẫn thái bình. Sau đó lại nghĩ, bây giờ Mạc Ngũ Phi hai bàn tay trắng, thực sự không thích hợp đối chọi với nhóm trưởng lão hồ ly nắm giữ quyền lực lớn ở Mạc thị, xem ra, con hồ ly nhiều chủ kiến kia đang định ngậm đắng nuốt cay, chậm rãi vạch kế, rồi phát triển kế hoạch.

Biết nam hồ ly kia chắc chắn đang toan tính biện pháp gì đó, Trầm Sở Thiên càng thêm lo lắng cho anh trai y, nhưng không thể làm được gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Trong lòng Mạc Ngũ Phi, quả thực đã có kế hoạch.

Một buổi tối thứ Năm, Mạc Ngũ Phi đề nghị muốn cùng Trầm Sở Hân “hẹn hò”.

“Việc này...” Trầm Sở Hân chân chừ, không lập tức tỏ rõ thái độ.

“Chỉ muốn anh mang tôi đi ra ngoài một chút thôi mà, ở lâu trong nhà rất khó chịu. Bây giờ chân khỏi rồi, tôi cũng không muốn buộc dây xích chó ra đường đâu.” Biết người đàn ông này giống như mấy hạt gỗ trên

bàn tính, không đẩy thì sẽ không động, Mạc Ngũ Phi vì buổi hẹn này đưa ra một lời giả thích, đồng thời cũng hy vọng Trầm Sở Hân không cần vì thận trọng mà từ chối.

Trầm Sở Hân cười, “Được.”

Sánh vai đi trên đường, gió ùa vào mặt khiến Mạc Ngũ Phi tỉnh táo một chút. Hắn nghĩ đến lần đầu tiên mình và Trầm Sở Hân gặp nhau, lúc đó vẫn là giữa xuân, cũng là một ngày nổi gió; sau đó, trong đêm mưa lạnh đầu thu, hắn vô lực co rúm ở bên đường, được Trầm Sở Hân “nhặt về”, mà bây giờ đã là cuối thu. Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt, Mạc Ngũ Phi đã trải qua quá trình từ trên cao ngã xuống hố sâu; nhưng thời gian cũng trôi qua thật chậm, vốn mới chỉ quen biết người đàn ông kia một quãng thời gian khá ngắn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Mạc Ngũ Phi ngẩng đầu nhìn đêm tối, màn trời đen của thành phố được đèn neon chiếu sáng. Nếu là trước đây, lúc Mạc Ngũ Phi vẫn đang là Đế vương bóng đêm, hiện tại lúc này chính là lúc Mạc Ngũ Phi ra ngoài đi đến hộp đêm tuần tra việc kinh doanh.

“Bạn có nơi nào muốn đi không?”

Nghe được thanh âm của Trầm Sở Hân bên cạnh, Mạc Ngũ Phi từ trong hồi tưởng tỉnh lại, hắn nghiêng nhìn Trầm Sở Hân một cái, biếng nhác cười, “Nghe theo sắp xếp của anh là được rồi.”

“Cùng đi ăn khuya được không?”

“Vậy thì đi thôi.”

.

[1] Phát hồ tình chi hồ lễ () : Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong “Kinh Thi” do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục “Quan Thư”, miêu tả một người nam nhân trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một vị nữ tử mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục viết lại điều này ghi một lời răn bên dưới “Phát hồ tình chỉ hồ lễ nghĩa”.

“Phát hồ tình chỉ hồ lễ” nghĩa là “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.”

10. Quyển 1 - Chương 10

Thấy bọn họ không phải đi nhà hàng lớn, Mạc Ngũ Phi bắt đầu khẽ nhủ mày, lúc hắn phát hiện sau khi quẹo bảy phương tám hướng, nơi đến được lại là một con ngõ nhỏ cách nhà Trầm Sở Hân không xa, trong lòng Mạc Ngũ Phi cực kỳ không tình nguyện. Tiết kiệm tiền cũng không phải cách tiết kiệm như thế a.

Quán cơm nhỏ có một bảng hiệu đèn đặt ở ngoài cửa, bên ngoài phủ bụi, vào quán liền thấy, từ bàn đến ghế đều có một loại cảm giác dầu mỡ đặc thù của quán ăn nhỏ. Nơi này rất cuộc có sạch hay không đây, Mạc Ngũ Phi trong lòng kêu to, thật cẩn thận cất bước tiến vào.

Một người đàn ông mập mập thoạt nhìn giống như chủ quán tươi cười đi đến chào hỏi: “A, lâu rồi không gặp.”

Trầm Sở Hân cũng cười chào hỏi, “Xin chào.”

“Ồ, hôm nay mang theo người đến...” Ông chủ quán mập mập nhìn sang bên cạnh Trầm Sở Hân, ánh mắt ngay lập tức sáng lên.

Trầm Sở Hân cúi đầu cười, dẫn theo Mạc Ngũ Phi chọn một cái bàn đặt cạnh tường rồi ngồi xuống.

Quán nhỏ này ngay cả thực đơn cũng không có, đồ ăn được viết thành bảng treo trên tường, Mạc Ngũ Phi không thể uống trà người phục vụ rót ra, liền tự mình quay mặt đi nhìn tấm bảng.

Trầm Sở Hân chọn xong thức ăn, chủ quán liền đi đến căn phòng phía sau. Thấy bộ dáng hai người dường như biết nhau rất rõ, Mạc Ngữ Phi không nhịn được liền hỏi: “Anh thường đến đây à?”

“Ừ.”

Hèn gì. Mạc Ngữ Phi thầm trách, quả nhiên anh ta thường đến cái quán ăn vừa nhỏ vừa cũ nát, mới nhìn đã biết là mở ra cho dân nghèo này rồi. Chưa được bao lâu, chủ quán đưa lên một đĩa đồ ăn thoạt nhìn trông đen đen, hắc nghi hoặc nhìn, không dám hạ đĩa.

“Thứ này rất ngon, nếm thử đi.” Trầm Sở Hân kêu.

Mang theo tâm tình không tình nguyện nhưng không thể chối từ, Mạc Ngữ Phi gấp một miếng đưa vào miệng, sau khi nếm qua hương vị mới biết được hóa ra là củ cải xào với thịt, khiến người ta bất ngờ là mùi hôi của củ cải một chút cũng không có, tương đậm đà, hương thơm tuyệt vời. Sau đó lại đưa lên món gà luộc tương tự cũng vừa mềm vừa ngon, ngay cả trứng rán được ngâm vào nước tương làm từ giấm trộn với xì dầu cũng đều là mỹ vị khiến người khác kinh ngạc.

Hồ ly sau khi chỉ ăn mấy món chiên rán đầy dầu mỡ xong thì trực tiếp đặt miếng trứng rán được quét thêm tương cà hoặc tương hải sản lên bánh mì, vẫn chưa ăn qua loại này. Mấy món ăn khác, cùng với trà và bánh pudding lát dạ sau bữa cơm cũng đều rất ngon. Mạc Ngữ Phi càng ăn càng thích, tâm lý kháng cự vừa rồi sớm đã bị quẳng ra sau đầu.

Liếc thấy lúc chủ quán đặt đồ ăn lên luôn không chớp mắt đánh giá mình, Mạc Ngữ Phi âm thầm khó chịu. Sao vậy, chưa thấy đàn ông đẹp à, hơn nữa nếu nói về anh tuấn, người đàn ông ngồi đối diện với hắn kia càng phải anh tuấn hơn.

“Trên mặt tôi có cái gì à?” Mạc Ngữ Phi không vui hỏi.

Ông chủ mập cười nói: “Không có.”

“Vậy ông nhìn tôi làm gì?”

“Tiểu Hân trước kia không mang theo người khác tới nơi này.”

Mạc Ngữ Phi ngay lập tức một bụng hoài nghi nhìn Trầm Sở Hân. Tiểu Hân?

“A ha ha, tôi và Tiểu Hân, Tiểu Thiên biết nhau đã nhiều năm, là nhìn thấy anh em bọn họ lớn lên. Bọn họ từ nhỏ đã thích đến quán ăn nhỏ này của tôi ăn cơm. Chẳng qua mà nói, Tiểu Hân từ trước tới giờ chưa bao giờ đến đây với ai khác ngoài người nhà. Thằng nhóc này thật sự quá đáng, mỗi lần đều nói là ngon mà cũng không giúp tôi thu hút thêm khách hàng.” Ông chủ mập nói, vẫn đang nhìn chằm chằm Mạc Ngữ Phi không dứt.

Trong lòng Mạc Ngữ Phi chợt động, không khỏi nhìn Trầm Sở Hân, người kia cúi đầu, nên không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Chưa mang người ngoài đến...” Mạc Ngữ Phi nâng tầm mắt nhìn về phía chủ quán, chứng thực lại một lần nữa.

“Đúng vậy, tuy mỗi lần đều nói sẽ giới thiệu quán của tôi cho học viên, bạn bè gì đó của cậu ta, nhưng chưa bao giờ cùng bọn họ đến.”

“Một lần cũng không?” Mạc Ngữ Phi truy hỏi.

“Để tôi nghĩ một chút,” Ông chủ mập ngẫm nghĩ, “A, nghĩ lại, có một lần cậu ta mang theo một đứa nhỏ rất ngoan ngoan đến đây.”

Nghe đến đây, Mạc Ngữ Phi liền nhìn Trầm Sở Hân, ông chủ mập tiếp tục nói: “Đứa nhỏ đó tên là Tiểu Mạc, hình như gọi như vậy, là bạn của Sở Thiên, gần đây cũng không thấy tới. Tiểu Hân, khi nào lại cùng Tiểu Thiên còn có Tiểu Mạc nữa đến đây nha.”

Trầm Sở Hân gật đầu, không nói gì. Lại nhìn Mạc Ngữ Phi mấy cái, sau đó kêu thêm thức ăn, ông chủ mập liền rời đi.

Mạc Ngũ Phi nhìn Trầm Sở Hân vẫn luôn cúi đầu. Anh mang Mạc Ngũ Phi đến quán mà anh chưa bao giờ mang theo người ngoài tới, là có ý gì? Đây chỉ là một cuộc hẹn? Xem hân là thân thích của Tiểu Mạc? Hay... Đường như là đang xấu hổ, Trầm Sở Hân vẫn luôn cúi đầu.

Ăn xong bữa khuya, hai người rời khỏi quán ăn nhỏ, ông chủ mập ở phía sau bọn họ còn nói “Lần sau lại đến nữa nha.”

Trên đường sánh vai đi về nhà, không biết làm sao, tâm trạng của Mạc Ngũ Phi bỗng nhiên tốt hẳn lên, bước chân càng lúc càng nhanh, giống như mây ở trong lòng đều được cơn gió mát mẻ này thổi tan đi. Trong lòng giống như có bản sonat từ đàn violon khiến hân cảm thấy hạnh phúc.

A, cảm giác này, chính là hạnh phúc.

Đúng lúc này, Trầm Sở Hân nắm lấy tay Mạc Ngũ Phi. Lúc tay mình được một đôi tay khác nắm lấy, thật chặt, có thể cảm nhận rõ ràng độ ấm trong lòng bàn tay người kia, lòng bàn tay hơi thô ráp, thuộc về đàn ông, khiến tim hân đập mãnh liệt.

Hai người ai cũng không nói gì, chỉ nắm chặt tay nhau đi trên con đường trong đêm tối.

Đến tận khi đứng trong thang máy, Trầm Sở Hân vẫn nắm tay Mạc Ngũ Phi thật chặt, không buông ra.

Mở cửa, vừa bước vào cửa chính, Mạc Ngũ Phi đột nhiên xoay người đẩy Trầm Sở Hân dựa vào trên cửa chính đang đóng lại, hơn nữa còn chặn lấy tay đang bật đèn của anh.

Trong bóng đêm, hai ánh mắt im lặng nhìn nhau.

“Anh đêm nay... là có ý gì?” Muốn mượn chuyện này bày tỏ cái gì sao?

Đối mặt với vấn đề của Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân cười, hạ tầm mắt xuống, lông mi thật dài in bóng mờ trên mặt anh.

“Nếu còn dám nói... vì cậu là anh họ của Tiểu Mạc, nói cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ đánh anh.” Mạc Ngũ Phi hất cằm lên khiêu khích cảnh cáo.

Trầm Sở Hân vẫn im lặng.

“Anh... thích tôi à?” Hai tay nắm chặt lấy hai vai Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi nói.

“Trầm Sở Hân, còn nhớ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Ở hành lang cảnh cực ấy. Tôi được em trai anh hỏi xong thì cùng cậu ta đi ra, anh từ một nơi khác của hành lang đến tìm cậu ta. Hai người sau khi nói mấy câu thì anh xoay người đi. Ánh mắt của anh từ khi xuất hiện thì đều không dừng lại trên người tôi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, anh luôn nhìn em trai anh nói chuyện. Nhưng... Trầm Sở Hân, tuy ánh mắt anh không dừng lại trên người tôi, nhưng, anh thật sự không nhìn đến tôi sao?”

Hai lần gọi ra cả tên lẫn họ của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi muốn nhắc nhở anh. Đồng thời, gọi tên của đối phương như vậy, có loại cảm giác rất khác biệt.

“Trong lòng anh nghĩ gì tôi rất rõ. Trong lòng tôi nghĩ gì anh cũng biết. Bởi vì... chúng ta tâm ý tương thông. Anh chắc hẳn đã nghe từ chỗ em trai anh về lời đồn giữa người và yêu thú chứ, nếu như người đó đã được sổ phận an bài, thì tâm ý sẽ tương thông. Em trai anh và Mạc Ngũ Luân đều có sự tương tác, mà chúng ta... cũng như vậy.”

“Anh thích tôi chứ?” Mạc Ngũ Phi hỏi lần nữa. Hy vọng có được đáp án như mong muốn, nhưng hân lại rất sợ hãi nếu nghe được đáp án không đúng như trong mong đợi. Hồi hộp chờ đợi, trong căn phòng yên tĩnh có thể nghe được tiếng hít thở nhỏ nhỏ của Mạc Ngũ Phi.

Đáng giận! Vẫn không chịu nói sao? Chính là không chịu nói ra câu mà hân muốn nghe nhất kia.

Hai tay nắm chặt hai vai của Trầm Sở Hân, tay Mạc Ngũ Phi bắt đầu dùng sức, đẩy Trầm Sở Hân dựa sát vào cửa, hân hy vọng dựa vào sức lực đó có thể nhắc nhở người đàn ông luôn kiềm chế tâm sự vào trong đáy lòng này, nói cho anh biết... hân muốn nghe được câu nói kia.

Trầm Sở Hân chậm rãi nâng tầm mắt lên, lông mi dài hơi chớp động cực kỳ mê người, ánh mắt trong suốt khiến người khác say mê. Trong một khắc ánh mắt giao nhau kia, Mạc Ngũ Phi đột nhiên ngưng ngừng,

hắn chớp mắt một chút, mà trong nháy mắt Mạc Ngữ Phi hạ tầm mắt ấy, hắn chỉ cảm thấy môi nóng lên, có cái gì đó đang kề sát vào.

Bị hôn...

Mạc Ngữ Phi không mở mắt ra nữa. Cánh tay vốn thả lỏng của Trầm Sở Hân ôm lấy eo Mạc Ngữ Phi, độ ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến khiến lòng hắn rung động từng hồi, tay vốn đang nắm lấy đầu vai Trầm Sở Hân không khỏi quán qua vai anh, đổi thành ôm lấy cổ Trầm Sở Hân. Rõ ràng biết nên hôn như thế nào, nhưng lúc này Mạc Ngữ Phi hoàn toàn lúng túng, bị động khẽ nhếch đôi môi. Trong lúc bị hôn đến ý loạn tình mê, trong đầu Mạc Ngữ Phi mơ hồ nghĩ... anh ôn nhu như vậy...

Nụ hôn sâu liên tiếp thật lâu, hai người đều say sưa thật sâu vào đó, không muốn dừng lại.

Môi kề sát cùng một chỗ lưu luyến tách ra, Mạc Ngữ Phi chớp chớp mắt, sau khi liếm môi liền mỉm cười nói, “Em sớm đã muốn làm chuyện này với anh.” (Miên Miên: đối xứng hô rồi nha, đối rồi đó nha))

Trầm Sở Hân ngượng ngùng cười, hoàn toàn nhìn không ra anh là người đàn ông vừa làm ra chuyện to gan như vậy.

“Muốn đi tắm không?” Mạc Ngữ Phi ở bên tai Trầm Sở Hân nhẹ giọng hỏi. Đã đến bước này rồi, nếu giả vờ cũng không có ý nghĩa gì, lường trước người đàn ông kia cũng sẽ không vào lúc này lại nói ra câu mất hứng nào nữa.

“Em đi trước đi.”

“Cùng tắm a.” Mạc Ngữ Phi ôm lấy cổ Trầm Sở Hân lay động, “Lại không phải chưa tắm cùng nhau.”

“Việc đó không giống.”

“Đúng a, anh ôm thật chặt vào.” Mạc Ngữ Phi bắt mãi quả trách.

Ôm nhau đi vào phòng tắm, thấy Mạc Ngữ Phi nhìn mình không chớp mắt, Trầm Sở Hân cười che giấu căng thẳng, “Đừng nhìn anh như vậy.”

“Cởi đi, sợ cái gì.” Mạc Ngữ Phi cố tình dựa lên tường, hai tay ôm chéo trước ngực.

Trầm Sở Hân chậm rãi cởi cúc áo sơ mi. Bị động tác chậm rãi của anh làm cho nóng ruột, Mạc Ngữ Phi đi qua đưa tay ra, “Anh chậm chết mất.” Trầm Sở Hân cười rồi khẽ ngẩng đầu lên, tùy ý Mạc Ngữ Phi giúp anh cởi quần áo.

Quần áo rơi xuống, lúc nhìn đến cơ thể trần trụi, Mạc Ngữ Phi trong lòng âm thầm ca ngợi. Rèn luyện nhiều năm khiến cho cơ thể của Trầm Sở Hân đẹp đẽ đầy sinh lực, đường cong nơi cánh tay, vai, ngực và thắt lưng vô cùng hoàn mỹ, nước da màu đồng nhạt giống như tỏa ra độ ấm, thoáng chốc đã hòa tan trái tim của Mạc Ngữ Phi. Tâm và cơ thể của hắn đều nóng lên, bắt đầu không tự giác ảo tưởng đến cảm giác được đôi tay rắn chắc kia ôm chặt.

“Ui, cơ bắp thật rắn chắc!”

Ánh sáng bạc lóe qua trước mắt khiến Mạc Ngữ Phi chú ý đến trước ngực Trầm Sở Hân có một sợi dây chuyền, hắn liền nắm lấy, “Đây là cái gì?” Trong tay là một sợi dây chuyền màu đen được bện thành từ sợi tơ, ở phía dưới sợi dây là một vật trang sức màu bạc hình bầu dục nhỏ, trên vật trang sức màu bạc có khắc ký hiệu kỳ quái.

Cầm ở trong tay nhìn thử, Mạc Ngữ Phi không thèm phân trần, vươn tay tháo sợi dây chuyền kia từ trên cổ Trầm Sở Hân xuống, trái lại mang lên cổ mình.

“Cái này cho em.” Vừa nói, Mạc Ngữ Phi vừa nâng tầm mắt lên nhìn Trầm Sở Hân. Anh chỉ mỉm cười, sau đó đưa tay ra giúp Mạc Ngữ Phi đeo sợi dây chuyền đó.

Đúng lúc cả hai tay của Trầm Sở Hân đều vươn ra, dưới tình huống không hề phòng bị, Mạc Ngữ Phi đột nhiên đưa tay kéo quần dài mang theo cả quần lót xuống, Trầm Sở Hân bị tập kích khê hô một tiếng, mà Mạc Ngữ Phi chỉ lo cúi đầu dán mắt nhìn. Ui! Không nghĩ đến anh vẫn thật sự là... Mạc Ngữ Phi nhìn thứ

“vốn liếng” đủ để khiến Trầm Sở Hân tự hào kia, rồi lại nhìn mặt và thân thể anh. Hừ, anh tuyệt đối là... kẻ thù chung của đàn ông!

Để Trầm Sở Hân ôm lấy eo của hắn, Mạc Ngũ Phi ở trong lòng Trầm Sở Hân cởi quần áo ra. Mạc Ngũ Phi màu da trắng nõn, dưới cuộc sống nhiều năm sung sướng nhàn hạ, da của hắn cực kỳ nhẵn nhụi. Trầm Sở Hân ôm lấy Mạc Ngũ Phi vuốt ve trên dưới, dường như có chút quyền luyến không rời.

Mở vòi hoa sen để nước nóng chảy xuống, Trầm Sở Hân ôm Mạc Ngũ Phi đứng trong buồng tắm, nói là tắm rửa, chẳng bằng nói thẳng ra là đang hôn môi.

Rất thích loại cảm giác môi lưỡi giao triền này, Mạc Ngũ Phi chỉ muốn dán vào Trầm Sở Hân không buông. Nụ hôn ôn nhu từ môi trượt đến giữa cổ, lúc Trầm Sở Hân từ phía sau ôm lấy Mạc Ngũ Phi, khe hôn lên vết thương nơi đầu vai hắn, cảm giác được yêu thương khiến lòng Mạc Ngũ Phi lay động không thôi.

Hôn một hồi, Mạc Ngũ Phi buông cánh tay ôm Trầm Sở Hân ra, ý bảo anh cùng đi vào trong bồn tắm lớn đã đổ đầy nước ấm, “Đến đây, em giúp anh tắm.”

Trầm Sở Hân hơi lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng khiến Mạc Ngũ Phi cảm thấy rất thú vị. Sau khi bước vào bồn tắm lớn, Mạc Ngũ Phi chuyển đến ngồi xuống phía sau Trầm Sở Hân, sau đó đổ ra rất nhiều sữa tắm ở trên người anh, sau khi xoa xoa cho ra bọt xà bông liền kề sát vào phần lưng trên cơ thể rắn chắc của anh mà kì cọ.

Trầm Sở Hân dường như bị hù dọa, “a” một tiếng, cơ thể đột nhiên run lên. Mạc Ngũ Phi cười xấu xa ở phía sau ôm lấy Trầm Sở Hân, hai tay kề sát vào vùng bụng của Trầm Sở Hân, “Tắm xà bông như vậy, rất thú vị đó.”

Mạc gia nhiều năm kinh doanh ***, Mạc Ngũ Phi xem như là người kinh doanh, tuy rằng không “bán”, nhưng lại am hiểu rất sâu trong đó, hơn nữa hắn vốn là hồ ly, bản năng trong máu khiến hắn chỉ cần ở cùng một chỗ với Trầm Sở Hân, liền hiểu rõ phải làm như thế nào mới có thể lấy lòng đối phương. Có thể làm chuyện như vậy đối với người đàn ông mình thích, Mạc Ngũ Phi rất vui vẻ.

Chuyển sang ngồi đối diện với Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi ôm lấy anh, da thịt ở ngực kề sát vào nhau, khi cọ xát, nhũ tiêm mẫn cảm lướt qua vùng ngực rắn chắc của đối phương, Mạc Ngũ Phi nhịn không được khe khẽ kêu lên. Có thứ cứng rắn gì đó kề sát vào bắp đùi Mạc Ngũ Phi, hắn dứt khoát vươn tay nắm lấy, vừa mới chạm tới, Trầm Sở Hân đã phát ra một tiếng kêu rên.

“A, lớn lên rồi này, còn lớn hơn hồi nãy nữa, làm sao bây giờ?” Mạc Ngũ Phi cố tình làm ra vẻ mặt ngờ nghệch, vô tội chớp mắt nhìn Trầm Sở Hân.

“Đừng đùa...”

Trầm Sở Hân khe nói một tiếng, đôi mắt trầm lắng trước đây luôn trong trẻo cảm giác giờ đây đã hiện lên tia lửa dục vọng. Mạc Ngũ Phi nhìn thấy hậu kết của Trầm Sở Hân trượt lên xuống một chút, anh làm ra động tác này trông rất gợi cảm, khiến cho Mạc Ngũ Phi nhịn không được hôn lên cổ Trầm Sở Hân, sau đó hắn liền bị kéo lên, đưa vòi hoa sen qua gọi rửa qua loa, lau sạch, sau đó liền được ôm lấy mang ra khỏi phòng tắm.

Trầm Sở Hân nằm trên giường lớn của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi ngửa lên nhìn người đang đè lên hắn, trong lòng rất kích động, cũng rất vui vẻ. Trầm Sở Hân cúi người xuống hôn Mạc Ngũ Phi, Mạc Ngũ Phi dịu dàng hé miệng ra mặc anh xâm nhập, đồng thời cảm giác được bàn tay của Trầm Sở Hân đưa vào trong tóc hắn khe vuốt ve. Nụ hôn ôn nhu bắt đầu từ môi, sau đó là trán, hai má, chóp mũi, cằm.

Chỉ là sự vuốt ve kích thích trước khi mập hợp, bởi vì cảm giác được yêu thương này thực sự quá tuyệt, Mạc Ngũ Phi ở trong lòng Trầm Sở Hân liên tục thở gấp, cố gắng phát huy hết mặt quyền rũ của một con hồ ly như hắn.

Thân thể càng ngày càng thả lỏng và dễ chịu, Mạc Ngũ Phi mặc ý Trầm Sở Hân hôn lên toàn thân hắn, sau đó hắn bị lật qua, Trầm Sở Hân hôn âu yếm thật lâu trên lưng của Mạc Ngũ Phi. Từ mộng cho đến bên trong đều được hôn hết lần này tới lần khác, Mạc Ngũ Phi mê loạn trong khoái cảm khiến người ta say mê, tay vô thức nắm lấy khăn trải giường, hơi hơi vặn vẹo phần eo, hắn mong muốn càng sâu, thì càng nắm chặt hơn.

Cảm giác ấm áp truyền đến bộ vị muốn được tiến vào kia trở thành ngòi nổ trước cơn bùng nổ, Mạc Ngũ Phi biết Trầm Sở Hân đang liếm lau hết lần này đến lần khác, làm ướt nơi đó, cảm giác chưa bao giờ trải qua khiến Mạc Ngũ Phi vừa căng thẳng vừa mê loạn.

“A, không, Sở Hân, không...”

Hậu huyệt bị liếm lộng, thật tự nhiên thả lỏng, rồi sau đó, lúc tiến vào thì cảm giác áp bức rõ ràng cùng một chút đau đớn khiến Mạc Ngũ Phi không tự giác thở dốc, vắn vẹo. Đồng thời khi bị tiến vào thật sâu, trong lòng Mạc Ngũ Phi dâng lên cảm giác hạnh phúc mãnh liệt. Giây phút này là điều hắn mong muốn, không, không phải vì báo ân, hay vì cái gì khác, mà là vì ... hắn thật sự thích anh.

“Ngũ Phi...” Giọng nam trầm thấp có từ tính ở bên tai Mạc Ngũ Phi khẽ gọi, Mạc Ngũ Phi cảm thấy dường như có cái gì đó thật sự chiếm lấy tâm hắn, chưa bao giờ có ai kêu tên của hắn như vậy, chỉ có Trầm Sở Hân, anh là người đầu tiên, và cũng sẽ là người duy nhất.

Theo luật động của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi rất tự nhiên hòa theo, từng đợt khoái cảm giống như thủy triều dâng lên, bao phủ lấy Mạc Ngũ Phi, giống như bị cuốn vào vòng xoáy thật lớn, sợ hãi, nhưng lại cam tâm tình nguyện chìm vào trong đó.

Trong giây phút cao trào kia Mạc Ngũ Phi liền bắt lấy tay Trầm Sở Hân, nắm thật chặt.

Thở gấp dần dần hồi phục, Mạc Ngũ Phi được Trầm Sở Hân ôm vào trong ngực, trong khi nửa khép ánh mắt cảm nhận cảm giác tuyệt vời khó có thể hình dung kia ở trong cơ thể, Mạc Ngũ Phi thầm nghĩ: Thì ra... là như vậy... Hèn gì nhóm hồ ly trong gia tộc một khi đã ném qua mùi vị nam nhân thì sẽ không thể nào thoát khỏi.

Sau khi hơi thở gấp đã dần ổn định, Mạc Ngũ Phi bị lật người qua đối mặt với Trầm Sở Hân, anh lại một lần nữa đè lên người hắn, còn không đợi Mạc Ngũ Phi phản ứng, hai chân đã bị kéo ra, bên trong bắp đùi được âu yếm cẩn thận, cơ thể vừa mới bình ổn lại nổi lên phản ứng. Mạc Ngũ Phi cười, chủ động nâng thắt lưng lên, hai chân ôm chặt bên eo Trầm Sở Hân.

Sự chủ động của Mạc Ngũ Phi cùng với nụ hôn nhiệt tình khi hoan ái, đã châm lên dục vọng ẩn sâu trong lòng Trầm Sở Hân, sau khi triển miên vài lần, anh vẫn như cũ nhiệt tình tăng vọt, mà Mạc Ngũ Phi có điểm không thể tiếp nhận được nữa.

“Không được, thật sự... Sở Hân, dừng...” Mạc Ngũ Phi ở dưới thân Trầm Sở Hân bắt đầu giãy dụa, mi tâm chau lại, không ngừng thở gấp. Nửa người dưới quần chặt lại một chỗ, không thể động đậy, tay Mạc Ngũ Phi kê sát trên ngực Trầm Sở Hân, nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Sở Hân... Em... A... Không được...”

Trầm Sở Hân bắt lấy hai tay Mạc Ngũ Phi, giơ lên cố định trên đầu hắn, sau đó chỉ dùng một tay đã nhẹ nhàng khống chế được hai tay của Mạc Ngũ Phi, đồng thời vẫn đang không ngừng đưa phần eo. Nửa người dưới của Mạc Ngũ Phi không tự giác hòa theo, tiếp tục đuối theo khoái cảm khiến người ta say mê, đôi mắt rưng rưng khẽ nhếch, vừa giận vừa vui nhìn chằm chằm vào Trầm Sở Hân.

“A... Anh...”

Nhìn vẻ mặt mang theo một chút đau đớn và vui sướng của người dưới thân, Trầm Sở Hân nhìn thật sâu vào trong ánh mắt của Mạc Ngũ Phi, trong bóng đêm, khí thể không cho phép cự tuyệt kia ở trong mắt anh khiến tâm tình hắn nhận nhận. Ánh mắt kia đang nói với Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân biết hắn trong miệng nói lời kháng cự, nhưng trong lòng và thân thể đều muốn, muốn người đàn ông trên người hắn, cùng với sự chiếm giữ mạnh mẽ mà anh dành cho, còn có cảm giác được thỏa mãn.

Mạc Ngũ Phi, cho dù tự cao tự đại, cũng chưa bao giờ khom lưng, nhưng khi đối mặt với Trầm Sở Hân, vào lúc này chỉ có khuất phục. Không cam lòng mà nhắm mắt lại, Mạc Ngũ Phi khó chịu lắc lư đầu. Hắn không phải là muốn cự tuyệt, chỉ là đối phương thật sự khiến hắn không thể tiếp nhận được nữa. Có thể làm cho hồ ly háo sắc thỏa mãn như thế này, thì Trầm Sở Hân thực sự là quá mãnh liệt rồi.

Trầm Sở Hân cúi người xuống, ở trên môi Mạc Ngũ Phi khẽ hôn trấn an, sau đó nhẹ giọng nói giống như hô hấp ở bên tai truyền đến: “Chờ anh tận hưởng rồi, tự nhiên sẽ bỏ qua cho em...”

“A... Anh, đáng ghét... Khó ưa...”

Sao lại biến thành như vậy, ngay từ đầu không phải là hấn chiếm thể thượng phong sao? Ngay từ đầu không phải là hấn chủ động hấp dẫn sao? Mạc Ngũ Phi nghĩ không ra, mà Trầm Sở Hân cũng sẽ không cho hấn cơ hội để nghĩ ra.

Không nhớ rõ đã làm bao lâu, làm được vài lần. Cuối cùng trong một lần cao trào, trong đầu Mạc Ngũ Phi có một khoảng trống, cả thân thể giống như đều muốn tan chảy, cực kỳ mềm yếu, ngay cả mắt cũng lười mở ra, cảm giác được Trầm Sở Hân đang hôn hấn, hấn cũng vô lực hòa theo.

Sau khi được ôm ra từ trong phòng tắm, Mạc Ngũ Phi trực tiếp ngã xuống trên gối, khê hé mắt nhìn Trầm Sở Hân, sau đó liền nhắm mắt lại.

Hấn cảm thấy mình được Trầm Sở Hân ôm vào trong ngực, da thịt mềm mại cọ xát vào nhau, rất thoải mái. Bàn tay to lớn ấm áp của đối phương xoa bóp với lực vừa phải ở thắt lưng hấn, làm tiêu tan cảm giác đau nhức.

Một chút oán giận lúc bị cường lực tác cầu kia ở trong lòng Mạc Ngũ Phi đã tan thành mây khói sau khi hưởng qua sự ôn nhu trấn an, trong thân thể quanh quẩn dư vị ngọt ngào sau lúc cao trào. Chẳng bao lâu sau, mệt mỏi dâng lên trong lòng, Mạc Ngũ Phi rất muốn ngủ, hấn ôm lấy cổ Trầm Sở Hân, vùi vào trong ngực đối phương an tâm mà ngủ.

Một đêm này, Mạc Ngũ Phi ngủ đến vừa ngon vừa ngọt vừa trầm vừa sâu, là một giấc ngủ thật sự rất sâu, ngủ cho đến khi trời sáng rõ mới tỉnh lại.

Mở mắt ra, nhìn thấy Trầm Sở Hân đang nhìn hấn, Mạc Ngũ Phi lẩm bẩm một câu “Chào buổi sáng”, sau đó liền nhắm mắt lại. Hấn nghe được Trầm Sở Hân cũng nói một tiếng chào buổi sáng, sau đó thái dương nóng lên, chắc chắn là bị hôn.

Cảm thấy được bên người dường như có điểm khác thường, Trầm Sở Hân đưa tay vào sâu trong chăn, một lát sau, trong tay anh nắm lấy một thứ lông tơ đưa ra.

“Ồ...” Đây không phải là đuôi... của Mạc Ngũ Phi sao? Nhìn thấy đuôi hồ ly tuyết trắng trong tay, Trầm Sở Hân kinh ngạc hấn lên, “Ngũ Phi, em...”

Mạc Ngũ Phi uể oải nâng mí mắt lên nhìn một cái, “Quá mệt mỏi, không thể không chế được...”

“Quá mệt thì sẽ như thế này sao?”

“Đúng vậy.” Kỳ thật cũng không hoàn toàn là vì quá mệt sau khi hoan ái, thả lỏng tâm hồn cũng là một nguyên nhân. Mạc Ngũ Phi trước đây có nhiều tâm tư, đa nghi và nhiều âu lo, lúc nào cũng lo lắng sẽ có người đến hại hấn, sợi dây căng lên trong lòng kia thực sự quá chặt, quá lâu. Bây giờ ở bên cạnh Trầm Sở Hân, lại không cần lo lắng cái gì, hơn nữa sau khi làm tình, thân thể và tâm hồn đồng thời đều thả lỏng đến cực hạn, nên cái đuôi liền lộ ra.

Cảm thấy thú vị, Trầm Sở Hân cầm lấy cái đuôi lông tơ trong tay ngắm nghía.

“Đây không phải đồ chơi đâu!” Mạc Ngũ Phi mạnh mẽ nói, rút chiếc đuôi trong tay Trầm Sở Hân ra rồi thu về. Trầm Sở Hân lại kéo chiếc đuôi lại, đặt ngang trên eo anh, trong tay cầm lấy chiếc đuôi tiếp tục chơi đùa.

“Buổi tối em hóa thành hồ ly ngủ bên cạnh anh, thường dùng đuôi quấn ở trên lưng anh như vậy.”

“Em thích thế, sao, không được à?”

“Được, được.”

Giống như nũng nịu nhào vào trong lòng Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi dựa vào trước ngực anh. Trầm Sở Hân hỏi: “Mệt lắm à?”

“Đương nhiên.”

Trầm Sở Hân ở trong chăn đưa tay ra, từ trên xuống dưới mát xa vùng lưng của Mạc Ngũ Phi, khiến hấn thả lỏng.

“Anh thực sự là... tình lực quá dồi dào.” Nhớ đến chuyện đêm qua, Mạc Ngũ Phi nói. Ngay cả một con hồ ly háo sắc như hắn cũng không thể không thừa nhận, thể lực của Trầm Sở Hân thật sự kinh người. Có lẽ, là đã dùng ba mươi năm trước đây của anh trên người Mạc Ngũ Phi.

“Anh không phải đã nói sau khi tận hứng thì sẽ tha cho em sao?” Trầm Sở Hân cười, vuốt ve mái tóc sau gáy Mạc Ngũ Phi.

Trải qua một đêm ngọt ngào, quan hệ của Mạc Ngũ Phi và Trầm Sở Hân bước vào một giai đoạn mới. Hồ ly lão yêu nếm qua mùi vị hoan ái quần quít không buông người đàn ông thoát nhìn vẫn là một bộ dáng cấm dục, sau đó không đành lòng cự tuyệt, mà lúc thật sự làm, cuối cùng luôn là hồ ly xin tha.

Hiện tại soi gương, Mạc Ngũ Phi phát hiện vẻ ngoài của hắn dường như có chút biến hóa, nho nhã giảm bớt, quyến rũ nhiều thêm. Ánh mắt càng thêm mỹ lệ, sắc môi phần nhuận, ngay cả làn da cũng đẹp hơn.

Đây là kết quả của việc được yêu thương sao? Nghĩ đến triền miên cực hạn cơ hồ ở trên giường mỗi đêm, tình ý ngọt ngào anh em em, Mạc Ngũ Phi rất thỏa mãn. Đồng thời, một nỗi đau mơ hồ bắt đầu nảy sinh và lớn dần trong lòng Mạc Ngũ Phi... phải rời khỏi Trầm Sở Hân, nhất định phải rời khỏi Trầm Sở Hân.

Trong lòng sau khi đưa ra quyết định, Mạc Ngũ Phi ở trước mặt Trầm Sở Hân đóng vai kẻ hai mặt, một mặt, hắn cố gắng lấy lòng Trầm Sở Hân, cùng anh như keo như sơn, mặt khác, hắn lại đau khổ vô cùng, bị cảm xúc khó chịu và không cam tâm chi phối, lòng đau như cắt.

Luyến tiếc, thật sự luyến tiếc, Mạc Ngũ Phi cảm thấy nếu hắn phải chết thay Trầm Sở Hân, hắn sẽ không hề do dự, nam nhân hồ ly ích kỷ có thể nghĩ như vậy, đủ để thấy yêu rất sâu đậm. Nhưng luyến tiếc thì sao? Cuối cùng, vẫn là phải buông xuống.

Đây là... vì tốt cho anh...

11. Quyển 2 - Chương 11

Nguy cơ bị truy sát trên diện rộng đã giảm bớt, nhưng Mạc Ngũ Phi lại không có ý định ra ngoài, cũng không tỏ ra muốn làm việc, hắn vẫn “ở” trong nhà, mỗi ngày đều tiêu tốn một đồng thời gian trên máy tính. Hắn nói với Trầm Sở Hân là lên mạng đầu cơ cổ phiếu, Trầm Sở Hân không hề nghi ngờ về điều đó.

Dịch Thừa Phong đến thăm Mạc Ngũ Phi, hỏi dự định sau này của hắn. “Nghe nói cậu đang đầu cơ cổ phiếu, định làm việc này sao? Thu lợi hắn cũng không tệ đâu nhỉ.”

Mạc Ngũ Phi cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói, “Thu lợi cái rắm, đều lỗ vốn hết.”

“Sao lại vậy?” Dịch Thừa Phong không tin với đầu óc kinh doanh khôn khéo của Mạc Ngũ Phi, đầu cơ cổ phiếu sẽ đến mức lỗ vốn như lời hắn nói.

“Đi theo tôi.” Mạc Ngũ Phi mang Dịch Thừa Phong vào thư phòng, mở bản ghi chép của hắn trên máy vi tính ra, ý bảo Dịch Thừa Phong đến xem.

Sau khi nhìn thấy, Dịch Thừa Phong thay đổi sắc mặt, “Cậu...”

“Trước khi anh cứu tôi, đã dùng tiền trong tài khoản cá nhân khẩn cấp của tôi, chỉ là không phải vẫn còn dư ra một chút sao.”

“Cho nên cậu dùng số tiền dư mua tin tức về hắc đạo trên Internet.” Dịch Thừa Phong kinh ngạc nói.

“Tôi lại không ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa nói không chừng sẽ bị giết. Đám trưởng lão kia cũng là nhìn thấy tôi lớn lên, rất rõ tính cách của tôi, chỉ cần tôi không chết, thì kẻ chết sau đó chắc chắn là bọn họ, tôi bây giờ chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt bọn họ, nhất định sẽ nghĩ cách diệt trừ, cho nên tôi đành

phải dùng cách này. Như vậy cũng không tồi, tuy tôi người ở trong này, nhưng bên ngoài xảy ra chuyện gì tôi đều có thể biết.”

“Như vậy cậu...” Đối với kế hoạch của Mạc Ngũ Phi, Dịch Thừa Phong đã đoán được vài phần, anh chau mày lại.

“Tôi đang tìm người phù hợp hơn.” Mạc Ngũ Phi thản nhiên nói.

“Cậu muốn rời khỏi anh ta?” Cậu rõ ràng...” Trong lòng Dịch Thừa Phong có chút thất vọng. Trầm Sở Hân là người đàn ông tốt, Dịch Thừa Phong hy vọng Mạc Ngũ Phi và anh ta sống với nhau. Dịch Thừa Phong không cho rằng những ngày trước đây có cái gì tốt đẹp đáng để Mạc Ngũ Phi lưu luyến, đồng thời anh cũng cho rằng, Mạc Ngũ Phi mượn “cái chết” trước đây để rời khỏi hắc đạo, cùng Trầm Sở Hân trải qua cuộc sống ân ái, đây chẳng lẽ không phải là thứ Mạc Ngũ Phi càng nên lựa chọn hay sao.

“Chẳng qua là lên giường với anh ta thôi mà, vậy thì sao chứ, anh cho rằng tôi thực sự sẽ ở cùng anh ta?” Giọng điệu của Mạc Ngũ Phi trở nên rất lạnh lùng, hai mắt hơi nheo lại.

“Đây chẳng lẽ không phải là...” Dịch Thừa Phong vốn muốn nói... Đây chẳng lẽ không phải là nguyện vọng của cậu sao? Nhưng anh không dám nói tiếp, anh sợ lời muốn nói ngay sau đó sẽ làm cho nam hồ ly nổi trận lôi đình. Anh biết loại lời này là tử huyệt của Mạc Ngũ Phi, không thể chạm vào.

“Tôi cùng với anh ấy, chỉ là tình duyên mong manh ngắn ngủi.” Mạc Ngũ Phi ngẩng đầu lên, vẻ lạnh lùng vừa mới giả vờ đã biến mất, trong con mắt là một mảnh mờ mịt trống rỗng, “Thừa Phong, đừng ngu ngốc nữa, tôi là ai, anh ấy là ai, chúng tôi làm sao có thể. Anh đến cùng là sói, lại khờ khạo hơn tôi. Loại nam nhân dơ bẩn như tôi, vẫn là rời xa khỏi chính nhân quân tử như anh ấy thì tốt hơn.”

“Cậu không phải.” Dịch Thừa Phong dứt khoát lắc đầu, “Nếu như cậu muốn lựa chọn rời khỏi anh ta, vậy vì sao cậu lại...”

“Lên giường với anh ấy?” Mạc Ngũ Phi từ trong ngăn kéo lấy ra một điều thuốc, châm lửa, hút thật sâu một hơi, sau đó vẻ mặt say mê nhả khói thuốc ra không trung. Thuốc lá này vẫn là thứ trước đây Trầm Sở Hân mua cho Mạc Ngũ Phi, Mạc Ngũ Phi sau khi được khuyên răn thì không hút nữa, nhưng cũng không vứt đi, mà bây giờ, hần lại lấy nó ra.

“Vật phẩm thượng hạng như vậy, nếu không cắn lên một cái, thì làm sao tôi cam lòng chứ. Hơn nữa, anh ấy đã cứu tôi, lại cứu anh, cũng xem như là trả ơn đi. Lên giường với anh ấy thì sao, hồ ly bọn tôi sẽ đặt chuyện này ở trong lòng sao.” Hừ lạnh một tiếng, Mạc Ngũ Phi giống như tự chà đạp mình mà đáp: “Tình duyên giống như sương sớm mong manh... Bây giờ mặt trời đã hiện ra, sương sớm bị nắng chiếu vào, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại.”

Nghe được nỗi thương cảm trong thanh âm của Mạc Ngũ Phi, Dịch Thừa Phong không nói gì, anh biết Mạc Ngũ Phi đang ở trong vực sâu của sự thống khổ, nhưng nỗi đau này là do hắn tự tìm đến, Dịch Thừa Phong muốn giúp cũng không giúp được.

“Thừa Phong, hãy chờ xem, chẳng bao lâu nữa, anh sẽ không cần làm bảo vệ nữa đâu.”

Trong lòng Dịch Thừa Phong run rẩy, anh không phải là sợ cùng Mạc Ngũ Phi phiêu bạt khắp nơi, mà là biết Mạc Ngũ Phi sau khi rời khỏi Trầm Sở Hân sẽ có bao nhiêu đau khổ, anh không khỏi cảm thấy khổ sở thay cho Mạc Ngũ Phi.

Rốt cuộc là đi, hay ở lại? Mạc Ngũ Phi luôn hỏi chính mình. Ở lại, dưới đôi cánh bảo vệ của người đàn ông này, đây là cuộc sống hẳn thật sự muốn sao? Mỗi hận bị cướp đoạt tất cả chẳng lẽ liền buông ra như vậy? Hồ ly tâm địa hẹp hòi không thể vượt qua được cửa ải trong lòng ấy đi, với tình hình hiện giờ của Mạc Ngũ Phi, muốn vùng dậy, muốn lấy lại những vẻ vang trước đây thì nhất định phải dựa vào người đàn ông có thể lực hơn.

Nhìn thấy đôi mắt không ngừng để lộ tâm tư của Dịch Thừa Phong, Mạc Ngũ Phi gạt gạt tàn thuốc, cười nói: “Thừa Phong, anh cho rằng tôi bây giờ còn có cái gì? Chẳng qua chỉ là thân thể này mà thôi. Muốn ngóc đầu trở lại, thứ tôi có thể dựa vào cũng chính là đầu óc và thân thể. Như vậy, anh cho rằng tôi một mặt ở bên cạnh Trầm Sở Hân, mặt khác lại lên giường với người đàn ông khác có thể lực hơn và có thể giúp

tôi lần nữa có được quyền lực và của cải, Trầm Sở Hân có thể chấp nhận sao? Có lẽ, anh ấy sẽ giả vờ chuyện gì cũng không biết, thờ ơ không quan tâm. Nhưng anh cho rằng tôi sẽ để chuyện này xảy ra sao?”

Chính là vì biết người đàn ông kia nhất định sẽ trốn ở một nơi lén lút đau lòng, sau đó vẽ mặt lại ung dung đi ra đối diện với hắn, đối xử với hắn giống như trước đây. Mạc Ngữ Phi dù xấu xa độc ác, cũng không muốn làm Trầm Sở Hân bị tổn thương.

“Thà cắt đứt hoàn toàn, còn hơn là khiến anh ấy đau khổ. Tôi đây cũng là vì tốt cho anh ấy. Hơn nữa, sống cùng với hồ ly xuất thân từ loại nghề này như tôi, người nhà anh ấy sẽ không dễ dàng đồng ý.” Mạc Ngữ Phi nói không ngừng, dù rằng là hắn đang phân tích cho Dịch Thừa Phong nghe, nhưng thực chất là hắn đang cố gắng thuyết phục chính mình.

Sau khi tiễn Dịch Thừa Phong đi, Mạc Ngữ Phi vẫn không dậy nổi tinh thần. Chỉ cần hơi nghĩ đến Trầm Sở Hân, hắn sẽ cảm thấy đau lòng không sao nói rõ.

Ban đêm, Mạc Ngữ Phi kể cả không ngủ, Trầm Sở Hân thấy hắn im lặng ngồi trên sân thượng, liền gọi hắn: “Ngữ Phi, trễ lắm rồi, đi ngủ thôi.”

“Em muốn ngủ sao. Không cần lo cho em, anh đi ngủ trước đi.”

Trầm Sở Hân nhìn một hồi, rồi rời đi. Mạc Ngữ Phi châm một điếu thuốc, trong làn khói thuốc lượn lờ, ánh mắt hắn dần dần ướt át. Sớm biết đau như vậy, thì thà đừng quen biết còn hơn. Luôn tự nhận là hồ ly máu lạnh, độc ác, đa nghi, lần đầu tiên phát hiện bản thân hóa ra còn có một mặt ẩn giấu khác.

Kết quả của việc ngồi trên sân thượng đầu đông quá nửa đêm chính là... Mạc Ngữ Phi phát sốt.

Trầm Sở Hân thân mật chăm sóc, ân cần hỏi han, “Lần sau không được phép như vậy nữa.”

Mạc Ngữ Phi cười nói: “Đang suy nghĩ vài chuyện, không chú ý là đã suy nghĩ quá lâu.”

Nấu cháo trắng, Trầm Sở Hân hầu hạ Mạc Ngữ Phi ăn, uống thuốc, sau đó bọc lấy hắn để sưởi ấm, “Muốn anh mang em đến bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn, để cậu ấy khám thử không.”

Chỉ là cảm cúm, sao có thể vì chút bệnh nhỏ này mà kinh động đến âm dương sư đại nhân. Mạc Ngữ Phi vội ngăn cản nói: “Không cần đâu, uống thuốc, ngủ một đêm là được rồi.”

Buổi tối, Trầm Sở Hân ôm lấy Mạc Ngữ Phi, người sau cười không ngừng, “Nếu là cảm mạo, chắc chắn đã truyền sang cho anh.”

“Anh không sợ.”

Nhìn người đàn ông bên cạnh, Mạc Ngữ Phi biết, anh vì mình mà ngay cả sự phản đối của người nhà cũng không sợ, đương nhiên càng không sợ hãi chút bệnh nhỏ này. Ngẫm nghĩ, Mạc Ngữ Phi say mê trước khuôn mặt anh tuấn của Trầm Sở Hân, tay bắt đầu không đứng đắn. Trầm Sở Hân một tay đè lại bàn tay đang sờ đông sờ tây của Mạc Ngữ Phi ở trong chăn.

“Đừng làm vậy.”

Mạc Ngữ Phi cười quyến rũ, thân thể dán chặt vào Trầm Sở Hân, “Đột nhiên muốn rồi.”

“Em đang bị bệnh.”

“Cái này làm sao xem là bị bệnh được.”

“Anh phải nói với em.” Trầm Sở Hân nghiêm mặt nói, “Chúng ta... vẫn là hạn chế một chút thì tốt hơn.”

Thấy Trầm Sở Hân trước là một vẻ nghiêm trang, sau đó lại là vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ, Mạc Ngữ Phi liền cười. Từ sau lần đầu tiên làm tình, nam hồ ly tựa hồ mỗi đêm đều quấn lấy người yêu của hắn. Mới đầu, vì muốn cùng người mình thích nếm thử tình sự, Trầm Sở Hân cũng nhiệt tình, sau đó vì suy nghĩ đến sức khỏe, anh đã cùng Mạc Ngữ Phi trao đổi qua về việc giảm bớt số lần làm tình. Mạc Ngữ Phi lấy làm tiên, chỉ nói tùy ý Trầm Sở Hân quyết định. Trên thực tế, Mạc Ngữ Phi cứ cách một hay hai đêm là lại ám chỉ ý muốn thân thiết, hoặc là dứt khoát kéo trực tiếp Trầm Sở Hân lên trên người hắn, Trầm Sở Hân yêu thương hắn sẽ không nỡ cự tuyệt, cái gọi là “giảm bớt” và không giảm bớt tựa hồ giống nhau.

“Hạn chế? Anh đang nói chính mình à.” Mạc Ngũ Phi cười nói, “Phải biết là, kẻ mỗi lần xin tha đều là em nha.”

Trầm Sở Hân lập tức cúi đầu, ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Vẫn là... hạn chế thì tốt hơn...”

“Nhưng em bây giờ rất muốn.” Mạc Ngũ Phi nói xong, xoay mình đè lên trên người Trầm Sở Hân, gỡ mánh khoe, đồng véo tây sờ.

“Đừng ồn ào...” Trầm Sở Hân cười rồi nắm lấy tay Mạc Ngũ Phi, ngăn lại.

“Rất muốn mà.” Mạc Ngũ Phi nói rồi nhích tới, cười ha ha, chớp mũi không ngừng ma sát hai má, cổ và trước ngực của Trầm Sở Hân, còn đưa tay cách lớp áo ngủ nhéo đầu nhũ của Trầm Sở Hân.

“Ngũ Phi!” Trầm Sở Hân hô khẽ một tiếng.

Mỗi khi được giọng nói có từ tính kia của Trầm Sở Hân gọi tên, tim Mạc Ngũ Phi không nhịn được mà đập thình thịch, hẳn lần đầu tiên cảm thấy tên mình dễ nghe đến như vậy. Mạc Ngũ Phi cười xấu xa, bắt chập tất cả nhào lên, hôn môi Trầm Sở Hân, liếm liên tục, giống như thú cưng lấy lòng chủ nhân.

“Ngũ Phi...” Lo lắng Mạc Ngũ Phi vẫn còn đang bệnh, thân thể yếu ớt, Trầm Sở Hân không muốn làm tiêu hao thể lực của hắn, nhưng thân thể mềm mại ấm áp trong ngực, hơi thở mê hoặc người khác, còn có dáng vẻ quyến rũ mất hồn, khắp nơi đều làm hao mòn ý chí của anh.

“Ôm em.”

Trong lúc dùng dáng vẻ mang theo chút trừng phạt hôn thật sâu Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân đặt hắn ở dưới thân, Mạc Ngũ Phi nhiệt tình mở rộng thân thể ngay lập tức hòa theo.

Lúc tiến vào, độ ấm nóng của xúc cảm mềm mại trong nội bích ẩm ướt trơn nhẵn cơ hồ khiến con người hòa tan, cùng cảm giác thoải mái khi được bao chặt lấy khiến Trầm Sở Hân say mê thật sâu trong đó. Nhìn thấy biểu hiện say mê kia trên khuôn mặt đang ngẩng lên của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi càng cuốn chặt lấy anh hơn.

Trong lúc luật động, khoái cảm như thủy triều, mất hồn thực cốt, “Rất tuyệt...” Bám vào bả vai Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi thở gấp nói.

“Ừ...” Trong thanh âm trầm thấp mang theo sức hấp dẫn, cực kỳ phiến tình, nghe được tiếng rên rỉ của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi cơ hồ nhịn không được.

“Đừng quên em. Sở Hân, có thể quên bất kỳ kẻ nào, nhưng đừng quên em...” Mạc Ngũ Phi ở bên tai Trầm Sở Hân thấp giọng nói, lặp đi lặp lại, vui sướng cực hạn lúc cao trào cùng với bi thương ở sâu trong lòng trộn lẫn với nhau, Mạc Ngũ Phi không thể khống chế được dòng nước mắt chảy xuống.

Muốn dùng phương thức như vậy để Trầm Sở Hân nhớ rõ hắn, đây là cách mà nam hồ ly có thể nghĩ ra được. Cho dù sau này Trầm Sở Hân sống chung với kẻ khác, cũng hy vọng anh có thể nhớ tới Mạc Ngũ Phi, nhớ rằng hắn yêu anh. Rõ ràng hy vọng Trầm Sở Hân sau khi chia tay có thể quên hắn, vì như vậy có lẽ sẽ bớt đau đớn hơn một chút, nhưng Mạc Ngũ Phi lại không mong Trầm Sở Hân thực sự quên hắn, hắn muốn Trầm Sở Hân vĩnh viễn nhớ tới hắn. Mâu thuẫn, trần trọc, bản thân Mạc Ngũ Phi cũng không biết hắn rốt cuộc là muốn gì.

Bất chấp thân thể bị bệnh, Mạc Ngũ Phi vẫn ôm chặt Trầm Sở Hân rồi cùng anh nóng bỏng triền miên, thậm chí còn ngồi cưỡi lên trên thắt lưng Trầm Sở Hân, hai tay chống đỡ trước ngực anh, say mê vận vẹo phần eo.

Sau mấy lần triền miên, Mạc Ngũ Phi mệt đến độ nói không nên lời, dựa vào trong lòng Trầm Sở Hân nghỉ ngơi. Trầm Sở Hân ôm lấy Mạc Ngũ Phi, được thân thể cao hơn nhiệt độ bình thường ôm lấy mang lại cảm giác rất thoải mái, vừa ấm áp vừa mềm mại, khiến người ta không nỡ buông ra.

Nhìn Mạc Ngũ Phi trước ngực, trong lòng Trầm Sở Hân lướt qua một tia bất an, anh có thể quan sát thấy người nằm bên cạnh trong lòng cũng bất an tương tự, nhưng bóng ma đó đến cùng là gì, anh lại không thể nào biết được.

Một lòng muốn dỗ con hồ ly này vui vẻ, nghĩ một chút, Trầm Sở Hân nhẹ nhàng hôn lên thái dương Mạc Ngữ Phi, ở bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Ngữ Phi...”

“Hử?”

“Sắp đến Giáng Sinh rồi, em có muốn đi du lịch không?”

Mạc Ngữ Phi lại hử một tiếng, không trả lời.

“Anh muốn nghỉ phép mấy ngày, cùng em đi du lịch. Em luôn ở trong nhà nhất định cũng cảm thấy rất buồn chán.” Nếu như cũng nhau đi du lịch vài ngày, có lẽ có thể khiến hồ ly buông xuống hoặc là ném đi bóng ma kia.

“Ừ.”

“Còn có, tết âm lịch, anh muốn mang em về nhà anh, có được không?” Trên mặt Trầm Sở Hân mang theo nụ cười khao khát, “Người trong nhà anh đều rất tốt, bọn họ nhất định sẽ rất thích em. Luôn muốn gặp cha mẹ, có đúng không?” Khẽ vỗ về cánh tay Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hân kiên trì dỗ, anh là thật lòng, hy vọng Mạc Ngữ Phi có thể trở thành người nhà, người yêu của anh.

Gặp cha mẹ? Mi tâm Mạc Ngữ Phi đột nhiên nhảy dựng. Hắn biết Trầm Sở Hân đối xử thật lòng với hắn, thì ra đã tính đến bước này. Ý của anh là muốn Trầm gia chính thức tiếp nhận con hồ ly xấu xa như mình.

“Nói sau đi.” Mạc Ngữ Phi nói qua loa, không dám để Trầm Sở Hân nhìn thấy vẻ mặt bây giờ của hắn, hắn vội vàng kéo chăn che lấy hơn nửa khuôn mặt. Không thể đồng ý, lại không muốn kiên quyết từ chối, Mạc Ngữ Phi dường như khó xử. Sự thẳng thắn thành khẩn của Trầm Sở Hân khiến hắn vui vẻ, nhưng cũng khiến hắn đau khổ.

“Ừ.” Trầm Sở Hân gật đầu nói, xoa nhẹ tóc Mạc Ngữ Phi, “Muộn rồi, ngủ đi.”

Mạc Ngữ Phi tuy rằng mệt, nhưng ngủ không được. Đêm đã khuya, nhìn khuôn mặt đang ngủ của người nằm bên cạnh, Mạc Ngữ Phi khẽ hôn thái dương của anh, giống như Trầm Sở Hân đã từng làm như vậy với hắn, tràn ngập yêu thương cùng tiếc nuối.

Ngày hôm sau, sau đêm nhiệt tình thiêu đốt, Mạc Ngữ Phi hướng Trầm Sở Hân ngả bài.

“Tôi tìm được chỗ dựa vững chắc mới rồi, tôi phải đi.” Mạc Ngữ Phi giống như thoải mái nói ra lời này, cười nhìn Trầm Sở Hân.

Trầm Sở Hân vô cùng kinh ngạc, im lặng một hồi, vẫn không nói gì.

“Anh không nên bất ngờ, tôi làm sao có thể sống ở đây cả đời? Cho dù là được bao dưỡng, cũng nên tìm chủ nhân có tiền hơn.” Trong giọng điệu bình thường của Mạc Ngữ Phi mang theo vài phần lạnh lùng cay nghiệt.

Sau khi im lặng hồi lâu, Trầm Sở Hân thấp giọng nói: “Đi đâu?”

“Úc.”

“Khi nào?”

“Ba ngày sau.”

Nhanh như vậy! Trầm Sở Hân mở lớn mắt nhìn về phía Mạc Ngữ Phi. Anh không phải không biết Mạc Ngữ Phi giấu anh làm một vài chuyện, anh cố gắng đối xử ôn nhu với hắn, hy vọng Mạc Ngữ Phi có thể vĩnh viễn ở lại, anh cũng cảm thấy bản thân đủ để khiến Mạc Ngữ Phi lưu lại. Không nghĩ tới, đến cuối cùng hồ ly vẫn nói tới việc phải đi. Xem ra, đủ loại ân oán trước đây, con hồ ly kia vẫn không thể buông xuống và thông suốt được.

Trầm Sở Hân vẫn như cũ im lặng không nói, không thể chịu đựng được loại trầm mặc khiến người ta đau khổ, khiến người ta dấy dưng này, Mạc Ngữ Phi dứt khoát xoay người rời đi. Không thể đối mặt với cục diện tàn nhẫn này, hắn lựa chọn trốn tránh.

Chỉ là trong một đêm, người yêu vốn thân mật khăng khít, lại trở thành kẻ xa lạ.

Trầm Sở Hân vẫn đối xử với Mạc Ngữ Phi giống như trước đây, ôn nhu chăm sóc, hết mực quan tâm, nhưng giữa hai người không hề có đối thoại, cũng không hề trao đổi ánh mắt. Cả hai đều đang tránh né ánh mắt đối phương. Mạc Ngữ Phi chợt dạ, hần biết sự vô tình của bản thân chắc chắn đã làm tổn thương Trầm Sở Hân rất sâu, nhưng đã ra chân vào tình thế bắt buộc rồi, hần không thể quay đầu lại nữa.

Trầm Sở Thiên trong lúc vô tình từ chỗ điệp viên yêu thú dưới quyền của y nghe được tin tức như vậy: Có một yêu thú hồ ly muốn đến làm việc tại trù sàng bạc do Tập đoàn Holden sở hữu ở Úc, Trầm Sở Thiên cực kỳ kinh ngạc. Từ trong lời kể của điệp viên mơ hồ cảm giác được con hồ ly kia rất giống Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Thiên trước tiên liền chạy đi tìm Mạc Ngữ Phi xác nhận.

“Nghe nói anh muốn đi Úc?” Trầm Sở Thiên trực tiếp hỏi.

“Phải.” Mạc Ngữ Phi gật đầu.

“Anh, anh đây là ý gì! Anh không phải cùng anh trai tôi... Anh không phải... Anh trai tôi còn nói muốn mang anh về nhà tôi...” Trầm Sở Thiên hoàn toàn bị Mạc Ngữ Phi làm cho hồ đồ, con đại hồ ly này rõ ràng cùng đại ca thân mật như vậy, vốn cho rằng hần về sau dự định sẽ phòng thủ bên cạnh đại ca, thậm chí Trầm Sở Thiên đã bắt đầu tiếp nhận sự thực này, mà hần bây giờ lại nói muốn rời đi!

“Hừ, nhà cậu có cái gì tốt mà tới, lại không phải là hoàng cung.” Mạc Ngữ Phi bĩu môi cười lạnh nói.

“Anh trai tôi đối xử với anh như vậy, anh, anh không phải tuyên bố muốn đi theo anh trai tôi sao?”

“Chẳng qua là được anh ta nhặt về nuôi một thời gian mà thôi. Tôi cũng không nói sẽ luôn đi theo anh ta, cậu đừng hiểu lầm!” Mạc Ngữ Phi vội nói, bày ra tư thế vội vàng muốn rũ bỏ.

“Anh, anh sao có thể nói như vậy!” Trầm Sở Thiên tức giận đến độ mặt đều đỏ lên, quát.

“Ha, đúng vậy,” Mạc Ngữ Phi cố gắng nói lời lạnh nhạt, “Nếu như không phải anh trai cậu ở trên giường xuyên vào tôi đến sáng khoái, anh ta sao giữ được tôi. Nói trắng ra, chuyện chính là như vậy.”

Dùng giọng điệu cực kỳ xem thường nói lời tổn thương lòng người, Mạc Ngữ Phi đồng thời cũng cảm thấy được nỗi đau khắc khoải. Nói dối, lời hần nói toàn bộ đều là nói dối! Nhưng bây giờ không nói dối thì còn có thể nói gì? Hần không thể không rời khỏi Trầm Sở Hân, không hy vọng Trầm Sở Hân bởi vì hần rời đi mà thương tâm, nhưng rời khỏi Trầm Sở Hân khẳng định sẽ làm tổn thương tâm mình. Bởi vậy, thông qua em trai anh kể lại những lời này, làm tổn thương anh, để anh quên hần, không còn vướng bận nữa. Làm như vậy, có lẽ thời gian Trầm Sở Hân thương tâm sẽ ngắn một chút đau, cũng sẽ kết thúc nhanh hơn một chút. Biết rõ làm như vậy là hoàn toàn sai, nhưng Mạc Ngữ Phi không thể không tới tệ đến cùng.

“Ba,” Một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt Mạc Ngữ Phi, đánh đến độ mặt hần không khỏi hướng sang một bên, một bên mặt lập tức sưng lên, trong miệng trào lên mùi máu tươi nhàn nhạt. Mạc Ngữ Phi cũng không để ý, đây là thứ hần đáng nhận.

“Anh! Đồ khốn! Anh là tên cực kỳ khốn nạn!” Trầm Sở Thiên rống to, ngực phập phồng kịch liệt, hiển nhiên cực kỳ tức giận.

Mạc Ngữ Phi bình tĩnh quay mặt lại, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Trầm Sở Thiên đang tức giận, câu khoe miệng lên hừ nhẹ, “Sao, tôi nói trúng rồi, cậu trái lại tức giận, chắc, chắc, tức giận sẽ làm tổn hại sức khỏe, Trầm giám sát.”

“Anh, anh! Anh thật quá đáng! Vậy mà nói ra được những lời này! Anh quên anh trai tôi đối với anh như thế nào rồi sao?” Trầm Sở Thiên rống to.

Quên? Mạc Ngữ Phi trong lòng than thở, hần cả đời này sẽ không quên được người đàn ông kia, anh ở trong lòng, trên thân thể Mạc Ngữ Phi, lưu lại rất nhiều dấu vết không thể xóa bỏ. Sao có thể quên anh được chứ?

Tâm Mạc Ngữ Phi đang than khóc, nhưng lời nói ra trên miệng lại là lời vô tình nhất, “Hừ, anh ta đối với tôi thế nào?” Đưa tay xoa xoa hai má sưng phù, Mạc Ngữ Phi làm ra một bộ dáng tỉnh ngộ, “Còn có thể đối với tôi như thế nào, chính là rảnh rỗi ở trên người tôi, đùa bốn thân thể tôi một chút để mua vui.”

“Anh...” Trầm Sở Thiên không biết phải nói gì mới tốt. Con hồ ly vô lương tâm này, thật quá đáng, thật đáng căm ghét!

“Họ Trầm kia, cậu nếu không có việc gì thì nhanh rút đi, đại gia tôi không có thời gian ở cùng cậu. Tôi nhìn thấy khuôn mặt này của cậu liền chán ghét!” Mạc Ngữ Phi ngồi xuống ghế sofa, nhấc chân lên, bày ra vẻ mặt chán ghét.

“Anh! Tôi nói cho anh biết, tôi mới không muốn anh ở cạnh anh trai tôi! Anh đừng cho rằng tôi không biết anh là loại người gì. Tôi ước gì anh mau chóng rút đi! Nhưng, nhưng...” Trầm Sở Thiên hận nghiến răng, do dự một chút, lúc này mới không thể không nói: “Nhưng anh trai tôi anh ấy thích anh, anh ấy đối với anh là thật lòng! Anh làm tổn thương anh ấy như vậy, tổn thương tình cảm của anh ấy, anh thật khốn nạn!”

“Hừ, nghiêm túc chứ?” Mạc Ngữ Phi nhún vai, sau đó giơ tay phải đào đào lỗ tai, “Tôi không nghe lắm chứ, là thật sao? Sao trên thế giới này còn có loại từ này tồn tại a? Cậu lắm rồi.”

Thấy dáng vẻ không có gì quan trọng kia của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Thiên càng thêm đau lòng. Y biết rằng bản thân đến lần này sẽ không có kết quả, nhưng y vẫn giữ trong lòng một tia hy vọng cuối cùng, hy vọng có thể đứng trên quan điểm của người thứ ba mà khuyên nhủ con hồ ly này một chút, hy vọng hắn có thể ở lại. Bây giờ xem ra y thật sự nhầm rồi!

Bộ dáng vô cùng đau đớn của Trầm Sở Thiên khiến cho Mạc Ngữ Phi trong lòng ngũ vị tạp trần, nghe được Trầm Sở Thiên nói ra tình ý của Trầm Sở Hân đối với hắn, Mạc Ngữ Phi càng thêm tin rằng Trầm Sở Hân thực sự yêu hắn. Biết người đàn ông kia yêu hắn như vậy, Mạc Ngữ Phi không khỏi chua xót. Có thể được người đàn ông mình yêu mến yêu sâu đậm, thì thật hạnh phúc. Càng là như vậy, khi không thể không rời khỏi anh, thì phần đau khổ kia càng thêm sâu sắc.

Nghiêng mặt qua che giấu lệ quang trong mắt, Mạc Ngữ Phi hít thật sâu, hồi phục tâm tình, ho nhẹ một tiếng, bỏ đi thanh âm nghẹn ngào trong cổ họng, sau đó nghiêng mắt nhìn Trầm Sở Thiên, “Cậu nói xong rồi? Vậy cậu có thể đi rồi đó.”

“Tôi đi, tôi đương nhiên sẽ đi. Tôi cuối cùng muốn nói với anh, anh nhất định sẽ hối hận! Loại người như anh, nhất định sẽ bị trừng phạt!” Trầm Sở Thiên hung hăng trừng Mạc Ngữ Phi nói lời cuối cùng, sau đó xoay người rời đi, rầm một tiếng ra sức đóng cửa phòng.

Sau khi Trầm Sở Thiên rời khỏi, Mạc Ngữ Phi khóa trái chính mình trong phòng, đầu óc hỗn loạn, cái gì cũng nghĩ không được. Trong đầu không ngừng quanh quẩn câu nói “Anh ấy đối với anh là thật lòng” kia. Càng nghĩ lại, thì càng nản lòng thối chí. Hối hận, khẳng định là có, Mạc Ngữ Phi bây giờ đã hối hận rồi, nhưng không có đường lùi, chỉ có thể tiếp tục lao đảo tiến về phía trước.

Ở lại, đối với hai người tựa hồ không có lợi gì rồi đi, trả lại cho Trầm Sở Hân cuộc sống yên ổn trước đây, đối với hai người mà nói chính là tốt sao? Nhưng không đi, chẳng lẽ... thật sự muốn chiếm lấy cả cuộc đời của người đàn ông kia? Như vậy Trầm Sở Hân sẽ hạnh phúc sao? Như vậy Mạc Ngữ Phi sẽ hạnh phúc sao? Mạc Ngữ Phi nội tâm xung đột.

Yên lặng rồi đi như vậy, lặng lẽ biến mất trong sinh mệnh của anh. Thời gian trôi qua, đau đớn sẽ giảm bớt, sớm muộn cũng có một ngày, Trầm Sở Hân sẽ dần quên đi, sẽ có cuộc sống mới, hy vọng anh có thể gặp được một người bạn đời thật ôn nhu, yêu anh, chăm sóc anh, sau đó anh sẽ giống như một người đàn ông bình thường, bận bịu việc gia đình, công việc, người nhà, bạn bè, những đứa con đáng yêu... Điều này so với việc ở cùng với một con hồ ly không tốt đẹp gì xuất thân từ nghề *** chắc hẳn là hạnh phúc hơn nhiều. Mạc Ngữ Phi càng tưởng tượng đến cuộc sống hạnh phúc sau này của Trầm Sở Hân, trong lòng càng buồn bực. Trầm Sở Hân nếu có thể có được hạnh phúc, hẳn hẳn là phải vui mừng mới đúng, nhưng, nước mắt như thế nào cũng nhịn không được.

“Hu hu...” Đơn giản biến thân thành hồ ly, Mạc Ngữ Phi cuộn tròn trên sofa, dùng cái đuôi che mặt lại, thân thể co rúm, phát ra tiếng nức nở giống như bị thương.

Trầm Sở Hân tan tâm về đến nhà, nhìn đến hai má sưng lên của Mạc Ngữ Phi, anh chau mày lại, vội nói: “Sở Thiên đã tới?”

“Hừ.” Mạc Ngữ Phi hừ một tiếng, xem như thừa nhận.

“Xin lỗi, anh, anh thay nó nhận lỗi với em.”

Đến lúc này rồi, người đàn ông này còn muốn thay người khác nhận lỗi! Mạc Ngữ Phi thật sự không biết nên nói như thế nào với Trầm Sở Hân mới tốt, anh bị thương tổn đến thế này, nhưng còn vì chuyện nhỏ này mà thay người khác nhận lỗi!

Chậm rãi đi đến bên cạnh Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi ngẩng mặt lên nhìn anh, lộ ra nụ cười mê hoặc, “Tôi còn cho rằng... anh không định nói chuyện với tôi nữa.”

Trầm Sở Hân liền im lặng, sau đó mắt tự nhiên quay mặt đi.

“Đã muốn nói xin lỗi, thì thể hiện thành ý đi.” Mạc Ngữ Phi cười đưa tay vòng qua cổ Trầm Sở Hân, thân thể kề sát qua, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể lâu ngày không chạm vào khiến hắn không kìm nổi, say mê nheo mắt lại, “Ôm em...”

Cánh tay bị kéo ra, buông xuống, Mạc Ngữ Phi kinh ngạc nhìn Trầm Sở Hân lùi ra một khoảng. Động tác ngăn cản cánh tay Mạc Ngữ Phi của Trầm Sở Hân rất nhẹ nhàng, ý cự tuyệt truyền đến lại kiên quyết đến bất ngờ.

“Vì sao?” Mạc Ngữ Phi rất kinh ngạc, lại không phải chưa làm qua, làm sao lại không cần.

Trầm Sở Hân hơi lắc đầu, “Không nên...”

“Anh có ý gì?” Mạc Ngữ Phi thẹn quá hóa giận, “Anh con mẹ nó nói cái gì, cái gì mà kêu không nên, anh chẳng lẽ chưa từng ôm tôi? Có gan nói lại lần nữa xem!”

“Không...” Chỉ có một từ, nhưng rõ ràng nói ra tâm ý của Trầm Sở Hân.

Mạc Ngữ Phi bị cự tuyệt đau đến công tâm, tay chân luống cuống, hắn không nghĩ đến Trầm Sở Hân sẽ cự tuyệt hắn. Một lần cuối cùng, hắn hy vọng cái ôm cuối cùng này, có thể lưu lại cho hắn ký ức sau cùng về Trầm Sở Hân, bởi vậy hắn cực kỳ mong ngóng. Bây giờ mong muốn vỡ tan, Mạc Ngữ Phi như thế nào cũng khó tiếp nhận, dưới tình thế cấp bách thốt ra: “Không! Anh nói ‘không’, vậy anh vì sao không nói không để em đi! Vì sao anh không giữ em lại! Vì sao, vì sao!”

Trầm Sở Hân quá hiểu Mạc Ngữ Phi, một người đàn ông tràn ngập hư vinh, muốn phong độ, muốn phô trương, muốn cao cao tại thượng, vừa tự phục lại kiêu ngạo, hắn sẽ không cam lòng sống bình thản. Hơn nữa, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho những người đã làm tổn thương hắn, rốt cuộc, hắn đợi được một cơ hội chuyển mình, nam hồ ly kia sẽ không để vuột mất.

“Nếu như bỏ lỡ, em nhất định sẽ hối hận, sẽ canh cánh trong lòng cả đời này. Anh ban đầu cho rằng, có lẽ sau khi em đi thoát khỏi cơn triều trong lòng ấy thì sẽ nguyện ý quay trở lại cuộc sống bình thường, nhưng anh sai rồi. Xin lỗi... Anh cho rằng anh có năng lực để thay đổi em, nhưng cuối cùng anh lại thất bại...”

Vì sao anh phải nói “Xin lỗi”, vì sao! Rõ ràng biết Mạc Ngữ Phi là một con hồ ly ái mộ hư vinh lại ngoan độc vô tình, nhưng người nói “xin lỗi” lại là anh! Mạc Ngữ Phi đỏ hốc mắt, hắn liền mình nhẫn nhẹn ý muốn khóc, cổ tình tự nhiên vung tay lên, “Tốt, vậy thì quên đi.”

Xoay người muốn đi, Mạc Ngữ Phi nghe được Trầm Sở Hân ở phía sau hắn nói: “Ngữ Phi, thượng lộ bình an.”

Mạc Ngữ Phi hóa thành đại hồ ly trắng chạy lên lầu.

12. Quyển 2 - Chương 12

Mạc Ngữ Phi là hai bàn tay trắng đi vào nhà Trầm Sở Hân, bây giờ muốn rời đi, hắn cũng không mang theo thứ gì.

“Anh cũng không cần mang theo gì đâu, chẳng qua chỉ là vật ngoài thân mà thôi.” Mạc Ngũ Phi nói với Dịch Thừa Phong.

“Cậu có chắc chắn thành công không?” Dịch Thừa Phong hỏi, anh không phải là không tin tưởng Mạc Ngũ Phi, nhưng con đường phía trước còn chưa biết rõ ấy khiến anh không khỏi lo lắng thay cho hắn.

“Cứ đi xem thử.” Mạc Ngũ Phi cười nói xem như không có gì.

Trước khi Mạc Ngũ Phi và Dịch Thừa Phong phải rời Hương Đảo để đến Úc, Trầm Sở Hân lặng lẽ đến bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn tìm Dịch Thừa Phong.

“Tôi có thứ này muốn giao cho anh.” Nói rồi, Trầm Sở Hân đưa qua một phong thư nho nhỏ.

Chỉ vừa cầm lấy, Dịch Thừa Phong đã biết thứ đặt trong phong thư chính là một tấm thẻ tín dụng, “Anh đây là...”

“Không nhiều lắm, mang theo dùng khi khẩn cấp cũng tốt, hai người phải đến một nơi xa như vậy.”

Nhìn người đàn ông ôn nhu mỉm cười trước mắt, con sói xám không dễ động tình như Dịch Thừa Phong cũng không khỏi cảm động. Anh thật lòng đối xử tốt với bọn họ.

“Mật mã là ngày sinh của Ngũ Phi...”

“Vì sao anh không giữ cậu ta lại?” Dịch Thừa Phong không nhịn được liền hỏi, anh biết là không nên hỏi, anh cũng không có lập trường để chất vấn chuyện giữa hai người, nhưng Dịch Thừa Phong thực sự hy vọng Trầm Sở Hân có thể giữ Mạc Ngũ Phi lại, hạnh phúc của Mạc Ngũ Phi không hề nghi ngờ chính là ở trên người Trầm Sở Hân, bất kỳ ai cũng đều nhìn ra, nhưng con hồ ly cổ chấp kia không chịu chính là không chịu.

“Nếu cậu ấy quyết định phải đi...” Trầm Sở Hân cúi đầu, “Cậu ấy lựa chọn rồi đi, chúng tôi lúc trước ở đây cậu ấy luôn có ý nghĩ này, tôi không thể thay đổi quyết định trong lòng cậu ấy được. Giữ không được, chúng tôi vẫn là giữ không được, tôi không phải không dò xét qua. Bảy giờ toàn bộ đều là do cậu ấy quyết định, tôi tôn trọng quyết định này.”

Trước khi rời đi, Trầm Sở Hân nắm chặt tay Dịch Thừa Phong, hai người đều hiểu đối phương muốn nói gì.

“Tôi là vệ sĩ của cậu ấy, tôi chỉ trung thành với cậu ấy.”

“Đừng nói cho Ngũ Phi việc tôi đến tìm anh.” Lưu lại những lời này, Trầm Sở Hân rời đi. Trong bóng đêm, Dịch Thừa Phong đứng ngoài cửa lớn bệnh viện, vẫn đưa mắt nhìn theo chiếc xe đang rời đi của Trầm Sở Hân.

Một buổi sáng mùa đông nắng ấm, Mạc Ngũ Phi và Dịch Thừa Phong đáp máy bay rời khỏi thành phố Hương Đảo, lúc bọn họ rời đi, Trầm Sở Hân đang ở trường học huấn luyện học viên.

Sở cảnh sát thành phố Hương Đảo, văn phòng Tổng cảnh ti, Trầm lão gia ngồi sau bàn làm việc hỏi Trầm Sở Thiên ngồi đối diện với ông, “Hồ ly kia đi rồi?”

“Phải.”

“Cứ đi như vậy?” Trầm phụ lộ ra vẻ mặt phức tạp, kết cục như vậy, nằm trong dự đoán của ông, nhưng lại vượt ra ngoài những gì ông dự liệu, “Âm thầm lặng lẽ đi như vậy?”

“Phải.”

“Anh con có nói gì không?”

“Không, chỉ là thấy anh ấy rất buồn.” Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, có gì mà buồn, đi càng sớm càng tốt! Yên tĩnh một chút!

“Kêu anh con tạm thời quay về nhà ở đi. Sở Hân đứa nhỏ này tâm tư quá kín đáo, ở một mình, khó tránh khỏi nghĩ đông nghĩ tây, vẫn là quay về nhà thì tốt hơn. Con cũng mang theo Tiểu Mạc về nhà ở một thời gian, giúp đỡ anh trai con.”

“Con biết rồi.”

Từ Hương Đảo đang vào mùa đông khởi hành, sau khi bay qua hơn nửa địa cầu, Mạc Ngũ Phi và Dịch Thừa Phong đi vào Úc đang giữa hè. Bước ra khỏi sân bay, ánh dương chiếu trên cao khiến Mạc Ngũ Phi cảm thấy có điềm tốt.

Sau khi ngủ ở khách sạn, Mạc Ngũ Phi tắm rửa, thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

“Đi gặp ông ta sao?”

“Đương nhiên, việc này không nên chậm trễ.” Mạc Ngũ Phi vẽ mặt thoải mái đứng trước gương thay quần áo, chọn lựa trong đồng cà vạt nhân viên phục vụ khách sạn đưa tới.

Dịch Thừa Phong yên lặng đứng một bên, anh vẫn mặc một bộ tây trang màu đen không đổi, mái tóc dài màu trắng bạc được buộc lại ở phía sau. Thấy bộ dạng ăn mặc lúc này của Mạc Ngũ Phi, Dịch Thừa Phong không biết Mạc Ngũ Phi trong lòng đến cùng đang nghĩ cái gì. Nếu Mạc Ngũ Phi lúc này đi, trở thành độc chiếm của người đàn ông có thể lực hơn... Dịch Thừa Phong quay mặt đi, cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Tập đoàn cờ bạc của toàn châu Đại Dương hoàn toàn được khống chế trong tay Hách Nhĩ Phu, ông ta là bá chủ có thể lực nhất trong hắc bang nơi này. Trước kia, Hách Nhĩ Phu tung tin ra ngoài, nói muốn tìm một trợ thủ mới, mà Mạc Ngũ Phi sau khi có được tin tức này, lập tức nhờ người quen trong hắc đạo tiến cử. Mạc Ngũ Phi dự định nhờ vào sức mạnh của người đàn ông này để đoạt lại quyền lực hắc đã mất đi một lần nữa.

Đứng trong đại sảnh tiếp khách trên tầng thượng của sòng bạc xa hoa, sau khi được người thông báo, có một người đàn ông bộ dáng thư ký mời Mạc Ngũ Phi tiến vào, mà Dịch Thừa Phong thì được yêu cầu ở lại trong đại sảnh. Mạc Ngũ Phi sau khi hướng Dịch Thừa Phong ra hiệu liền theo người rời đi.

Đi vào văn phòng rộng rãi, nhìn thấy lão giả đầu tóc bạc trắng ngồi sau bàn làm việc lớn làm bằng gỗ sồi hiếm có, Mạc Ngũ Phi lộ ra nụ cười, “Chào ngài.”

“Cậu chính là Mạc, mời ngồi.” Lão nhân khoát tay, ý bảo Mạc Ngũ Phi ngồi xuống trên sofa trước mặt ông.

“Tôi đã xem qua tư liệu của cậu.” Hách Nhĩ Phu nói.

“Như vậy ngài cảm thấy tôi phù hợp, hay không phù hợp?” Mạc Ngũ Phi cười hỏi.

Lão nhân không nói gì, một đôi mắt giống như chim ưng quan sát Mạc Ngũ Phi, giống như đang đánh giá hắn. Mạc Ngũ Phi ngồi tự nhiên trên sofa, lại đổi tư thế ngồi một chút, giống như đang trưng bày chính mình. Mạc Ngũ Phi vẫn rất tự tin về vẻ ngoài của hắn, phong thái nho nhã, khuôn mặt cực kỳ thanh tú, nhất định có thể chiếm được thiện cảm của người trước mắt.

Qua một hồi, Hách Nhĩ Phu cười, “Theo tôi được biết, cậu đã... chết rồi.”

“Ha, nghe được tiếng ngài gọi về, cho dù đã chết, cũng sẽ sống lại vì ngài dốc sức.”

“Tôi thấy đâu phải vậy,” Hách Nhĩ Phu cười nói, “Cậu chẳng lẽ không phải muốn lợi dụng tôi đối phó với người trong tộc trước đây của cậu sao?”

“Ha, ông nói việc đó,” Mạc Ngũ Phi ngẩng đầu cười, “Bọn họ sao đủ tư cách trở thành đối thủ của ông.”

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì.” Trong mắt lão nhân lóe lên tinh quang.

Mạc Ngũ Phi đương nhiên biết người đàn ông đã lẫn lộn hơn năm mươi năm trong hắc đạo này có bao nhiêu khôn khéo, từ khi bắt đầu hắn đã không có dự định che giấu ý đồ của mình, “Không sai, tôi sẽ báo thù, hơn nữa tôi nhất định sẽ báo thù! Chẳng qua, tôi không có ý lợi dụng ngài.”

“Điều này sao có thể? Mạc, những lời này của cậu một chút sức thuyết phục cũng không có.” Hách Nhĩ Phi buông tay, lắc đầu cười.

“Đương nhiên có thể tin. Ngài chẳng lẽ không muốn nắm lấy một góc nhỏ trong ngành sòng bài ở Châu Á sao? Cho dù không cần nhắc đến tiền tài như nước sắp đến, thì chỉ riêng phần quyền lực này... sức ảnh hưởng bên trong công đoàn kết hợp với ngành sòng bài, chẳng lẽ ngài không muốn có? Cho tới nay, ngành sòng bài của mấy châu lục từng nơi đều vạch đất xưng vương, vẫn không có bang phái nào nắm giữ được hai châu lục, hay thậm chí là sức ảnh hưởng lớn hơn, ngài không muốn trở thành người đứng đầu?”

Hách Nhĩ Phu hơi im lặng một chút, sau đó cười lớn nói: “Tôi thế nhưng không muốn đắc tội với người của liên minh sông bài Châu Á.”

“Đây không phải là đắc tội, tiên sinh, đây là thắng làm vua!”

Một câu nói ra làm Hách Nhĩ Phu trong mắt lóe lên tia sáng.

“Cho dù ngài không đến, chẳng lẽ người khác sẽ buông tha cho khối thịt Á Châu béo bở này? Nghĩ thử cứ cách ba năm một lần vì sao giải thi đấu vua sông bài lại được tổ chức, chẳng lẽ thật sự là muốn tìm ra người chơi bài Poker giỏi? Ha, tôi tin bất kỳ nhà ảo thuật của đoàn xiếc nào cũng đều rất xuất sắc.”

Thấy Hách Nhĩ Phu im lặng không nói, nét mặt đăm chiêu, Mạc Ngũ Phi lại nói: “Hương Đảo là một nơi nhiều bang phái nhất trong ngành sông bài Châu Á, nhưng đều không phải là bang phái nhỏ du nhập vào, chính là tiền vốn mỗi năm đều chảy vào sông bạc nơi này... Tôi tin ngài phải hiểu rõ hơn tôi mới đúng. Nếu có thể ở nơi này đạt được sự thống nhất, rồi tiến tới chiếm giữ Macao, Nhật Bản, Malaysia, từng bước xâm chiếm. Sau này, liên minh sông bài Châu Á sẽ là thiên hạ của một người!”

“Đây là kế hoạch của cậu.” Hách Nhĩ Phu cao giọng nói.

Mạc Ngũ Phi cười, “Không sai. Chẳng qua mấy lão hồ ly kia của Mạc gia không nghe thủng lời tôi.”

“Tôi thật sự không hiểu, cho dù là lợi dụng cậu kiếm tiền, cũng tốt hơn là giết cậu, bọn họ vì sao nhất định phải lấy mạng cậu?” Hách Nhĩ Phu cố tình nói.

“Vì hồ ly chúng tôi sẽ không tin tưởng bất kỳ ai ngoại trừ bản thân mình.” Mạc Ngũ Phi cười, thản nhiên nhìn thẳng vào Hách Nhĩ Phu.

“Như vậy, tôi làm sao tin tưởng cậu?”

“Toàn bộ đều ở đây, ngài nói thử?” Trong giọng điệu của Mạc Ngũ Phi mang theo vẻ vâng lời khó mà hình dung, hắn dựa lên tay vịn sofa, lấy tay chống đầu, mỉm cười nhìn Hách Nhĩ Phu, truyền đến một loại ám chỉ.

Hách Nhĩ Phu vừa rồi còn sắc mặt nghiêm túc lại cười to lần nữa, cười đến hai vai dựng thẳng, sau đó ông ta đứng lên, “Tôi già rồi, tôi bây giờ đối với tiền tài và tính cách đã không còn ham muốn mãnh liệt như năm đó. Bây giờ thứ có thể làm cho tôi hưng phấn... chỉ có quyền lực! Kinh doanh sông bài của tôi thành nơi đẳng cấp nhất thế giới, đây chính là toàn bộ những gì mà tôi mong muốn!”

Lời nói thẳng thắn truyền đến cho Mạc Ngũ Phi một thông điệp tương tự, người đàn ông trước mắt này, nói rõ việc muốn lợi dụng Mạc Ngũ Phi, lợi dụng Mạc Ngũ Phi trở thành công cụ kiếm tiền, thành thương pháo xông pha chiến trận, trong tương lai, Mạc Ngũ Phi nhất định phải thay người đàn ông này kiếm về lợi nhuận ông ta mong muốn, giành được quyền thế trong lý tưởng của ông ta, tương tự, khi Mạc Ngũ Phi công thành đoạt đất, cũng có thể hoàn thành kế hoạch báo thù của hắn.

“Nói như vậy, ngài muốn thuê tôi?” Mạc Ngũ Phi cũng đứng dậy.

“Sau khi tôi tìm người phác thảo xong hợp đồng thì sẽ cho cậu xem,” Đàn ông làm việc lớn, cũng không thoát khỏi dây dưa dài dòng, “Cậu nếu như có ý đề cập đến. Tôi sẽ bảo người sắp xếp cậu ở trong khách sạn. Tôi biết cậu trước kia vẫn ở trong khách sạn, là vì phục vụ thuận tiện.” Hách Nhĩ Phu nói, Mạc Ngũ Phi đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của ông ta, ông ta đang nói cho Mạc Ngũ Phi biết, ông ta đối với việc đi lại của Mạc Ngũ Phi rất rõ ràng.

“Cảm ơn ngài. Tôi muốn trước tiên thực tập nửa năm ở sông bạc nhỏ nhất dưới quyền của ông, có thể không?” Mạc Ngũ Phi đề nghị.

“Ha ha, đương nhiên.” Biết Mạc Ngũ Phi nhất định đến có chuẩn bị, Hách Nhĩ Phu cảm thấy ông không cần phải nhắc nhở Mạc Ngũ Phi cái gì nữa. Đi đến cửa văn phòng, Hách Nhĩ Phu dừng bước, “Đúng rồi, có một chuyện trước tiên phải nói với cậu.”

Mạc Ngũ Phi cung kính lắng nghe.

“Tôi có đứa con trai, Kiều Ni, nó... Ách, tính tình nhanh nhẹn cởi mở, vẫn chưa trưởng thành lắm, tôi hy vọng cậu...” Hách Nhĩ Phu không nói tiếp, dùng ánh mắt hỏi dò Mạc Ngũ Phi đứng bên cạnh.

“Tôi biết nên làm thế nào.” Mạc Ngũ Phi khom người đáp.

“Ừ, rất tốt.” Hách Nhĩ Phu nói xong, xoay người trở về văn phòng.

Mạc Ngũ Phi lộ ra một chút cười lạnh. Cởi mở? Nhanh nhẹn? Chưa trưởng thành lắm? Một công tử bột hai mươi tuổi đầu, ăn chơi đến độ hầu như xuất chúng, tiếng xấu bên ngoài, quả thực có thể hình dung như vậy. Mạc Ngũ Phi hiểu được, Hách Nhĩ Phu đang hướng hấn ám chỉ, đừng mơ tưởng dụ dỗ con của ông ta đến làm quân bài trong tay.

Hách Nhĩ Phu thực sự lo lắng quá nhiều, Mạc Ngũ Phi hoàn toàn hiểu rõ tên công tử bột kia chỉ là một cậu ấm không ra gì, ở trong Tập đoàn không có thực quyền, đối với cha cậu ta cũng không có sức ảnh hưởng. Chẳng qua là dựa vào sự nuông chiều của ông cha nên mới hồng hách mà thôi, mớ lộn xộn do chơi đùa quá trớn cũng có cha cậu ta ra mặt thu dọn. Đồng thời Mạc Ngũ Phi cũng hiểu được, Hách Nhĩ Phu xem thường hồ ly trong gia tộc làm nghề ***, ông ta là muốn Mạc Ngũ Phi cách xa con trai ông ta một chút.

Hừ, dụ dỗ, tôi còn thấy chướng mắt đó! Mạc Ngũ Phi ở trong lòng thầm nói.

Dịch Thừa Phong thấy Mạc Ngũ Phi đi ra, lập tức nghênh đón, dùng ánh mắt thân thiết nhìn Mạc Ngũ Phi, người sau hướng anh lộ ra một nụ cười thoải mái.

Sau đó có một nhân viên công tác mang Mạc Ngũ Phi đến xem căn phòng mới của hấn. Lại lần nữa vào ở trong căn phòng tổng thống tại khách sạn xa hoa, Mạc Ngũ Phi có loại cảm giác xa lạ, hấn không cảm thấy thoải mái, trái lại, hấn lại nhớ đến ngôi nhà ấm áp giản dị của Trầm Sở Hấn.

Đêm khuya, Mạc Ngũ Phi ngồi bên cửa sổ nhìn xuống cảnh đêm nơi đất khách, điều thuốc trong tay cháy lên làn khói màu lam nhạt.

Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, hiện tại tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Mạc Ngũ Phi. Lúc Mạc Ngũ Phi gặp Hách Nhĩ Phu lần đầu đã từng rất lo lắng, muốn chiếm được tín nhiệm của đối phương, nhất định phải trả một cái giá tương đương. Vừa nghĩ đến có lẽ phải dùng thân thể lấy lòng lão già tóc bạc kia, cho dù ông ta còn có tinh lực, Mạc Ngũ Phi cũng không muốn. Hách Nhĩ Phu tuy không đề cập đến việc thiết lập mối quan hệ bạn giường này giữa Mạc Ngũ Phi và ông ta, nhưng không có nghĩa là ông ta sẽ không lợi dụng Mạc Ngũ Phi, trái lại dăng hấn cho người khác. Mạc Ngũ Phi âm thầm nhắc nhở bản thân, nhất định phải cẩn thận ứng phó chuyện này.

Trở thành quản lý cấp cao tân nhiệm của Tập đoàn Holden dưới quyền Hách Nhĩ Phu, Mạc Ngũ Phi đi nhậm chức, quản lý một khu sông bạc quy mô bậc trung. Hấn biết Hách Nhĩ Phu đang quan sát hấn, xem thử hấn rốt cuộc có năng lực hay không, hấn biết người dưới quyền Hách Nhĩ Phu cũng đang quan sát hấn, xem thử vị hồ ly đến từ đất nước xa xôi này có thể làm được những gì.

Mạc Ngũ Phi không ngay lập tức dựa theo kế hoạch của hấn tiến hành cải cách sông bạc, mà là án binh bất động, quan sát trước, rồi mới hành sự. Hấn muốn làm đủ phận sự, đồng thời muốn xem rõ thử trong Tập đoàn những người nào là chướng ngại vật cản trở bước tiến của hấn.

Mỗi ngày đều rất bận rộn, mỗi ngày đều rất căng thẳng, ở trong đầu lúc nào cũng tính toán thật nhanh, cẩn thận vượt qua cạm bẫy có thể có, đối phó với mọi vấn đề về quan hệ giữa người với người. Mạc Ngũ Phi tập trung toàn bộ sinh lực vào trong sông bài, đồng thời cũng mượn công việc không hề nhàn hạ để quên đi chuyện hấn không muốn nhớ.

Sau khi dần quen với môi trường mới hoàn toàn xa lạ, Mạc Ngũ Phi hơi thở dài nhẹ nhõm, sau đó, hấn bắt đầu bắt tay vào tiến hành cải cách.

Đưa lên bản kế hoạch kinh doanh mới, Mạc Ngũ Phi đưa ra dự toán, chuẩn bị tiến hành sửa sang lại sông bạc.

“Nhất thiết phải tốn số tiền này sao?” Trong Tập đoàn có người đưa ra nghi ngờ.

Sửa sang chỉ là ngụy trang, chẳng qua là mượn cơ hội quảng cáo thu hút khách đến sông bạc, đồng thời mở rộng một chút thanh thế, Mạc Ngũ Phi tin rằng Hách Nhĩ Phu sau khi xem qua bản kế hoạch của hấn, nhất định sẽ gật đầu.

Quả nhiên, Hách Nhĩ Phu đồng ý. Trong Tập đoàn lập tức nổi lên đồn đại, có người trực tiếp ám chỉ Mạc Ngữ Phi là tân sủng của Hách Nhĩ Phu. Mạc Ngữ Phi không những không loại bỏ những lời đồn này, ngược lại hắn càng thả ra nhiều tin tức khó xử hơn nữa. Thanh danh đối với hắn mà nói căn bản không quan trọng, hồ ly xuất thân từ ngành *** còn để tâm đến thứ hư vô kia sao? Hắn, con hồ ly này chính là muốn mượn uy phong của Hách Nhĩ Phu, giúp trải bằng đường đi dưới chân mình.

Sòng bạc trước khi đến Tết Nguyên đán đã được sửa sang xong, quan chức cấp cao của Tập đoàn Holden đều sẽ đến tham dự nghiệm thu công trình, cùng nhau tham quan sông bạc mới tinh sau khi được sửa sang qua. Mạc Ngữ Phi mua sắm thêm quần áo mới, chuẩn bị ở trước mặt người khác làm nổi bật chính mình.

“Cậu đây là làm gì vậy?” Trong cửa hàng quần áo ở phố người Hoa, thấy Mạc Ngữ Phi chọn từng bộ áo dài nam bằng lụa màu sắc diễm lệ, Dịch Thừa Phong thật sự khó hiểu. Trước đây, Mạc Ngữ Phi thích mặc tây trang, hơn nữa chỉ chọn màu trắng, sao hắn lại đột nhiên thích cái loại tơ lụa thêu hoa này.

“Địa bàn của người nước ngoài, đương nhiên phải làm cho phong thái Trung Quốc được chú ý chứ.” Mạc Ngữ Phi kéo vạt áo của bộ áo dài nam kiểu Trung Quốc lên nhìn kỹ, cười nói.

Dịch Thừa Phong phát hiện, từ khi đến Úc, Mạc Ngữ Phi từng chút thay đổi, hắn dường như kiên định tâm tư, trở thành kẻ hoàn toàn khác so với trước đây.

Mặc vào áo dài nam kiểu Trung màu đen thêu đóa hồng mẫu đơn lớn diễm lệ, Mạc Ngữ Phi xoay một vòng trước mặt Dịch Thừa Phong, “Thế nào, đẹp không?”

Đẹp thì đúng là đẹp, nhưng có phần quá diễm lệ. Trước đây Mạc Ngữ Phi ở trong hộp đêm luôn là một bộ dáng áo trắng nho nhã, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ giả trang này, Dịch Thừa Phong vẫn không quen lắm.

“Những thứ này đều cần thiết.” Mạc Ngữ Phi vung tay lên, ý bảo người phục vụ gói bộ quần áo tơ lụa hắn nhìn trúng lại, đồng thời nói với Dịch Thừa Phong: “Bây giờ đã không còn giống xưa nữa, Thừa Phong.”

Lúc Mạc Ngữ Phi mặc áo dài kiểu Trung hoa lệ xuất hiện trước mặt mọi người, Dịch Thừa Phong nghe được thanh âm có người âm thầm hít khí. Về tuần tú của Mạc Ngữ Phi đương nhiên là khỏi phải nói, hắn bây giờ càng có nét quyến rũ khó mà hình dung, giống như phô bày ra phong tình ẩn giấu ngày trước vậy, trong khi đó khuôn mặt thanh tú lại có loại cảm giác mạnh mẽ, khiến người khác muốn tiến lên, nhưng không dám làm xằng, lại không khỏi khiến cho lòng người ngứa ngáy.

Chỉ là sông bạc quy mô nhỏ trong Tập đoàn, Hách Nhĩ Phu cũng không ở bên trong tuần tra trước khi tham dự lễ khai trương. Mạc Ngữ Phi lúc này căn bản không để những quan chức cấp cao khác vào mắt, tự mình đi đến phía trước, theo sau hắn là các quản lý sắp sửa phụ trách phần triển khai hoạt động trong sông bạc này.

Mạc Ngữ Phi chỉ bảo, vừa đi vừa nói.

“Sòng bạc là nơi mở ra vì những người thực sự dám mạnh tay, không phải là vì cái loại côn đồ nhỏ nhoi muốn kiếm chút tiền tiêu vặt kia, khách hàng nam muốn vào nhất định phải ăn mặc đúng mực, hiểu cái gì là đúng mực không?”

Quản lý an ninh ở bên cạnh liên tục gật đầu.

“Nếu là khách hàng nữ thì có thể nói lỏng tiêu chuẩn cho phù hợp, nhưng cũng phải ăn mặc chỉnh tề, cái loại phụ nữ vừa thấy liền biết là gái gọi thì tuyệt đối không được phép vào! Nếu bị tôi thấy được, nhân viên tuần tra trực ban chuẩn bị cuốn gói cút đi! Tôi không sợ không tuyển được nhân viên, dựa vào tiền lương và phúc lợi của công ty, không làm chính là tổn thất của mấy người!”

“Vâng, vâng.”

Người phục vụ chia bài mặc Kimono trong sông bạc đứng trật tự trong đại sảnh, Mạc Ngữ Phi chậm rãi đi qua mọi người, nhìn kỹ từng người một. Người chia bài đều đã trải qua huấn luyện và sát hạch, nên hắn tương đối yên tâm. Trong đó phục vụ nữ có một bộ phận có thể cung cấp dịch vụ cho khách hàng, thường gọi là... CAT.

GIRL, các cô chịu sự quản lý của sông bạc, được sông bạc bảo vệ, là nhân viên được phép hành nghề ***.

Nhìn cách ăn mặc của mấy cô nàng CAT, Mạc Ngữ Phi cười nhạo thành tiếng, nói với quản lý bên cạnh hắn, đồng thời cũng nói với mấy cô gái kia: “Cách ăn mặc của các cô sau này phải có chuyện gia chuẩn bị, nhất định phải tạo được vẻ trang nhã thanh cao. Các cô gái, không nên tùy tiện phơi bày thân thể, liếc một cái có thể nhìn rõ thì còn có thể là hàng thượng đẳng sao? Sau này trong dự thảo kinh doanh tôi sẽ tăng thêm một khoản chi phí mua sắm trang phục, tuyệt đối không được mua hàng rẻ tiền! Đơn giản mà nói, nếu nhìn thấy GIRL CAT đeo đồng hồ kim cương, các người cảm thấy khách hàng lúc này còn có thể chỉ cho mấy đồng đô la tiền boa thôi sao?”

Vươn tay nâng lên bàn tay của một cô gái bên cạnh, Mạc Ngữ Phi nhìn móng tay có màu sắc tươi đẹp của cô, chau mày lại, “Nếu như các người còn giữ suy nghĩ muốn ở đây câu được con rùa vàng, vậy thì phải đồng ý bỏ ra mỗi câu lớn.”

Bên cạnh có tiếng cười nho nhỏ truyền đến, Mạc Ngữ Phi không cần quay đầu lại cũng có thể nghe ra là ai đang cười. Mấy tên thần tử lâu năm của Holden kia có ai không lén lút cười nhạo xuất thân của Mạc Ngữ Phi, còn có người ở trước mặt Hách Nhĩ Phu nói đùa, nói sòng bạc sau này đều phải biến thành hộp đêm. Mạc Ngữ Phi trong lòng âm thầm cười lạnh.

Người đánh bạc giỏi tất sẽ háo sắc, nếu khách đánh bạc gặp được một người đẹp ở sòng bạc, thì anh ta lần sau còn có thể đến nữa. Người kinh doanh sòng bạc đều biết một câu – không sợ đến không đánh bạc, chỉ sợ khách đánh bạc không đến. Cũng không giấu lại mấy trận đấu quyền anh, lễ hội biểu diễn, cùng với danh mục các loại trình diễn đa dạng tràn ngập quanh năm tại thành phố Las Vegas nổi danh thế giới, mục đích tổ chức thực sự của bọn họ là gì.

Sau khi tham quan xong, có người nói rằng nơi đây có phải quá mức xa hoa hay không. Mạc Ngữ Phi trong lòng cười thầm, thế nào, so với nơi của gã tốt hơn thì gã không vui.

“Không.” Mạc Ngữ Phi đơn giản nói.

“Xa hoa như vậy, có phải sẽ có khách đánh bạc vừa thấy liền sợ, không dám tiến vào hay không.” Lại có người đưa ra vấn đề mới.

“Đánh bạc là thiên tính của con người. Còn có, 80% tiền tập trung vào 20% người có tay nghề, mỗi hàng đẳng cấp nào cũng phải tranh thủ, lựa chọn của anh đây à?” Mạc Ngữ Phi cười hỏi, “Người có tiền mới có thể đánh bạc hào phóng, cái loại đi làm lãnh tiền lương cố định sao có thể chi ra trăm tám mươi vạn đồng để chơi Blackjack, thua ngài.”

“Nhưng tổng số khách hàng... Nếu như nói trong sòng bạc thoát nhìn vắng vẻ, chỉ sợ sẽ mất đi một vài khách hàng tiềm năng.”

Những người này tựa hồ chính là đến để đả kích Mạc Ngữ Phi.

“Thưa ngài, nếu lần sau Tập đoàn công ty xây dựng siêu thị hoặc là định thu mua các chợ bán sỉ, thì tôi sẽ tiến cử anh đi quản lý.” Mạc Ngữ Phi nói rồi nhìn người kia một cái, ánh mắt lạnh lùng lướt tới, người bị nhìn không khỏi run lên, ngoan ngoãn ngậm mồm lại, không lên tiếng nữa.

Sòng bạc sau khi sửa sang thì khai trương lại lần nữa, kinh doanh rất tốt, khởi đầu thuận lợi. Mạc Ngữ Phi đương nhiên sẽ không thỏa mãn với thành tích này, hắn muốn nhiều hơn. Mạc Ngữ Phi nói với bản thân, không cần nóng vội, cứ từ từ mà tiến.

Tết Nguyên đán, Mạc Ngữ Phi một mình trải qua ở trong phòng khách sạn, hắn chỉ muốn ở yên tĩnh một mình, biết suy nghĩ của nam hồ ly, Dịch Thừa Phong ẩn thân ở ngoài phòng, cẩn thận không để Mạc Ngữ Phi nhìn thấy anh.

Trước đây vào thời điểm này, tổng hội có rất nhiều người trong tộc Mạc thị đến chúc Tết tộc trưởng, lễ vật phong phú, ra vào giống như yến hội... Nghĩ đến đây, Mạc Ngữ Phi đột nhiên phì cười, đã không còn gì lưu luyến nữa, hắn đã từng chết một lần, không còn là người Mạc gia nữa.

Trong đầu đột nhiên lại vụt qua một câu nói, “Anh muốn mang em về nhà anh...” Tâm Mạc Ngữ Phi đột nhiên bị tác động.

Nhà, đây là chữ nam hồ ly trước đây không hề nghĩ qua. Tuy rằng có người sinh ra hấn, còn có người trong tộc, nhưng Mạc Ngũ Phi không xem những người đó như là người thân, hấn đối với bọn họ chỉ có căm hận. Đánh ngã từng đối thủ, giẫm đạp người khác dưới chân để leo lên địa vị cao, trở thành tộc trưởng, cho dù vào lúc này, Mạc Ngũ Phi không chốn nương thân, ở trong phòng khách sạn tuy rằng thoải mái, nhưng không hề ấm áp. Lại đến sau này, sau khi may mắn thoát chết và được nhặt về, những ngày bên cạnh Trầm Sở Hân chính là khoảng thời gian ấm áp nhất, hạnh phúc nhất trong nhiều năm qua của Mạc Ngũ Phi. Nghĩ đến đây, Mạc Ngũ Phi không khỏi lộ ra một nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Ở bên kia đại dương, thành phố Hương Đảo, tương tự cũng đang là năm mới.

Anh em Trầm gia trong khoảng thời gian gần đây đều ở trong nhà cha mẹ. Hai anh em sau khi trưởng thành lần lượt chuyển ra khỏi nhà cha mẹ, căn phòng trước đây của bọn họ vẫn được cha mẹ giữ nguyên, bài trí bên trong cũng chưa từng động qua, cho nên Trầm Sở Thiên lúc về nhà thăm cha mẹ luôn nói đùa là “về nhà mẹ đẻ”.

Lần này vì đi cùng với anh trai, Trầm Sở Thiên dứt khoát mang theo Mạc Ngũ Luân cùng “về nhà mẹ đẻ” ở.

Từ sau khi Mạc Ngũ Phi rời đi, Trầm Sở Thiên phát hiện anh trai cực kỳ trầm mặc, vẻ mặt của anh trai không thể nói rõ là có bao nhiêu buồn bã và thống khổ, nhưng nụ cười hơi mang vẻ đau buồn càng khiến cho Trầm Sở Thiên đau lòng. Con hồ ly kia có cái gì tốt, vong ơn phụ nghĩa, máu lạnh vô tình, ngay cả tay áo cũng không vung lên liền bỏ lại tất cả mà đi, Trầm Sở Thiên càng nghĩ càng tức. Vốn không xem trọng đoạn tình cảm lưu luyến này của anh trai, luôn cảm thấy người tốt như anh trai kết đôi với con hồ ly kia thật sự là lãng phí, nhưng anh trai lại khẳng khái thích hấn, Trầm Sở Thiên cũng chậm rãi tiếp nhận con hồ ly kia. Bây giờ hồ ly đi rồi, nên bắn pháo hoa ăn mừng mới đúng, nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng cô độc lẻ loi của anh trai, Trầm Sở Thiên cũng chẳng thấy vui nổi.

Đồ tồi! Đi cũng không để người khác dễ chịu!

Được cha mẹ yêu cầu tạm thời chuyển về ở trong nhà, Trầm Sở Hân cẩn thận cất giữ toàn bộ tâm sự, cố gắng không để cho u buồn hiện lên trên mặt, nhưng anh không vui vẻ nổi, vì thế thường một mình trốn trong thư phòng.

Người nhà đều biết tâm sự của Trầm Sở Hân, mỗi người đều thật cẩn thận, cố tránh mở ra một chút đề tài, Trầm Sở Thiên không có chuyện gì liền đùa giỡn khiến người khác vui vẻ. Trầm Sở Hân thật sự cảm kích sự quan tâm của người nhà, nhưng nỗi đau ở sâu trong lòng không có cách nào để loại trừ nhanh như vậy, mỗi ngày mỗi ngày, anh vẫn một mình đối mặt với vết thương.

Dịp Tết âm lịch, toàn thành phố cực kỳ náo nhiệt, khắp nơi giăng đèn kết hoa. Người Trầm gia theo thông lệ sẽ vào sáng sớm mừng một Tết âm lịch vào miếu cầu phúc, sau đó Trầm Sở Hân cũng ra ngoài gặp cấp trên và đồng nghiệp, chuyện xã giao nên làm đã làm xong thì anh cũng không chịu bước ra khỏi nhà một bước.

“Anh hai sao lại ở nhà,” Trầm Sở Thiên thấy khó hiểu, “Không phải là do anh họ của em lây bệnh chứ?”

Mạc Ngũ Luân dựng thẳng ngón trỏ bên môi, dùng tay ra hiệu im lặng, “Anh nhỏ tiếng một chút.”

“Ai, anh ấy không nghe thấy đâu.” Trầm Sở Thiên buồn bã nói.

Trầm Sở Thiên chuồn vào trong thư phòng lên nhìn anh trai đang làm gì, kết quả phát hiện Trầm Sở Hân chỉ là yên lặng ngồi, ngay cả sách cũng đều không xem.

“Anh hai.”

Nghe được có người gọi, Trầm Sở Hân quay đầu, nụ cười ôn nhu trên mặt giống như trước kia, nhưng Trầm Sở Thiên biết tâm anh trai đã không còn quay về giống như trước nữa. Đều do con hồ ly kia!

“Ngồi một mình ở đây làm gì vậy?”

“Không, không làm gì cả. Muốn yên tĩnh một chút thôi.”

“Đến đây, ra ngoài, ra ngoài ngồi.” Trầm Sở Thiên kéo Trầm Sở Hân dậy, y không muốn để anh trai một mình ở trong phòng miên man suy nghĩ, lúc này phải phân tán lực chú ý của anh trai thật nhiều.

Kéo Trầm Sở Hân vào phòng khách, Trầm Sở Thiên ấn anh xuống trên sofa, tự mình đi pha ấm trà mới. Mạc Ngữ Luân vốn đang xem ti vi thấy anh trai đến, vội vàng đứng dậy nhường vị trí sofa đối diện ti vi, lại đưa khay kẹo cho Trầm Sở Hân.

“Em ăn đi, anh không thích thứ này lắm.” Trầm Sở Hân cười nói với Mạc Ngữ Luân, anh ấn Mạc Ngữ Luân ngồi lại chỗ cũ. Trầm Sở Hân rất quý người yêu của em trai, xem cậu như một người em trai khác của mình.

Mạc Ngữ Luân biết Trầm Sở Hân quý cậu, cậu ở trước mặt Trầm Sở Hân nghiêm túc trầm tĩnh không dám làm nũng hay càn rỡ, cậu cũng không phải là sợ Trầm Sở Hân, nhưng lúc đối diện với anh lại luôn không thể buông xuống vẻ rụt rè giống như khi đối mặt với người yêu. Ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Luân đặt tay lên đùi xem ti vi.

Trầm Sở Hân vốn không có ý định xem ti vi, anh chỉ muốn một mình yên tĩnh một chút, bị em trai kiên quyết kéo đến phòng khách, tâm tư cũng không đặt ở trên chương trình ti vi. Ngồi một lát, ánh mắt Trầm Sở Hân chuyển đến trên mặt Mạc Ngữ Luân bên cạnh.

Tiểu hồ ly này rõ ràng đã trưởng thành. Nhớ lần đầu lúc được Trầm Sở Thiên mang đến Trầm gia, cậu rụt rè đứng sau lưng Trầm Sở Thiên, ngượng ngùng lộ ra nửa khuôn mặt nhìn Trầm Sở Hân, khi đó trên hai má của Mạc Ngữ Luân còn có điểm mُمْ mُمْ trẻ con, da thịt non nớt, khiến người khác có cảm giác muốn nhéo một cái. Hơn một năm qua đi, trên người Mạc Ngữ Luân có thêm mùi vị trưởng thành, người cũng tự nhiên chín chắn hơn.

Trầm Sở Hân chăm chú nhìn bên mặt của Mạc Ngữ Luân, trên khuôn mặt anh em gia tộc hồ ly mơ hồ có đường nét tương tự, ánh mắt đưa tình ngập nước, thuộc về phong thái quyến rũ đặc biệt của hồ ly, cùng sắc khí đàn ông vô ý lộ ra, giống như đang quyến rũ, lại giống như không phải... Trầm Sở Hân si ngốc ở trên khuôn mặt tương tự kia tìm kiếm, tìm kiếm...

Bưng khay trà ra ngoài, Trầm Sở Thiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh trai đang chăm chú nhìn Tiểu Mạc, si mê cùng thống khổ trên mặt thoáng nhìn liền thấy rõ, Trầm Sở Thiên hiểu rõ Trầm Sở Hân đang nhìn cái gì, y liền tức giận. Trầm Sở Thiên bước nhanh qua đặt khay xuống, Trầm Sở Hân nghe được tiếng bước chân cũng hồi tỉnh lại, anh vội vàng thu hồi ánh mắt. Mạc Ngữ Luân lúc này mới chú ý đến bản thân vẫn luôn bị anh trai nhìn chăm chăm bấy giờ cũng tỉnh táo lại, quay mặt sang giống như đang hỏi dò mà nhìn về phía Trầm Sở Hân.

“Anh hai, có chuyện gì muốn nói sao?” Mạc Ngữ Luân hỏi.

“Anh hai không có lời gì muốn nói, là anh có lời muốn nói!” Trầm Sở Thiên kéo Trầm Sở Hân ở trên sofa dậy, rồi kéo anh về thư phòng, lưu lại Mạc Ngữ Luân trên sofa đang không rõ nội tình gì.

Ép Trầm Sở Hân vào trong ghế, Trầm Sở Thiên hỏi: “Anh vừa rồi đang nhìn gì?”

Trầm Sở Hân cúi đầu, một hồi sau, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Tiểu Mạc nhà em mới không sợ anh nhìn, sợ ở đây là người anh nhìn trong mắt không phải là Tiểu Mạc!” Trầm Sở Thiên nói trúng tim đen.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì, là anh ta có lỗi với anh! Anh ta đã đi rồi, đi rồi! Cũng không trở về nữa đâu! Anh – ta – sẽ – không – trở – về – đâu!” Trầm Sở Thiên nói rõ ràng từng chữ, “Anh, anh tỉnh lại đi, anh ta đã bỏ mặc anh, đi dựa vào người đàn ông khác, anh ta đi để theo đuổi thứ anh ta muốn, anh đừng tiếp tục u mê không tỉnh nữa, đừng nghĩ về anh ta nữa!” Trầm Sở Thiên rống một tràng.

Giống như có hàng loạt đạn pháo ào ào trút ra một trận, Trầm Sở Thiên cảm thấy phiền não lấp kín ở trong lòng được giải tỏa không ít, ngay sau đó y liền hối hận. Y quá xúc động, làm sao có thể nói với anh trai loại lời làm tổn thương người khác thế này chứ. Trầm Sở Thiên chột dạ, khó xử cười nói, “Anh, ý của em là...”

Trầm Sở Hân khua khua tay, “Anh hiểu.”

“Anh, anh đừng giận em, là em quá kích động, em trong lòng quýnh lên liền...”

Trầm Sở Hân không nói gì, chỉ cầm lấy tay em trai.

“Anh...” Trầm Sở Thiên trong lòng chua xót, anh trai luôn như vậy, dường như vĩnh viễn sẽ không tức giận, anh chôn vùi toàn bộ tâm sự ở trong lòng, một mình lặng lẽ nghiền ngẫm thống khổ. Trầm Sở Thiên biết anh trai thật lòng thích hồ ly kia, cho nên càng thêm khổ sở thay cho Trầm Sở Hân.

Đưa tay ôm Trầm Sở Hân, Trầm Sở Thiên ôm lấy đầu anh, ôm anh vào trong lòng mình, “Anh...”

Trầm Sở Hân ôm chặt em trai, im lặng thở dài.

Rất muốn nói với Trầm Sở Hân “Em giới thiệu bạn mới cho anh”, nhưng Trầm Sở Thiên không dám nói, y biết anh trai trong chuyện tình cảm rất cố chấp, luôn nắm chặt lấy thái độ “thà ít mà tốt.” Anh trai muốn buông xuống đoạn tình cảm này để bắt đầu lại lần nữa, chỉ sợ còn cần thêm nhiều thời gian.

“Em đi đi, anh muốn một mình yên tĩnh một lát.” Trầm Sở Hân từ trong lòng Trầm Sở Thiên ngẩng đầu dậy, sau đó đẩy y ra.

“Ừ.” Tuy rất muốn ở lại nói chuyện với anh trai, để anh trai không nghĩ ngợi lung tung nữa, chẳng qua Trầm Sở Thiên vẫn ngoan ngoãn rời đi.

Trầm Sở Hân ngồi một mình cười khổ, anh không phải cố ý muốn nhìn chằm chằm Tiểu Mạc, nhưng không thể nào ngăn cản chính mình ở trên khuôn mặt kia tìm kiếm một hình bóng tương tự nào đó. Tâm của anh, vẫn không thể yên bình lại.

13. Quyển 2 - Chương 13

Mùa hè ở Nam bán cầu có rất nhiều du khách tới Úc, trong số đó đương nhiên cũng không thiếu khách đánh bạc, việc kinh doanh sòng bạc gần đây cực kỳ tốt, Mạc Ngữ Phi bận rộn đến độ không kịp nghỉ ngơi, tâm sự lại càng nhiều.

Chiều nay, Mạc Ngữ Phi có chút rảnh rỗi, đang một mình suy tư, đột nhiên cửa phòng bị đẩy mạnh, một người đàn ông xông vào. Người đến là một người đàn ông trẻ tuổi tóc vàng, ánh mắt màu lam sâu sắc, sống mũi cao thẳng, tướng mạo đoan chính, bộ dáng quả thật không tồi. Mạc Ngữ Phi trên dưới đánh giá người nọ, tuy rằng kinh ngạc, nhưng trong lòng đã đoán được một chút về thân phận của người này.

“Anh chính là Mạc Ngữ Phi?”

“Đúng, là tôi.” Mạc Ngữ Phi cười nói, cố gắng thả ra ngữ khí mềm mại nghe lên rất ôn nhu.

Người đàn ông bước nhanh mấy bước đến trước mặt Mạc Ngữ Phi, nhìn không chớp mắt quan sát trên dưới. Mạc Ngữ Phi lúc này mặc áo dài nam bằng tơ lụa có thêu hoa hải đường màu lam nhạt, dáng vẻ biếng nhác dựa trên sofa, mái tóc đen của hắn từ lúc ở bên cạnh Trầm Sở Hân cũng không cắt đi, bây giờ đã dài đến ngang vai. Người nọ nhìn một hồi, dùng vẻ mặt kinh động nói: “A, anh quả nhiên là mỹ nhân, mấy người đó không lừa tôi.”

Mạc Ngữ Phi cười, “Cảm ơn lời khen ngợi.”

“Tôi là Kiều Ni, anh nhất định biết tôi.”

Mạc Ngữ Phi gật đầu. Thiếu chủ của Tập đoàn Holden xuất ngoại du lịch rồi cuộc đã trở về. Nhất định là nghe ai ở trước mặt cậu ta nói gì đó, vì thế nên chạy đến đây xem thử lính mới của cha cậu ta có bộ dạng gì.

Kiều Ni lập tức ngồi bên cạnh Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi theo bản năng đối với việc tiếp xúc thân thể kẻ khác có điểm kháng cự, không tự giác lui lại phía sau, Kiều Ni xem đây là thái độ muốn đón nhận mà còn

cự tuyệt, cậu ta tiến sát một chút, “Nghe nói anh rất tài giỏi, kinh doanh một sòng bạc bình thường dưới quyền cha tôi thành một nơi đáng kinh ngạc.”

“Đâu có, chỉ làm tròn phận sự mà thôi.”

Thấy Kiều Ni còn muốn nói thêm gì nữa, đưa tay ra nín lấy hắt, Mạc Ngữ Phi vừa muốn ngăn lại, thì Dịch Thừa Phong đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Người này là ai, sao không lễ phép vậy.” Kiều Ni lập tức hỏi.

Mạc Ngữ Phi trầm nghĩ, không lễ phép cũng so với việc cậu không gõ cửa liền xông vào phòng ngủ của người khác còn lễ phép hơn.

“Đây là vệ sĩ theo bên cạnh tôi.”

Thấy có người thứ ba, Kiều Ni cuối cùng cũng không vượt “bàn tay biến thái” của cậu ta ra chạm vào Mạc Ngữ Phi.

“Ồ, tóc của anh ta sao lại là màu trắng, bị bệnh bạch tạng à?” Nhìn thấy mái tóc bạc ở sau người Dịch Thừa Phong, Kiều Ni hỏi.

Đại thiếu gia quả nhiên đầu óc đơn giản, Mạc Ngữ Phi lắc đầu nói, “Không phải.”

“Anh ta nhuộm?”

“Cũng không phải.”

“Vậy thì vì sao?”

“Vì anh ta không phải là người.”

“A...” Mặt Kiều Ni lập tức biến sắc, “Không phải người, vậy anh ta là gì? Là quỷ à?” Vừa nói vừa sợ sệt nhìn về phía Dịch Thừa Phong. Mạc Ngữ Phi vừa cười to trong lòng, vừa giải thích: “Anh ta là sói xám bạc, là yêu thú sói. Bộ dạng của sói xám bạc khi hóa thành hình người bẩm sinh sẽ có mái tóc bạc này.”

“A,” Kiều Ni chợt ngộ ra, “Tôi biết rồi, anh là hồ ly.”

“Ừ.” Mạc Ngữ Phi gật đầu.

“Có thể xem thử không? Dường như rất thú vị.” Kiều Ni đề cập đến việc muốn nhìn thử hình thú của Dịch Thừa Phong và Mạc Ngữ Phi.

Bọn họ cũng không phải đoàn xiếc thú. Trong lòng nghĩ vậy, Mạc Ngữ Phi mặt không có biểu cảm gì, tùy ý Kiều Ni bàn luận về Dịch Thừa Phong nửa ngày, hắt ra hiệu cho Dịch Thừa Phong, “Đương nhiên là không có vấn đề gì.”

Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong bỗng nhiên hóa thành hình thú... Đại hồ ly tuyết trắng cùng với sói xám màu lông xám bạc có hình thể thật lớn, vẻ mặt Kiều Ni lúc thấy hồ ly vẫn còn trấn tĩnh, khi cậu ta nhìn đến Dịch Thừa Phong, nhất là ánh mắt hung ác đặc biệt của loài sói nhìn từ trên xuống cùng với răng nanh hơi lộ ra, Kiều Ni không khỏi run rẩy một chút, lập tức nhảy lên, “Tôi nhớ ra tôi còn có việc...” Nói xong, chạy đi giống như một cơn gió.

Mạc Ngữ Phi ngồi trên sofa cười không ngừng, “Thừa Phong, anh thấy vẻ mặt của cậu ta không? Thật thú vị.”

Dịch Thừa Phong phát ra tiếng gầm khê của loài sói, “Tôi chỉ dùng ánh mắt thôi cũng đủ để dọa cậu ta rồi.”

“Thú vị, thật thú vị.”

“Cậu phải coi chừng cậu ta.” Đến đây một thời gian, Dịch Thừa Phong nghe không ít tin tức lớn nhỏ ngoài rìa có liên quan đến Kiều Ni, anh tin Mạc Ngữ Phi nhất định cũng biết, anh nhắc nhở nói.

“Ha ha, cùng lắm thì muốn lừa tôi lên giường với cậu ta, chơi xong thì buông tay, chỉ có vậy thôi.” Mạc Ngữ Phi khê cười nói.

“Cậu đừng đáp ứng cậu ta.”

“Đương nhiên! Cha cậu ta tôi cũng không lên cùng, huống gì là cậu ta?” Mạc Ngữ Phi khinh thường nói.

Hèn gì Hách Nhĩ Phu phải tìm trợ thủ bên ngoài, ông ta chỉ có đứa con trai này, lại là công tử hào hoa lòng không chí lớn, thích lẩn lộn trong đám mỹ nhân, còn chuyên sống phóng túng, Mạc Ngữ Phi không khỏi cảm thấy âu sầu thay cho Hách Nhĩ Phu, lão già này cũng xem như là một đời kiệt xuất, lại sinh một đứa con trai khiến cha thất vọng như vậy.

Từ lần gặp gỡ đây ấn tượng kia với Mạc Ngữ Phi, Kiều Ni liền thường xuyên quần lấy hắn, nói cho văn hoa là muốn nghe Mạc Ngữ Phi kể chuyện phương Đông, nhưng trên thực tế lại ngầm tỏ ý muốn cùng Mạc Ngữ Phi quan hệ.

Hồ ly xuất thân từ nghề *** đương nhiên biết dưới loại tình huống này phải làm như thế nào để không đắc tội với đối phương, lại có thể bảo vệ chính mình toàn thân thoát lui. Mạc Ngữ Phi nói và hành động có mức độ, cách cư xử thỏa đáng, khéo léo đối phó với Kiều Ni, lợi dụng uy thế của thiếu gia Tập đoàn để áp chế những kẻ hắn muốn trấn áp, nhưng không làm cho đối phương bởi vì không đạt được nguyện vọng mà then quá hóa giận.

Tin đồn trong một khoảng thời gian lại nổi lên bốn phía, nói Mạc Ngữ Phi một mình hầu hạ hai cha con, Mạc Ngữ Phi đương nhiên sẽ không đặt loại lời này ở trong lòng, chỉ là cần phải giải thích rõ ràng với Hách Nhĩ Phu, tránh khiến cho lão già khôn khéo này mất đi tín nhiệm với hắn. Chọn thời gian vào một buổi trà chiều, Mạc Ngữ Phi cười nói với Hách Nhĩ Phu: “Kiều Ni thật sự là một người có lòng hiếu kỳ cùng tinh thần mạo hiểm.”

“Đúng vậy, nó luôn thích đi du lịch, cũng thích chinh phục một số thứ khó có thể chinh phục.”

“Thật sự là một đứa trẻ đáng yêu.”

“Thế nào, cậu cảm thấy nó là một đứa trẻ à?” Hách Nhĩ Phu hỏi.

“Đương nhiên, tôi lớn hơn cậu ta ước chừng mười tuổi lận.”

“Đứa nhỏ này gần đây luôn quấy rầy cậu.”

“Ha ha, có rất nhiều người đối với phương Đông huyền bí cảm thấy hứng thú. Tôi nghĩ nếu như Kiều Ni thiếu gia tự mình đi đến đó du lịch một lần, hiểu biết của cậu ta đối với nơi đó nhất định ngày càng nhiều.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

Vừa nói chuyện, nhiệt độ không khí bắt đầu có chút nóng lên, Mạc Ngữ Phi mở cổ áo dài ra, ngón tay giống như vô tình giữ lấy sợi dây chuyền trên cổ hắn mà ngắm nghía. Trang sức bạc dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng bảy màu.

“Đó là cái gì?” Hách Nhĩ Phu vẫn không tìm ra Mạc Ngữ Phi đang mang trang sức gì, vừa thấy liền không khỏi hỏi.

“À, một sợi dây chuyền.” Mạc Ngữ Phi ngừng dừng trả lời.

“Màu bạc này rất đặc biệt.” Hách Nhĩ Phu cảm thấy sự phản chiếu ánh sáng của khối trang sức bạc vô cùng chói mắt.

“Điểm này tôi cũng không chú ý lắm. Đây là... lẽ vật.” Đây là vật Mạc Ngữ Phi tự mình cưỡi xuống từ trên cổ Trầm Sở Hân, chẳng qua người đàn ông kia không nói gì mà ngầm đồng ý, còn chủ động giúp hắn đeo lên, cứ xem như là lẽ vật đi.

“Ồ, ai tặng cậu vậy?” Hách Nhĩ Phu cảm thấy thú vị liền hỏi.

Mạc Ngữ Phi cười, “Người đàn ông đầu tiên... và cũng là cuối cùng của tôi.”

Hách Nhĩ Phu nghe xong cũng không lộ ra vẻ mặt bất ngờ, Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, trước khi thuê hắn, người đàn ông này nhất định đã điều tra qua toàn bộ nội tình cần có về người ở vị trí này, như vậy cho dù ông ta biết một chút chuyện về Trầm Sở Hân cũng không có gì kỳ quái.

“Người đó là một người rất không tồi.” Qua một hồi, Hách Nhĩ Phu nói.

“Đương nhiên, anh ấy chính là kiểu đàn ông hồ ly bọn tôi mong muốn có được nhất.” Mạc Ngũ Phi hơi lộ vẻ kiêu căng, hiển nhiên đối với người yêu trước đây của hắn cực kỳ vừa lòng.

“Sao lại nói vậy?” Hách Nhĩ Phu hỏi, tựa hồ muốn biết tiêu chuẩn đánh giá đàn ông của hồ ly.

“Ừm...” Mạc Ngũ Phi nghĩ một chút, “Rất mạnh mẽ, có loại bình tĩnh áp đảo được tất cả, chín chắn thận trọng, cực kỳ anh tuấn, đáng người siêu hoàn mỹ, còn có...” Mạc Ngũ Phi lộ ra nụ cười ngọt mang theo hứng thú ***, kỹ xảo làm tình lại càng không thể bắt bẻ.

Kỳ thật kỹ xảo của Trầm Sở Hân rốt cuộc có phải là không thể bắt bẻ hay không, Mạc Ngũ Phi cũng không biết, bởi vì hắn chỉ cùng Trầm Sở Hân làm qua, trước đó, hắn chỉ bị động tiếp nhận qua “phục vụ” của vài “thiếu gia”, “công chúa” kia, đương nhiên không thể nào so sánh. Chỉ là vóc dáng của Trầm Sở Hân hoàn mỹ, đó là điều chắc chắn, hơn nữa, mỗi lần hoan ái sẽ khiến người ta sung sướng đến độ dục tiên dục tử, khiến Mạc Ngũ Phi cảm thấy Trầm Sở Hân chính là tốt nhất.

Mắt thấy nam hồ ly trên mặt tràn đầy đắc ý kể lể, Hách Nhĩ Phu đột nhiên cười nói: “Vậy cậu vì sao lại rời khỏi cậu ta?”

Chỉ một câu, nụ cười trên mặt Mạc Ngũ Phi thoáng chốc ngưng lại, sau đó ở trong nháy mắt hiện ra vẻ mặt đau đớn, rồi Mạc Ngũ Phi lại kiên cường làm ra vẻ mặt tươi cười che giấu. Chỉ mấy giây thôi, nhưng sự biến hóa trong biểu hiện của Mạc Ngũ Phi cùng với biểu lộ chân thành trong ánh mắt khiến cho Hách Nhĩ Phu không khỏi nổi lên tâm đồng cảm.

“Vì tôi là hồ ly.” Mạc Ngũ Phi câu lên khóe miệng cười nói, cố gắng giấu đi buồn phiền cùng mất mát trong giọng điệu, giả vờ làm ra bộ mặt không quan tâm.

Hách Nhĩ Phu tin rằng lý do Mạc Ngũ Phi nói ra cho dù không phải toàn bộ, nhưng cũng là lời thật lòng. Sự bộc bạch thẳng thắn khiến cho Hách Nhĩ Phu đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hai người gần hơn một chút, ông thấy hắn là có thể tin tưởng Mạc Ngũ Phi nhiều hơn.

Sau khi tỉ mỉ báo cáo kế hoạch cho Hách Nhĩ Phu, Mạc Ngũ Phi đạt được sự đồng thuận, hắn một mặt tiếp tục ở trong sông bạc châu Úc của Tập đoàn Holden đảm nhiệm chức vụ quan trọng hơn, mặt khác lại bắt đầu âm thầm thực hiện kế hoạch quy hoạch Tập đoàn.

“Anh thật bận nha.” Phát hiện Mạc Ngũ Phi luôn lấy công việc làm cái cớ để lảng tránh cậu, giữ khoảng cách với cậu, Kiều Ni cực kỳ bất mãn. Đã quen biết được một khoảng thời gian, cậu vẫn không thể làm con hồ ly này lên giường với mình.

“Tôi quả thật đang vì công ty bán mạng mà, Kiều Ni thiếu gia.” Mạc Ngũ Phi ngồi sau bàn làm việc, vừa lật xem văn kiện vừa trả lời.

“Không cần vất vả như vậy chứ.”

“Đây là chức trách.”

“Có lẽ, anh có thể ưu tiên chức trách nhẹ nhàng khác mà.” Kiều Ni cười nói, trong lời nói mang theo ám chỉ.

“Không thể, tôi bẩm sinh là số vất vả rồi.”

Kiều Ni từ trên ghế đối diện bàn làm việc đứng lên, đi đến bên cạnh Mạc Ngũ Phi, sắc đẹp trên người nam hồ ly này khiến người khác mê muội, luôn cho rằng thật dễ dàng để có thể tóm vào trong tay, hơn nữa Kiều Ni nghe không ít người nói qua hồ ly rất phóng dăng, thích làm chuyện kia nhất, Mạc Ngũ Phi lại xuất thân từ ngành ***, cậu luôn cho rằng căn bản không cần ám chỉ gì, Mạc Ngũ Phi sẽ trực tiếp nhảy lên giường cậu.

Kết quả là từ lúc quen biết cho đến nay, một khoảng thời gian dài như vậy, cũng không xảy ra chuyện gì, không khỏi khiến cho Kiều Ni nóng vội. Muốn lấy thân phận thiếu gia cưỡng chế yêu cầu, lại cảm thấy làm như vậy rất mất mặt, Kiều Ni hy vọng con hồ ly này có thể sớm thông suốt một chút.

“Nghe nói bạn trai anh không ít.”

“Đúng vậy.” Mạc Ngũ Phi gật đầu, ánh mắt vẫn đang dừng trên văn kiện. Hắn rất phiền lòng, cực kỳ muốn con ruồi bự ở bên người này đi đi, lại vì nể mặt cha cậu ta mà không thể nói thẳng.

“Không biết tôi có được cơ hội này không?”

“Đương nhiên là không!” Mạc Ngữ Phi nói chắc như đinh đóng cột.

Kiều Ni kinh ngạc kêu lên, “Vì sao?”

Mạc Ngữ Phi đứng lên cầm cặp giấy in đi ra ngoài, “Tự mình nghĩ đi.”

“Vì sao?” Kiều Ni chưa hết hy vọng truy hỏi phía sau Mạc Ngữ Phi.

Dịch Thừa Phong biết người kia thường xuyên làm phiền Mạc Ngữ Phi, cho nên anh luôn theo bên cạnh Mạc Ngữ Phi, có nhiều lần Kiều Ni đến tìm Mạc Ngữ Phi, nhìn thấy một cái bóng đèn cỡ lớn bên cạnh, chỉ có thể mất hứng trở về.

“Cậu ta luôn quẩn lầy cậu, phải làm thế nào mới tốt đây?” Dịch Thừa Phong rất lo lắng, chỉ sợ anh nhất thời không quan sát kỹ, để cho tên tiểu sắc lang này lợi dụng thời cơ.

Mạc Ngữ Phi cười nói xem như không có chuyện gì: “Cha cậu ta còn không bận tâm, anh bận tâm cái gì.”

“Đây là ý gì.”

“Anh nhìn không ra sao? Hách Nhĩ Phu đã cảnh cáo tôi không được quyến rũ con trai ông ta, muốn tôi đừng nghĩ đến việc lợi dụng quan hệ với con trai ông ta, tiến tới lần tìm lợi ích trên người ông ta hoặc là trong Tập đoàn. Nhưng ông ta cũng không phản đối con trai ông ta và tôi lên giường, tuyên bố ở trong mắt bọn họ tôi chỉ là một món đồ chơi. Điều này cũng không có gì kỳ quái, hồ ly tiếng xấu ở bên ngoài, vốn sẽ không xem chuyện lên giường thành chuyện gì quan trọng. Kiều Ni cũng nghĩ như vậy, cậu ta cho rằng dù sao tôi cũng có thể ngủ với bất kỳ người đàn ông nào, đương nhiên cũng có thể ngủ với cậu ta. Chính là như vậy.”

Dịch Thừa Phong nhăn chặt mày, vẻ mặt không vui.

Mạc Ngữ Phi nhìn vào trong mắt, cười vỗ vai Dịch Thừa Phong, “Được rồi, tôi cũng không để tâm, anh trái lại xem ra thật khẩn trương.”

“Vây cậu thật sự...”

“Không!” Mạc Ngữ Phi kiên quyết nói.

“Tôi lo cậu ta sẽ dùng thủ đoạn gì đó. Tuy nói tôi là vệ sĩ của cậu, nhưng không phải người của Tập đoàn Holden, cậu ta ra lệnh không được cũng không thể làm gì được tôi, nhưng trăm kín khó tránh một hở, nếu như tôi bị điệu hồ ly sơn, sau đó cậu ta hoặc là bỏ thuốc cậu, hoặc là cưỡng ép, vậy thì...”

Mạc Ngữ Phi cười to, “Thừa Phong, anh càng ngày càng thú vị, là điệu sói ly sơn, ha ha.”

“Cậu còn cười, nếu Trầm...”

Ánh mắt sắc bén phóng qua, Dịch Thừa Phong lập tức gắng gượng nuốt lại lời định nói ra, giống như đứa nhỏ làm sai cúi đầu rút vai lại.

“Đây là chuyện của tôi, không cần anh quản! Anh càng ngày càng bao đồng, ngay cả chuyện tôi lên giường với ai cũng muốn quản sao?” Mạc Ngữ Phi giận dữ nói.

“Tôi chỉ không muốn cậu hối hận.”

Thật đúng là con sói hễ nói chuyện là sẽ đâm chọc vào lòng người, Mạc Ngữ Phi tức giận đến độ ngực không ngừng phập phồng, nhưng hắn lại không thể làm gì tên vệ sĩ đã theo hắn từ nhỏ cho tới lớn, cuối cùng khua khua tay, “Tránh ra, đừng tỏa sáng trước mặt tôi nữa, đầu cũng đều choáng rồi đây.”

Vào một ngày không lâu sau đó, thừa dịp Dịch Thừa Phong vì chuyện khác ra ngoài, Kiều Ni lại đến tìm Mạc Ngữ Phi.

Vừa thấy người đàn ông tóc vàng tươi cười đầy mặt đi vào phòng làm việc của hắn, Mạc Ngữ Phi liền biết cậu ta đến vì chuyện gì. Dịch Thừa Phong bị điều ra ngoài sợ rằng chính là chủ ý của cậu ta.

“Có chuyện sao?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Cùng nhau uống trà chiều không?”

Trà? Là giường chứ, sao không nói là cùng nhau ngủ trưa luôn đi. Mạc Ngữ Phi trong lòng cười thầm, nhưng trên miệng lại nói ra lời có chút tiếc nuối: “Tôi phải họp.”

“Không thể đi sao?”

“Đương nhiên, đây cũng không phải là buổi nói chuyện. Tất cả đều phải tham dự.” Thực ra chỉ là buổi họp hàng tuần theo thông lệ của ba người mà thôi.

Trên mặt Kiều Ni lướt qua biểu tình thất vọng, đây chính là cơ hội khó khăn lắm mới có được, cậu không muốn buông tha như vậy. Đoán được lúc này cho dù trong văn phòng có truyền ra tiếng động gì, người bên ngoài cũng không dám tùy tiện xông vào, Kiều Ni to gan đi đến bên cạnh Mạc Ngữ Phi, đưa tay ra muốn giữ lấy bả vai của Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi thân thể vận vẹo, ngay cả ghế làm việc kiểu xoay tròn hắn đang ngồi cũng cùng trượt ra một khoảng cách nhỏ, tay của Kiều Ni nhào vào khoảng không. Mạc Ngữ Phi yên lặng nhìn Kiều Ni, không nói một lời, nụ cười quyến rũ một khắc trước vừa mới hiện ra trên mặt hắn thoáng chốc biến mất, toàn bộ khuôn mặt tựa hồ đột nhiên biến đổi một con người, lạnh lùng nghiêm túc, mặt trầm như nước, hai mắt vốn mỉm cười lúc này lộ ra một chút lạnh lùng.

Kiều Ni giật nảy mình, cậu đột nhiên sực nhớ, người trước mắt tuy là mỹ nhân, nhưng đồng thời cũng là dã thú, là hồ ly chỉ có móng vuốt sắc nhọn cùng răng nanh.

Lạnh lùng nhìn Kiều Ni, Mạc Ngữ Phi trầm giọng nói: “Tôi không thích người khác ở gần tôi như vậy.”

Kiều Ni giơ hai tay lên, “Ôi, nhìn đi, tôi không có ác ý.”

“Điều này tôi đương nhiên biết, chỉ là tâm lý của tôi không thể chấp nhận.”

“Anh chẳng lẽ không phải hồ ly sao?” Kiều Ni cảm thấy khó hiểu, hồ ly bẩm sinh rất phóng túng, nếu như không thể chấp nhận người khác lại gần, vậy làm sao ôm hôn, làm sao làm chuyện tình ái?

“Tôi đương nhiên là hồ ly, cậu không phải cũng thấy sao?” Biểu hiện lạnh lùng trên mặt Mạc Ngữ Phi biến mất, một lần nữa đổi thành mỉm cười, lập tức làm tan đi tâm tình căng thẳng vốn có của Kiều Ni.

“Thả lỏng nào.” Kiều Ni thầm nghĩ, nếu như có thể khơi gợi ra *** của con hồ ly này, thì hắn sẽ chịu làm với cậu chứ. Cứng rắn không lãng mạn, thì không bằng tán tỉnh là được rồi.

Kiều Ni định đến gần lần nữa, lúc này không bị cự tuyệt. Cậu vươn tay cầm lấy lọn tóc rơi trên vai Mạc Ngữ Phi, ca ngợi nói: “Mái tóc đen của anh thật đẹp, giống như vải sa tanh đen vậy.”

“Quá khen.”

“Không cần khiêm tốn, thật sự là rất đẹp, đẹp hơn tóc của rất nhiều cô gái.”

Mạc Ngữ Phi cười, rũ lông mi xuống, chậm rãi rút lọn tóc của hắn từ trong tay Kiều Ni về. Sợi tóc bóng loáng quét qua đầu ngón tay, mang theo một chút ngứa ngứa. Tâm Kiều Ni đột nhiên kích động. Con hồ ly này thật biết quyến rũ người khác. Cậu chậm rãi cúi xuống nhìn Mạc Ngữ Phi, chăm chú nhìn vào mắt hắn, Kiều Ni lộ ra nụ cười ôn nhu. Cậu nghĩ chỉ cần có thể hôn được Mạc Ngữ Phi, cậu liền có cách để thu phục con hồ ly này.

Hơi thở ấm áp thổi lướt trên mặt, Kiều Ni cũng nhận không được nữa, cậu đột nhiên vươn tay tóm lấy Mạc Ngữ Phi, đè hắn vào trong ghế, “Đừng chơi đùa nữa, anh biết tôi muốn gì mà!”

Vừa dứt lời, Kiều Ni chỉ cảm thấy trên cổ truyền đến đau đớn, trong lúc phân tâm Mạc Ngữ Phi đã dùng sức đẩy cậu ra. Đưa tay sờ đến trên cổ, đầu ngón tay mang theo vết máu, lúc này Kiều Ni cũng nhìn thấy cây bút máy cầm trong tay Mạc Ngữ Phi, là thứ hắn vừa rồi cầm để viết lên giấy.

Hơi nheo mắt lại, trên mặt Mạc Ngữ Phi mang theo nụ cười ngọt ngào, trong tay cầm chiếc bút máy được xem như vũ khí kia, bình tĩnh nhìn Kiều Ni.

Đau đớn kêu lên một tiếng, Kiều Ni lại dùng tay che đi vết cắt trên cổ, tên kia xuống tay thật ác, hình như cắt rất sâu. Đối mặt với Mạc Ngữ Phi đang cười đến độ ánh mắt cong cong như mặt trăng, cậu lại không thể tức giận được.

“Anh muốn bao nhiêu tiền?” Kiều Ni dứt khoát hỏi thẳng.

Mạc Ngữ Phi chặc lưỡi một cái, “Chắc, Kiều Ni thiếu gia, lấy tiền của cậu không bằng hướng cha cậu chìa tay ra thì hơn.”

“Anh lấy sao?” Kiều Ni lập tức truy hỏi.

“Cậu đi hỏi ông ấy đi.”

Kiều Ni nghĩ một chút, lắc đầu, “Không, anh không lấy.”

Nhìn người đàn ông thanh tú đang cười ngọt ngào trước mắt, hồ ly này đẹp tựa mạn đào nhưng lại lạnh như băng tuyết, khiến Kiều Ni càng thêm mong muốn chinh phục hắn. Mặc dù biết rằng đây là một thách thức lớn, nhưng quá trình như vậy không phải sẽ càng có cảm giác đạt được thành quả sao? Mạc Ngữ Phi quyến rũ nhưng ngoan độc, thật sự muốn biết cảm giác áp hắn ở dưới thân, làm cho đến khi hắn cầu xin tha thứ, nhất định sẽ rất tuyệt.

Dịch Thừa Phong sau khi ở bên ngoài làm xong chuyện liền vội vàng trở về, anh vừa vào văn phòng của Mạc Ngữ Phi thì hỏi: “Có phải người đã tới hay không?”

“Nếu như anh đang ám chỉ Kiều Ni... thì đúng vậy.” Mạc Ngữ Phi nói, đầu cũng không ngẩng lên.

“Tôi biết kẻ đứng đằng sau khiến tôi ra ngoài làm việc là cậu ta!” Dịch Thừa Phong phát ra tiếng gầm nhẹ, “Cậu ta có làm gì cậu không?”

Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu nhìn Dịch Thừa Phong một cái, “Chắc, anh cho rằng tôi là người dễ bị chi phối như vậy sao?”

“Tôi là sợ cậu chịu thiệt.”

“Đàn ông thôi, chịu thiệt hay không chịu thiệt cái gì chứ. Anh đừng luôn căng thẳng như thế, thả lỏng chút đi.”

“Cậu đừng như vậy.” Dịch Thừa Phong rất lo lắng Mạc Ngữ Phi sẽ tự chà đạp bản thân.

Mạc Ngữ Phi đứng lên, tựa hồ là muốn tránh khỏi sự lải nhải của Dịch Thừa Phong, “Tôi biết, tôi biết. Anh có biết là anh sắp biến thành vú em rồi không? Thừa Phong, đây chính là cảm giác bây giờ của tôi.”

Sói xám hung ác và vú em? Hắn xem vệ sĩ hạng nhất là cái gì? Dịch Thừa Phong dở khóc dở cười, đứng nguyên tại chỗ.

Kiều Ni bị giáo huấn một lần, nhưng cậu ta cũng không chịu ngoan ngoãn, cho dù bị người khác ngăn trở, chỉ cần có thời gian thì sẽ tiếp tục quấy rầy Mạc Ngữ Phi. Lúc này Mạc Ngữ Phi trái lại thật sự rất mong có thể xuất hiện một mỹ nhân hấp dẫn sự chú ý của Kiều Ni hơn, rồi trả lại cho hắn sự thanh tĩnh. Mạc Ngữ Phi biết Kiều Ni trong khoảng thời gian theo đuổi hắn này vẫn không ngừng cùng kẻ khác lên giường, đại thiếu gia của Tập đoàn Holden mới không thiếu bạn giường. Kiều Ni chỉ vì chưa có được Mạc Ngữ Phi, cho nên còn chưa chịu từ bỏ.

Thật sự là con mẹ nó phiền phức. Nhìn người đàn ông giống như ruồi nhặng bên cạnh, Mạc Ngữ Phi ở trong lòng mắng một câu.

Trong buổi công tác tuần tra theo thông lệ của ngày hôm nay, Mạc Ngữ Phi bị Kiều Ni tóm được, cậu lập tức vứt bỏ toàn bộ rồi cùng theo qua đây, hơn nữa còn thỉnh thoảng ở bên người Mạc Ngữ Phi cọ cọ. Ngại ánh mắt phức tạp của nhiều người, Mạc Ngữ Phi không muốn trở nên khó coi như vậy, cho nên một câu cũng không nói. Mà Kiều Ni ở dưới ánh mắt lạnh lùng của Dịch Thừa Phong vẫn tiếp tục quấy rầy hắn.

Một nhóm người kiểm tra đến phòng giám sát và điều khiển của sông bạc, quản lý an ninh đang trực tiến lên báo cáo, nói rằng bắt được một kẻ lừa đảo đã gian lận trong khi đánh bạc.

Mạc Ngữ Phi hỏi: “Là ai?”

“Là cấp dưới của lão Bội Lý.”

“Mặc kệ hần là cấp dưới của ai, nguyên tắc tối thiểu còn không hiểu thì làm được cái gì?” Mạc Ngũ Phi trách mắng, “Bảo hần nhả tiền hần đã lừa ra.”

“Vâng.”

“Chặt đứt ngón cái của hần, đuổi hần ra ngoài.”

Trong khi nói những lời này, giọng điệu của Mạc Ngũ Phi vẫn bình tĩnh giống như đang gọi một chiếc hamburger, mà những người khác cũng là một vẻ mặt bình tĩnh. Kiều Ni theo bản năng nhìn vào tay mình, vừa rồi cậu còn không ngừng âm ỉ gây nên tiếng ồn phá vỡ im lặng.

Sau khi kết thúc công tác tuần tra, Mạc Ngũ Phi quay về văn phòng, Kiều Ni theo sau hần, kể luôn mờ ám như cậu ta đột nhiên im lặng giống như một chú chó nhỏ.

“Cậu còn chuyện gì sao?” Mạc Ngũ Phi hỏi, “Lát nữa tôi còn phải đi gặp khách hàng.” Nam hồ ly đang ám chỉ hần muốn đuổi người.

“Luôn luôn như vậy à?” Kiều Ni nhỏ giọng hỏi.

Kiều Ni luôn lớn lên một cách vô tư lự dưới vẫy cánh của cha, được mọi người che chở, cậu ta tuổi trẻ lại không có dã tâm, chưa từng tham gia vào công việc của Tập đoàn, khờ khạo một chút là điều khó tránh. Mạc Ngũ Phi hiểu những điều này, vì thế cười nói: “Sao vậy?”

“Không có ngón cái, chức năng của tay chắc sẽ giảm đi một nửa.” Kiều Ni nói.

“Ừ,” Mạc Ngũ Phi lên tiếng, bắt đầu tự làm việc của mình.

“Nhất định phải chặt đứt ngón cái sao?”

Mạc Ngũ Phi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lộ ra tia sắc bén, không hề có chút cảm tình nào, con mắt giống như viên pha lê đen khiến Kiều Ni đột nhiên cảm thấy sợ hãi, đây rõ ràng chính là ánh mắt xem mạng sống như là thứ vật chất vô cơ, mà nụ cười mỉm trên khuôn mặt Mạc Ngũ Phi lúc này càng lộ ra vẻ kỳ dị.

“Ngón tay sao? Hừ, tôi đã quá nhân từ rồi đó, trước đây chúng tôi chính là phải để lại một cánh tay phải kia.” Nói xong, Mạc Ngũ Phi lại tiếp tục bắt đầu công việc.

Kiều Ni sớm đã nghe kể về đủ loại chuyện trước đây của Mạc Ngũ Phi ở Hương Đảo, thật sự thấy được cá tính của Mạc Ngũ Phi, trong lòng cậu đột nhiên cảm thấy không thoải mái. Con hồ ly này tuyệt đối không chỉ là đồ chơi ở trên giường, muốn nuôi dưỡng hần, trước tiên phải hiểu rõ tính tình của hần, còn có, phải chuẩn bị chịu đựng việc bị rầy rạch nanh cần trả. Từ sau chuyện này, tâm tình muốn đưa Mạc Ngũ Phi lên giường vốn không thể buông xuống của Kiều Ni dần dần phai nhạt, tuy rằng vẫn còn giữ ý niệm muốn hưởng thụ con hồ ly này một chút, nhưng không còn hăng hái cố chấp như vậy nữa.

“Cậu đã làm gì thế?” Dịch Thừa Phong tò mò.

Mạc Ngũ Phi cười hì hì một tiếng, “Chẳng làm gì cả.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã nửa năm qua đi, Mạc Ngũ Phi đã chứng minh cho Hách Nhĩ Phu thấy năng lực làm việc của hần, hần thăng chức, ngoại trừ quản lý sông bạc vốn có, hần còn đồng thời quản lý hai khách sạn, cùng với việc chuẩn bị nghiệp vụ mới sẽ triển khai sau này.

Công việc bận rộn khiến Mạc Ngũ Phi bắt đầu lo lắng về vấn đề trợ lý, hần sẽ không chọn nhân viên quản lý cấp cao vốn có của Tập đoàn Holden, biết những người đó khó mà quản lý, Mạc Ngũ Phi quyết định đào tạo ra thủ hạ mới biết nghe lời hần.

Hách Nhĩ Phu phát hiện cách thức làm việc của Mạc Ngũ Phi, tỏ ý phản đối. Suy nghĩ của ông Mạc Ngũ Phi có thể hiểu, nếu như Mạc Ngũ Phi đột nhiên mang theo cấp dưới được đào tạo ra đổi nơi công tác, Hách Nhĩ Phu sẽ bị thiệt hại. Biết Hách Nhĩ Phu đang hoài nghi hần, hơn nữa còn biết sự hoài nghi này vẫn sẽ tiếp tục cho dù hần có đạt được thành tích như thế nào đi chăng nữa, Mạc Ngũ Phi lúc này trái lại rất thần nhiên. Thế giới của hồ ly vốn chính là do nghi kỵ và hoài nghi tạo thành.

“Chọn trong đám quản lý hiện tại đi, như vậy thì tốt hơn.” Hách Nhĩ Phu nói như vậy lúc nói chuyện với Mạc Ngũ Phi.

“Đúng vậy, tôi biết.”

“Đã như vậy, thì cậu thuê người này là có ý gì?” Hách Nhĩ Phu ném nhẹ một văn kiện trên mặt bàn.

“Cô ấy là người có tài quản lý rất giỏi.”

“Trong Tập đoàn Holden cũng có rất nhiều nhân tài quản lý giỏi.”

“Ngài nghe tôi nói,” Mạc Ngữ Phi giải thích, hẳn cũng không định thuyết phục Hách Nhĩ Phu, hẳn chỉ hy vọng Hách Nhĩ Phu có thể hiểu, chọn một người như vậy tham gia vào kế hoạch mới là vì tốt cho Tập đoàn, “Bằng cấp, kinh nghiệm của cô ấy, từ các phương diện thấy được là rất xuất sắc, cô ấy cũng xuất thân từ gia đình hắc đạo, lại khéo quản lý, hơn nữa còn lớn lên ở Hương Đảo, biết rất rõ môi trường ở đó. Kế hoạch mới trong tương lai đang cần một thành viên như vậy tham dự vào. Cô ấy còn có thể trở thành bên thứ ba giám sát công việc, trực tiếp báo cáo cho ngài.”

Nghe Mạc Ngữ Phi nói vậy, sắc mặt của Hách Nhĩ Phu dịu xuống, “Trực tiếp báo cáo cho tôi?”

“Đúng vậy. Ở bên ngoài, quân lệnh là điều không thể. Rất khó đảm bảo sau này đến Hương Đảo sẽ không có người âm thầm làm chuyện gì đó. Tôi nghĩ ngài hiểu được, loại chuyện này tôi có thể phát hiện, nhưng không thể ngăn chặn, huống hồ có những người vốn không nghe lời tôi. Sự có mặt của cô ấy sẽ tạo ra một sức mạnh cân bằng. Có lẽ có vài vấn đề cô ấy cũng không thể ngăn cản, nhưng cô ấy có thể báo cáo cho ngài, tùy ngài trực tiếp đưa ra quyết định.”

“Ừm...” Hách Nhĩ Phu trầm ngâm suy tư.

“Tin rằng ngài cũng đã quan sát cô ấy một khoảng thời gian, cô ấy làm việc quả quyết, dứt khoát, thấy rõ được sự nỗ lực mạnh mẽ, quyết đoán, hơn nữa cô ấy làm việc công bằng, không thiên vị, cũng không dễ dàng bị ý kiến của người khác chi phối, là người có ý thức tự chủ rất mạnh, có cô ấy ở đây, có thể bù đắp cho sự thiếu sót của tôi.” Các hồ ly đa nghi, nhưng dù sao cũng sẽ thỉnh thoảng băn khoăn lo làm hỏng chuyện, cần có một người không dao động ở bên cạnh giúp đỡ. Mạc Ngữ Phi cũng không khen nhầm, hẳn vì sau khi quan sát mới đưa ra đánh giá như vậy.

Hách Nhĩ Phu gật đầu, “Cậu nói không sai,” Nghĩ một chút, Hách Nhĩ Phu chau mày, vẻ mặt khó xử nói: “Nhưng... cô ta là phụ nữ...”

“Phụ nữ, ha ha, rất nhiều đàn ông còn không quyết đoán và nhanh trí như cô ấy đâu. Hơn nữa, phụ nữ trung thành hơn đàn ông, sẽ không dễ dàng bị hấp dẫn, vô luận là tiền tài hay là... sắc đẹp.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

Hách Nhĩ Phu soi mói Mạc Ngữ Phi: “Điều này sẽ khiến người khác hoài nghi động cơ của cậu.”

“Còn có một điểm rất quan trọng nữa, cô ấy có lòng vì sự nghiệp, có tâm cầu tiến, nhưng không có dã tâm.”

Mạc Ngữ Phi lộ ra nụ cười xảo quyệt, hẳn biết “động cơ” Hách Nhĩ Phu đang ám chỉ là lo lắng một vài người có ý đồ xấu nào đó sẽ đồn đại Mạc Ngữ Phi ham mê phụ nữ, mà “động cơ” Mạc Ngữ Phi đang chỉ ra chính là ám chỉ phụ nữ có dã tâm nhỏ hơn đàn ông, sẽ không uy hiếp đến địa vị của hắn.

Hách Nhĩ Phu cười lớn, “Cậu thật sự không thành thực.”

“Ngài biết mà, tôi là hồ ly.”

Sau khi trong lòng đánh giá một phen, Hách Nhĩ Phu cũng cho rằng người Mạc Ngữ Phi tiến cử không tồi, ông ký tên lên văn kiện.

Mạc Ngữ Phi chọn một cô gái làm trợ thủ là có lý do, sự ôn nhu tỉ mỉ của phụ nữ cùng với tấm lòng biết quan tâm người khác là thứ hắn cần, đồng thời, ở chung một chỗ với hắn, có thể làm lá chắn cho cả hai bên, ngăn cản sự quấy rầy của những kẻ đồng tính hoặc là khác phái khiến người ta chán ghét, lại có thể tạo nên scandal tình ái để đánh lừa dư luận, làm như thế nào cũng đều tiện lợi.

Hương Xuyên... chính thức trở thành trợ thủ của Mạc Ngữ Phi, tham gia vào kế hoạch phát triển ra nước ngoài của Tập đoàn Holden.

Kiều Ni đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thấy người đẹp mới, cậu ta chạy đến trước tiên. Hương Xuyên là cô gái Hương Đào, một mái tóc ngắn màu đen, mày rậm mắt to, dáng vẻ tự nhiên, là kiểu phụ nữ kiên cường lạnh lùng đúng chuẩn. Kiều Ni sau khi nhìn qua liền cảm thấy không hợp khẩu vị, mặt lộ vẻ tiếc nuối.

“Sao vậy, là mỹ nhân đó.” Mạc Ngữ Phi trêu chọc nói.

“Quá mạnh mẽ. Tôi thích kiểu ngọt ngào ngoan hiền, khuôn mặt hình chữ nhật của cô ấy nhìn không thoải mái, hơn nữa dáng người cũng không đủ đẹp, muốn trở thành người phụ nữ của tôi, tối thiểu phải có E CUP.”

Nghe Kiều Ni mô tả Hương Xuyên như vậy, Mạc Ngữ Phi cười thầm, ngoài miệng tăng bốc nói: “Khả năng quan sát của cậu thật sự cao.”

“Cô ấy, vừa nhìn đã biết là nhân vật lợi hại. Kiểu phụ nữ này nếu như gặp phải tên biến thái trên phương tiện công cộng thì sẽ thưởng cho hấn một cái tát ở giữa đám đông, bị người khác bắt nạt sẽ ngay lập tức dùng mỹ nhân kế.” Kiều Ni lộ vẻ mặt “tiểu sinh rất sợ”.

Mạc Ngữ Phi ha ha cười lớn.

Thấy Mạc Ngữ Phi cười, Kiều Ni liền nói: “Bộ dáng của cô ấy còn không đẹp bằng anh.” Sau đó liền muốn ôm Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi thản nhiên lùi về sau một bước.

“Tôi nói thật, anh thật sự đẹp hơn cô ấy, khuôn mặt của anh, rất đẹp.” Kiều Ni vội tỏ vẻ thành ý.

“Tôi đương nhiên biết tôi đẹp.” Mạc Ngữ Phi nói rồi gạt đi mấy sợi tóc dài màu đen lưa thưa ra phía sau.

Kiều Ni trong lòng kích động, đang muốn tiến lên, Dịch Thừa Phong không tiếng động xuất hiện bên cạnh cậu, dọa Kiều Ni nhảy dựng lên.

“Anh tới khi nào vậy!”

“Tôi luôn ở đây.”

“Đi đường làm gì mà không lên tiếng!”

“Bởi vì có thảm.”

Dịch Thừa Phong khuôn mặt cứng nhắc không biểu tình gì cùng với Kiều Ni về mặt phong phú trở thành đối lập rõ rệt, thấy Mạc Ngữ Phi không ngừng cười thầm, Kiều Ni liền thúc thời rời đi.

Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, chỉ cần Hương Xuyên còn đi theo hấn, hấn nhất định sẽ bảo vệ cô chu toàn, quyết không để cô chịu sự cưỡng ép.

Là một người phụ nữ, Hương Xuyên ở trong hắc đạo có rất nhiều chỗ không tiện đi lại, không ít kẻ thêm nằng rở dãi, đây đương nhiên không phải là yêu, mà chỉ là đùa giỡn. Bản thân Hương Xuyên hiểu rất rõ điều này, nhưng không có cách nào ngăn cản được sự đột kích của mấy kẻ quấy rầy.

Mạc Ngữ Phi đối với Hương Xuyên là che chở chu toàn, cố gắng giúp cô ngăn chặn những chuyện khó xử mà một người phụ nữ không muốn đối mặt. Hương Xuyên hiểu được Mạc Ngữ Phi làm những điều này hoàn toàn là thành tâm. Đối mặt với người đã đề bạt cô, bảo vệ cô, Hương Xuyên đương nhiên hiểu được có qua có lại mới toại lòng nhau, nên cô rất trung thành với Mạc Ngữ Phi, đảm đương vị trí trợ thủ đắc lực của hấn.

14. Quyển 2 - Chương 14

Sau đó, Mạc Ngữ Phi vẫn âm thầm tiến hành kế hoạch thu mua cổ phần sòng bạc, song song thực hiện phương thức cưỡng ép và dụ dỗ, mọi chuyện tiến hành xem như thuận lợi. Tiêu phí thời gian suốt một năm trời, cổ phần cần phải thu mua trong kế hoạch trước đó bây giờ đã hoàn toàn chuyển vào trong tay Tập đoàn Holden.

“Nói như vậy... không bao lâu nữa thì cậu có thể đến Hương Đảo.” Nhìn bản báo cáo được trình lên, Hách Nhĩ Phu hài lòng gật đầu.

“Vâng, tôi sẽ đi.”

“Tôi ở đây chờ xem bản báo cáo tài vụ mới do cậu trình lên.”

“Nhất định sẽ không để ngài thất vọng.”

“Cậu mang theo Hương Xuyên đi cùng à? Có muốn trợ lý khác hay không?” Hách Nhĩ Phu hỏi, trong giọng nói lộ ra vẻ nhiệt tình cùng quan tâm.

“Không, không cần, một mình cô ấy là đủ rồi.”

“Hai cô cậu...” Hách Nhĩ Phu lộ ra nụ cười mập mờ không rõ, “Tôi không muốn hai người quá vất vả đâu, nên biết rằng, hai người phải không ngừng để tâm đến sông bạc và khách sạn.”

“Tôi sẽ tìm nhân tài bản địa làm quản lý, ngài nhất định hiểu được... cường long không thể áp chế rắn bản xứ.” Mạc Ngữ Phi nói.

“Ha ha ha...” Hách Nhĩ Phu lớn tiếng cười, đưa tay chỉ vào Mạc Ngữ Phi, “Mạc, đừng quên còn một câu khác nữa... không phải cường long thì không thể qua sông [1].”

Mạc Ngữ Phi gạt mái tóc dài của hắc, mỉm cười nói: “Có thể được ngài ca ngợi là... cường long, tôi cảm thấy rất hân hạnh.”

“Ha ha ha...” Hách Nhĩ Phu lại một trận cười lớn, sau khi cười xong, ông dùng vẻ mặt mang theo thâm ý nhìn Mạc Ngữ Phi, “Được rồi, nếu như cậu đã có chính kiến của mình, như vậy sau khi xem qua báo cáo tài vụ của quý sau, chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Mạc Ngữ Phi hiểu, thành tích làm được trước đây là nền tảng để hắc bây giờ có thể đưa ra yêu cầu, tương tự, Hách Nhĩ Phu cũng đang ám chỉ hắc, hắc phải làm tốt hơn nữa mới có thể có được sự thừa nhận, mới có thể có được nhiều quyền lựa chọn tự chủ.

“Tôi hiểu rồi.” Mạc Ngữ Phi cung kính đáp.

“À, còn một chuyện nữa,” Hách Nhĩ Phu kêu Mạc Ngữ Phi đang đứng lên chuẩn bị rời đi, “Kiều Ni nói nó muốn tới Hương Đảo du lịch.”

“Tôi không có chứng chỉ hướng dẫn viên du lịch, không thể dẫn đoàn đi.” Mạc Ngữ Phi lập tức giơ hai tay lên, vẻ mặt vô tội tỏ ý.

“Ha ha ha...” Hách Nhĩ Phu lại cười lớn một trận, thấy ông ta cười như vậy, Mạc Ngữ Phi liền biết Hách Nhĩ Phu đối với lời cự tuyệt khéo léo giống như chiêu thức Thái cực thôi thủ [2] của hắc rất có hứng thú. Mạc Ngữ Phi mỗi lần ở loại chủ đề này luôn biểu hiện vừa khéo léo vừa hài hước, đồng thời giữ vững lập trường của hắc, cùng Kiều Ni vạch rõ giới tuyến. Thời gian càng dài, Hách Nhĩ Phu ở trên phương diện này càng không lo lắng về Mạc Ngữ Phi nữa.

“Tôi sẽ nói với nó. Nó tự mình đi chơi, mấy người không cần lo cho nó. Đợi nó chơi đủ thì sẽ trở về.”

“Cảm ơn ngài.”

Trước khi chính thức có mặt tại Hương Đảo, Mạc Ngữ Phi đã cử Hương Xuyên qua đó trước vài lần, tiến hành thủ tục ký kết thu mua, hơn nữa còn tổ chức tiệc rượu chúc mừng, xem như là nửa chính thức công bố việc Tập đoàn Holden tiến vào chiếm giữ sản nghiệp bài bạc tại Hương Đảo. Mỹ nữ như Hương Xuyên làm đại diện của Tập đoàn Holden, gây ra chấn động lớn trong giới hắc đạo, tạo ra cảm giác giáng đôn phủ đầu.

Sau khi chuẩn bị tốt về mọi mặt, Mạc Ngữ Phi mang theo Hương Xuyên rời khỏi Úc, chính thức đến Hương Đảo thay Tập đoàn Holden triển khai công tác mới.

Lần thứ hai bước vào thành phố này, tâm tình Mạc Ngữ Phi rất khác biệt. Không vui sướng, không kích động, không hưng phấn, nói không rõ thì đó là một loại tâm tình khó hiểu. Người kia, anh sống ở trong thành phố này, mà ngay lúc này, Mạc Ngữ Phi đã quay lại.

“Anh lớn lên ở đây à?” Chú ý tới vẻ mặt phức tạp của Mạc Ngũ Phi, Hương Xuyên ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

“Không.”

“Anh không thích nơi này?”

“Cũng không phải.”

Không muốn nói tiếp nữa, Mạc Ngũ Phi lo sợ bản thân sẽ không khống chế được cảm xúc, hần hải bước tiến về phía trước, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Sau khi tiến vào chiếm giữ tại Hương Đảo, mấy bữa tiệc lớn lúc đầu Mạc Ngũ Phi đều không tham dự, bổ nhiệm Hương Xuyên làm đại diện toàn quyền cho Tập đoàn Holden. Điều này khiến Hương Xuyên cảm thấy bất ngờ.

“Tôi cho rằng anh không muốn lộ diện.” Hương Xuyên cười nói, cô biết rõ Mạc Ngũ Phi không tiếc gì việc trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, đối với sự thờ ơ của Mạc Ngũ Phi bây giờ cảm thấy không thể lý giải nổi. “Theo lý mà nói thì anh cũng phải ra mặt mới đúng.”

“Bây giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất.” Mạc Ngũ Phi cười nói.

Đã làm việc chung được một thời gian, quen thuộc không câu nệ nữa, Hương Xuyên cười hỏi: “Vì quần áo mới vẫn chưa làm xong sao?”

“Ừ, đó là một lý do.” Trong mắt Mạc Ngũ Phi lóe lên hào quang đặc ý, nhìn thấy hần cười như vậy, Hương Xuyên biết trong lòng Mạc Ngũ Phi nhất định đã có kế hoạch.

Mấy sòng bạc được Tập đoàn Holden thu mua đã thành lập ra công ty liên hợp bài bạc giải trí mới, tiệc rượu chúc mừng của công ty chính thức đi vào kinh doanh này trở thành tiệc tuyên truyền lớn nhất, các nhân vật lớn trong rất nhiều ngành được mời đến bữa tiệc, khung cảnh náo nhiệt long trọng, rất nhiều người trong hắc đạo nhận được thiệp mời của Tập đoàn Holden đều lấy làm vinh hạnh.

Tiệc rượu được tổ chức trong một khách sạn hạng sao vừa mới được Tập đoàn Holden thu mua tại Hương Đảo. Đại sảnh bữa tiệc nguy nga lộng lẫy nhất thời trần đầy mỹ nữ như mây, xiêm áo lụa là.

Lúc chủ nhân của tiệc rượu lên sân khấu, vốn là mọi người định ngắm mỹ nữ đại diện cho Tập đoàn Holden, nhưng khi họ thấy Mạc Ngũ Phi đi phía sau Hương Xuyên, toàn bộ thanh âm ồn ào trong đại sảnh trong nháy mắt dừng lại, mọi người tập trung toàn bộ ánh mắt lên người Mạc Ngũ Phi, mà hần hiển nhiên đã quen với ánh nhìn chăm chú này, vẻ mặt hơi mang theo nụ cười biếng nhác, xem như là chào hỏi mọi người.

Kể ở trong mắt mọi người là một người đàn ông anh tuấn thành thực, mặc một bộ áo dài bằng lụa thêu rồng vàng hoa lệ, mái tóc đen như mây dài đến thắt lưng lòa xòa ở phía sau, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, khóe miệng mang theo ba phần ý cười, nhưng lại có ánh mắt lạnh băng khác thường, dáng vẻ cao ngạo đối diện với ánh mắt của mọi người.

Đây là Mạc Ngũ Phi sao? Giống, nhưng cũng không giống. Người và yêu thú đến tham gia tiệc rượu đều có liên hệ với Mạc Ngũ Phi, bọn họ nhớ Mạc Ngũ Phi luôn là một thân tây trang màu trắng, khuôn mặt mỉm cười, tuấn tú nho nhã. Người hiện tại trước mắt này, là một nam nhân xinh đẹp như hoa nở lúc nửa đêm, cùng với một thân áo dài đỏ tươi làm tôn thêm mái tóc đen dài. Đêm nay, để vương bóng đêm đã chết giống như phượng hoàng lửa, sống lại lần nữa.

Mấy trưởng lão của Mạc thị cũng là khách quý hôm nay, lúc bọn họ trông thấy Mạc Ngũ Phi, sắc mặt so với khi thấy quỷ càng thêm sợ hãi hơn.

“Hần, đã trở lại...”

Vốn không thể đi theo chào hỏi Mạc Ngũ Phi, mấy lão hồ ly vội vàng chuồn mất.

Bữa tiệc kết thúc, Mạc Ngũ Phi trở lại gian phòng tổng thống mà hần đang ở nghỉ ngơi.

“Xuất hiện thực kinh diễm à.” Hương Xuyên đối với tình hình lặng ngắt như tờ trong nháy mắt ở tiệc rượu cảm thấy rất kỳ diệu, cô biết rõ quá khứ của Mạc Ngữ Phi, nhưng chưa từng nghĩ tới việc hắn chết đi sống lại lại thực sự có sức kinh sợ lớn như vậy.

Mạc Ngữ Phi nhả khói thuốc trong miệng ra, cười nói: “Gặp quý, đương nhiên là rất kinh sợ rồi.”

“Không, thứ hấp dẫn bọn họ chính là vẻ đẹp của anh.”

“Ha,” Mạc Ngữ Phi cười tự giấu một tiếng, đưa tay lên sờ mặt, yêu thú như hắn lấy tuổi tác của con người mà tính toán thì cũng đã quá ba mươi, là một con hồ ly cũng không còn trẻ, lại trải qua nhiều biến động như vậy, Mạc Ngữ Phi cảm thấy hắn đã thay đổi rất nhiều.

“Hiệu quả mong muốn đạt được rồi sao?” Hương Xuyên hỏi.

“Ừ.” Mạc Ngữ Phi gạt đầu, hít thật sâu một hơi thuốc, chậm rãi dựa đầu vào lưng ghế.

“Hắn đã trở lại! Hắn đã trở lại!” Các trưởng lão của Mạc thị ở trong phòng họp, nhìn nhau, sắc mặt tái mét.

“Trước kia không giết hắn, chính là một sai lầm!” Có người quát lớn.

“Bây giờ hắn quay về, chẳng lẽ là...” Một trưởng lão thanh âm run rẩy hỏi.

“Không cần sợ, hắn có thể làm gì, hắn bây giờ chẳng qua cũng chỉ là chó săn trong tay người khác mà thôi!” Có người miệng hùm gan sứa nói.

Trần định lại một chút cảm xúc, lại có trưởng lão nói: “Hắn bây giờ ước chừng không dám công khai làm gì chúng ta đâu. Hơn nữa, đánh bạc là đánh bạc, *** là ***, không can thiệp lẫn nhau, không có dây dưa trong nghiệp vụ, cũng không tranh giành địa bàn. Việc chúng ta làm, không sợ hắn giở thủ đoạn gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Tuy nói như vậy, nhưng mấy lão hồ ly này vẫn lo sợ bất an, cực kỳ lo lắng.

Mặt khác, Trần Sở Thiên cũng biết được tin Mạc Ngữ Phi đã quay về.

“Hắn ta quay về?”

“Vâng, cha, anh ta quay về rồi.”

Trong sở cảnh sát đặt tại thành phố Hương Đảo, trưởng ban cảnh vụ cùng giám sát yêu thú hình cảnh ngồi trong một phòng họp nhỏ, vẻ mặt đều rất nghiêm túc.

“Lúc đi làm, không được gọi là cha, phải gọi là ngài.”

“So đo cái này làm gì? Cha thật nhàm chán a.”

“Tiểu tử thôi! Có quy củ một chút đi.”

“Anh ta bây giờ là người do Tập đoàn Holden cử đến quản lý công việc ở Châu Á, cụ thể là chức vụ hành chính gì thì con cũng không rõ, chỉ là xem chừng, việc mở rộng của Tập đoàn Holden ở Châu Á là giao cho anh ta quản lý, rất có bản lĩnh đấy.” Trần Sở Thiên nói.

“Ngành đánh bạc là ngành nghề kinh doanh hợp pháp, chỉ cần tuân thủ quy tắc kinh doanh, cho dù là lao thiên môn cũng không thể nói gì.”

Trần Sở Thiên nhún vai, cười nói: “Anh ta không làm hộp đêm nữa, lại chạy đến sòng bạc.”

“Lợi nhuận của ngành đánh bạc tốt hơn, tuy rằng quản lý khó hơn so với hộp đêm, nhưng với năng lực của Mạc Ngữ Phi thì hắn là dễ như trở bàn tay.”

“Ui chao, cha, cha sao lại nói giúp anh ta vậy, cha đang ở bên nào thế!” Trần Sở Thiên kêu lên.

“Khụ, cha là đang tùy việc mà xét. Mạc Ngữ Phi là người đàn ông có bản lĩnh. Điều này là thật. Thời gian chưa đến hai năm mà hắn đã có thể lên như điều gặp gió, làm đến được vị trí như hiện tại, không thể xem thường năng lực của hắn.”

Trầm Sở Thiên nghe xong, vẻ mặt hắc tuyến khó chịu nói: “Này, ngài kêu tôi đến không phải là để ca ngợi anh ta có bản lĩnh, biết luôn cúi chứ.”

“Đương nhiên không phải, cha là nói... anh trai con có biết hẳn quay về không?” Ông Trầm nhỏ giọng nói, giống như sợ bị người khác nghe được.

“Bây giờ thì không biết.” Trầm Sở Thiên cũng nhỏ giọng nói, còn làm động tác rụt cổ lại, bị ông Trầm gõ lên trán vài cái.

“Không thể để anh con biết được.”

“Chuyện này chỉ sợ không thể,” Trầm Sở Thiên chau mày nói, “Tập đoàn Holden không chỉ tiến hành thu mua ở Hương Đảo, ở địa phương khác cũng có, đang mở rộng lực lượng, bọn họ khoa trương tiến vào ngành bài bạc Châu Á như vậy, nhất định sẽ có tuyên truyền. Ngành đánh bạc thuộc loại hợp pháp, truyền thông chắc chắn sẽ có sự theo dõi, hơn nữa, Mạc Ngữ Phi và quản lý Hương Xuyên của anh ta là một đôi tuấn nam mỹ nữ, báo bắt quái Thủy Quả ở thành phố này nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, chắc chắn sẽ tung ra rất nhiều ảnh chụp, anh hai không thể không thấy được.”

“Vậy làm sao mới tốt đây?” Trầm phụ xoa tay.

“Con nghĩ anh ta sẽ không đi tìm anh trai đâu.” Trầm Sở Thiên nói rất tự tin, “Anh ta bây giờ đã không còn như xưa nữa, bây giờ có chỗ dựa là Tập đoàn Holden, lại nắm quyền lớn trong tay, tung hoành thiên hạ, còn vẻ vang xa so với khi còn là đế vương bóng đêm năm đó, anh ta sẽ nhớ anh hai sao? Sẽ không!” Hơn nữa Mạc Ngữ Phi có thể có ngày hôm nay, còn không phải là từ trên thân đàn ông kiếm về, nghe nói anh ta lúc ở Úc bạn trai nhiều vô số, hoang *** vô độ, cực kỳ phong lưu khoái hoạt, anh ta sẽ nhớ anh trai sao? Đương nhiên là không!”

“Anh ta bây giờ muốn gì mà không có, con nghĩ, anh ta lần này quay về ngoại trừ việc giúp Tập đoàn Holden làm việc, thì khẳng định chính là tìm mấy lão hồ ly kia của Mạc gia báo thù, chính là hai việc này. Có lẽ báo thù xong anh ta sẽ quay về Úc.” Trầm Sở Thiên phân tích nói.

“Là như vậy à?”

“Anh ta lại không thiếu đàn ông, hừm, mà con thấy phụ nữ cũng không thiếu đâu, anh ta sao nhớ được cái gì chứ?” Trầm Sở Thiên khinh thường nói, sau đó lại nhỏ giọng bồi thêm một câu, “Chỉ có anh hai là kẻ ngốc thôi.”

“Không được nói anh trai con như vậy.”

Trầm Sở Thiên gãi gãi tóc, ngượng ngùng thắm thè lưỡi.

“Làm sao bây giờ? Làm sao giấu anh trai con để không cho nó biết?”

Trầm Sở Thiên nghĩ một chút, cười nói: “Việc này thì cha phải ra tay rồi.”

“Cái gì?”

“Yêu cầu thầy trò trường cảnh sát đến huấn luyện sinh tồn ở vùng dã ngoại không phải là được rồi sao. Anh hai nán lại bên ngoài một tuần, con đoán tin tức trong báo bắt quái Thủy Quả sẽ nhanh chóng biến mất. Dù sao cũng chỉ là khai trương sòng bạc, không phải là chụp ảnh quay phim, đúng không?”

Ông Trầm gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nghi hoặc nói: “Có ổn không đó?”

“Sao lại không ổn chứ, chẳng lẽ Mạc Ngữ Phi anh ta định đăng báo hằng ngày sao?”

“Có lẽ hẳn đang có ý này.”

“Sẽ không đâu! Con không nghĩ anh ta trở về tìm anh hai đâu, con hồ ly kia máu lạnh như vậy, cha, không phải là cha cho rằng anh ta thích anh hai chứ? Sao có thể! Hơn nữa, hồ ly kia ở Úc thế nhưng cũng phải dựa vào đàn ông mới có được ngày hôm nay, trắng trợn trêu hoa gheo nguyệt, anh ta không sợ ông chủ vàng hiện tại sẽ trừng phạt anh ta chứ? Không đâu không đâu, yên tâm đi.” Trầm Sở Thiên nói với vẻ vô cùng tự tin.

Bán tín bán nghi, Ông Trầm vẫn tán thành chủ kiến của con trai.

Ngày hôm sau, Trầm sĩ quan huấn luyện của trường cảnh sát đã mang theo một đội tân cảnh viên đến vùng ngoại ô xa xôi tiến hành huấn luyện dã ngoại sinh tồn.

Trầm Sở Hân thật sự không biết Mạc Ngữ Phi đã quay về. Thứ nhất, anh không xem báo bát quái, thứ hai anh vốn không nghĩ Mạc Ngữ Phi sẽ ở đây vào lúc này, dựa vào cách thức như vậy, vì mục đích như vậy mà quay về. Để quên đi, Trầm Sở Hân vui đầu vào công việc, lúc rảnh rỗi không phải ở cùng với cha mẹ, thì chính là đọc sách học tập, không để ý đến chuyện bên ngoài, vẫn im lặng nấu mình trong nhà, xoa dịu vết thương lòng vẫn chưa khép lại.

Việc xuất hiện trong tiệc rượu quả nhiên thành công. Bất luận là ở trong hắc bang tại thành phố Hương Đảo hay là trong giới yêu thú, mọi người đều cho rằng Mạc Ngữ Phi đã chết. Việc hắn đột nhiên xuất hiện khiến cho người ta vừa kinh ngạc vừa kinh sợ, trong chốc lát mà các loại tin đồn đã ngập trời, cũng có rất nhiều chủ đề khó nghe. Mạc Ngữ Phi trong lòng đối với việc loại đề tài nào do ai phóng ra đều rõ như lòng bàn tay, hắn căn bản không để tâm tới mấy chuyện này.

Hiệu quả tuyên truyền như mong muốn đã đạt được, việc kinh doanh sòng bài mới thu mua cũng rất tốt. Rất nhiều người là nhằm vào Mạc Ngữ Phi mà đến, có người muốn nhìn thấy hắn “cải tử hoàn sinh”, nhiều người thì lại ôm ý nghĩ muốn “gần gũi người đẹp” trong đầu. Trước đây khi còn đang quản lý hộp đêm của Mạc gia, Đế vương bóng đêm luôn xuất hiện trong hình tượng nhả nhận tao nhả, có loại cảm giác khiến cho người ta “chỉ có thể nhìn từ xa”, cho dù có người ham muốn, người thật sự dám nói thẳng muốn mua Mạc Ngữ Phi cuối cùng vẫn là thiếu số mà hiện tại, Mạc Ngữ Phi thả ra toàn bộ mị lực, khoa trương như vậy bày ra một phần sắc khí của nam nhân, cộng thêm các loại tin đồn liên quan đến việc hắn *** loạn như thế nào, mọi người đều cho rằng có cơ hội có thể đến gần hắn, thậm chí là mua được hắn.

“Sao có thể như vậy!” Hương Xuyên cảm thấy việc có người âm thầm công khai ra giá mong muốn qua đêm cùng Mạc Ngữ Phi là một sự sỉ nhục.

“Cô tức cái gì.” Mạc Ngữ Phi biếng nhác cười nói, “Vì không có ai ra giá với cô?”

“Anh rõ ràng biết điều tôi nói không phải là cái này!” Hương Xuyên thở gấp nói, “Quá đáng thật, xem thường người khác như vậy!”

Mạc Ngữ Phi khua tay, “Tôi vốn chính là làm nghề này mà.”

“Anh là người làm kinh doanh!” Hương Xuyên trừng đôi mắt to xinh đẹp của cô lên, tức giận nhìn Mạc Ngữ Phi, đối với thái độ mà hắn biểu hiện ra bây giờ cực kỳ bất mãn.

“Đừng quên, tôi còn là hồ ly.”

“Hồ ly thì sao, dựa vào cái gì mà hồ ly phải để mặc người khác sỉ nhục, mặc người khác đùa bỡn như vậy?”

“Cô bạn thân mến, tinh thần trọng nghĩa của cô quá mạnh mẽ.” Trong miệng trêu chọc như vậy, thái độ không thành kiến với hồ tộc của Hương Xuyên là điều Mạc Ngữ Phi vừa ý nhất, người phụ nữ này không chủ quan cho rằng hồ ly thì phải thế này thế kia, một lòng đối xử công bằng với hắn.

“Nếu lại có người dám ở trước mặt anh nói mấy lời không đứng đắn, nói cho tôi biết, tôi sẽ dạy dỗ lại bọn họ!” Hương Xuyên nói rồi xoa tay hăm hè.

Mạc Ngữ Phi cười, hắn vốn không để ý đến lời mấy người đàn ông thích nam nhân kia nói, bọn họ cũng không thể tiếp cận được hắn. Một phần nguyên nhân thả ra tin đồn, là vì để cho các trưởng lão Mạc thị mất đi cảnh giác, cho rằng Mạc Ngữ Phi lún sâu vào trong tình sắc, cục diện hiện tại chính là thứ Mạc Ngữ Phi mong muốn.

Từng ngày trôi qua, việc kinh doanh ở mấy sòng bạc của Tập đoàn Holden tại Hương Đảo phát đạt, không thể không nói đến công lao rất lớn của Mạc Ngữ Phi trong đó. Ngoại trừ chuyên tâm vào kinh doanh, Mạc Ngữ Phi cũng không ngay lập tức ra tay với mấy lão hồ ly kia của Mạc gia, hắn án binh bất động càng khiến cho mấy lão hồ ly kia lo lắng không thôi, ngày đêm ăn ngủ không yên.

Mấy tình huống này Mạc Ngữ Phi đương nhiên biết, hắn âm thầm buồn cười. Tốt, chính là muốn mấy lão già kia ăn không ngon ngủ không yên, hồ ly vốn đa nghi, cộng với áp lực tâm lý, cũng thật sự đủ để cho mấy lão hồ ly kia chịu không thấu.

Từ sau sự xuất hiện trong bữa tiệc chúc mừng, có không ít người muốn hẹn gặp Mạc Ngữ Phi, ngoài mặt nói là kết bạn, đương nhiên, có một số người là muốn đến nịnh bợ Tập đoàn Holden, chỉ là có nhiều người còn có dụng ý khác. Mạc Ngữ Phi sử dụng mảnh khoe vừa chống vừa đưa rất khéo léo, những người kia cho dù nóng vội, nhưng cũng chẳng ăn được cái gì, cộng với Dịch Thừa Phong bảo vệ bên cạnh hắn, thời gian đã qua được mấy tháng, bạn mới cũng quen được vô số, nhưng không ai thật sự chạm vào được một mảnh áo của Mạc Ngữ Phi.

Thấy có rất nhiều đàn ông có thể cùng Mạc Ngữ Phi hẹn hò, hoặc là chơi bóng, hoặc là uống trà, hoặc là cùng nhau leo núi, hoặc là cùng mua sắm, Kiều Ni ghen tỵ đến độ hai mắt bốc hỏa. Ngay cả cậu cũng còn chưa chạm vào được con hồ ly kia, nếu như để cho người khác hưởng lợi trước thì cậu không cam tâm. Kiều Ni sau khi quan sát một thời gian liền kinh ngạc phát hiện, không ai có thể chân chính trở thành “người thân thiết” của Mạc Ngữ Phi. Sau khi tâm lý cân bằng thì cậu bắt đầu cảm thấy khó hiểu.

Rất cuộc có một ngày, lúc cùng Mạc Ngữ Phi và Hương Xuyên uống trà chiều, Kiều Ni nhện không được liền hỏi chuyện này.

“Anh căn bản không phải là hồ ly!” Kiều Ni dứt lời, đồng thời nhìn về phía Hương Xuyên, giống như đang hy vọng cô cũng có thể chứng minh điểm này.

“Muốn tôi biến thân không?” Mạc Ngữ Phi cười hỏi.

“Biến thân cũng vô dụng, anh không phải là hồ ly.”

“Sao lại nói vậy?” Mạc Ngữ Phi đặt chén trà xuống, tay chống mặt hỏi.

“Người khác không biết, nhưng tôi biết rõ nhất! Từ lúc anh đến Úc, đến khi anh tới Hương Đảo, thời gian đã hơn ba năm, anh chưa bao giờ để người khác chạm vào anh. Hồ ly rất phóng túng, anh lại giữ thân trong sạch, anh căn bản không phải là hồ ly!” Kiều Ni lớn tiếng nói.

“Ha ha ha...” Mạc Ngữ Phi cười lớn.

“Dựa vào cái gì mà cậu cho rằng hồ ly nhất định háo sắc, dựa vào cái gì mà hồ ly không thể giữ mình trong sạch. Quan điểm của cậu thật có vấn đề!” Hương Xuyên nghe xong liền tức giận, lớn tiếng trách mắng Kiều Ni.

“Hồ ly vốn phải là háo sắc, bẩm sinh đã như vậy rồi, tôi không nói sai đâu.” Kiều Ni trừng Hương Xuyên, đối với phản bác của cô rất không vừa lòng.

“Cậu có thành kiến!” Hương Xuyên không hề yếu thế liền trả lời.

“Thôi, thôi. Cô cậu bây giờ là đang bàn luận về tôi, sao lại trở thành hai người cãi nhau rồi.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

“Dù sao anh cũng không phải là hồ ly!” Kiều Ni nhỏ giọng kiên trì nói, đồng thời nhìn Hương Xuyên một cái.

“Tôi trái lại muốn biết nguyên nhân.” Hương Xuyên hai tay ôm trước ngực, nghiêng cứu nhìn Mạc Ngữ Phi.

Một lời đánh thức người trong mộng, Kiều Ni cũng lập tức nói: “Tôi cũng muốn biết nguyên nhân.”

Mạc Ngữ Phi nghĩ một chút, cảm thấy không có gì hay để giấu diếm cả, hắn cười nói: “Mấy người không phải không biết quá khứ của tôi.”

“Ai biết phần nào là thật, phần nào là giả.” Hương Xuyên nói.

Mạc Ngữ Phi cho rằng nói với Hương Xuyên, vì xem cô như là hồng nhan tri kỷ nói cho Kiều Ni, là để cậu ta thấy khó mà lùi, sau này không nên quấy rầy nữa. Thế nên Mạc Ngữ Phi đứng dậy, từ trong hộp bàn lấy ra một cái hộp CD hơi mỏng.

“Ô, anh xem phim con heo trong giờ làm việc!” Kiều Ni ánh mắt sáng lên, Hương Xuyên ở bên cạnh hung hăng nhìn Kiều Ni một cái.

Bỏ đĩa CD vào trong máy tính, Mạc Ngữ Phi chuyển màn hình về hướng Kiều Ni và Hương Xuyên, bản thân cũng đi qua ngồi, nói: “Nói thực với hai người, đây chính là thứ tôi tốn một số tiền lớn mới mua được đây. Chỉ có một cái này, không có cái thứ hai.”

“Từ đâu vậy? Bao nhiêu tiền?”

“Đài truyền hình. Hai mươi vạn.” Mạc Ngữ Phi biết rõ, nội dung của đĩa CD căn bản không đáng tiền, chẳng qua chỉ là dưới tình huống không lưu truyền ra, để có được nó, hẳn chỉ có thể bỏ tiền ra mua.

Trên màn hình máy tính hiện ra hình ảnh, Hương Xuyên tỏ ra có chút căng thẳng và ngượng ngùng, hơi hơi cúi đầu, lúc cô phát hiện thứ phát ra chẳng qua chỉ là một đoạn tin tức bình thường, không khỏi hơi hờn giận, “Đây là cái gì?”

Mạc Ngữ Phi giải thích: “Đây là một lần phỏng vấn của đài truyền hình đối với trường cảnh sát của thành phố này. Chương trình rất dài, thực tế phát ra khoảng chừng chỉ có một phút. Bản tôi mua về là toàn bộ chương trình ghi hình, nhiều hơn so với nội dung ti vi phát ra.”

“Thì ra anh thích chế phục!” Kiều Ni kêu lên, giống như là đã phát hiện ra châu lục mới vậy, “Anh nếu sớm nói cho tôi biết, tôi ở đó có vài bộ chế phục đặt may đắt tiền, cảnh sát, thủy quân lục chiến, cảnh sát phòng không, còn có quần áo bác sĩ nữa.”

Hương Xuyên nắm lấy cặp giấy ở trên bàn, dùng sức gõ Kiều Ni, “Im miệng!”

Mạc Ngữ Phi không để ý tới gì khác, bắt đầu chuyên tâm xem chương trình thu hình.

Bắt đầu chương trình là khung cảnh người chủ trì phỏng vấn học viên mới của trường cảnh sát, sau đó là quay các phòng học và sân huấn luyện ở trường cảnh sát, Kiều Ni và Hương Xuyên đều cảm thấy nội dung này không có phần nào là không thể phơi ra, hai người càng xem càng thấy mê muội khó hiểu.

Lúc xuất hiện cảnh viên của khóa huấn luyện ở trong màn hình, Kiều Ni liền mở to mắt khê hô, “Trời đất, sao có thể anh tuần như vậy!”

Người phụ trách khóa huấn luyện là một sĩ quan huấn luyện của trường cảnh sát, dáng vẻ cao lớn rắn rỏi, tướng mạo anh tuấn bất phàm, khí thế cường hãn giấu trong nụ cười ôn nhu, anh đang dạy nhóm học viên kỹ thuật chiến đấu, trình độ võ thuật mạnh mẽ khiến người khác khâm phục, bộ quần áo sĩ quan huấn luyện màu rằn ri mặc trên người anh càng làm tôn thêm vị nam tính tràn đầy.

“Chậc...” Kiều Ni chép miệng.

Hương Xuyên ở bên cạnh cũng nhìn đến say mê, cảm thán nói: “Thực anh tuấn, sao có được một người đàn ông anh tuấn như vậy, nam tính như vậy chứ. Đây mới gọi là đàn ông!”

Mạc Ngữ Phi dùng vẻ mặt say mê nhìn chăm chú vào màn hình máy tính.

Nội dung khóa huấn luyện không nhiều lắm, chưa đầy ba phút, lúc bóng dáng của người đàn ông biến mất trên màn hình máy tính, Kiều Ni phát ra tiếng thở dài tiếc nuối, “Sao lại ngắn như vậy!”

Hương Xuyên đã tỉnh táo lại từ trong trạng thái say mê trước Kiều Ni một bước, cô dùng ánh mắt mang theo nghi vấn nhìn về phía Mạc Ngữ Phi. Mạc Ngữ Phi vẫn đang chìm sâu vào trong cơn ngơ ngẩn, không chú ý đến ánh mắt của Hương Xuyên.

Kiều Ni bưng mặt cảm thán nói: “A, một người đàn ông anh tuấn như vậy, đáng người tốt như vậy, nếu như nói là anh ta, tôi nghĩ tôi không ngại làm người ở dưới đâu.”

Hương Xuyên chế nhạo, “Anh ta mới không vừa ý cậu.”

Kiều Ni bất mãn trả lời: “Tôi cũng rất anh tuấn không phải sao.”

Thấy ánh mắt Hương Xuyên chuyển đến Mạc Ngữ Phi, Kiều Ni ngẫm nghĩ một chút, dường như hiểu được cái gì đó, nói, “Mạc, không phải là... anh mỗi ngày đều ở trong văn phòng xem đoạn chương trình này để tự an ủi chứ. Chẳng thú vị gì cả, người đàn ông này dù có tốt thì cũng chỉ là hình ảnh hư không, làm sao so được với người đang rõ ràng trước mặt đây.”

Hương Xuyên nghe lời Kiều Ni nói cơ hồ hộc máu.

Mạc Ngữ Phi trái lại không để ý đến trong lời nói của Kiều Ni có vài phần khờ dại, vài phần cố tình châm biếm, hằn nhé lại, trong giọng nói mang theo cảm thán thật sâu, “Bọn tôi ở cùng nhau... chưa được một năm...”

Kiều Ni chớp mắt vài cái, sau đó nghi vấn nhìn về phía Hương Xuyên, “... Ý là...”

“Hai người ở cùng nhau, anh và người cảnh sát kia?” Hương Xuyên cất tiếng hỏi.

“Ừ.”

“Tôi không tin!” Kiều Ni kêu to, “Anh là hồ ly, là thành viên hắc bang, sao có thể ở cùng cảnh sát?”

Mạc Ngữ Phi đứng dậy, lấy đĩa CD từ trong máy tính ra, cẩn thận cất về chỗ cũ, sau đó lại quay người nhìn Kiều Ni và Hương Xuyên, “Bây giờ mấy người hiểu rõ vì sao tôi không thể tiếp nhận bất kỳ người nào khác rồi chứ?”

Hương Xuyên chậm rãi gật đầu, Kiều Ni vẫn không chịu chấp nhận, kêu lung tung cả lên, “Tôi không tin! Giả dối! Người đàn ông kia là ảnh động do máy tính làm ra! Anh ta là cảnh sát, các người căn bản không thể ở cùng nhau! Tôi không tin!”

Mạc Ngữ Phi vẫn chỉ một mực cười, cái gì cũng không nói nữa.

Buổi tối, Mạc Ngữ Phi ngồi một mình trong phòng, châm một điếu thuốc. Nhìn sương khói màu lam nhạt dày đặc tản ra trong không khí. Bây giờ không có ai khuyên hắn cai thuốc, lại càng không có ai dùng phương pháp như vậy đến giúp hắn cai thuốc nữa. Đưa tay ấn xuống cái bật lửa, “cheng” một tiếng giòn vang phá vỡ yên tĩnh trong phòng. Mạc Ngữ Phi ngắm nghía cái bật lửa, ấn từng chút từng chút, hần bây giờ, thật sự không biết bản thân phải làm sao mới tốt đây.

Cửa phòng bị gõ vang, Mạc Ngữ Phi quay đầu, “Vào đi.”

Hương Xuyên đi vào, “Anh quả nhiên đang ở một mình.”

“Nếu không thì cô cho rằng còn có mấy người nữa à?” Mạc Ngữ Phi cười nói.

Thấy Dịch Thừa Phong trung thành canh giữ ngoài cửa, Hương Xuyên biết Mạc Ngữ Phi trốn một mình trong phòng. Lúc sáng nam hồ ly này nói ra bí mật trong lòng, bây giờ nhất định là đang một mình chữa vết thương lòng, Hương Xuyên vô tình khai thác được bí mật của Mạc Ngữ Phi, cô biết Mạc Ngữ Phi bây giờ nhất định trong lòng rất khó chịu, cô muốn ở cạnh hắn.

“Tôi ngồi một bên nhé, không nói chuyện đâu, được không?” Hương Xuyên ôn nhu hỏi han.

“Tùy cô.”

Ngồi im lặng thật lâu, Hương Xuyên nhìn bóng dáng cô đơn của Mạc Ngữ Phi, cô đột nhiên muốn nói gì đó.

“Anh bây giờ trở về rồi, sao không đi tìm anh ta?”

“Tôi?” Mạc Ngữ Phi hỏi lại một câu, sau đó cúi đầu xuống.

“Vì cái gì?”

“Vì tôi là người nói muốn chia tay trước.”

“Vậy cũng có thể...”

“Đừng nói nữa!” Thanh âm Mạc Ngữ Phi trở nên sắc bén, “Tôi muốn ở một mình, cô ra ngoài đi.”

“Vì sao không đi tìm anh ta? Anh bây giờ hoàn toàn có thể đi mà.”

“Bây giờ...” Mạc Ngữ Phi mở bàn tay ra, nhìn vào lòng bàn tay trống trơn. Qua một hồi, hắn cười khổ nói: “Cho dù là cuộc sống xa hoa trụy lạc của hộp đêm, hay là đắm chìm trong cảnh giàu sang của sông bạc, ở những nơi này tôi đều thật sự không thể vui vẻ được, không thể cười được. Tôi thừa nhận, hộp đêm hay sông bạc đều khiến tôi có cảm giác thành công, tiền, rượu ngon, phụ nữ, quyền lực, khiến tôi thỏa mãn, nhưng vẫn không phải là niềm thỏa mãn thật sự. Chỉ có khoảng thời gian ở bên cạnh anh ấy thì tôi mới

thật sự vui vẻ, yêu, được yêu và hạnh phúc. Tôi từ trên người anh ấy biết được cảm giác thật sự được sống, có cảm giác được nuông chiều.”

Hương Xuyên im lặng nghe lời bộc bạch của Mạc Ngữ Phi.

“Không có Sở Hân, cho dù có nhiều tiền tài bao nhiêu, hay quyền lực coi thường thiên hạ, vậy thì có làm sao? Tôi không vui, một chút cũng không vui. Cho dù ăn sung mặc sướng, cũng cảm thấy bản thân sống giống như một cái xác không hồn. Cô biết không? Mỗi khi tôi đứng ở trên tầng sông bạc, nhìn xuống con đường lớn phía dưới, nghe tiếng ồn ào của mọi người... trong lòng vô cùng trống rỗng, ở nơi biển người cảm thấy hư không. Tất cả những gì bây giờ có được không đủ để lấp đầy khoảng trống trống rỗng của tôi, cái gì cũng không thể lấp đầy được.”

“Tôi rất hối hận, thật sự...”

Hương Xuyên đi qua, đưa tay khoác lên trên vai Mạc Ngữ Phi, sau đó ôm đầu của hắn dựa vào trước ngực cô, “Anh nhất định rất buồn.”

Lời nói của Hương Xuyên khiến Mạc Ngữ Phi im lặng rất lâu.

“Vậy tại sao anh còn đưa ra những tin đồn khó chấp nhận được liên quan đến bản thân, nếu như anh ta biết...”

“Tôi không quan tâm...” Mạc Ngữ Phi nhỏ giọng nói, “Tôi không quan tâm, vì tôi biết tôi không thể quay trở lại được nữa, một đôi tay như vậy, làm sao có thể ôm anh ấy đây...”

Nghe được sầu não ở sâu trong lòng Mạc Ngữ Phi, Hương Xuyên không nói gì nữa, cô ôm chặt Mạc Ngữ Phi, đưa cho hắn sự an ủi không lời.

Sau khi Hương Xuyên rời đi, Mạc Ngữ Phi vẫn ngồi yên lặng một mình, cho đến tận đêm khuya. Trước khi đi ngủ, Mạc Ngữ Phi đi tắm, theo thói quen ở trước gương trong phòng tắm kiểm tra thân thể. Hồ ly thích chưng diện rất để ý đến vẻ bề ngoài của mình, lúc nào cũng chú ý xem thử cơ thể có biến đổi gì không, bụng có nhô lên không, mông có xệ xuống hay gì gì đó không. Lúc Mạc Ngữ Phi xoay người thì từ trong gương thấy được vết thương cũ ở đầu vai hắn, một đường màu hồng phớt nông dài. Mạc Ngữ Phi luôn cảm thấy vết sẹo này rất xấu, sau khi có vết sẹo cũng không thể để lộ lưng trần.

Nhìn chăm chú vào người trong gương, trong đầu Mạc Ngữ Phi đột nhiên hiện lên hình ảnh hắn và Trầm Sở Hân cùng nhau tắm. Người kia từ phía sau ôm lấy hắn, vuốt ve lẫn nhau, triền miên vô hạn. Người kia từng vô số lần triu mến hôn nhẹ lên đường vết thương kia. Ngơ ngẩn nhìn vào gương mặt trong gương, Mạc Ngữ Phi đột nhiên cảm thấy trên mặt có điểm không thoải mái, đưa tay lên quệt, thế nhưng lại là nước mắt.

Khóc, ngay cả bản thân Mạc Ngữ Phi cũng không tin, nhưng vết nước trong lòng bàn tay rõ ràng nói lên đó quả thực là nước mắt, nhìn đôi mắt ngập nước trong gương, Mạc Ngữ Phi biết, hắn nhớ người kia, yêu người kia, tâm hắn rất đau rất đau.

Rõ ràng đã quay về thành phố nơi có người kia, nhưng, Mạc Ngữ Phi không thể đi gặp anh được.

[1] Không phải cường long thì không thể qua sông (Nguyên văn:). “Quá giang” ở đây ý chỉ người có tính hành động, dám vươn ra biển lớn để va chạm với thế giới. Nền ý của câu này là chỉ có người mạnh mẽ, dám làm dám chịu mới có thể làm được việc lớn, không e ngại điều gì.

[2] Thái cực thôi thủ: là phép đẩy tay khi tập Thái Cực Quyền nhằm luyện sức dẻo dai, bền bỉ và tốn rất nhiều thời gian để luyện thành. Người luyện tốt thôi thủ bên cạnh việc có thể cảm nhận kinh lực của đối phương còn có thể nắm bắt được âm mưu tấn công và từ đó hóa giải thế tấn công của đối thủ. (Nguồn: Gô ca ca)

15. Quyển 2 - Chương 15

Tập đoàn Holden thuận lợi tiến vào chiếm giữ ngành bài bạc của thành phố Hương Đảo, đồng thời thu mua mấy khách sạn lớn và hộp đêm, thế lực mới nổi dậy này đã không thể bị ngăn cản được nữa, thế lực hắc bang bản địa đành phải liên minh với nhau, hoặc là không can thiệp lẫn nhau. Không ai dám công khai nhảy ra chỉ trích Tập đoàn Holden.

Chính thức có được thế lực trong hắc bang của thành phố Hương Đảo, Mạc Ngũ Phi bắt đầu kế hoạch của chính mình. Hắn không ồ ạt tiến công vào ngành *** như trong tưởng tượng của kẻ khác, càng không mua cổ phần của bất cứ công ty nào thuộc Mạc gia, trong vài lần công khai gặp mặt mấy lão hồ ly của Mạc gia, Mạc Ngũ Phi cung kính giữ lễ của bậc con cháu, biểu hiện cực kỳ ôn hòa. Càng là như vậy, mấy lão hồ ly của Mạc gia lại càng thêm sợ hãi. Bởi vì Mạc Ngũ Phi từng nói... Hắn đã không còn là người của Mạc gia.

Dưới hình tượng bình tĩnh thực ra là hàng loạt hoạt động ngầm bắt đầu xuất hiện. Các trưởng lão của Mạc thị phát hiện, tình trạng kinh doanh vốn trượt dốc từ sau khi Mạc Ngũ Phi “chết” càng thêm thảm đạm. Không biết bắt đầu từ khi nào, “công chúa” và “thiếu gia” hồng bài trong công ty lần lượt đổi sang công ty khác làm việc, hoặc là chuyển nghề khách hàng càng ngày càng ít, nhóm khách hàng ra tay hào phóng trước kia thường hay lui tới cũng đều thay đổi sang hộp đêm khác tình trạng kinh doanh phở đèn đỏ của Mạc gia bị kiểm tra tăng nhiều, cảnh sát nói là nhận được thông báo nơi này có giao dịch bất hợp pháp, không những thế, thậm chí cả rượu nổi tiếng cũng không thể mua được, bởi nơi buôn bán thường giao dịch nói rằng không còn hàng để cung cấp.

Công chúa và thiếu gia không còn, ngay cả rượu cũng không có, câu lạc bộ đêm này còn buôn bán cái gì được nữa? Mấy lão hồ ly của Mạc gia bắt đầu lo lắng, vội vàng tìm cách xoay chuyển tình thế, lại tốn rất nhiều công sức mời người từ các bang phái có thế lực đến để giữ thể diện, nhưng đủ loại phương pháp không tiếc vốn liếng cũng không thể thay đổi được sự thật về chuyện kinh doanh yếu kém.

Còn không đợi mấy lão hồ ly của Mạc gia nhìn đến con số trong bản báo cáo tài vụ, lại xuất hiện thêm vấn đề nghiêm trọng. Mấy người của Mạc gia mới thăng lên chức quản lý sự vụ liên tiếp xảy ra chuyện, nếu không phải bị đánh lén đả thương thì chính là bị tố cáo tàng trữ ma túy rồi bị bắt giữ, còn có người thì mất tích một cách ly kỳ. Cấp dưới đắc lực liên tục gặp chuyện càng gây đả kích nghiêm trọng tới thế lực của Mạc gia. Không có người quản lý sự vụ, những tên lâu la nhỏ không làm được chuyện gì, địa bàn vốn bị Mạc gia chiếm giữ dần dần bị các bang phái khác từng bước xâm lấn hoặc nuốt trôi.

Các trưởng lão của Mạc thị giống như đội quân cứu hỏa đông nháo tây nhào, vội vàng cứu lấy công việc kinh doanh đang trong tình trạng chỉ mảnh treo chuông, mệt mỏi chật vật không thôi. Cố gắng rất nhiều nhưng kết quả thu được lại rất nhỏ, lực lượng của gia tộc Mạc thị ngày càng lụn bại. Lúc nhìn vào báo cáo tài vụ của quý mới, mấy lão hồ ly đều ngồi đờ người ra trên ghế, đối mặt nhìn nhau. Mấy con số này thực quá kinh khủng!

Biết rõ tất cả đều là do Mạc Ngũ Phi ở đằng sau thao túng, các trưởng lão của Mạc gia vẫn không bắt được một chút nhược điểm nào của hắn, thậm chí bọn họ ngay cả muốn gặp Mạc Ngũ Phi một lần cũng không thể. Mạc Ngũ Phi ở trong sòng bạc xây kèm thêm khách sạn xa hoa trực thuộc Tập đoàn Holden, bảo vệ chặt chẽ, nếu giống như trước kia tập kích bất ngờ Mạc Ngũ Phi, căn bản là không có khả năng.

“Làm sao bây giờ...”

“Xong rồi, tất cả đều xong rồi...”

“Phá hủy Mạc thị có lợi gì cho hắn chứ! Có lợi gì chứ!” Lão hồ ly không cam lòng gào lên.

“Gia nghiệp tích lũy nhiều năm như vậy của Mạc thị, liền cứ như vậy mà tan thành mây khói!”

Nói tan thành mây khói bây giờ vẫn còn khá sớm, thuyền rách còn có ba ngàn cây đinh, Mạc thị dù sao cũng là hồ tộc kinh doanh đã nhiều thế hệ, chính vì như vậy, lúc ra ngoài đối mặt với những hắc bang khác thì càng lộ ra bộ mặt không bận tâm. Các hồ ly thích nhất là hư vinh, cần nhất là thể diện, nơi nào cũng phải chú trọng phô trương, phải kiểu cách, bất luận làm gì cũng đều phải phong cách, dễ nhìn. Lúc trước, Mạc thị dựa vào kinh doanh nghề *** mới phát tài ở trong hắc bang từng bị khinh bỉ, nhưng chính vì ngành nghề kinh doanh là ***, lúc hành tẩu trên giang hồ sẽ nhận được sự cổ vũ từ nhóm khách hàng ủng hộ, gặp

chuyện chỉ cần làm nũng, tự nhiên sẽ có kẻ có thể lực ra mặt, đến giải quyết nguy cơ giúp Mạc thị. Mạc thị bây giờ cũng không thể hô gió gọi mưa được nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bang phái khác nuốt trọn.

Các trưởng lão Mạc gia đều hiểu được, kết cục này chính là thứ Mạc Ngữ Phi mong muốn. Hắn sẽ không dứt khoát một đao giết người, mà là chậm rãi tra tấn, bởi vì hắn hiểu rõ nỗi đau phải chịu trong tâm hồn lớn hơn nỗi đau trên thân thể rất nhiều.

“Làm sao bây giờ! Hiện tại phải làm sao bây giờ!”

“Thật sự cùng đường rồi sao?”

“Chúng ta bây giờ thật sự ngay cả chó cũng không bằng!” Một trưởng lão ở trong văn phòng kêu to, cảm giác tựa hồ sụp đổ.

Mạc Ngữ Phi tốn thời gian gần một năm mới hoàn thành xong kế hoạch của hắn, mắt nhìn Mạc thị từng chút từng chút biến mất. Mọi chuyện hắn làm thực khéo léo, thủ đoạn bức ép khi lỏng khi chặt, lúc đối phương căng thẳng thì thả lỏng, chờ khi đối phương thở nhẹ một hơi chuẩn bị khắc phục khó khăn thì lại hung hăng xuất kích, vừa không để cho đối phương có bất kỳ con đường sống nào, vừa không đến mức “đuổi chó chạy cùng đường” bức đối phương nóng vội để khiến bọn họ “tức nước vỡ bờ”. “Trò chơi” này Mạc Ngữ Phi chơi thực vui vẻ, xem nó như là trò giải trí sau giờ làm việc.

“Cậu thực sự định để Mạc thị biến mất khỏi Hương Đảo?” Dịch Thừa Phong hỏi.

Mạc Ngữ Phi đối với chuyện này tỏ ra cực kỳ lãnh đạm, lắc đầu nói, “Nó có tồn tại hay không cũng không liên quan tới tôi. Nếu như vẫn có người có thể tiếp tục kinh doanh, thì cứ làm công ty giải tán, bọn tiểu hồ ly khác vẫn có thể ở nơi khác trải qua kiếp sống *** mơ mơ màng màng. Yên tâm đi, Thừa Phong, hồ ly bất luận đi đến đâu cũng đều có thể dựa vào bản thân mình để tiếp tục sống. Đừng lo lắng thay mấy người đó.”

“Cậu phải cẩn thận, mấy trưởng lão kia nhất định nghĩ cách trả thù.”

Mạc Ngữ Phi nâng mí mắt lên, nghiêng nhìn Dịch Thừa Phong một cái, “Này, đây là vấn đề của anh à.”

Dịch Thừa Phong bảo hộ bên cạnh Mạc Ngữ Phi, lúc ở Úc thì anh thỉnh thoảng vẫn sẽ rời đi, từ khi trở về Hương Đảo, sói xám đối với Mạc Ngữ Phi chính là nửa tắc không rời. Bản thân Mạc Ngữ Phi cũng hiểu rõ tình cảnh của hắn, lúc ra ngoài cực kỳ cẩn thận. Lúc xã giao, Mạc Ngữ Phi luôn mang theo Dịch Thừa Phong, kết quả của việc làm như vậy chính là... Dịch Thừa Phong trở thành bóng đèn, cây đinh trong mắt những người đàn ông muốn thân cận Mạc Ngữ Phi.

“Tôi thấy, bây giờ không phải là đám cáo già kia muốn diệt trừ tôi, mà là mấy người đàn ông muốn thân cận cậu muốn diệt trừ tôi.” Dịch Thừa Phong nói.

“Ồ, anh thật sự hiểu rất rõ tình hình.” Mạc Ngữ Phi cười hì hì, con sói này luôn luôn là kẻ có gì nói nấy.

Chuẩn bị xong biện pháp an toàn, Mạc Ngữ Phi căn bản không nghĩ đến chuyện sợ hãi bị tập kích. Nhưng, kẻ tập kích thật sự đã xuất hiện, tuy nhiên lại không phải nhằm vào hắn.

“Cái gì!” Nghe được tin tức, Mạc Ngữ Phi nhảy dựng lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

“Tôi nghe nói như vậy, tình huống cụ thể thì không rõ lắm, bởi vì anh ta không phải yêu thú hình cảnh.” Dịch Thừa Phong nói.

“Anh ấy không phải, mà là em trai anh ấy!”

Dịch Thừa Phong nghe được một tin, nói là có vị cảnh viên lúc trở về nhà vào buổi tối thì bị tập kích, bị người khác đâm bị thương, mới đầu Dịch Thừa Phong chỉ xem nó như là nội dung cuộc nói chuyện phiếm bình thường, lúc từ chỗ nhân viên làm việc ở sông bạc khác nghe được tên họ của cảnh viên bị thương, anh chạy đi báo cáo tin tức này cho Mạc Ngữ Phi đầu tiên.

Người bị thương tên là Trầm Sở Hân.

“Bọn họ không đối phó được cậu, nên...”

“Nên ra tay với Sở Hân!” Mạc Ngũ Phi nghiêng răng kèn kẹt. “Anh ấy sao rồi, bị thương thế nào? Anh ấy rốt cuộc thế nào?”

“Tôi không biết.” Dịch Thừa Phong thành thực lắc đầu.

Mạc Ngũ Phi xoay đi xoay lại trong phòng, hần hân không thể ngay lập tức bay đến bên cạnh Trầm Sở Hân, nhưng, hần không thể. Lo lắng đi tới đi lui trong phòng, Mạc Ngũ Phi châm một điếu thuốc, hít vài hơi, sắc mặt khó coi dập tắt điếu thuốc.

“Thật sự thăm dò không được?” Mạc Ngũ Phi hỏi.

Dịch Thừa Phong lắc đầu, “Tôi đã kêu người thăm dò rồi, chỉ nói là bị thương, còn lại tin gì cũng không có.”

“Nhất định là Trầm Sở Thiên!” Mạc Ngũ Phi cắn hận nói.

Từ khi Mạc Ngũ Phi quay về Hương Đảo, hần cũng chưa gặp Trầm Sở Thiên lần nào. Kỳ thực dựa vào tính cách của Trầm Sở Thiên, y nhất định sẽ đến gặp con hồ ly này, nguyên nhân không ra mặt chỉ có thể là vì... Trầm Sở Thiên không muốn để Mạc Ngũ Phi biết bất kỳ tin tức nào có liên quan đến “Trầm gia”, thậm chí là ngay cả bản thân y cũng không muốn để Mạc Ngũ Phi biết.

Thật sự là dứt khoát cắt đứt hoàn toàn! Mạc Ngũ Phi trong lòng âm thầm cắn hận.

Mạc Ngũ Phi bị tâm tình lo lắng giày vò đến tối, hần thực sự ngồi không yên, nhảy dựng lên hướng ra khỏi phòng, “Thừa Phong, chúng ta đi.”

“Cậu muốn đi tìm Trầm Sở Thiên?”

“Tôi muốn gặp cậu ta, nhưng cậu ta không muốn gặp tôi. Không tìm được Trầm Sở Thiên, thì tôi không biết đi tìm người khác sao?” Mạc Ngũ Phi đi thẳng ra ngoài, Dịch Thừa Phong vội vàng đuổi theo.

Xe lướt nhanh trong bóng đêm, Mạc Ngũ Phi vẫn còn cho là lái rất chậm, “Nhanh một chút, nhanh một chút đi.”

Dịch Thừa Phong nhìn Mạc Ngũ Phi một cái, anh vốn định nói... Bây giờ dù chạy đi thì người cũng đã bị thương rồi. Chẳng qua là anh không dám nói, nếu như nói ra, chắc chắn sẽ bị hồ ly này bóp chết.

Xe chạy đến trong một con ngõ nhỏ an tĩnh ở khu phía Tây thành phố Hương Đảo, Mạc Ngũ Phi đứng trước một căn nhà nhỏ hai tầng ngói đỏ tường trắng, gõ vang cửa nhà. Thực ra Mạc Ngũ Phi nhớ rõ số điện thoại nơi này, nhưng hần không muốn gọi điện thoại hỏi, thứ nhất là Mạc Ngũ Phi thực sự không thể yên tâm, thế nào cũng phải gặp mặt nhân chứng thì mới có thể tin được thứ hai, hồ ly cảm thấy gọi điện thoại hỏi là bất kính với âm dương sư đại nhân.

Một thiếu niên mặc quần dài vải bông cùng áo T-shirt mở cửa, cậu chăm chú nhìn người đứng ngoài cửa một lát, nghi hoặc mở miệng nói: “Các anh là... Mạc tiên sinh và Dịch tiên sinh...”

Mạc Ngũ Phi nhớ rõ nam sinh thanh tú này là trợ lý sóc nhỏ của âm dương sư đại nhân, hần bước nhanh vào trong nhà, trực tiếp hỏi: “Xin hỏi âm dương sư đại nhân có ở đây không?”

“Ách, anh ấy ngủ rồi...”

“Tôi có chuyện gấp muốn tìm anh ta!” Mạc Ngũ Phi lo lắng nói, muốn hướng lên trên lầu, Ô Mễ bị thái độ của Mạc Ngũ Phi dọa sợ, muốn ngăn cản, lại bởi vì là người quen biết mà cảm thấy không ổn lắm, cậu giống như cầu cứu nhìn về phía Dịch Thừa Phong, “Chuyện này...”

Mạc Ngũ Phi bất chấp tất cả chạy lên cầu thang, khéo mắt thấy trong hành lang xuất hiện một bóng người, hần đột nhiên dừng cước bộ, “Tiểu Mạc!” nhào qua bắt lấy bả vai Mạc Ngũ Luân, Mạc Ngũ Phi vội vàng hỏi: “Anh ấy sao rồi! Anh ấy sao rồi! Cậu sao lại ở đây! Có phải tình hình của anh ấy không tốt không! Anh ấy bị thương ở đâu! Người khác đâu!”

Mạc Ngũ Luân bị lắc đến độ gần như đứng không vững, dưới sự tra hỏi giống như bắn đại bác của Mạc Ngũ Phi ngay cả miệng cũng đều mở không ra, tay Mạc Ngũ Phi dùng sức bắt lấy vai cậu, đau đến mức khiến Mạc Ngũ Luân chau mày, muốn tách khỏi ngón tay giống như kim sắt.

Dịch Thừa Phong chạy tới, từ phía sau ôm lấy Mạc Ngữ Phi, trấn an nói: “Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.”

Mạc Ngữ Phi giãy dụa muốn nhào về phía Mạc Ngữ Luân, “Sao cậu lại ở đây? Người khác đâu? Người khác đâu?”

Mạc Ngữ Luân lúng túng trả lời, “Tôi đến đưa bánh ngọt cho Lãnh đại ca...”

“Tôi hỏi cậu người khác đâu!” Mạc Ngữ Phi kêu to.

“Anh là đang nói đại ca sao? Đang ở nhà.”

“Anh ấy sao rồi! Như thế nào rồi!”

Mạc Ngữ Luân lúc này giống như có chút hiểu rõ, cậu đáp: “Đại ca rất khỏe.”

“Chẳng phải nói là bị thương à!”

“Chỉ là một chút vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại.”

Nghe được câu này, nỗi lo lắng của Mạc Ngữ Phi cuối cùng cũng buông xuống, thở ra một hơi, thân thể thả lỏng. Thấy Mạc Ngữ Phi không còn là một tư thế đỏ mắt muốn liều mình nữa, Mạc Ngữ Luân và Ô Mễ cũng đều thả lỏng một hơi.

“Mạc tiên sinh mời qua đây ngồi.” Ô Mễ gọi, để cho khách ngồi xuống, rồi chạy đi pha trà.

Mạc Ngữ Phi ngồi xuống thở sâu, hần vừa rồi quá căng thẳng. Thấy Mạc Ngữ Phi tóc đen dài tán loạn, Mạc Ngữ Luân kìm lòng không được liền đưa tay vén gọn lại.

Mạc Ngữ Phi một phen giữ lấy tay Mạc Ngữ Luân, “Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

“Chính là buổi tối hôm trước, lúc đại ca dừng xe ở gara sau khi tan làm trở về nhà, có mấy người đột nhiên xông ra, bọn họ đều cầm vũ khí, đại ca và bọn họ đánh nhau, trên cánh tay bị dao chém thương. Miếng vết thương không sâu, không có gì đáng ngại.”

“Thật sao?” Mạc Ngữ Phi không tin, hần sợ Mạc Ngữ Luân không chịu nói cho hần tình hình thực tế. Nếu như mấy lão hồ ly kia của Mạc gia thật sự muốn ra tay, liền trực tiếp nổ súng, chứ cần gì dùng dao.

“Thật. Đại ca võ công rất giỏi, mấy người kia căn bản không phải đối thủ của đại ca. Bọn họ có súng, chưa kịp lấy ra thì người đã bị đại ca đánh ngã.” Mạc Ngữ Luân nói.

“Phù...” Mạc Ngữ Phi lúc này mới thật sự yên lòng. Đúng thế, hần sao quên được, người đó chính là sĩ quan huấn luyện chiến đấu của trường cảnh sát, là người dạy cho cảnh sát, võ công sao lại không giỏi được. Lão hồ ly của Mạc gia chắc chắn là muốn tìm cách bắt sống, cho nên mới không trực tiếp giết hại, kết quả là người được phái đến đều bị Trầm Sở Hân hạ gục. Lần này Trầm Sở Hân nhất định sẽ đề cao cảnh giác, nếu muốn động thủ nữa thì sẽ rất khó khăn. Mạc Ngữ Phi trong lòng cười thầm, mấy lão già kia quả nhiên là thông minh quá bị thông minh hại, đáng đời!

“Anh không cần lo lắng, đại ca chỉ bị xước da trên cánh tay thôi.” Mạc Ngữ Luân nói thêm.

“Vậy cũng sẽ đau lắm.” Mạc Ngữ Phi dường như bất mãn với Mạc Ngữ Luân vì cách nói chuyện không quan tâm lắm kia.

“Đại ca sẽ không để ý đến vết thương nhỏ ngoài da đâu.” Mạc Ngữ Luân nói.

“Cậu nói cái gì!” Mạc Ngữ Phi trợn trừng nhìn Mạc Ngữ Luân, “Vết thương nhỏ? Cậu sao không thử cắt mấy dao trên cánh tay mình thử xem?”

Ý ban đầu của Mạc Ngữ Luân là muốn nói Trầm Sở Hân rất kiên cường, lại là cảnh sát, sẽ không để ý đến vết thương này, cậu biết Mạc Ngữ Phi hiểu lầm ý cậu, đồng thời cũng cảm thấy bản thân lỗ lòi, liền cúi đầu xuống không nói gì.

Lúc này, Ô Mễ bưng trà ra, bầu không khí vốn căng nhắc trong phòng khách được tiêu trừ. Mạc Ngữ Phi cảm ơn Ô Mễ, uống một ngụm trà, sau đó hỏi Mạc Ngữ Luân vẫn đang cúi đầu, “Gần đây có khỏe không?”

“Có.” Mạc Ngữ Luân gật đầu.

“Cậu ta đối với cậu tốt chứ.”

“Rất tốt.” Mạc Ngữ Luân lại nói: “Đại ca cũng rất tốt.”

Sau đó mọi người đều im lặng. Mạc Ngữ Phi không biết phải nói thêm gì nữa mới tốt.

“Tôi... tôi phải về nhà.” Mạc Ngữ Luân nói phải đi, “Đã trễ lắm rồi.”

“Cảm ơn bánh ngọt của cậu.” Ô Mễ cảm ơn Mạc Ngữ Luân.

“Chúng tôi cũng đi, thật ngại vì đã quấy rầy các người.” Mạc Ngữ Phi đứng dậy nói với Ô Mễ, lúc này ra hiệu hướng về phía Dịch Thừa Phong vẫn luôn im lặng.

Đi ra khỏi cửa bệnh viện thú y, Mạc Ngữ Phi thấy Mạc Ngữ Luân đến một mình, hơn nữa cũng không lái xe, hần hỏi Mạc Ngữ Luân, “Tôi đưa cậu về được không?”

“VẬY... cảm ơn anh.” Mạc Ngữ Luân ngồi trong xe Mạc Ngữ Phi.

Dịch Thừa Phong hỏi qua địa chỉ, chạy xe đến nhà Trầm Sở Thiên.

“Sao cậu lại tới một mình, Trầm Sở Thiên đâu?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Sở Thiên tối nay có việc. Tôi học được cách làm bánh ngọt, ném qua thì thấy hương vị cũng được, liền muốn mang đến cho Lãnh đại ca một chút. Không nghĩ đến lại vừa khéo như vậy.” Mạc Ngữ Luân mỉm cười nói.

“Đúng vậy, vừa khéo...” Mạc Ngữ Phi cũng không ngờ, hần đến chỗ của Lãnh Tinh Hồn thì kết quả lại gặp được Mạc Ngữ Luân.

“Anh thay đổi rất nhiều...” Mạc Ngữ Luân chần chừ một chút, nhưng vẫn nói ra.

“VẬY sao?”

“Anh trước kia không như vậy.” Mạc Ngữ Luân vẫn nhớ Mạc Ngữ Phi trước kia là bộ dáng nho nhã quần trắng áo trắng, cùng với nam nhân mái tóc dài đen thả ở phía sau, một thân áo dài tơ lụa hoa lệ này thật sự khác biệt rất nhiều. Nếu nói trước kia Mạc Ngữ Phi là kẻ khiêm tốn trong ngành ***, vậy thì hần bây giờ chính là mỹ nhân xấu xa chuyên hấp dẫn tiền trong sòng bạc.

“Con người luôn thay đổi.” Mạc Ngữ Phi nhàn nhạt nói.

“Ngay cả làn da cũng thay đổi, làn da bây giờ tương đối trắng.”

“Có sao?” Mạc Ngữ Phi theo bản năng xoa lên hai má, bản thân hần trái lại sao không cảm thấy được nhỉ. Từ sau khi đi Úc hần liền vui đầu vào công việc, thật sự là rất ít khi ra ngoài.

“Bây giờ đẹp hay là trước đây đẹp?” Mạc Ngữ Phi cố ý cười hỏi.

“Đều rất đẹp.”

“Cậu thật sự biết cách nói chuyện.” Mạc Ngữ Phi đưa tay ra, sờ sờ đỉnh đầu Mạc Ngữ Luân. Đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân thể với em họ của mình.

Cảm giác được Mạc Ngữ Phi đối xử với cậu giống như là hồ ly lớn tuổi đối xử với hồ ly nhỏ tuổi, Mạc Ngữ Luân trong lòng cảm thấy ấm áp. Nói đến cùng thì bọn họ cũng là người nhà. Một huyết thống được kế thừa, một mối liên hệ không thể tách rời.

Xe nhanh chóng chạy đến nhà Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân thấy thời gian ở chung không nhiều lắm, cậu nhìn về phía Mạc Ngữ Phi, thoáng do dự một chút, hỏi: “Anh có muốn đi lên ngồi chơi không?”

“Không muốn!” Mạc Ngữ Phi nói chắc như đinh đóng cột.

Mạc Ngữ Luân biết Mạc Ngữ Phi và Trầm Sở Thiên không hòa hợp, hần nói mời Mạc Ngữ Phi vào nhà ngồi, là muốn nhân dịp này muốn dẫn trọng tâm câu chuyện hướng sang một hướng khác, liếm liếm môi, Mạc Ngữ Luân cố lấy dũng khí nói thêm: “Thực ra... Đại ca... trước kia có một khoảng thời gian chuyển đến nhà

cha mẹ ở, bởi vì mọi người đều không an tâm khi để anh ấy một mình... Đạo gần đây anh ấy mới chuyển về...”

Mạc Ngữ Phi im lặng. Trong bóng đêm, Mạc Ngữ Luân có thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nhưng lại không thấy rõ về mặt của hắn.

“Sở Thiên không để đại ca biết chuyện anh đã trở về...” Mạc Ngữ Luân lại nói: “Xin anh đừng trách Sở Thiên, Sở Thiên là thương đại ca mới làm như vậy. Bởi vì... đại ca sau khi anh đi thực thương tâm... thực đau lòng... Đại ca cái gì cũng không nói, bên ngoài thoạt nhìn giống như trước đây, bình thản ôn hòa. Nhưng bọn tôi đều biết đại ca bị tổn thương trong lòng, anh ấy vẫn luôn chịu đựng... chịu đựng...” Thanh âm của Mạc Ngữ Luân nghẹn ngào.

Mạc Ngữ Phi quay mặt đi, hạ mi mắt xuống, hô hấp thật sâu.

“Anh có muốn... có muốn...”

“Đến rồi!” Mạc Ngữ Phi đột nhiên lên tiếng, giọng điệu trở nên rất lạnh lùng, không còn vẻ ôn nhu mới nãy nữa, Mạc Ngữ Luân nhìn ra ngoài cửa xe, quả nhiên, xe đã chạy đến nơi rất gần nhà cậu.

Trong lòng biết Mạc Ngữ Phi không muốn chủ động đi gặp đại ca, Mạc Ngữ Luân âm thầm thương cảm. Rõ ràng là vương bận đối phương như vậy, nhớ nhung sâu đậm đến như vậy, rõ ràng tim đang rỉ máu, nhưng không chịu gặp nhau. Chẳng lẽ thật sự không thể bắt đầu lại từ đầu sao?

Tiến Mạc Ngữ Luân đi rồi, Mạc Ngữ Phi bảo Dịch Thừa Phong lái xe quay về sông bạc.

“Cậu thật sự không đi sao?” Dịch Thừa Phong cầm tay lái, hai mắt nhìn thẳng đằng trước, dùng thanh âm cứng nhắc hỏi.

“Đi đâu?”

“Tôi biết địa chỉ.”

“Im miệng của anh lại, lái xe của anh đi!” Mạc Ngữ Phi khề quát một tiếng.

Sóng xám quả nhiên im lặng, trên đường đi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Quay về căn phòng tổng thống xa hoa của chính mình, ngay cả đèn cũng không bật, Mạc Ngữ Phi đóng cửa lại rồi trực tiếp ngã nhào lên giường lớn. Hắn cảm thấy rất mệt mỏi, giống như vừa mới đánh xong một trận chiến gian khổ vậy. Đấu tranh với nội tâm của chính mình, quả nhiên rất vất vả.

Trong ánh trăng mờ mịt, Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu, gió đêm thổi màn cửa sổ lay động, lụa mỏng theo gió đong đưa. Mơ hồ cảm thấy phía sau có âm thanh, Mạc Ngữ Phi cố gắng mở đôi mắt mệt mỏi ra, chậm rãi quay đầu.

Là ai?

A! Mạc Ngữ Phi lập tức tỉnh táo lại, hắn vừa mừng vừa sợ ngồi dậy.

“Sở Hân...”

Dáng người cao lớn hoàn toàn che khuất thân ảnh của Mạc Ngữ Phi. Ở phía ngược sáng, Mạc Ngữ Phi nhìn đến khuôn mặt hắn mong nhớ đã lâu kia.

“Sở Hân... Sở Hân...”

Lắm bầm lời nói mê sảng, Mạc Ngữ Phi mãnh liệt nhào lên ôm lấy người vừa đến. Thân thể ấm áp, hơi thở quen thuộc, cảm giác hạnh phúc dâng lên trong lòng Mạc Ngữ Phi cơ hồ muốn tràn ra ngoài.

“Sở Hân, Sở Hân...” Không ngừng kêu tên của người kia, chậm rãi ôm chặt lấy người kia, giống như sợ anh sẽ đột nhiên biến mất, chặt đến độ cả cánh tay và ngực của chính mình đều cảm thấy đau đớn cũng không muốn buông lỏng dù chỉ một chút. Mạc Ngữ Phi ở trong lòng mơ hồ nghĩ, nhất định là Dịch Thừa Phong lên đi tìm người kia, sau đó mang anh ấy đến. Ha, anh ấy chịu đến, anh ấy đồng ý đến, thật quá tốt, thật quá tốt...

Cái ôm dịu dàng không thể thỏa mãn Mạc Ngũ Phi, hắn giống như dây leo bám lên thân thể người kia, hôn người đó thật sâu, “Sở Hân, Sở Hân, em rất nhớ anh, em thật sự rất nhớ anh...”

Một lần rồi lại một lần nói hết tiếng yêu ở sâu trong tim, Mạc Ngũ Phi cơ hồ rơi lệ.

“Sở Hân, Sở Hân...”

Trong mộng lung, người kia cũng ôm chặt mình, cả hai nằm ngả xuống trên giường lớn mềm mại, thân thể giao triền, vô hạn triền miên.

“Em thật sự rất nhớ anh... Đừng đi, đừng rời khỏi em, Sở Hân, đừng đi...”

Mạc Ngũ Phi bị gió đêm thổi tỉnh, hắn mở mắt ra, trong phòng một mảnh đen kịt, bên cạnh không một bóng người. Là mơ...

Chậm rãi ngồi dậy, Mạc Ngũ Phi vươn tay ra, nhìn vào lòng bàn tay trống không, lại tìm xung quanh, trong phòng thật sự ngoại trừ hắn thì không còn ai khác nữa. Rõ ràng ở trong mơ cảm thấy ấm áp, bây giờ chỉ còn lại giường lớn trống trơn lạnh lẽo.

Sao lại như vậy! Rõ ràng là ôm, rõ ràng cảm thấy ấm áp như vậy, rõ ràng...

Mạc Ngũ Phi cười thầm một cái, biến thành một đại hồ ly tuyết trắng, cuộn mình lại, dùng cái đuôi lông xù che mặt lại.

Mạc Ngũ Phi một đêm ngủ không ngon giấc, suy nghĩ chạy loạn giữa hiện thực và giấc mộng, một hồi cảm thấy Trầm Sở Hân ở bên cạnh hắn, ôm chặt hắn triền miên ôn tồn một hồi lại hốt hoảng ngồi dậy, ngăn người nhìn căn phòng trống. Mơ mơ màng màng đến tận sáng hôm sau, Mạc Ngũ Phi không tỉnh táo đi rửa mặt. Dùng nước lạnh đập lên khuôn mặt, nhìn thấy quầng mắt đen thật to trong gương, Mạc Ngũ Phi cười khổ một chút.

Quả nhiên... vẫn là mộng. Trầm Sở Hân căn bản là không đến.

Hương Xuyên vừa thấy sắc mặt của Mạc Ngũ Phi liền kinh ngạc nói: “Anh làm sao vậy? Bị bệnh sao?” Nói rồi đi tới vươn tay đặt lên trán Mạc Ngũ Phi, sau đó xoay người hỏi Dịch Thừa Phong, “Anh ta thế này là sao, sắc mặt kém như vậy. Anh tối qua không phát hiện sao? Sao không mang anh ta đi gặp bác sĩ?”

Dịch Thừa Phong đứng ở bên cạnh, cúi đầu không nói.

Cảm nhận được bầu không khí bất thường, ánh mắt của Hương Xuyên chuyển qua chuyển lại giữa Dịch Thừa Phong và Mạc Ngũ Phi, “Các anh đây là làm sao vậy? Các anh... không phải là cãi nhau chứ.” Biết Dịch Thừa Phong đối với Mạc Ngũ Phi trung thành tận tâm, hơn nữa cũng biết Dịch Thừa Phong là kiểu đàn ông ít lời kiêu ý, Hương Xuyên đối với chuyện Dịch Thừa Phong và Mạc Ngũ Phi cãi nhau cũng cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng bầu không khí quái dị giữa hai người này thực sự khiến người khác mơ hồ khó hiểu.

Mạc Ngũ Phi khua tay, ý bảo Dịch Thừa Phong ra ngoài. Sói xám ngoan ngoãn rời khỏi văn phòng, canh giữ ở ngoài cửa.

“Rốt cuộc là làm sao vậy? Tôi gọi bác sĩ tới nhé.” Hương Xuyên nói xong liền cầm lấy điện thoại.

“Không cần.” Mạc Ngũ Phi đè tay Hương Xuyên lại, “Không có gì, không ngủ được thôi.”

“Sắc mặt này...” Hương Xuyên cẩn thận quan sát khuôn mặt của Mạc Ngũ Phi, “Mất ngủ à?”

“Ừ.”

“Phải đi khám đi,” Hương Xuyên nhắc lại, “Mất ngủ không tốt cho sức khỏe, nhất định phải đi khám bác sĩ.”

“Không cần,” Mạc Ngũ Phi dựa vào trong ghế, đầu ngửa ra phía sau, nhắm mắt lại, “Hồ ly chúng tôi đều như vậy.”

“Sao lại nói thế?” Hương Xuyên khó hiểu.

“Hồ ly trời sinh tính đa nghi, sẽ không tin tưởng bất kỳ lời nói của một người nào, nghe được điều gì đó đều sẽ đặt ở trong lòng để cân nhắc. Hơn nữa, hồ ly bất kỳ lúc nào cũng lo lắng sẽ bị người khác hãm hại hay không, cho nên mỗi con yêu thú hồ ly đều có chứng mất ngủ nặng hoặc nhẹ.” Mạc Ngữ Phi hờ hững nói.

Thấy Mạc Ngữ Phi nói về chứng bệnh quấy nhiễu hắc một cách hời hợt như thế, Hương Xuyên cực kỳ khó hiểu, “Cái gì! Như vậy không tốt lắm đâu, anh còn không nhanh đi khám bác sĩ. Mất ngủ trong thời gian dài, thân thể sao chịu đựng được.”

“Không có gì, cô đừng ngạc nhiên, hồ ly đều là như thế cả.” Mạc Ngữ Phi một tay xoa nhẹ trán, tay kia khua khua, ý bảo Hương Xuyên rời đi, “Tôi muốn an tĩnh một mình.”

Hương Xuyên cau chặt mày, cũng không khuyên nhủ gì nhiều nữa, đành phải rầu rĩ đi ra ngoài.

Đợi đến khi tinh thần tốt hơn một chút, Mạc Ngữ Phi gọi Dịch Thừa Phong vào, “Tôi có chuyện muốn nhờ anh làm.”

Không đợi Mạc Ngữ Phi nói ra, Dịch Thừa Phong đã biết hắc muốn anh làm chuyện gì.

“Tôi sẽ tìm người đáng tin cậy nhất.”

“Bọn họ đều rất xảo quyệt, làm việc cẩn thận một chút, nhất định không thể sơ sót.” Mạc Ngữ Phi lạnh lùng nghiêm mặt phân phó.

“Tôi hiểu rồi.”

Vốn là, Mạc Ngữ Phi thật sự không nghĩ tới việc muốn giết mấy lão hồ ly của Mạc gia, hắc không muốn để bọn họ chết một cách vui vẻ, còn định tiếp tục giống như mèo vờn chuột mà chơi đùa với mấy lão hồ ly Mạc gia một chút. Còn về xí nghiệp của Mạc thị, Mạc Ngữ Phi căn bản không quan tâm có thể tiếp tục hay không, bởi hắc đã không còn đặt chuyện đó ở trong lòng nữa.

Mấy lão hồ ly của Mạc thị vậy mà lại dám xuống tay với Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi cảm thấy hắc thật sự đã đối xử quá nhân từ với mấy lão hồ ly kia rồi, mà mấy lão hồ ly không sợ chết kia thấy không thể động đến hắc, lại dám có ý nghĩ động đến Trầm Sở Hãn. Lần này, Mạc Ngữ Phi quyết định nhổ cỏ tận gốc, để trừ hậu họa về sau.

Xế chiều mấy ngày sau đó, Dịch Thừa Phong mang theo Mạc Ngữ Phi lái xe đến bến tàu ở vùng ngoại ô thành phố, ở gần bến tàu là công trường của công trình lấp biển.

“Đã xử lý thỏa đáng?” Mạc Ngữ Phi châm một điếu thuốc, hỏi.

“Vâng.”

“Anh đi xem thử, nhất định phải tận mắt thấy. Tôi không an tâm lắm.”

“Vâng.”

Dịch Thừa Phong xuống xe, đi đến chỗ công trường. Mạc Ngữ Phi ở trong xe, hút thuốc, nhìn về phía ánh tà dương xa xa đang dần dần chìm xuống mặt biển. Một trận gió lướt qua, thổi bay khói từ điếu thuốc trong tay Mạc Ngữ Phi, cũng thổi loạn mấy sợi tóc của hắc.

Qua một hồi, Dịch Thừa Phong trở về, ngồi vào vị trí người lái, báo cáo với Mạc Ngữ Phi đang nhắm mắt lim dim ngủ ngồi ở phía sau: “Đã xử lý xong rồi.”

“Sạch gọn chứ?” Mạc Ngữ Phi mở mắt, trong đôi mắt hắc quầng rừ lóe lên một tia hàn quang.

“Ừ. Mấy lão hồ ly kia bị trói rất chặt, đặt vào trong ống bê tông, rồi bị đẩy xuống biển.”

“Ừ.” Khóe miệng gợn lên một nụ cười thỏa mãn, Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại lần nữa, “Quay về thôi.” Hắc ra lệnh nói.

“Vâng.” Dịch Thừa Phong khởi động xe, quay về sông bạc.

Mấy vị trưởng lão cuối cùng của gia tộc yêu thú hồ ly Mạc thị đã biến mất như vậy. Gia tộc hồ ly cần quét hắc đạo, vốn từng vang một thời tan biến không thấy dấu vết. Còn một vài tiểu hồ ly của Mạc gia, từng người phụ thuộc vào quán bar, hộp đêm khác nhau vẫn tiếp tục trải qua cuộc sống say mê xa hoa trụy lạc.

Không phải là không có người lường trước được Mạc thị cuối cùng sẽ biến mất trong tay Mạc Ngữ Phi, nhưng không ai có thể nắm được điểm yếu của hắn, càng không có ai muốn ra mặt thay cho Mạc thị đã biến mất. Mạc Ngữ Phi vẫn như cũ tiếp tục làm công việc kinh doanh sòng bạc của hắn, nở mày nở mặt xuất hiện trước mặt những người trong hắc đạo tại thành phố Hương Đảo.

Sau khi chính thức trừng phạt kẻ thù, Mạc Ngữ Phi vẫn không thấy vui vẻ, trái lại trong lòng có chút buồn bã.

16. Quyển 2 - Chương 16

“Không biết nên làm gì đây?” Chiều nay, sau khi ngủ trưa dậy, Mạc Ngữ Phi duỗi dài lưng tựa vào trong sofa, nói với Dịch Thừa Phong đang canh giữ bên cạnh.

Dịch Thừa Phong ngậm chặt miệng lại, anh biết bây giờ cho dù anh đưa ra ý kiến gì, Mạc Ngữ Phi đều sẽ phản bác, con hồ ly cảm thấy nhàm chán căn bản chính là muốn tóm sói xám đến giải sầu.

“Sao anh không nói gì? Không có ý kiến gì sao?” Đợi một hồi, thấy Dịch Thừa Phong không mở miệng, Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Tôi không có ý tưởng gì.” Dịch Thừa Phong giọng điệu cứng nhắc trả lời.

“A, anh thật chẳng thú vị gì cả.”

“Ừm.” Sói xám gật đầu, tỏ vẻ thừa nhận.

“Tìm chuyện vui gì đó thì sao?” Mạc Ngữ Phi ngả ngón cười nói, cố ý đùa giỡn tên vệ sĩ cứng nhắc kia.

“Có rất nhiều người có thể làm cậu vui.”

“Rất nhiều?” Mạc Ngữ Phi cảm thấy bất ngờ đối với lời nói như vậy của Dịch Thừa Phong, chau mày nói.

“Đúng vậy.”

Mạc Ngữ Phi biết, kẻ Dịch Thừa Phong ám chỉ chính là đám nam nữ có ý đồ khác với hắn kia, “Bọn họ à...” Mạc Ngữ Phi tuyệt đối sẽ không để loại người kia đụng vào hắn dù chỉ một chút.

“Ừm... Anh nói thử, có loại người nào có thể làm tôi ‘vui’, mà không cần ‘hồi báo’ không?” Mạc Ngữ Phi nắm mấy sợi tóc, quần quăn chơi đùa nơi đầu ngón tay. Hắn tin Dịch Thừa Phong có thể hiểu được “hồi báo” hắn nói có ý nghĩa gì. Mấy kẻ nguyện ý giúp Mạc Ngữ Phi “mua vui” đều là những kẻ yêu cầu “hồi báo”. Có vài tên là thêm nhỏ dãi dáng vẻ xinh đẹp của hắn, có tâm tình muốn đùa bỡn, muốn dùng hắn để thỏa mãn tính *** dục của bản thân họ có người muốn chiếm giữ Mạc Ngữ Phi là vì muốn từ trên người hắn tìm kiếm chút lợi ích. Vừa nghĩ đến những ánh mắt đầy dã tâm kia, Mạc Ngữ Phi liền cảm thấy cả người khó chịu.

“Có.”

“Có?” Mạc Ngữ Phi kinh ngạc tròn mắt, nắm sợi tóc nhìn về phía Dịch Thừa Phong.

“Trầm Sở Hân.”

Mạc Ngữ Phi giống như bị đâm một dao, đột nhiên nhảy dựng lên từ trên sofa, ánh mắt đều đỏ, bất chấp quần áo lộn xộn, mái tóc rối bù nhào về phía Dịch Thừa Phong. Hắn một tay nắm lấy vạt áo Dịch Thừa Phong rồi dùng sức giữ lấy và lắc lư, giận dữ quát: “Không được nhắc đến cái tên này trước mặt tôi!”

Con sói xám đáng giận này, từ trước đến nay chưa bao giờ nói chuyện vòng vo. Có thể tùy tiện đánh đồng người kia với bất kỳ kẻ nào không liên quan hay sao? Anh ta xem người kia là gì, anh ta cho rằng Mạc Ngữ Phi xem người kia là gì? Người kia đối với Mạc Ngữ Phi là một mảnh thành tâm, mà Mạc Ngữ Phi cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc xem người đó là đối tượng “mua vui” cả.

“Cậu mấy hôm trước còn đi tìm anh ta, vì sao không thể nhắc đến cái tên này.” Dịch Thừa Phong dù bị lắc vẫn duy trì tư thế đứng thẳng người, giọng điệu cứng nhắc nói.

“Anh câm miệng! Tôi mới không đi tìm anh ấy!”

“Vậy chứ cậu đi tìm ai?”

“Tôi... tôi đi tìm tiểu Mạc.”

“Ha, đúng đúng. Cậu là đi tìm tiểu Mạc.” Dịch Thừa Phong nói tiếp thuận theo lời nói của Mạc Ngũ Phi. Nhưng càng làm hồ ly tức giận đến độ ánh mắt đều đỏ. Con sói này luôn như vậy, sau khi đâm chọt hấn xong thì câu chuyện đột nhiên chuyển hướng, hoàn toàn theo hướng của hắn, khiến hồ ly muốn nổi giận cũng không được, ghen một hơi mà không biết làm sao phát tiết.

“Anh ra ngoài ngay!” Mạc Ngũ Phi kêu.

Dịch Thừa Phong xoay người đi ra khỏi phòng.

Cơn tức này mãi cho đến buổi tối cũng vẫn chưa xẹp xuống. Mạc Ngũ Phi tắm rửa, khoác áo tắm dựa lên ghế quý phi bằng vải xa tanh, duỗi thẳng chân, bấm nút điều khiển ti vi trong tay, hắn muốn chọn chương trình để xem, lại cảm thấy chẳng có cái nào hay cả. Đang lúc nhàm chán, điện thoại vang lên, Mạc Ngũ Phi không kiên nhẫn nhận điện, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, xem như là chào hỏi.

“Hử...”

Lúc nghe quản lý báo cáo nói rằng có cảnh sát tới, Mạc Ngũ Phi vốn đang khó chịu liền vô cớ bốc hỏa trong lòng. Đáng giận! Tối làm gì? Cố ý đến sinh sự sao? Cái đám cảnh sát này là đáng ghét nhất, lúc muốn tìm bọn họ thì luôn ung dung chậm rãi, lúc cần bản không cần bọn họ thì lại luôn thoát ần thoát hiện trước mắt, bọn họ chẳng lẽ không biết sau khi bọn họ tùy tiện tiện đến một lần, kiểm tra một cái, thì sòng bạc sẽ mất đi rất nhiều khách hàng hay sao? Đều là những người vui vẻ về đến đánh bạc chơi đùa, ai muốn ở nơi này đụng mặt cảnh sát chứ.

“Rốt cuộc có bao nhiêu người đến? Vì chuyện gì? Anh nói rõ cho tôi!”

“Nghe nói là cái gì... cái gì mà...” Người ở đầu kia điện thoại hiển nhiên là bị lửa giận của Mạc Ngũ Phi thiêu tới, lắp ba lắp bắp, sợ hãi nói không nên lời, “Đến kiểm tra an toàn theo thông lệ...”

“An toàn cái rắm, nơi này của chúng ta không an toàn, thì còn nơi nào an toàn nữa! Nói với bọn họ, kim khố của chúng ta còn an toàn hơn cả tòa cao ốc cảnh sát! Bảo vệ của chúng ta giỏi hơn cả cảnh sát!” Mạc Ngũ Phi quát, nhứ chặt mày, ngón tay cầm lấy ống nghe vì dùng sức mà có chút trắng bệch.

“Tôi nói rồi, tôi nói rồi... Mấy cảnh quan kia nói là theo thông lệ, kiên quyết muốn kiểm tra, nói là vì nghĩ cho an toàn của khách đánh bạc và sòng bài, cho nên...”

Mạc Ngũ Phi âm thầm cắn răng, hừ, cái lý do chó má này mà cũng dám lấy ra nói, đám cảnh sát kia lại có thể dám nói ra lời này.

“Đến mấy người? Ngành gì? Có tổ ý muốn kiểm tra bao lâu không?” Mạc Ngũ Phi truy hỏi, bắt đầu suy tính phải làm sao mới có thể giải quyết đám cảnh sát này. Nếu như mời tất cả vào phòng thượng khách, để người đến ngồi cùng, miễn cưỡng cầm cự một chút, lại để người dẫn đi tùy tiện xem thử, ăn một bữa cơm, có thể nhanh chóng tổng bọn họ đi hay không?

“Hình như đều là cảnh quan thuộc bộ phận hành động. A, giống như là vì chuyện kiểm tra mà điều động người từ các ngành tới, tôi đều không quen biết, trước kia cũng chưa từng gặp qua. Có lẽ toàn là những cảnh quan chúng ta không biết đến đây, có Thôi cảnh quan, Dương cảnh quan, còn có một vị Trầm cảnh quan...”

Sau đó quản lý lại nói gì đó nữa nhưng Mạc Ngũ Phi đều không nghe thấy, trong đầu hắn chỉ xoay quanh một câu nói ... Trầm cảnh quan. Là anh sao? Nhất định là anh, chỉ có loại người thành thật lại dễ nói chuyện như anh mới thường bị điều đến các phòng ban làm “cu li”. Anh đến, vì biết Mạc Ngũ Phi ở đây sao? Nhớ Mạc Ngũ Luân có nói qua rằng anh không biết Mạc Ngũ Phi đã quay về, nhưng vậy hiện tại đã biết rồi sao? Anh có phải là... vì hắn ở đây nên mới đến không?

Muốn gặp anh... Muốn gặp anh... Muốn gặp anh!

Mạc Ngữ Phi nói qua điện thoại một câu “Tôi tới liền”, sau đó nhảy dựng lên chạy ra khỏi phòng, hoàn toàn không để ý đến ngay cả giày cũng không mang vào, tim hần đập dữ dội, vọt tới thang máy chuyên dụng liền tiếp ấn mạnh vào cái nút.

Thật sự là quá nhớ anh, thật sự quá nhớ anh, hãy để tôi thấy anh ấy, cho dù là liếc mắt một cái cũng được, Mạc Ngữ Phi trong lòng nói với chính mình. Trong đầu liệu mình hồi tưởng khuôn mặt của người nọ, trong lòng nổi lên cảm giác chua xót đau đớn.

Lao ra khỏi thang máy, Mạc Ngữ Phi chạy đến đại sảnh, nhân viên công tác của cả hai bên đều nhìn thấy hần. Mạc Ngữ Phi trên người khoác lên một chiếc áo choàng tắm bằng vải sa tanh màu đỏ tươi thêu hoa mẫu đơn lớn, dây lưng bên hông vì chạy nhanh mà có chút lỏng lẻo, dây lưng tung bay, mái tóc dài màu đen tán loạn bay lên ở phía sau, hai chân trần trắng nõn, Mạc Ngữ Phi lúc này đẹp đến kinh người.

Xa xa, Kiều Ni nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đuổi theo bóng lưng Mạc Ngữ Phi, khe khẽ huýt sáo một tiếng.

Chạy vào đại sảnh, Mạc Ngữ Phi dùng ánh mắt tìm kiếm, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của những người xung quanh.

A, thấy được rồi, người kia, ở đó! Hình bóng quen thuộc, bả vai rộng lớn, dáng người rần rỏi, là anh! Mạc Ngữ Phi chạy qua, nhưng đột nhiên dừng lại bước chân ở nơi gần đó, ngơ ngẩn cùng mắt mắt nhìn.

Người kia, không, không phải! Anh không có mái tóc hơi xoăn này, anh cũng hơi cao hơn một chút.

Lúc này, người đàn ông đưa lưng về phía Mạc Ngữ Phi nghe được tiếng bước chân liền quay mặt qua, trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười biếng nhác, vẻ mặt lưu manh, ngũ quan của y cùng Trầm Sở Hân cực kỳ giống nhau, nhưng vẫn có điểm khác, y không có sự oai hùng cơ trí, thanh liêm trầm ổn của Trầm Sở Hân, y, căn bản chính là một tên tiểu tử xấu xa cà lơ phát phơ.

Trầm Sở Thiên quan sát Mạc Ngữ Phi, ánh mắt quét một vòng trên mái tóc tán loạn, quần áo lộn xộn, đầu vai hơi lộ ra, đôi môi không ngừng thở dốc cùng với đôi chân trần, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó y nhếch môi, lộ ra nụ cười xấu xa mang theo hứng thú mỉa mai, “Tưởng là anh trai tôi đến sao? Cố ý ăn mặc thành bộ dạng này là muốn cho anh ấy xem? Đáng tiếc...” Chú ý tới vẻ thất vọng cùng sầu não tràn đầy trong mắt Mạc Ngữ Phi, trong lòng Trầm Sở Thiên càng thêm vui vẻ, “Anh vẫn là tỉnh táo lại đi! Bộ dạng này, đưa cho nhân tình hiện giờ của anh xem, hần ta nhất định sẽ càng thêm thích thú!”

Cảm giác chua xót càng thêm dày đặc, Mạc Ngữ Phi không muốn bị Trầm Sở Thiên nhìn ra tâm tình của hần lúc này, lui về sau một bước, cảm giác mát lạnh từ sàn nhà xuôi theo đôi chân trần truyền vào thân thể, lạnh đến tận trong lòng.

“Quái lạ, anh sao có thể cho rằng anh trai tôi sẽ đến? Dùng đầu óc của anh có được không? Anh ấy sao có thể đến!” Trầm Sở Thiên đưa ngón trỏ ra làm động tác chỉ nhẹ vào thái dương. Vẻ mặt của Mạc Ngữ Phi càng đau đớn, thì Trầm Sở Thiên lại càng vui vẻ, hiếm thấy con hồ ly luôn chiếm thế thượng phong khi tranh chấp này im lặng như thế, Trầm Sở Thiên khó dần nổi lòng muốn dùng ngôn ngữ làm thành vũ khí để đâm hần một phen.

“Nghe nói tình nhân mới của anh là kiểu người nghiêm khắc, anh vậy mà lại dám ở trong đại sảnh đông người chạy đến chỗ người đàn ông khác, hừ, anh không sợ hần ta biết được thì sẽ khiển trách anh sao?” Ánh mắt lại chuyển tới chuyển lui trên người Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Thiên âm thầm chắc lưỡi, gần bốn năm đã trôi qua, con hồ ly này càng thêm xinh đẹp mịn màng, áo choàng tắm màu đỏ tươi đẹp lóa mắt làm tôn thêm làn da trắng cùng mái tóc đen vẫn thật sự là mê người, không hổ thẹn với danh hiệu “Đế vương bóng đêm” trong quá khứ của hần. “Anh mặc thành như vậy lại dám ra ngoài chạy loạn, thật sự là rất phóng đảng... Tốt xấu gì thì cũng kiểm điểm một chút đi... Đừng quên, anh bây giờ chính là người đã có chủ...”

Không đợi Trầm Sở Thiên nói hết, Mạc Ngữ Phi đột nhiên xoay người, vội vàng chạy đi. Trầm Sở Thiên ở phía sau hần cố làm ra vẻ muốn níu giữ mà nói: “Ai, đừng đi, bọn tôi chính là đến kiểm tra... Tán gẫu tiếp đi...”

Dựa lên vách tường trong thang máy, Mạc Ngữ Phi trong lòng vô cùng đau đớn, vừa vào phòng không kèm được liền ngã nhào trên sofa. Khó chịu quá, khó chịu quá! Mắt mắt cùng chua xót đan xen vào nhau, hơn

nữa chạy đi quá mau quá nhanh, trái tim đập dữ dội từng trận giống như đang siết chặt, Mạc Ngũ Phi trong cơn thống khổ nhắm chặt mắt lại, tay dè lên trước ngực.

Sao lại ngốc như vậy? Sao lại cho rằng người kia sẽ đến? Quá thất bại, quá thất bại! Mạc Ngũ Phi trong lòng hận chính mình. Quá ngốc! Vậy mà lại để tên tiểu tử ngu ngốc Trầm Sở Thiên kia cười nhạo một phen, đáng giận!

Phiền muộn thật lâu, Mạc Ngũ Phi lúc này mới từ trên sofa chậm rãi ngồi thẳng người dậy, tim không còn đập nhanh như vậy nữa, nhưng, trong lòng vẫn còn rất khó chịu, giống như có hòn đá rất nặng đè lên, ngay cả hô hấp cũng có chút ngưng trệ.

Trên mặt Mạc Ngũ Phi hiện lên nụ cười khổ, nụ cười dần lớn hơn, sau đó, hần thắp giọng cười lên. Cửa được mở ra, Mạc Ngũ Phi đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn, thấy người đi vào là Dịch Thừa Phong, sắc mặt hần liền dịu đi đôi chút. Thấy bộ dáng Mạc Ngũ Phi tóc dài rối tung ngã nhào trên sofa thở dốc, phần nộ làm hốc mắt hơi hơi phồng hồng, Dịch Thừa Phong yên lặng bước tới, lấy một tấm chăn mỏng phủ lên đầu vai của Mạc Ngũ Phi.

“Cẩn thận kéo nhiễm lạnh.”

Ngón tay khẽ run nắm chặt lấy một góc chăn lông, Mạc Ngũ Phi nhắm mắt lại nói: “Tôi có phải là rất ngốc hay không? Tôi vậy mà...”

“Không phải.” Dịch Thừa Phong bình tĩnh trả lời.

“Tôi sao lại không ngốc? Vậy mà lại để tên tiểu tử thói Trầm Sở Thiên kia cười nhạo, tên vô lại đó!” Mạc Ngũ Phi cắn răng oán hận nói.

“Vì anh ta đáng giá.”

Biết “anh ta” mà Dịch Thừa Phong đang nói ở đây ám chỉ Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi trong lòng chợt động. Nghĩ nửa ngày, thở dài một tiếng, dùng tấm chăn bọc lấy thân thể quay về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Ni chạy đến văn phòng Mạc Ngũ Phi, cười xấu xa ngồi vào một góc trên bàn làm việc lớn của Mạc Ngũ Phi. Mạc Ngũ Phi nhìn bộ dáng công tử nhà giàu kia của Kiều Ni thì trong lòng liền tức giận, hần theo bản năng cảm thấy Kiều Ni hôm nay đến đây tìm hần khẳng định không có chuyện gì tốt.

“Hôm qua lúc cảnh sát đến kiểm tra, dáng vẻ lúc xuất hiện của anh cực kỳ kinh diễm nha. Tôi nhịn không được liền vì anh chìm sâu vào mê muội, à, không đúng, phải nói là, tôi luôn vì anh mà mê muội.” Kiều Ni cười nói, trong giọng nói tràn đầy ý tứ đùa giỡn.

Mạc Ngũ Phi chuyển mí mắt nhìn Kiều Ni một cái, không nói gì.

“Chắc, lần đầu tiên thấy anh công khai ăn mặc gợi cảm mê người như vậy, thật sự là... Hôm qua tôi đến tìm anh, cái tên Dịch Thừa Phong kia nói anh đã ngủ, không để tôi vào. Thật sự là đã ngủ sao? Một người, hay là hai người? Phải biết rằng, thấy anh mặc áo choàng tắm, tôi vậy mà cả đêm đều không ngủ được.” Kiều Ni nghiêng mặt qua nhìn chằm chằm Mạc Ngũ Phi, ánh mắt quét tới quét lui trên vùng cổ sau tai đang lộ ra của Mạc Ngũ Phi.

“Vậy cậu bây giờ đi ngủ đi.” Mạc Ngũ Phi lạnh lùng nói.

“Anh phải bồi tôi thì tôi mới đi.” Kiều Ni cười cực kỳ vô lại.

“Tôi kêu Dịch Thừa Phong bồi cậu.”

Kiều Ni rụt cổ lại, cậu không muốn một con sói có răng nanh lớn ngủ bên cạnh mình, cậu tiếp tục vô lại cười nói: “Tôi chỉ muốn anh...” Nói rồi, Kiều Ni vươn tay ra kéo lấy Mạc Ngũ Phi, lúc đầu ngón tay chạm đến tay áo của Mạc Ngũ Phi, chạm đến ánh mắt lạnh lùng lại nguy hiểm của Mạc Ngũ Phi, cậu liền thu tay về.

“Hả, thực chẳng thú vị, mở miệng đùa giỡn mà cũng không được.” Trong lòng hiểu rõ con hồ ly này một khi trở mặt thì cỡ nào cũng sẽ không lưu tình, Kiều Ni vẫn thật sự không có can đảm đụng vào hần dù chỉ một chút.

“Cậu tìm người khác đùa đi, tôi phải làm việc.” Mạc Ngữ Phi thu hồi ánh mắt, một lần nữa không nhìn vào người bên cạnh.

Kiều Ni đứng thẳng người, nhìn Mạc Ngữ Phi đang vùi đầu vào công việc một hồi, sau đó cậu đắc ý cười nói: “Anh đừng tưởng chuyện hôm qua tôi cái gì cũng không biết.”

“Ha, cậu biết cái gì?” Mạc Ngữ Phi đầu cũng không thèm ngẩng lên hỏi.

“Trong số cảnh sát đến kiểm tra hôm qua có loại hình anh thích, đúng không? Aha, liếc mắt một cái cũng nhìn ra.” Kiêu Ni nhớ lại, cười nói: “Tên cảnh quan họ Trầm kia, thoát nhìn giống như tên tiểu lưu manh, tuy rằng hần rất anh tuấn, chỉ là có chút vô lại, còn có vẻ không đứng đắn. Ha, khẩu vị của anh thật sự khiến người khác đoán không ra, xem ra tôi phải điều chỉnh hiểu biết của mình về anh thôi.” Kiêu Ni vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Mạc Ngữ Phi. Trực giác của cậu nói cho cậu biết, Mạc Ngữ Phi sẽ không thích loại đàn ông kia, nhưng có thể khiến cho Mạc Ngữ Phi ở trước mặt mọi người thất lễ như vậy cũng chỉ có một lần như thế.

“Nói xong rồi? Nói xong rồi thì đi ra ngoài.” Mạc Ngữ Phi vẫn không ngẩng đầu.

“Anh có thích hần không. Nói cho tôi đi.” Kiêu Ni bắt đầu chơi xấu, kì kèo không chịu rời đi.

“Không!” Mạc Ngữ Phi chắc như đinh đóng cột phủ nhận.

“Vậy thì anh đi tìm hần làm gì?”

“Cậu không cần lo.”

“Hừ hừ,” Kiêu Ni cười xấu xa mấy tiếng, đắc ý đóng cửa thân thể, rồi nói: “Anh đừng xem thường tôi, tôi cái gì cũng biết đấy. Người họ Trầm kia anh không thích, nhưng người họ Trầm khác thì anh lại thích.”

Bút trong tay Mạc Ngữ Phi tạm dừng một chút.

Kiều Ni nhìn ra được, tiếp tục cười nói: “Anh còn nhớ đĩa CD anh từng cho tôi và Hương Xuyên xem qua không? Sĩ quan huấn luyện của trường cảnh sát ở trong đó, tôi vốn thực sự xem anh ta là người do hoạt hình 3D làm ra. Ngày hôm qua thấy được Trầm cảnh quan thì tôi mới biết, vốn thật sự là người thật! Là anh trai của Trầm cảnh quan. Hừ hừ, anh đừng xem thường mạng lưới tình báo của tôi.”

Mạc Ngữ Phi buông bút xuống, xoay người nhìn chằm chằm vào Kiêu Ni, ánh mắt vốn bình thường dần dần nổi lên sát khí độc ác, nhìn thấy khiến Kiêu Ni trong lòng nổi lên một trận sợ hãi.

“Nói xong chưa? Nói xong rồi thì đi ra ngoài!”

“Tôi... Tôi vì sao phải ra ngoài!” Kiêu Ni cố làm ra vẻ nói, cố tình chớp mắt bày ra vẻ vô tội.

Mạc Ngữ Phi tiếp tục dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào Kiêu Ni, thấy đối phương vẫn cứ ỳ ra không chịu đi, Mạc Ngữ Phi trực tiếp từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy ra một khẩu súng lục, rầm một tiếng mở chốt an toàn ra.

Kiều Ni sợ ngây người, cậu đang nghĩ Mạc Ngữ Phi chắc hẳn thật sự không dám nổ súng đâu, thì cùng lúc đó, “đoàng” một tiếng súng vang, thanh âm ở trong văn phòng khép kín nghe đến đình tai nhức óc.

“A!” Kiêu Ni kêu một tiếng chói tai. Từ lúc cậu nhìn thấy súng đến lúc súng bắn chỉ ngắn ngủn mấy giây, cậu căn bản ngay cả thời gian chuẩn bị tâm lý cũng không có, quả thực là bị dọa sợ.

“Anh làm thật hả!” Kiêu Ni cảm thấy cơn gió mạnh do viên đạn tạo ra khi lướt qua hai má cậu dường như vẫn còn nóng bỏng, trong gió tựa hồ còn mang theo xúc cảm của kim loại.

Mạc Ngữ Phi hơi nheo mắt lại, tự tiểu phi tiểu, ngón tay giữ trên cò súng hơi hơi động. Kiêu Ni lại phát ra tiếng kêu chói tai lần nữa, ôm đầu vội vàng chạy đi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nghe được tiếng súng, Dịch Thừa Phong vội vàng chạy đến xem, đúng lúc đụng phải Kiêu Ni, mắt thấy Kiêu Ni đang chạy đi.

Mạc Ngũ Phi sắc mặt tái nhợt, không nói một lời, thu khẩu súng lại, vươn tay quét toàn bộ mọi thứ trên bàn xuống sàn nhà, sau đó giận dữ bỏ đi, để lại Dịch Thừa Phong yên lặng ngồi xồm trên đất nhặt từng thứ lên đặt lại chỗ cũ.

Mấy ngày sau đó, Mạc Ngũ Phi vẫn là trung tâm áp suất thấp của công ty, không ai dám đến gần hắn trong phạm vi bán kính 1m. Thậm chí ngay cả khách hàng chính cũng không nhìn thấy nụ cười của hắn.

“Chậc, thực đáng sợ, giống như ma quỷ vậy!” Kiều Ni thè lưỡi ra phàn nàn với Hương Xuyên và Dịch Thừa Phong.

“Ai bảo cậu chọc anh ta.” Hương Xuyên đan chéo tay, bày ra một bộ dáng chế giễu.

“Cô...”

“Cậu – đáng – đời!”

“Chính anh ta nhìn nhầm người, đâu liên quan gì đến tôi, muốn oán trách thì phải trách mắt anh ta không tốt.” Kiều Ni lầm bầm.

Hương Xuyên không thèm để ý đến Kiều Ni, cô đau lòng cho Mạc Ngũ Phi, hỏi Dịch Thừa Phong: “Làm sao đây? Có cần đi khuyên nhủ anh ta không?”

“Không cần đâu, để qua vài ngày thì tốt rồi.”

“Còn có mấy ngày nữa à.” Kiều Ni ôm đầu.

Hương Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Ni, “Đều tại cậu!”

Thời gian trôi qua, tâm tình Mạc Ngũ Phi đã chuyển biến tốt đẹp, cảm xúc giận, hận, oán trách, xấu hổ vùn vùn ở trong lòng chậm rãi tiêu tan.

Sắp đến Giáng sinh, việc kinh doanh của sòng bạc càng ngày càng tăng, trong lúc Mạc Ngũ Phi ổn định nghiệp vụ sòng bạc hiện có thì kế hoạch thu mua mới cũng được trình lên, hắn bận rộn cả lên, tâm tư chuyển đến trên công việc.

Chập tối lúc cuối tuần, Mạc Ngũ Phi trở lại căn phòng tổng thống của hắn, đột nhiên phát hiện Dịch Thừa Phong ngày thường giống như hình với bóng vậy mà lại không thấy đâu, Mạc Ngũ Phi trong lòng thực sự bất ngờ, mặt tỉnh bơ tìm kiếm một chút ở tầng trệt, cũng không tìm thấy.

Con sói kia chạy đi đâu rồi?

Ngồi trong phòng một chặp, Mạc Ngũ Phi cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Cảm giác bất an vì vệ sĩ đột nhiên biến mất cùng cảm giác mất mát khi một người bạn đột nhiên xa rời hắn, song song đánh sâu vào trong tim hắn. Dựa vào bản năng của yêu thú, Mạc Ngũ Phi cảm thấy Dịch Thừa Phong không đi đâu xa, nhưng anh ta giống như đang cố sức tránh né Mạc Ngũ Phi.

Anh ta có cái gì mà phải tránh né? Có cái gì giấu diếm không thể để Mạc Ngũ Phi biết?

Hóa thành hồ ly, Mạc Ngũ Phi ở trong phòng đi từng bước, dừng lỗ tai chú ý lắng nghe. Cuối cùng, Mạc Ngũ Phi tóm được một chút tiếng động khác thường. Đại hồ ly tuyết trắng xoay mình chạy ra khỏi phòng.

Hóa thân thành hình người lần nữa, lấy chìa khóa trong tay mở khóa cửa của một căn phòng ngày thường không hay dùng tới, Mạc Ngũ Phi đột nhiên đẩy cửa ra, Dịch Thừa Phong quả nhiên ở bên trong, đồng thời, ở trong còn có một người khác. Thấy hai người kia đều quay đầu lại nhìn hắn, Mạc Ngũ Phi đột nhiên có loại cảm giác ngượng ngùng, giống như hắn đã bắt gặp phải cái gì đó, vậy mà lại cảm thấy xấu hổ.

“Cậu tìm tôi?” Dịch Thừa Phong mở miệng trước.

“Anh... ở đây làm gì?” Mạc Ngũ Phi nói xong, ánh mắt đánh giá người thanh niên bên cạnh Dịch Thừa Phong. Người thanh niên này Mạc Ngũ Phi chưa từng gặp qua, bộ dáng không tệ, dáng người cao to, tướng mạo tuấn tú, đặc biệt là nụ cười như ánh mặt trời kia của cậu ta, cực kỳ khiến người khác thích thú.

“Tôi...” Ánh mắt của Dịch Thừa Phong chuyển qua lại giữa Mạc Ngũ Phi và người đứng đối diện với anh một chút, hạ mi mắt xuống, về mặt lộ ra vài phần ngượng ngùng.

Hể, con sói này, vậy mà cũng biết đỏ mặt! Mạc Ngữ Phi càng thêm kinh ngạc, nổi lên thắc mắc đối với thân phận của người thanh niên.

“Xin chào, tôi tên Lê Thiếu Đường, là bạn trai của Dịch đại ca.” Người thanh niên dùng thanh âm tràn đầy sức sống lớn tiếng tự mình giới thiệu, điều này khiến Dịch Thừa Phong và Mạc Ngữ Phi trong nháy mắt đều trở nên cứng nhắc.

Người này thật dũng cảm. Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ.

Mặt Dịch Thừa Phong càng thêm đỏ, nhìn Lê Thiếu Đường một cái, nhưng không hề phản bác. Mạc Ngữ Phi biết, đối với đoạn quan hệ này, con sói này đã thừa nhận rồi.

“Thì ra...” Mạc Ngữ Phi gật đầu, “Hai người quen biết nhau lúc nào?”

“Cũng chưa được bao lâu. Tôi là bác sĩ thực tập của bệnh viện thành phố, trước mắt đang được luân chuyển đến từng phòng ban. Dịch đại ca đến kiểm tra sức khỏe thì gặp tôi. Bây giờ chúng tôi là người yêu.”

Mạc Ngữ Phi cơ hồ muốn bật cười. Tay bác sĩ mới này thật sự là thanh niên nhiệt huyết và thẳng thắn.

“Chúng tôi có thể hẹn hò không?” Lê Thiếu Đường nhìn Mạc Ngữ Phi, vẻ mặt chờ mong hỏi.

“Ấy, chuyện này... chuyện này cậu phải hỏi anh ta chứ.” Mạc Ngữ Phi nhin cười, chỉ chỉ Dịch Thừa Phong đang khó xử ở một bên.

“Anh ấy nói anh ấy là vệ sĩ của anh, yêu cầu 24 tiếng bảo vệ anh, không thể tùy tiện ra ngoài hẹn hò với tôi. Có thể cho anh ấy thời gian nghỉ mấy tiếng không? Bác sĩ thực tập chúng tôi luôn bị bóc lột đến tận thâm, thời gian riêng ít đến đáng thương, tôi có thể sắp xếp một chút thời gian cũng không dễ gì, tôi muốn cùng Dịch đại ca hẹn hò một bữa.” Ánh sáng trong mắt Lê Thiếu Đường chớp động, giống như động vật nhỏ nhìn Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi nhìn Dịch Thừa Phong vẫn luôn che mặt quay sang hướng khác, a ha, con sói trầm lắng kia vậy mà lại bị con thỏ trắng ngây thơ nhiệt tình này cho vào tròng, có bao nhiêu là thú vị. Mạc Ngữ Phi gật đầu, “Ừ, đi đi.”

“Cảm ơn anh!” Lê Thiếu Đường lớn tiếng nói, sau đó kéo lấy cánh tay Dịch Thừa Phong, thân thiết kéo anh ra ngoài, “Chúng ta đi thôi.”

“Cậu...” Dịch Thừa Phong quay đầu nhìn Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi hướng Dịch Thừa Phong vẫy tay, “Chơi vui về nha.”

Nhìn không ra con sói kia có chút nào không muốn đi, Mạc Ngữ Phi trong lòng cảm thấy cực kỳ thú vị.

Lê Thiếu Đường tự nhiên ôm lấy cánh tay Dịch Thừa Phong, thân thể dán chặt lại, Dịch Thừa Phong ngưỡng chừng trốn tránh, anh đẩy Lê Thiếu Đường ra, Lê Thiếu Đường lại kề sát tới, hai người giống như liếc mắt đưa tình cùng nắm tay nhau mà đi.

17. Quyển 2 - Chương 17

Miên Miên: Đã để mọi người phải chờ lâu, hồ ly đại ca trở lại đây!~3

Đông Đông: Chân thành xin lỗi các bạn và má Miên vì tới giờ mới gửi chương mới Giao Tập. Từ nay bạn Đông Đông sẽ chính thức tái xuất giang hồ và vô lại hơn xưa:v

Mỉm cười đưa mắt nhìn bạn họ rời đi, nhưng sau đó, nụ cười trên mặt Mạc Ngữ Phi liền biến mất.

Dịch Thừa Phong có người yêu...

Biết Dịch Thừa Phong một ngày nào đó sẽ có người yêu, nhưng Mạc Ngữ Phi không nghĩ đến người kia sẽ đột nhiên xuất hiện như vậy. Giữa hắn và Dịch Thừa Phong là loại quan hệ bảo vệ và được bảo vệ giống như kẻ ước, pha lẫn tình cảm đồng nghiệp, người thân, bạn bè... quen biết đã nhiều năm. Mạc Ngữ Phi bây giờ cô độc một mình, liếc thấy Dịch Thừa Phong cùng người khác như hình với bóng, vừa hâm mộ, vừa ghen tị, trong lòng có loại cảm xúc nói không nên lời.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, Dịch Thừa Phong đã quay lại.

Mạc Ngữ Phi vừa thấy Dịch Thừa Phong liền trêu chọc: “Ồ, nhanh vậy.”

“Tôi lo lắng cho cậu.”

Mạc Ngữ Phi cười, “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Nơi này bảo vệ nghiêm ngặt, hơn nữa, tôi cũng không phải chỉ có mình anh là vệ sĩ.”

“Bản thân cậu chẳng lẽ không biết có bao nhiêu người đang âm thầm ham muốn cậu sao?”

“Còn có rất nhiều người muốn mạng của tôi.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

Nhìn Dịch Thừa Phong một hồi, đối phương bị Mạc Ngữ Phi nhìn chăm chăm đến độ đỏ mặt, Mạc Ngữ Phi tay chống đầu, than vãn: “Thừa Phong, anh có cuộc sống của chính mình, không cần phải bị trói buộc bên cạnh tôi như vậy, đối với anh là không công bằng. Thích Thiếu Đường, thì cứ kết giao với cậu ta đi.”

“Bọn tôi... bọn tôi... còn chưa đến mức đó...” Dịch Thừa Phong cúi đầu cười.

Thấy dáng vẻ mỉm cười của Dịch Thừa Phong, đối với người hết mực trung thành như anh, Mạc Ngữ Phi trong lòng tràn đầy chúc phúc.

“Anh không cần phải 24 tiếng ở bên cạnh tôi, càng không cần lấy chuyện này làm cớ, tôi không muốn Thiếu Đường hiểu nhầm tôi. Sau 8h đều là thời gian tự do của anh. Anh cứ tùy ý đi, Thừa Phong.”

“Không, tôi nên...”

Không đợi Dịch Thừa Phong nói hết, Mạc Ngữ Phi vung tay ngắt lời anh, “Cứ như vậy đi.”

“Một mình cậu...”

“Sao, anh bây giờ đã có người yêu, nên thương hại kẻ cô đơn là tôi sao?” Mạc Ngữ Phi cố tình làm ra vẻ mặt tức giận.

“Không phải, không phải.”

“Yên tâm, anh không ở đây, một mình tôi cũng vui rồi.” Mạc Ngữ Phi lắc lư thân thể cười nói, “Thừa Phong, đột nhiên thấy anh có người yêu, nói tôi không khó chịu là giả. Hừm, tôi nghĩ, tâm trạng tôi bây giờ cũng giống như tâm trạng cha mẹ khi gả con gái vậy...”

“Đợi đã... gả?” Dịch Thừa Phong trừng lớn mắt, dở khóc dở cười, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi không nói sai đâu, chính là tâm trạng này, a a, tâm trạng của người làm cha đó.” Mạc Ngữ Phi nói rồi châm một điếu thuốc, che phủ bản thân vào trong làn khói.

Dịch Thừa Phong về mặt hắc tuyến rồi đi.

Sau lần này, Lê Thiếu Đường quả nhiên thường xuyên đến tìm Dịch Thừa Phong, cậu ta hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác, treo câu nói “Dịch đại ca là bạn trai của tôi” ở bên miệng, tựa hồ đều đã nói qua với toàn bộ nhân viên công tác trong sòng bạc. Mạc Ngữ Phi không biết Lê Thiếu Đường là thật sự tự nhiên hay là khờ khạo, nhưng hình như cậu ta cũng khá nổi bật. Lê Thiếu Đường khờ khạo luôn mỉm cười chẳng bao lâu đã giành được cảm tình của Hương Xuyên, cô xem cậu giống như là em trai, chỉ cần vừa thấy Lê Thiếu Đường đến, cô liền khuyến khích cậu ta và Dịch Thừa Phong ra ngoài.

Hương Xuyên cũng từng hỏi qua Mạc Ngữ Phi về cách nhìn nhận đối với Lê Thiếu Đường.

“Rất đơn thuần, tôi thích.” Mạc Ngữ Phi cười đáp.

“Tôi còn cho rằng anh không muốn rời khỏi Dịch Thừa Phong.” Hương Xuyên cười nói.

“Làm sao có thể.”

“Tôi có thể bảo vệ anh.” Hương Xuyên nói rồi xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay mảnh khảnh của cô cho Mạc Ngữ Phi xem.

“Ừ, cô là nữ siêu nhân.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

Sau khi biết Dịch Thừa Phong có người yêu, Kiều Ni thường xuyên đến quấy rầy Mạc Ngữ Phi, thiếu Dịch Thừa Phong nên lá gan của Kiều Ni lớn lên không ít, kém một chỗ là không có công khai đùa giỡn. Mạc Ngữ Phi đối với hành động của Kiều Ni cũng không để ở trong lòng, hắn hoàn toàn biết phải làm thế nào để khéo léo tránh né. Hương Xuyên thường xuất hiện bên cạnh Mạc Ngữ Phi, làm bạn với hắn.

“Cô thì ở đây làm vệ sĩ cái gì, làm bóng đèn thì có. Cô bớt lo chuyện bao đồng đi.” Kiều Ni rất không vui vì Hương Xuyên phá hỏng chuyện tốt của cậu.

“Tôi là trợ lý của Mạc tiên sinh, đương nhiên là phải ở bên cạnh anh ấy.” Hương Xuyên khẽ cười đáp, “Trái lại cậu, luôn đến quấy rầy Mạc tiên sinh làm việc, là có ý gì?”

“Ngay cả con sói kia cũng có người yêu, thì Mạc Ngữ Phi sao lại không tìm cho mình một người?” Kiều Ni cảm thấy khó hiểu, “Thật không hiểu anh ta giữ mình trong sạch như vậy để làm gì?”

“Cậu cho là ai cũng tùy tiện giống cậu à?” Hương Xuyên hỏi ngược lại.

“Tôi mới không tùy tiện, tôi rất là kén chọn đó.”

Biết “kén chọn” trong miệng Kiều Ni là đang ám chỉ bộ ngực của phụ nữ nhất định phải đạt tới mức độ Cup, Hương Xuyên bĩu môi, cười khinh thường.

Vì muốn chỉnh ác Hương Xuyên một chút, Kiều Ni tìm một tấm ảnh của Hương Xuyên, dùng kỹ thuật Photoshop chỉnh sửa, làm thành đủ loại hình ảnh quái dị, sau đó đưa cho Hương Xuyên xem. Hương Xuyên căn bản không đặt loại trò hề ấu trĩ này vào trong mắt, trái lại xem rất nghiêm túc, còn phê bình chỉ cho Kiều Ni kỹ thuật chỉnh ảnh, làm cho Kiều Ni cơ hồ tức giận đến phát điên.

Giáng sinh đã đến, tuy rằng Hương Đảo ở châu Á là một thành phố lớn mang tầm quốc tế, nhưng tầm khu vực của thành phố này cũng không nổi bật như vậy, khắp nơi đều trang trí hợp thời, ngay cả không khí đường như cũng ấm áp vui vẻ hẳn lên.

Lê Thiếu Đường phải ở bệnh viện trực ban, Mạc Ngữ Phi cho Dịch Thừa Phong nghỉ phép, lệnh anh đến bầu bạn với Lê Thiếu Đường. “Anh cũng nên trải qua ngày lễ của chính mình đi.”

“Vậy còn cậu?”

“Hừ, tôi có nhiều sông bạc như vậy, nhiều khách sạn như vậy, nhiều hộp đêm như vậy, anh nghĩ tôi rảnh à? Anh lại không phải là chưa thấy mấy thiệp mời kia trên bàn tôi. Đừng nghĩ tôi không có người bầu bạn.”

Dịch Thừa Phong im lặng một chút, thấp giọng nói: “Mấy thứ kia, là điều cậu mong muốn sao?”

“Đương nhiên,” Mạc Ngữ Phi cao giọng đáp, “Ca múa sân bắn, ngợp trong vàng son, rượu thịt đề huề. Lời ngọt nhạc hay múa giỏi còn có gái đẹp, muốn bao nhiêu xa hoa thì có bấy nhiêu xa hoa, muốn bao nhiêu trụy lạc thì có bấy nhiêu trụy lạc, anh còn sợ tôi sẽ không thể chơi đùa?”

Dịch Thừa Phong im lặng, anh đương nhiên biết những lời Mạc Ngữ Phi nói không phải là thật lòng, nhưng anh không thể bác trần.

Vào dịp lễ, Mạc Ngữ Phi có không ít tiệc xã giao, hắc đạo bạch đạo đều phải đối phó. Cách ăn mặc hoàn toàn mới của Mạc Ngữ Phi càng thêm chói lọi, phục sức hoa lệ làm tôn lên tướng mạo càng thêm mê người, ánh mắt của bọn đàn ông thích nam sắc đều xoay tròn quanh hắn. Hồ ly thông minh đương nhiên biết cách để toàn thân thối lui, bất kỳ ai cũng không thể hưởng được một chút lợi từ hắn.

Kiều Ni trở về Úc một chuyến, sau mấy ngày ngắn ngủi đã quay lại, sau đó ngày nào cũng quấy rầy Mạc Ngữ Phi, la hét đòi Mạc Ngữ Phi phải cùng cậu du lịch thành phố Hương Đảo.

“Tôi không có chứng chỉ hướng dẫn viên du lịch. Cậu đã ở đây một năm, tôi không nghĩ là cậu cần hướng dẫn viên.” Mạc Ngữ Phi thẳng thừng từ chối.

“Tôi muốn anh đi cùng tôi...” Kiều Ni giữ lấy Mạc Ngữ Phi, không chịu buông ra. Khoảng thời gian gần đây Mạc Ngữ Phi ngày nào cũng xã giao, cùng những người đàn ông khác giao thiệp, bàn chuyện làm ăn, xây dựng quan hệ, Kiều Ni đều thấy cả. Cậu từng muốn đùa giỡn với Mạc Ngữ Phi, lại phát hiện hẳn hẳn bản không cần câu, sau đó lại cảm thấy được một con hồ ly rõ ràng phải là phóng đảng *** loạn vậy mà lại giữ mình, thực sự có điểm không thể tưởng được, nên càng muốn biết người trong lòng Mạc Ngữ Phi có bộ dạng gì. Xem qua đoạn phim có liên quan đến Trầm Sở Hân, lại thấy được em trai anh ta, Kiều Ni sau khi kinh ngạc liền âm thầm gật đầu. Chỉ dựa vào một đoạn phim ngắn ngủi đương nhiên chẳng thể chứng minh được gì, nhưng cũng chính đoạn phim đó đã khiến Kiều Ni cảm thấy Trầm Sở Hân hẳn là cũng không tệ, có thể hiểu Mạc Ngữ Phi vì sao lại đối với một người đàn ông chân thành như thế, đồng thời, Kiều Ni có loại cảm giác thất bại. Mà hiện tại, con hồ ly kia ở khắp nơi rêu rao, thu hút ánh mắt của mọi người, Kiều Ni càng nghĩ càng tức.

“Như vậy đi, không bằng cậu cùng tôi đi đến tiệc rượu xã giao thì sao? Thiếu gia của Tập đoàn Holden, nhất định sẽ có rất nhiều người muốn làm quen với cậu.” Mạc Ngữ Phi hỏi. Nhân cơ hội này giới thiệu Kiều Ni cho người trong hắc bang châu Á biết, tạo lập nên uy thế của đại thiếu gia cũng không hẳn không phải là chuyện tốt.

“Tôi không cần, tôi chỉ muốn anh.” Kiều Ni bắt đầu chơi xấu, thậm chí còn đưa tay ôm eo Mạc Ngữ Phi, vòng eo nhỏ ẩn dưới áo dài tơ lụa kia chính là thứ cậu ta khao khát từ lâu.

Mạc Ngữ Phi thản nhiên lách mình, cười nói: “Cậu không xã giao, nhưng tôi thì phải xã giao, chuyện kinh doanh năm sau còn cần bạn bè hai bên hắc bạch giúp đỡ nhiều.”

“Cho nên anh mỗi ngày phải đi bồi rượu?” Kiều Ni bắt măn hỏi.

Mạc Ngữ Phi cười gật đầu, “Đúng vậy. Không chỉ là bồi rượu, mà còn phải bồi cười.”

“Bồi lên giường luôn sao?” Kiều Ni lập tức hỏi.

Mạc Ngữ Phi mỉm cười không đáp, ánh mắt trong suốt lộ rõ vẻ quyến rũ.

“Cũng bồi tôi đi, chẳng lẽ tôi không phải là người anh cần nịnh bợ sao?” Kiều Ni áp thân qua.

Mạc Ngữ Phi quay người, mái tóc dài lướt qua trên người Kiều Ni, Kiều Ni muốn bắt lấy, bị Mạc Ngữ Phi tránh được. Rõ ràng chứng ngại vật đáng sợ cùng bóng đèn lớn Dịch Thừa Phong không có ở đây, nhưng vẫn không thể làm gì con hồ ly kia, Kiều Ni không khỏi oán giận.

Nhàn đến vô sự, tâm Kiều Ni đột nhiên sinh ra một chủ ý, quyết định trêu đùa cùng trả thù Mạc Ngữ Phi một chút, cậu chụp một bức ảnh của Hương Xuyên trong lúc làm việc, sau khi chuyển vào trong máy tính liền dùng phần mềm thiết kế chỉnh sửa, còn thay trang phục của nhân vật trong hình, sau đó lại lên chuồn vào văn phòng Mạc Ngữ Phi, lấy đĩa CD được Mạc Ngữ Phi giấu kỹ kia, dùng phần mềm lấy hình ảnh của Trầm Sở Hân ở bên trong ra, đồng thời cũng sửa chữa một phen, rồi đi tìm một tấm thiệp mời hoa lệ trông không nữa, in lên bức ảnh đã chỉnh sửa cùng dòng chữ cậu đã chọn ra lên mặt trên.

Thái tử gia nhàm chán đến cực điểm vui vẻ tiêu pha thời gian hơn nửa ngày của cậu cho chuyện này.

Làm xong tấm thiệp mong muốn, Kiều Ni lấy nó cho Hương Xuyên xem, vẻ mặt khoe khoang, “Sao? Đẹp chứ.”

Hương Xuyên cầm lấy tấm thiệp, trước là bày ra vẻ mặt khinh thường nhận lấy, sau khi vừa nhìn liền tròn mắt. Đây là một tấm thiệp mời được làm thành kiểu thiệp cưới, mặt trên in dòng chữ mừng tân hôn vân vân, còn in thêm bức ảnh có dòng chữ “Cô dâu” “Chú rể”. Bức ảnh của chú rể chính là Trầm Sở Hân, trên tấm ảnh không lớn vẫn có thể nhìn ra đó là một người đàn ông khá anh tuấn bức ảnh cô dâu đã được xử lý qua, ánh mắt dưới khăn voan biển lớn, khuôn mặt thanh tú, cằm biển nhọn, sau khi cẩn thận quan sát thì có thể mơ hồ nhìn ra được là Hương Xuyên, nhưng cũng không hoàn toàn giống.

“Đây là cái gì?” Hương Xuyên ngạc nhiên hỏi.

“Làm chơi thôi, sao, giống thiệp cưới thật chứ.”

“Làm cái này làm gì?”

“Cho con hồ ly kia xem.” Kiều Ni bày ra nụ cười trả thù xấu xa, nói xong liền đi ra. Hương Xuyên lo lắng, vẫn bám theo phía sau Kiều Ni. Kiều Ni đặt thiệp mời ở đầu giường trong phòng ngủ Mạc Ngữ Phi, sau đó âm thầm cười rồi rón rén rời đi.

“Cậu đợi đến lúc anh ta nổi giận đi.” Hương Xuyên muốn thu hồi tấm thiệp, bị Kiều Ni ngăn cản.

“Anh ta thông minh như vậy, còn có thể nhìn không ra là thứ được chế tạo đơn giản? Tôi chính là muốn đùa một chút, xem thử vẻ mặt của anh ta, hừ hừ.” Kiều Ni nói rồi nháy mắt với Hương Xuyên, “Cô chẳng lẽ không muốn xem thử?”

“Tôi không muốn!” Hương Xuyên đối với trò chơi khăm này của Kiều Ni rất bất mãn.

Kiều Ni kiên quyết lôi Hương Xuyên đi.

Buổi tối, Mạc Ngữ Phi xã giao trở về liền quay về phòng, Dịch Thừa Phong cũng quay về, như cũ canh giữ ngoài cửa phòng Mạc Ngữ Phi. Kiều Ni lén đến thăm dò phản ứng của Mạc Ngữ Phi sau khi xem được thiệp mời kia, kết quả là cậu ở ngoài phòng đợi nửa ngày, nhưng một chút động tĩnh cũng không nghe thấy, không khỏi nghi hoặc trong lòng.

Hương Xuyên lo lắng, cũng đi qua, cô muốn ngay khi Mạc Ngữ Phi nhìn thấy tấm thiệp thì giải thích toàn bộ cho hắn.

“Sao không có động tĩnh gì vậy?” Kiều Ni nghiêng đầu nhìn cửa.

“Có lẽ anh ta đã nhìn ra được đó là đồ giả, sau đó liền cười, rồi ném tấm thiệp vào trong thùng rác.” Hương Xuyên nói.

Kiều Ni không khỏi méo miệng. Khụ, thực chẳng thú vị, bị con hồ ly kia nhìn thấu, “Chẳng thú vị gì cả, đi thôi.”

“Này,” Hương Xuyên nhìn cửa phòng Mạc Ngữ Phi, ngẫm nghĩ, thấy đã qua nửa đêm, hiện tại cũng quá trễ để quấy rầy hắn, nên sau đó liền quay về chỗ ở của cô.

Kỳ thật, Mạc Ngữ Phi không nhìn thấy thiệp cưới giả kia. Gió từ ngoài cửa sổ khép nửa thổi vào, thổi thiệp mời kia rơi xuống sàn nhà dưới giường, chỉ lộ ra một góc nhỏ.

Một mối cả ngày, Mạc Ngữ Phi trở về phòng rồi ở trong phòng tắm tắm rửa nửa ngày, sau khi lau khô thân thể thì trực tiếp khoác lên chiếc áo tắm bằng tơ lụa đi ra. Rót một ly rượu, Mạc Ngữ Phi ngồi trên ghế tròn trước giường, thản nhiên châm một điếu thuốc. Lúc này, khói thuốc trở thành người bạn đuổi đi cô đơn lạnh lẽo, an ủi tâm hồn trống rỗng mờ mịt.

Cảm thấy buồn ngủ, Mạc Ngữ Phi dập tắt khói thuốc rồi chuẩn bị đi ngủ, trong lúc kéo lê dép đi, tấm mắt rũ xuống rơi đến trên tấm thảm bên giường, một góc giấy màu đỏ nhỏ hấp dẫn sự chú ý của Mạc Ngữ Phi. Sao phòng lại không được quét dọn sạch sẽ? Cái này sao có thể ở đây, ngay cả phòng hắn cũng không quét dọn cẩn thận, thì phòng của khách càng không cần nói. Không được, ngày mai nhất định phải kêu quản lý đến nhấn mạnh về vấn đề chất lượng phục vụ.

Mạc Ngữ Phi đi qua, khom lưng vươn tay lôi mảnh giấy ra, lúc mảnh giấy tới tay, hắn mới phát hiện hóa ra đây không phải là một mảnh giấy nhỏ, mà là một tờ giấy có kiểu dáng thiệp mời, mở tấm thiệp ra, Mạc Ngữ Phi thoáng chốc liền giống như bị đóng băng tại chỗ.

Cô dâu mặc áo cưới tuyết trắng trên ảnh cười tươi như hoa, bộ dáng có chút quen mắt, Mạc Ngữ Phi nhất thời nói không ra cô là ai, nhưng chú rể kia thì Mạc Ngữ Phi biết. Cầm lấy thiệp mời, trong đầu Mạc Ngữ Phi chỉ quanh quẩn một câu nói... Anh ấy muốn kết hôn...

Thiệp mời trong tay rơi xuống sàn nhà, Mạc Ngữ Phi chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, mắt cái gì cũng không thấy rõ. Hắn ngã ngồi trên giường, thở gấp, tim đập rất nhanh, máu toàn thân dường như chỉ trong chốc lát đã biến lạnh, cả lưng toàn là mồ hôi lạnh.

Muốn Trầm Sở Hân quên hắn, nhưng cũng mong Trầm Sở Hân không quên hắn, Mạc Ngữ Phi ôm tâm trạng mâu thuẫn này rời đi, đồng thời khi lựa chọn rời khỏi Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi biết rất rõ rằng đó là người đàn ông chân tình, hắn thâm hy vọng Trầm Sở Hân ngoại trừ hắn ra sẽ không có người khác. Rõ ràng

biết suy nghĩ như vậy rất ích kỷ, nhưng vẫn nhịn không được mà nghĩ như thế. Thật sâu trong tim Mạc Ngũ Phi đối với Trầm Sở Hân có loại cảm giác chiếm giữ không thể tiêu tan. Đó là người đàn ông hắn yêu, cho dù xa cách, hắn cũng không muốn Trầm Sở Hân thuộc về người khác.

Bây giờ, anh lại muốn... kết hôn!

Qua một hồi, sương mù trước mắt Mạc Ngũ Phi mới dần dần tản ra, sau khi tập trung ánh nhìn thì hắn lại nhìn thiếp mời trên đất lần nữa, màu đỏ tươi đẹp lần đầu khiến Mạc Ngũ Phi cảm thấy chói mắt, cảm thấy đó giống như là máu!

“Không được! Không được...” Trong đầu liên tục xuất hiện lời này thì Mạc Ngũ Phi cũng đồng thời nói ra, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, “Không được! Không được...”

Mình muốn đi tìm anh ấy! Muốn tìm anh ấy! Trong lòng nghĩ như vậy, Mạc Ngũ Phi chống đỡ thân mình, nghiêng ngả đứng lên, quá mức khiếp sợ khiến cho thân thể hắn trở nên vô cùng yếu ớt, lão đảo đi đến bên cửa, Mạc Ngũ Phi đưa tay kéo nắm cửa, kéo mấy lần nhưng vẫn không kéo ra được, cắn chặt răng, một tay khác cùng đặt lên tay nắm, lúc này mới mở được cửa phòng.

Dịch Thừa Phong ở ngoài phòng đã nằm trên sofa, thấy Mạc Ngũ Phi ra ngoài, anh cảnh giác ngồi dậy, lập tức kinh ngạc nói: “Cậu sao vậy?”

Mạc Ngũ Phi lúc này ánh mắt trống rỗng, hốc mắt phiem hồng, sắc mặt trắng bệch dọa người, mặt đầy mồ hôi lạnh, mấy sợi tóc đen bị mồ hôi trên trán thấm ướt dính vào trên mặt, bước đi loạng choạng cứng nhắc, tưởng chừng giống như quỷ.

Dịch Thừa Phong vội vàng đi qua đỡ lấy Mạc Ngũ Phi, đưa tay sờ lên trán hắn, “Cậu sao vậy? Tôi đi gọi bác sĩ!”

“Thừa Phong, Thừa Phong, tôi muốn đi, tôi muốn đi...”

“Bệnh viện, được, lập tức đi.”

“Không!” Một tay giữ lấy Dịch Thừa Phong, Mạc Ngũ Phi nắm chặt lấy cánh tay anh, giống như nắm lấy sợi dây cứu sinh, trừng lớn mắt nhìn chăm chăm vào Dịch Thừa Phong, sỏi xám bị nắm đến đau càng thêm bất ngờ.

Đột nhiên Mạc Ngũ Phi buông cánh tay bị nắm chặt của Dịch Thừa Phong ra, thân thể cứng đờ bước từng bước về phía trước, nhìn thấy bộ dáng kỳ quái của hắn khiến Dịch Thừa Phong vội vàng chạy tới đỡ lấy hắn, vừa muốn mở miệng hỏi, Dịch Thừa Phong đột nhiên nhìn thấy Mạc Ngũ Phi đang khóc, im lặng khóc, nước mắt từng hạt to từ trong mắt hắn rơi xuống. Dịch Thừa Phong bị dọa sợ. Mạc Ngũ Phi xảo quyết ngoan độc, âm hiểm lạnh lùng, hắn chưa bao giờ khóc, ít nhất là chưa từng khóc trước mặt người khác. Mặc kệ đối diện với hoàn cảnh khó khăn gì, đối thủ hùng mạnh như thế nào, hắn đều không khóc, thế giới của Mạc Ngũ Phi là thế giới không có nước mắt. Nhưng bây giờ hắn khóc, thoát nhìn thấy Mạc Ngũ Phi vô cùng yếu đuối, giống như đứa nhỏ mất đi thứ yêu thích nhất, biết rằng giữ không được, thương tâm thất vọng khóc nức nở.

“Cậu...”

Nước mắt của Mạc Ngũ Phi đã chảy rơi, khiến người khác nhìn thấy thực đau lòng.

“Thừa Phong, tôi nhớ anh ấy, tôi thực sự rất nhớ anh ấy, rất nhớ rất nhớ...” Mạc Ngũ Phi khóc không thành tiếng, hai mắt nhắm lệ nhìn Dịch Thừa Phong.

“Tôi biết.” Dịch Thừa Phong mơ hồ nghĩ, có lẽ đã xảy ra tình huống bất ngờ gì, mới khiến cho Mạc Ngũ Phi biến thành bộ dáng như hiện tại.

“Thừa Phong, tôi phải đi tìm anh ấy, tìm anh ấy... Tôi phải hỏi anh ấy, phải hỏi cho rõ...” Mạc Ngũ Phi nghẹn ngào, thút tha thút thít lặp lại mấy câu này. Đúng, nếu Trầm Sở Hân đã muốn kết hôn, thì việc trốn tránh quá khứ đã không còn ý nghĩa gì nữa. Gặp tận mặt anh ấy, tự mình hỏi cho rõ ràng. Nếu, đó là mong muốn của anh, Mạc Ngũ Phi cũng có thể từ đó mà chân chính buông tay, không cần vì anh nhớ nhung da diết nữa, không cần vì anh mà trăn trở nữa.

“Ừ, đi thôi. Tôi chở cậu.”

Mạc Ngũ Phi quay đầu chạy vào trong phòng, trong tay nắm chặt một tấm thiệp màu đỏ rồi chạy trở ra, sau đó vội vàng chạy ra ngoài. Dịch Thừa Phong vội theo sát phía sau Mạc Ngũ Phi. Lảo đảo chạy qua hành lang dài, vào thang máy, lúc đến bãi đậu xe, Mạc Ngũ Phi vướng chân ngã xuống đất, Dịch Thừa Phong đau lòng Mạc Ngũ Phi ngã đau, vội nâng hắn dậy. Mạc Ngũ Phi không thèm xem thử ngã có nặng hay không, bỏ bàn tay đang diu hần của Dịch Thừa Phong ra rồi tiếp tục hấp tấp chạy về phía trước.

“Cậu...” Dịch thừa Phong vừa nghi hoặc vừa lo lắng, vội vàng lái xe đi, mang theo Mạc Ngũ Phi, chạy tới nhà Trầm Sở Hân.

Trên đường đi, Mạc Ngũ Phi không nói một lời, nước mắt đã ngừng, nhưng mặt hắn vẫn trắng bệch đến dọa người như cũ, ánh mắt khủng bố, thân thể không ngừng run rẩy, răng nanh nghiến chặt.

Bây giờ đang là mùa đông, thành phố Hương Đảo ở chí tuyến Bắc, là khí hậu cận nhiệt đới, cho dù nhiệt độ không thấp như vậy, nhưng Mạc Ngũ Phi chỉ khoác một chiếc áo lụa mỏng cũng khiến Dịch Thừa Phong lo lắng. Anh nhìn Mạc Ngũ Phi đang run rẩy co vào trong ghế, muốn nói gì đó, lại không dám nói, lo lắng thu hồi ánh mắt.

Tòa cao ốc quen thuộc ở ngay trước mặt, Mạc Ngũ Phi lao ra khỏi xe hấp tấp chạy về phía trước, Dịch Thừa Phong vội vàng đóng cửa xe rồi theo sát phía sau. Ra khỏi thang máy, đầu gối Mạc Ngũ Phi lại lần nữa mềm nhũn, ngã thật mạnh xuống đất, bất chấp đau đớn, hắn lập tức bật dậy, Dịch Thừa Phong chú ý tới Mạc Ngũ Phi thế nhưng lại đi chân trần, bước chân nơi hắn đi qua lưu lại vệt máu nhỏ trên hành lang cẩm thạch của cao ốc.

Rốt cuộc là sao vậy? Dịch Thừa Phong khó hiểu.

Đứng ngoài cửa nhà Trầm Sở Hân, thân thể Mạc Ngũ Phi ngừng run rẩy, qua một hồi lâu hắn vẫn không nhấn chuông cửa. Dịch Thừa Phong đi tới, vươn tay muốn giúp Mạc Ngũ Phi ấn chuông, lại bị Mạc Ngũ Phi ngăn cản.

“Cậu...” Bất đắc dĩ thu tay lại, Dịch Thừa Phong nhìn Mạc Ngũ Phi hiện tại quần áo hỗn độn, tóc dài tung bay, bộ dáng đáng thương đứng chân trần ngoài cửa, nhíu chặt mày.

“Thừa Phong...”

“Cậu không phải đến tìm anh ta sao?”

“Thừa Phong, anh tránh đi, vào trong thang máy.” Mạc Ngũ Phi thấp giọng nói, “Vào trong thang máy đi. Nếu như... nếu như anh ấy không cho tôi vào, chúng ta liền trở về... trở về...” Thanh âm của Mạc Ngũ Phi càng ngày càng nhỏ, đầu cũng cúi xuống, mấy sợi tóc dài lướt qua hai má, “Nếu như... tôi đi vào, thì anh tự mình trở về...”

“Đã biết.” Dịch Thừa Phong trầm nghĩ, dựa vào hiểu biết của anh đối với Trầm Sở Hân, anh không nghĩ người kia sẽ cự tuyệt Mạc Ngũ Phi vào nhà. Anh chỉ là không hiểu Mạc Ngũ Phi hôm nay rốt cuộc bị kích động gì mà lại biến thành như vậy.

Vươn tay ấn chuông cửa, thân thể Mạc Ngũ Phi run rẩy càng thêm kịch liệt, hắn nắm chặt lấy thiệp mời kia vo thành một cục, nắm ở trong lòng bàn tay.

Trong phòng, Trầm Sở Hân đã thay đồ ngủ chuẩn bị đi nằm cảm thấy bất ngờ, đã khuya rồi, còn có ai đến nữa? Vừa mới nảy trong lòng anh không hiểu sao lại bất an, nhưng không nói rõ được đó là cái gì. Hiện tại, Trầm Sở Hân nhìn chằm chằm cửa chính, cảm thấy nguyên nhân khiến anh xao động đang ở ngoài cửa.

Tiếng chuông cửa lại lần nữa vang lên, Trầm Sở Hân đi ra mở cửa, trong khoảnh khắc cửa chính được mở ra, hai người ở trong và ngoài cửa đều ngây ngốc. Cả hai bên ngăn ngờ nhìn đối phương, ai cũng không lập tức mở miệng nói chuyện.

Nhìn người quen thuộc trước mắt, Mạc Ngũ Phi tham lam chăm chú nhìn vào khuôn mặt ấy. Mấy năm đã qua, ngoại hình của anh không có gì thay đổi, vẫn anh tuấn đến động lòng người.

Trầm Sở Hân nhìn Mạc Ngũ Phi, cảm giác kinh ngạc trong lòng không thể dùng lời lẽ để hình dung. Nam hồ ly trong lòng từng cảm thấy xa cách đã quay về thành phố này, nhưng Trầm Sở Hân cố gắng không đi dò hỏi. Thứ nhất, em trai sẽ không thành thật nói cho anh thứ hai, hẳn quay về là vì cái gì? Nếu như không phải vì anh, thì biết tin hẳn quay về đối với anh sẽ chỉ càng thêm thống khổ.

Hồ ly mà anh yêu sâu đậm cao chạy xa bay, vết thương còn lưu lại trong lòng vẫn chưa hồi phục, hồ ly xuất hiện lần nữa nếu căn bản không muốn gặp anh... Trầm Sở Hân kìm nén nỗi khổ riêng trong lòng, co bản thân vào trong vỏ. Trầm Sở Hân không phải là không nghĩ tới việc đi tìm Mạc Ngũ Phi, chỉ là không muốn quấy rầy Mạc Ngũ Phi không còn lưu luyến anh nữa kia.

Hiện tại, hồ ly kia lại lần nữa xuất hiện trước mắt Trầm Sở Hân, hơn nữa đã thay đổi rất nhiều. Mái tóc trước kia dài nhất cũng chỉ che lấy gáy, hiện tại đã dài đến thắt lưng quần áo màu trắng hẳn thích nhất bây giờ cũng không mặc, áo dài lụa thêu hoa đỏ tươi lóa mắt thoát nhìn hình như là áo tắm tướng mạo vẫn xinh đẹp như trước, nhưng phong thái nho nhã vốn có không còn, mà thay vào đó là vẻ quyến rũ lạnh lùng không nói nên lời, ánh mắt cười rộ lên giống trăng lưỡi liềm, giờ phút này lại ướm át, tựa như chứa nước mắt, đang oán hận chăm chú nhìn mình.

Nhìn nhau một hồi, Mạc Ngũ Phi phá vỡ bầu không khí im lặng có chút căng thẳng không kiểm soát được giữa hai người, “Sao vậy! Anh không cho tôi vào!”

“A,” Trầm Sở Hân như chợt tỉnh mộng, “Mời vào, mời vào.”

Dịch Thừa Phong yên lặng đứng bên cửa thang máy, chọn một vị trí có thể nhìn thấy được cửa chính nhà Trầm Sở Hân nhưng không để người trong nhà chú ý đến. Lúc đó đầu ra nhìn Trầm Sở Hân, Dịch Thừa Phong trong lòng cũng có chút kích động. Người đàn ông kia một chút cũng không thay đổi. Thấy Mạc Ngũ Phi đi vào nhà Trầm Sở Hân, Dịch Thừa Phong mỉm cười thở phào một hơi, vươn tay ấn xuống nút bấm thang máy. Trong lòng Dịch Thừa Phong hiểu rõ, lúc này không cần phải chờ Mạc Ngũ Phi nữa, sau khi bước vào cánh cửa kia một lần nữa, con hồ ly kia sẽ không định trở ra.

Đứng ở cửa chính, Mạc Ngũ Phi chuyển mắt quan sát xung quanh. Căn nhà vẫn giống y như khi hắn rời đi, đồ đạc trong phòng khách, vài vóc hoa văn trên sofa, màn cửa và đèn đặt dưới đất, cái gì cũng đều không đổi.

Trầm Sở Hân đứng bên cạnh, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Mạc Ngũ Phi, không biết hắn vì sao lại đến, lại kinh ngạc trước bộ dáng lộn xộn hiện tại của Mạc Ngũ Phi, không biết hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Anh nhìn cái gì!” Chú ý tới ánh mắt của Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi đột nhiên tức giận nói.

“Chân của em...” Sớm đã để ý đến đôi chân trần của Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân không biết Mạc Ngũ Phi rốt cuộc là bị làm sao, cứ vậy mà đến chỗ anh. Ngồi xổm xuống, Trầm Sở Hân lấy ra một đôi dép bằng vải nhung, đặt bên chân Mạc Ngũ Phi.

“Qua đây đi, anh giúp em rửa sạch một chút.” Trầm Sở Hân ngồi xổm trên đất ngẩng đầu lên, ngược nhìn Mạc Ngũ Phi, ánh mắt anh tràn ngập ôn nhu, khiến Mạc Ngũ Phi trong lòng xao động không thôi.

“Không cần anh bao đồng!”

“Em sao lại tới đây?” Trầm Sở Hân hoài nghi Mạc Ngũ Phi có phải là chân trần như vậy chạy đến nhà anh hay không.

“Không cần anh lo!”

“Em đây là làm sao vậy?” Trầm Sở Hân hỏi.

Đối mặt với người đàn ông luôn mang dáng vẻ tốt tính, cùng nụ cười ôn hòa, Mạc Ngũ Phi trong lòng vừa tức vừa tủi thân. Làm sao vậy? Còn không phải là do anh hại sao?

Thấy Mạc Ngũ Phi bất động, Trầm Sở Hân lại nói: “Đừng đứng ở cửa nữa, qua đây ngồi đi.”

Mạc Ngũ Phi đi thẳng đến chỗ sofa phòng khách rồi ngồi xuống, Trầm Sở Hân rót một chén trà nóng, đặt ở trước mặt Mạc Ngũ Phi. Nhìn quần áo phong phanh trên người Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân cau mày, sau đó cười hỏi: “Đến tìm anh... có chuyện gì không?”

Nắm chặt lấy thiệp mời sớm đã bị vo thành một cục không rõ hình dạng gì ở trong tay, Mạc Ngũ Phi nhếch cằm lên, muốn mỉm cười một chút, nhưng không cười được, gượng gạo nói, “Tôi... đến chúc mừng anh!”

Đêm hôm khuya khoắt, chân trần mặc áo tắm, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt phiem hồng chạy đến nhà người khác, dùng ngữ điệu mạnh mẽ để chúc mừng? Trầm Sở Hân khó hiểu, ngáy người một chốc rồi sau đó tự nhiên khiêm tốn nói: “Cám ơn.”

Cái gì! Là thật! Sắc mặt Mạc Ngũ Phi càng thêm trắng bệch, vẻ mặt cũng càng thêm hoảng hốt lo sợ, mở to mắt giống như con thú nhỏ kinh hãi nhìn chăm chăm Trầm Sở Hân. Nhìn thấy vẻ mặt biến đổi trong chớp mắt của Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân càng thêm kinh ngạc, không khỏi suy tư.

“Là... thật...?” Mạc Ngũ Phi run rẩy nói, thân thể yếu ớt ngã vào trong sofa, không khỏi tự chủ mà co lại, giống như đang bảo vệ chính mình.

“Ừ.” Trầm Sở Hân gật đầu.

“Lúc nào vậy?” Mạc Ngũ Phi vội vàng truy hỏi.

“Chính là mới đây.” Trầm Sở Hân hơi do dự nói, sợ anh nói ra cái gì lại làm kinh động đến Mạc Ngũ Phi. Anh không rõ hôm nay Mạc Ngũ Phi đây là làm sao, biểu hiện kỳ lạ như vậy.

“Mới đây... A, ha ha, chúc mừng, chúc mừng...” Mạc Ngũ Phi cả người khẽ run rẩy, trái tim giống như bị bóp chặt cực kỳ khó chịu, cơ hồ không thở được, hai tay vẫy trước ngực.

“Em...” Trầm Sở Hân nghĩ Mạc Ngũ Phi bị bệnh, anh làm động tác muốn đứng lên. Thấy Trầm Sở Hân khẽ động, Mạc Ngũ Phi dường như sợ sệt co rụt thân thể lại.

Trầm Sở Hân thấy Mạc Ngũ Phi như vậy, anh lại ngồi xuống lần nữa, ngẫm nghĩ, gãi gãi mái tóc ngắn của anh, “Thực ra... chuyện này cũng không có gì... Cũng xem như là chuyện rất bình thường...”

Bình thường! Là kết hôn đó! Lại còn nói kết hôn là chuyện bình thường! Đúng vậy, đối với anh mà nói là bình thường, vậy đối với mình thì sao? Đối với mình thì sao? Mạc Ngũ Phi ở trong lòng kêu to, trên mặt không khỏi mang theo nụ cười lạnh, gật đầu nói: “Đúng vậy, bình thường, bình thường...”

“Em từ đâu nghe nói vậy?” Trầm Sở Hân cười hỏi, anh định cố gắng thoải mái nói chuyện gì đó, xem thử thay đổi đề tài có thể làm cho Mạc Ngũ Phi khỏi căng thẳng cùng kỳ lạ như vậy nữa hay không.

“Đương nhiên là có người nói cho tôi biết.” Mạc Ngũ Phi oán hận nói. Đáng giận! Còn đưa thiệp mời đến cho người yêu cũ, là để khoe khoang với hân sao? Người đàn ông thành thực này vậy mà cũng giở loại chuyện này, không sợ hân sau khi tức giận liền tới phá hôn lễ của anh sao?

Trầm Sở Hân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cười lên, “Có lẽ là Sở Thiên...”

A! Đúng rồi, chính là tên khốn kia! Chắc chắn là cậu ta cố ý! Mạc Ngũ Phi nghĩ đến ngày đó sau khi hân nhầm Trầm Sở Thiên là Trầm Sở Hân, Trầm Sở Thiên đối với hân châm chọc khiêu khích, trong lòng càng thêm tức giận.

“Thực ra đây là chuyện nhỏ...” Trầm Sở Hân cúi đầu, biểu hiện khiêm tốn.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Cưới vợ là chuyện nhỏ! Là chuyện nhỏ!” Mạc Ngũ Phi tức giận nói, cơ hồ muốn gào lên.

“Cưới vợ?” Trầm Sở Hân lập tức chau mày, hỏi ngược lại: “Cưới vợ gì cơ?”

“Anh không phải là kết hôn sao? Còn cưới vợ gì vào đây nữa?” Mạc Ngũ Phi càng thêm tức giận, xiết chặt nắm tay.

“Anh...?” Trầm Sở Hân lập tức hiểu được nguyên nhân Mạc Ngũ Phi hôm nay kỳ quái như vậy, anh hỏi: “Em từ đâu biết được chuyện này?”

“Chẳng lẽ không phải là anh đưa thiệp mời cho tôi sao?” Mạc Ngũ Phi dùng sức ném tấm thiệp đã bị vo thành một cục trong tay cho Trầm Sở Hân.

Trầm Sở Hân nhận lấy cục giấy, vuốt thẳng nó ra, nhìn một chút, ngẩng đầu nhìn Mạc Ngữ Phi chăm chú, “Ai đưa thứ này cho em?”

“Anh còn không biết? Đều đặt ở trong phòng tôi mà anh giờ còn hỏi tôi?”

“Anh không kết hôn, thứ này là giả.” Trầm Sở Hân bình tĩnh dừng dừng nói.

18. Quyển 2 - Chương 18

“A...” Mạc Ngữ Phi sững sốt, lập tức ngây người, qua một hồi lâu, đại não của hắn mới tiêu hóa được lời Trầm Sở Hân vừa nói, sau đó hắn lắp ba lắp bắp hỏi: “... Nhưng, vừa rồi tôi nói chúc mừng, anh... anh không phải là nói cảm ơn...”

“Anh nghĩ rằng em đang chúc mừng anh thăng chức.”

“Thăng chức...”

“Đúng vậy, anh mới vừa thăng chức, hiện tại là ‘hai hoa một gạch’(Trung úy).

Không thèm để ý đến Trầm Sở Hân nói hoa gì gạch gì, đại diện cho dạng cấp bậc gì của cảnh đội, Mạc Ngữ Phi chỉ biết một điều... anh không phải muốn kết hôn, anh không phải muốn kết hôn!

Từ mắt mát thật lớn chuyển thành vui mừng kinh ngạc thật lớn, Mạc Ngữ Phi cảm thấy máu toàn thân lưu động, mồ hôi lạnh cũng không còn, không run rẩy sợ hãi nữa, cảm giác giống như nở hoa trong lòng khiến Mạc Ngữ Phi vừa mừng vừa sợ nhìn Trầm Sở Hân.

Trầm Sở Hân ngồi đối diện nắm lấy thiệp mời trong tay, chăm chú nhìn thật sâu vào Mạc Ngữ Phi, ánh mắt ngưng trọng mà thâm tình khiến cho Mạc Ngữ Phi tâm động không rõ.

Trầm Sở Hân thấp giọng nói: “Anh không muốn kết hôn, vì anh không, vì...”

Nhìn tia sáng chớp động trong mắt Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi biết anh muốn nói gì, cảm giác giống như bị đâm thấu trong tim khiến Mạc Ngữ Phi cũng ước ướn hốc mắt.

“Ngữ Phi... Anh... Anh vẫn luôn...” Thanh âm của Trầm Sở Hân nghẹn ngào, ánh mắt nhìn Mạc Ngữ Phi ôn nhu như nước, trong khoảnh khắc người đàn ông anh tuổi này biểu lộ chân tình, con người kiên cường trở nên dịu dàng, tràn đầy sức hấp dẫn, Mạc Ngữ Phi căn bản không thể kháng cự, hắn nhào qua ôm lấy Trầm Sở Hân.

“Ngữ Phi...” Thanh âm quen thuộc, trầm thấp lại hơi từ tính, ở bên tai kêu tên Mạc Ngữ Phi. Lại lần nữa nghe được Trầm Sở Hân gọi tên mình như vậy, Mạc Ngữ Phi cảm thấy xúc động không thôi, yếu đuối ngã vào lòng anh.

Ôm chặt nhau một khoảng thời gian khá lâu, Mạc Ngữ Phi đột nhiên phì cười một tiếng, “A, em thật ngốc...”

“Nhếch nhếch chạy tới đây như vậy, em sắp dọa anh sợ rồi đấy.” Ôm lấy Mạc Ngữ Phi, một tay đặt sau cổ hắn, Trầm Sở Hân nhẹ giọng nói.

“Còn không phải đều tại anh.” Mạc Ngữ Phi dán mặt lên vai Trầm Sở Hân, ngọt ngào oán giận nói.

“Em thế mà dễ bị lừa như vậy.”

Mạc Ngữ Phi không nói, há miệng cắn vai Trầm Sở Hân một cái.

Chậm rãi buông lỏng tay, Trầm Sở Hân đứng dậy, đỡ lấy Mạc Ngữ Phi, “Qua đây, để anh xem thử chân em, bị thương rồi.”

Bấy giờ mới thật sự cảm thấy đau, Mạc Ngữ Phi a một tiếng, ngoan ngoãn đi theo Trầm Sở Hân. Để Mạc Ngữ Phi ngồi trên ghế trong phòng tắm, nâng chân của hắn kê lên bên bồn tắm lớn, Trầm Sở Hân lấy hộp y tế, sau đó lấy vôi hoa sen giúp Mạc Ngữ Phi rửa sạch hai chân.

Lúc xuống xe chạy nhanh thì bị trầy da, ngã mạnh mấy lần, Trầm Sở Hân nhìn mấy vết thương kia liền nhúu mày, “Dù vội thì cũng nên mang giày vào.”

“Lúc này ai còn lo đến chuyện giày hay không?” Mạc Ngũ Phi dựa lên vai Trầm Sở Hân, khoe miệng và đuôi lông mày đều là ý cười, cùng về mặt lúc mới đứng ngoài cửa so ra thật đúng là hai người khác nhau.

Cẩn thận giúp Mạc Ngũ Phi rửa sạch hai chân, rồi lại giúp hắn bôi thuốc. Cảm giác tay Trầm Sở Hân xoa nhẹ trên chân khiến Mạc Ngũ Phi toàn thân ngứa ngáy, trong lòng giống như bắt được con cá nhỏ không ngừng nảy lên, ánh mắt dừng ở trên người Trầm Sở Hân đang mặc áo ngủ, trong đầu bắt đầu nhớ lại thân thể dưới áo ngủ hấp dẫn ra sao, dững mãnh ra sao.

Áo tắm tơ lụa chỉ có một đai lưng buộc vào, tuy rằng dài, nhưng thực ra cũng không che được cảnh xuân gì. Chân kê lên của Mạc Ngũ Phi làm cho vạt áo mở rộng, ngay cả đầu gối cũng lộ ra, chỉ cần Trầm Sở Hân khom lưng một chút nữa, ánh mắt thậm chí có thể dọc theo chân Mạc Ngũ Phi một đường nhìn lên.

Cổ ý để vạt áo rơi xuống, làn da lộ ra càng nhiều, Mạc Ngũ Phi dùng ánh mắt tựa hồ vô tội nhưng kỳ thực tràn đầy suy tính nhìn chằm chằm vào Trầm Sở Hân. Trầm Sở Hân nhìn đến nơi gần đầu gối bởi vì ngã liên tục mấy lần mà bị thương, anh giúp hắn rửa sạch mấy vết thương kia, bôi thuốc.

“Đây là do ngã xuống bị thương sao? Em thật quá bất cẩn.”

“Đúng vậy, trên đường đến đây, đã ngã mấy lần.” Mạc Ngũ Phi gối lên vai Trầm Sở Hân, cọ xát giống như lấy lòng, mong muốn thêm nhiều yêu thương.

“Lớn như vậy đi đường còn ngã...”

“Cũng không nhìn xem là do ai hại.”

Mất thấy Trầm Sở Hân giúp hắn xong thuốc, Mạc Ngũ Phi nắm lấy cánh tay Trầm Sở Hân sắp sửa rời khỏi thân thể hắn, khẽ xoay người, vạt áo mở rộng ra, chân thon dài cơ hồ đều để lộ ra ngoài. Sự mê hoặc trần trụi trước mắt khiến Trầm Sở Hân hơi đỏ mặt, Mạc Ngũ Phi ở gần sát anh có thể cảm thấy được anh là vì căng thẳng mà hô hấp dồn dập.

Tay Trầm Sở Hân vốn đặt ở trên đầu gối Mạc Ngũ Phi quả nhiên di chuyển, trượt vào bên trong đùi, rồi chậm rãi hướng lên. Cảm giác được bàn tay lớn ấm áp vuốt ve thật thoải mái, Mạc Ngũ Phi không khỏi nheo mắt lại, gương khoe miệng lên.

Ngón tay tựa hồ chạm đến thứ gì đó, Trầm Sở Hân đột nhiên chấn động, dừng động tác, mắt mở lớn dè dặt thanh âm hỏi Mạc Ngũ Phi: “Em sao... bên trong không mặc gì?”

“Vừa mới tắm xong, đương nhiên không mặc gì rồi.”

“Em cứ như vậy... cứ như vậy chạy đến?”

“Đúng vậy. A, Thừa Phong lái xe chở em.”

“Lần sau tuyệt đối không được như vậy nữa!” Trầm Sở Hân nghiêm túc nói.

Ừ, đương nhiên, lần sau đương nhiên sẽ không như vậy. Mạc Ngũ Phi cười thầm. Ham muốn chiếm giữ của Trầm Sở Hân đối với hắn khiến Mạc Ngũ Phi cảm thấy thỏa mãn.

“Vậy... bây giờ làm sao đây?” Mạc Ngũ Phi cười đến độ đôi mắt cong lên, con mắt ngập nước lộ vẻ quyến rũ. Con hồ ly này chỉ có khi ở trước mặt Trầm Sở Hân mới lộ ra dáng vẻ mềm mại như vậy.

Trầm Sở Hân vươn cánh tay ra nắm lấy vai cùng đầu gối của Mạc Ngũ Phi, ôm lấy hắn. Mạc Ngũ Phi cười vui vẻ, vươn cánh tay ra ôm lấy vai Trầm Sở Hân.

Được đặt lên trên giường lớn, mũi ngửi được mùi vị thân thể của Trầm Sở Hân nhiễm lên trên chăn gối, Mạc Ngũ Phi không kìm nổi xúc động, “Sở Hân...”

Trong cái liếc mắt đưa tình, Mạc Ngũ Phi chủ động ôm lấy khiến tâm Trầm Sở Hân càng thêm thương tiếc, anh cẩn thận ôm lấy hắn. Ôm hôn qua lại, thân thể quấn lấy nhau, dây lưng áo lụa khoác trên người Mạc Ngũ Phi trong lúc ma sát sớm đã cởi ra, gần như hoàn toàn trần trụi. Thân thể Trầm Sở Hân phủ lên, Mạc Ngũ Phi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, tình động khó kiểm soát được.

Vật áo tắm hoàn toàn bị đẩy ra, quần áo màu đỏ tươi dưới thân cùng mái tóc đen lò xo bên thân càng làm tôn thêm làn da tuyết trắng của Mạc Ngữ Phi, giống như có vẻ mềm mại thơm tho tán thưởng nhìn Mạc Ngữ Phi, ánh mắt của Trầm Sở Hân chú ý đến sợi dây chuyền trên cổ hân.

“Đây là...” Đưa tay cầm lấy sợi dây màu đen, Trầm Sở Hân đặt khối bạc nơi sợi dây lên đầu ngón tay.

“Là của anh đó, không nhớ sao?” Mạc Ngữ Phi nói, hai chân quần lên eo Trầm Sở Hân, thúc giục anh. Đã đến lúc này rồi, còn quan tâm tới sợi dây chuyền này làm gì.

“Đây là của mẹ cho anh em bọn anh, bà ấy nói là bùa hộ mệnh.” Thấy Mạc Ngữ Phi vẫn luôn đeo bên người sợi dây chuyền này, Trầm Sở Hân rất vui vẻ.

“Bây giờ là của em.” Mạc Ngữ Phi vội nói.

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên là của em.” Trầm Sở Hân đưa tay vuốt nhẹ mái tóc trước trán của Mạc Ngữ Phi.

Nắm lấy bả vai Trầm Sở Hân rồi kéo anh về phía mình, Mạc Ngữ Phi vội vã hôn, trong lúc môi lưỡi quần lấy nhau, không tự giác nuốt lấy nước bọt trong miệng đối phương. Được ôm lấy trong vòng tay mạnh mẽ quen thuộc, cảm thấy thực thoải mái.

Sau khi hôn sâu, hai người đều trở nên vội vàng, nụ hôn của Trầm Sở Hân theo thân thể của Mạc Ngữ Phi hướng xuống dưới, lúc hôn lên rốn của Mạc Ngữ Phi, khiến hân khẽ thở gấp.

Đợi đến lúc phân thân sớm đã đứng thẳng được Trầm Sở Hân ngậm vào trong miệng, Mạc Ngữ Phi kêu ra thành tiếng, tiếng rên rỉ kiều mị *** đang khiến ngay cả hồ ly háo sắc cũng thấy đỏ mặt, vội vàng mím môi lại. Khoang miệng ấm nóng ẩm ướt cùng đầu lưỡi linh hoạt cho Mạc Ngữ Phi an ủi cùng khoái cảm thật lớn, không chỉ là phân thân, mà tiểu cầu ở phía dưới cũng được tỉ mỉ liếm lau mơn trớn, Mạc Ngữ Phi cả người mềm nhũn.

Vuốt ve kích thích cũng không kéo dài, hiển nhiên Trầm Sở Hân cũng rất nóng vội, sau một phen âu yếm thì anh liền đặt hai chân của Mạc Ngữ Phi lên đầu vai anh, nâng cao phần eo của Mạc Ngữ Phi, chậm rãi tiến vào.

Đau! Thật sự, đau đớn giống như xé rách kéo Mạc Ngữ Phi từ thiên đường hoan ái đến địa ngục thống khổ, Mạc Ngữ Phi nhăn mày cắn môi, nuốt thanh âm kêu lên đau đớn trở về. Bộ vị đã lâu không được tiến vào cho dù có ướt át khuếch trương, cũng vẫn là khó có thể tiếp nhận thứ to lớn của Trầm Sở Hân. Nhưng cho dù có đau, Mạc Ngữ Phi trong lòng vẫn cảm thấy rất vui vẻ, cảm giác thân thể được lấp đầy. Sở Hân, bây giờ đang ở trong thân thể hân, biết như vậy là đủ rồi.

Chậm rãi rút ra, Trầm Sở Hân cảm giác được thống khổ cùng sự co rút của Mạc Ngữ Phi, anh cúi người xuống hôn Mạc Ngữ Phi, nhẹ giọng hỏi: “Rất đau?”

“Không,” Mạc Ngữ Phi lắc đầu, theo động tác của hân, mái tóc đen dài lướt nhẹ trên làn da trắng.

Trầm Sở Hân khẽ vuốt ve thân thể Mạc Ngữ Phi, lại vươn tay kéo lấy phân thân đã mềm nhũn, hy vọng có thể khiến Mạc Ngữ Phi thả lỏng một chút. Quả nhiên, sau một hồi âu yếm, Mạc Ngữ Phi vốn vì đau đớn mà thân thể kéo chặt cũng bắt đầu thả lỏng, đôi mắt của hân nửa khép nửa mở, tiếng thở dốc cũng dần dần mang theo vẻ quyến rũ.

Trầm Sở Hân lại chuyển động. Hai người đã từng ở chung, cả hai bên đều biết đối phương muốn gì, phải làm sao mới có thể khiến đối phương vui vẻ, hoan ái ngày càng thích thú, hương vị ngọt ngào ngày càng đậm.

“Sở Hân, Sở Hân...” Lúc đạt đến cao trào, Mạc Ngữ Phi gọi tên Trầm Sở Hân.

Thân thể ướt mồ hôi ôm chặt lấy nhau, Trầm Sở Hân đặt cằm lên vai Mạc Ngữ Phi thở gấp, ngón tay Mạc Ngữ Phi sớm cào ra mấy đường vết thương trên lưng anh.

“Anh đau không...” Thở gấp hơi ngừng, Mạc Ngữ Phi hỏi.

Trầm Sở Hân cười, loại đau đớn này anh mới không để ý, trong những lần hoan ái trước đây, Mạc Ngữ Phi đã nhiều lần cào thương lưng Trầm Sở Hân, “Anh không đau, mà là em.”

“Em?” Mạc Ngữ Phi giương mày cười, đột nhiên trở mình đè lên trên người Trầm Sở Hân, một tay ấn lên ngực Trầm Sở Hân, một tay khác hướng xuống dưới sờ soạng, nắm lấy phân thân của Trầm Sở Hân, xoa nắn vài cái, phân thân vốn mềm nhuyễn liền đứng thẳng lên, nóng bỏng ở trong tay hắn, ngay cả nhịp đập mơ hồ cũng có thể cảm thấy rõ ràng.

“Ồ, không tồi nha,” Mạc Ngữ Phi cười nói, ánh mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, “Nói cho anh biết, em, vẫn còn rất nhiều sức nha.”

Vươn tay đỡ lấy eo Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hân cũng cười. Say mê trong nụ cười tuần lãng của Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi nâng eo lên, chậm rãi ngồi xuống, cảm giác được tiến vào cực kỳ rõ ràng, hắn không khỏi ngửa đầu về phía sau phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, đôi mắt nửa mở nửa khép, đôi môi hồng nhạt khẽ nhếch, mái tóc đen dài rối tung trên lưng Mạc Ngữ Phi, xinh đẹp yêu dị.

“Ngữ Phi...” Say mê vẻ đẹp kinh người lúc này của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hân không kiềm nổi ôm chặt lấy hắn.

Ở trên giường hoan ái hết lần này tới lần khác, một lần rồi lại một lần ôm lấy nhau, ngọt ngào do xa cách còn hơn cả lúc tân hôn, khiến cho Mạc Ngữ Phi cùng Trầm Sở Hân đều khó có thể kiềm chế. Thay đổi rất nhiều tư thế để yêu đối phương, một đêm ân ái đến lúc sắp bình minh. Mạc Ngữ Phi hoàn toàn để lộ bản tính, nhiều lần ngồi khóa trên eo Trầm Sở Hân say sưa động eo, kêu đến độ yết hầu khàn khàn.

Hết thấy mọi thứ đều được ném ra sau đầu, chỉ có người đang ôm chính mình kia, mới là thứ đang tồn tại rõ ràng nhất.

Lúc cao trào lần cuối cùng, Mạc Ngữ Phi ôm cổ Trầm Sở Hân, ôm đầu anh vào trong ngực. Thống khổ vì từng cách biệt, nhớ nhung khắc khoải cùng vui sướng khi quay về đan xen vào nhau, nghĩ đến không lâu trước kia còn cho rằng bản thân từ đây sẽ mất đi người đàn ông trong lòng này, dưới mớ cảm xúc hỗn độn trong lòng, Mạc Ngữ Phi rơi nước mắt.

Nhận ra Mạc Ngữ Phi đang khóc, Trầm Sở Hân vội vàng ôm hắn chặt hơn, tay không ngừng vuốt ve lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Ngữ Phi, có phải anh làm đau em không?”

Mạc Ngữ Phi im lặng rơi lệ. Hắn không phải là vì thân thể, mà là vì tâm. Hồ ly không được quý trọng, người duy nhất quý trọng hắn chính là người đang ôm hắn bây giờ. Mạc Ngữ Phi nghĩ thân thể của hắn, quá khứ của hắn, xoay vòng bên cạnh vô số đàn ông, nghênh nghênh đón đón, một cuộc sống vẻ vang bên ngoài nhưng lại khuất nhục bên trong, cho dù có tiền tài, có địa vị, có quyền lực, nhưng thực ra không được tôn trọng, thậm chí cũng không được trải qua những giấc ngủ yên ổn mỗi đêm. Người đàn ông ôm hắn này chính là người cứu vớt duy nhất của hắn. Lại lần nữa quay về bên cạnh Trầm Sở Hân, có lẽ đây là nước mắt hạnh phúc.

Cảm giác tâm linh tương thông khiến Trầm Sở Hân có thể cảm nhận được Mạc Ngữ Phi vì sao lại khóc, anh không nói gì nữa, càng không hỏi bất kỳ vấn đề gì, anh chỉ ôm chặt Mạc Ngữ Phi, hôn lên đôi mắt nhắm chặt của Mạc Ngữ Phi, hôn nước mắt dính trên lông mi, một lần rồi lại một lần.

Vậy thì đây là lần cuối cùng Mạc Ngữ Phi khóc đi. Trầm Sở Hân nghĩ như vậy.

Mắt thấy Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại, tựa hồ muốn ngủ, Trầm Sở Hân nghĩ đến một chuyện, anh vươn ngón tay xoa cằm Mạc Ngữ Phi, cảm giác ngứa ngứa làm cho Mạc Ngữ Phi đẩy tay anh ra, nhắm mắt nhíu mày nói: “Làm gì vậy?”

“Muốn ngủ sao? Không cần hút thuốc?”

Hóa ra là anh nhớ tới chuyện nhỏ nhặt này. Mạc Ngữ Phi khẽ cười, trả lời với vẻ khiêu trách, “Cai rồi, cai rồi.”

Cảm giác buồn ngủ càng ngày càng đậm, mơ hồ nghĩ lần này thật sự phải cai hẳn thuốc lá đi, Mạc Ngữ Phi ở trong lòng Trầm Sở Hân nặng nề ngủ.

Lúc Mạc Ngữ Phi tỉnh lại đã là buổi chiều.

Sau khi ý thức thanh tỉnh thì Mạc Ngữ Phi không dám mở to mắt, hắn sợ rằng tất cả những gì đêm qua lại là mộng, là một giấc mộng đẹp khiến hắn vừa say mê vừa đau đớn.

Chẳng qua lần này thực sự không phải là mộng, xúc cảm da thịt của cánh tay bao quanh thân thể kia ***g ngực dán sau lưng khẽ phập phồng theo hơi thở kia còn có độ ẩm thoải mái để chịu dưới chần đơn còn có mùi vị thuộc về Trầm Sở Hân, tất cả những gì bên cạnh đều nói ra rằng chuyện xảy ra đêm qua là thật.

Chậm rãi mở mắt ra, không bắt ngờ lắm khi phát hiện Trầm Sở Hân đang chăm chú nhìn hần, Mạc Ngữ Phi biếng nhác cười với Trầm Sở Hân, “Chào...”

Theo một tiếng “Chào”, khuôn mặt anh tuần trước mất nhanh chóng phóng đại, hơi nóng thổi ra thổi đến trên mặt Mạc Ngữ Phi, khiến hần không tự chủ được mà nhắm mắt lại, sau đó, đôi môi mềm mại kề sát, Mạc Ngữ Phi theo bản năng tách đôi môi ra, đón lấy nụ hôn thật sâu.

Vươn tay ôm lấy thân thể gần ngay trước mắt, Mạc Ngữ Phi đắm chìm trong nụ hôn sâu, qua một hồi mới tách ra.

Liếm đôi môi ướt át, Mạc Ngữ Phi kề đến trước ngực Trầm Sở Hân, dùng thanh âm mới rời giường còn có chút ủy mị hỏi: “... Mấy giờ rồi...”

“Đã sang chiều rồi.”

“Anh không đi làm sao?” Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại uể oải hỏi.

Lại có nụ hôn khẽ rơi trên thái dương, Mạc Ngữ Phi nhin không được trở tay về phía sau ôm lấy cổ Trầm Sở Hân, kéo anh xuống, khuôn mặt kề sát một chỗ.

“Anh... xin nghỉ vài ngày...”

Thật hiếm khi, người đàn ông luôn theo khuôn phép và rất có trật tự lại chịu xin nghỉ phép, Mạc Ngữ Phi không khỏi cười, nói như vậy, trong mấy ngày kế tiếp hai người đều có thể tha hồ ở cùng nhau, lập tức có loại cảm giác thỏa mãn.

“Nói cho anh biết điện thoại của Thừa Phong, anh muốn thay em xin nghỉ mấy ngày, không sao chứ.”

Ồ? Thế nhưng lại nói như vậy? Căn bản không giống như đang đề nghị, giọng điệu kia hoàn toàn là đang tự ý quyết định.

Mạc Ngữ Phi ngửa đầu ra sau, mắt nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông đang ôm hần từ phía sau, sau khi bị ánh mắt thâm sâu nhìn chăm chú thì hần không cất lên được lời nào.

Rõ ràng rất ghét bị kẻ khác khống chế, chuyện của bản thân thì nhất định phải do bản thân mình quyết định, tuyệt đối không thể mượn tay kẻ khác. Nhưng đối diện là người đàn ông này, mấy cái đại loại như nguyên tắc, quy củ, khẳng khẳng gì gì đó liền toàn bộ tan thành mây khói.

“Thừa Phong... Gọi thân thiết như vậy, là gì của anh? Thế nhưng lại kêu anh ta như vậy?” Nhớ tới vấn đề quan trọng hơn, Mạc Ngữ Phi chất vấn.

Trầm Sở Hân cười hì hì, không nói gì cả. Lúc này càng giải thích càng sai, ngoan ngoãn nghe lời giáo huấn có khi tốt hơn.

“Sau này bớt ở trước mặt em kêu tên người đàn ông khác!”

Cảm giác được cánh tay ôm chỗ eo chặt hơn, Mạc Ngữ Phi vẫn phụng phịu, tỏ vẻ hần vẫn chưa bỏ qua cho anh, chẳng qua thân thể lại không tự chủ được mà dựa về phía sau.

Nói điện thoại Dịch Thừa Phong cho Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi dựa vào bên người anh, nghe anh gọi điện cho Dịch Thừa Phong.

Biết bọn họ ở cùng nhau, Dịch Thừa Phong cảm thấy rất yên tâm, chào hỏi đơn giản xong liền cúp máy, một lần nữa quay trở về trong không khí ấm áp chỉ có hai người, Mạc Ngữ Phi dựa vào trước ngực Trầm Sở Hân yên lặng nghe tiếng tim đập của anh.

Ôm nhau nằm được một chốc, Mạc Ngữ Phi cảm thấy tư duy hoàn toàn tỉnh táo, muốn rời giường, vừa mới động thất lưng liền nằm trở lại. Đêm qua thật quá điên cuồng, kết quả của việc thỏa thích chính là hôm nay sợ không bò dậy nổi, Trầm Sở Hân giúp hần xin nghỉ thật đúng là việc sáng suốt.

Trầm Sở Hân bưng ly nước đến bên miệng Mạc Ngũ Phi, uống hơn nửa ly nước, cổ họng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng khi Mạc Ngũ Phi nhớ đến cổ họng hôm nay đau là bởi vì tối hôm qua kêu quá lớn tiếng, quá say mê, hân mím miệng quay mặt đi.

“Anh ôm em đi tắm.” Nói xong, Trầm Sở Hân liền vươn tay qua.

Mạc Ngũ Phi trong lòng không muốn tắm lẫn, nhưng đêm qua sau khi thân mật bởi vì quá mệt mà chưa tắm rửa, tuy Trầm Sở Hân có giúp hân cẩn thận lau chùi, nhưng cảm giác sót lại thứ gì đó trong thân thể vẫn còn tồn tại.

“Ừm.”

Ôm nhau ngồi vào trong bồn tắm, chiếc bồn vốn không nhỏ bởi vì lúc này có hai người đàn ông mà có chút chật chội, chỉ là cảm giác tiếp xúc da thịt này thật sự rất tuyệt, Mạc Ngũ Phi cũng không oán giận nữa.

Lúc giúp Mạc Ngũ Phi gội đầu, Trầm Sở Hân thở dài: “Tóc của em đã dài như vậy...”

Từ trong đêm mưa được Trầm Sở Hân nhặt về nhà kia, Mạc Ngũ Phi cũng không cắt tóc nữa, mặc cho nó dài ra, không thể nói được là vì sao, nhưng chính là quyết định không cắt nữa.

“Dài thì không đẹp?” Mạc Ngũ Phi hỏi, trong giọng nói có chút ghen tuông.

“Không phải đâu, rất đẹp.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên. Em thế nào cũng đều đẹp cả.”

Mạc Ngũ Phi trong lòng đắc ý, hân cũng cảm thấy được bản thân mình khi tóc dài không hề mất đi vẻ tuấn tú ngày xưa, hơn nữa còn thêm ba phần tà mị, ba phần quyến rũ, nhưng trong miệng lại không chịu chấp nhận, “Đừng khen ngợi em giống như khen phụ nữ.”

“Anh đâu có.”

Biết Trầm Sở Hân không có, anh rất thành thực, không nói được lời khôn khéo.

Gội sạch mái tóc dài của Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân dùng một chiếc khăn bông lớn giúp hân bọc lấy mái tóc dài, sau đó lại ôm hân giúp hân rửa sạch cơ thể, lúc ngón tay của Trầm Sở Hân trượt đến giữa hai chân, Mạc Ngũ Phi liền vội vàng cả lên.

“Anh... làm gì...” Ánh mắt ảm ướt hướng lên trừng mắt, giọng điệu chất vấn chỉ ra bất mãn của Mạc Ngũ Phi.

“Không làm như vậy... thì rửa không sạch.”

“Bớt lời! Mượn có!” Mạc Ngũ Phi vặn vẹo, ý muốn phản kháng.

“Nhưng em không thể tự mình...”

Đúng nha, chẳng lẽ kêu Mạc Ngũ Phi phải tự mình đưa ngón tay vào... Nghĩ đến đây Mạc Ngũ Phi đã một trán hắc tuyến, hân ngẫm nghĩ, đưa tay ôm cổ Trầm Sở Hân, ưỡn nửa thân trên lên, bụng và ngực kề sát một chỗ với Trầm Sở Hân, mặt kề mặt, không để đối phương nhìn thấy vẻ mặt của hân, ra lệnh: “Động tác nhanh một chút!”

“Ừ.”

Ngón tay thon dài ở nơi khiến kẻ khác khó có thể mở miệng đó xoay tròn, tiến vào, việc này thực sự giống với công tác chuẩn bị trước khi hoan ái, cảm giác tê dại nổi lên, thân thể Mạc Ngũ Phi run rẩy, trong cơ thể giống như có cơn sóng dữ, từng đợt hướng về phía bụng.

Đáng ghét! Biết là sẽ như vậy mà!

“Anh... A... Nhanh lên...” Sau khi gian nan nói ra lời thúc giục thì đột nhiên phát hiện đây căn bản có nghĩa khác, Mạc Ngũ Phi cắn một phát lên trên vai Trầm Sở Hân.

“Được rồi, được rồi...” Thanh âm ôn nhu trấn an Mạc Ngữ Phi, bàn tay lớn vốn ôm tại thắt lưng để cố định thân thể hắn trên dưới vuốt ve lưng hắn, động tác trấn an này khiến cho tiếng thở dốc của Mạc Ngữ Phi lớn hơn.

Đồ ngốc! Ngón tay đã như vậy rồi, còn muốn sờ đông sờ tây nữa, đây căn bản chính là đang trêu ghẹo mà!

“Anh... Đáng giận...”

Ngón tay đâm chọc ở trong cơ thể cuối cùng cũng rút ra ngoài, Mạc Ngữ Phi được Trầm Sở Hân ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng, bên tai là tiếng dỗ dành, “Được rồi, được rồi...”

“Được rồi cái quỷ á!”

Hít sâu một hơi, Mạc Ngữ Phi áp chế cơn tình triều đang dâng lên trong cơ thể, ngẩng khuôn mặt đã hơi đỏ lên, trừng Trầm Sở Hân rồi giận dữ nói: “Không được phép có lần sau nữa!”

Trầm Sở Hân cảm thấy có lỗi nhìn Mạc Ngữ Phi, “Sau lần đó, anh đã vứt hết mấy thứ không dùng nữa kia. Hơn nữa, đã qua thời gian này, cũng không dùng được...”

Mạc Ngữ Phi biết ý của Trầm Sở Hân là sau khi hắn đi, mấy thứ cần thiết dùng lúc hai người thân mật vốn đặt ở trên tủ đầu giường kia đã bị vứt đi. Người đàn ông này là đang nói với hắn, trong khoảng thời gian đó, anh sẽ không, cũng không có người khác. Mạc Ngữ Phi ngoại trừ cảm động, cũng cảm thấy rất áy náy, xét đến cùng thì những thứ này đều là do hắn gây nên. Mà người luôn nhận lỗi lại là Trầm Sở Hân.

Cúi đầu xuống, Mạc Ngữ Phi dùng trán chống lên đầu vai Trầm Sở Hân, hơi vịn vịn thân thể cọ cọ, sau đó nhỏ giọng nói: “Lại đi mua nữa...”

Biết đây là một trong những chiêu thức làm nũng lấy lòng của hồ ly không dễ dàng cúi đầu, Trầm Sở Hân cười ôm lấy hắn.

Tắm rửa xong, Trầm Sở Hân ôm Mạc Ngữ Phi đã được kỳ cọ thân thể về trên giường, kéo lấy chăn đắp lên cho hắn, sau đó hỏi hắn, “Đói bụng không, muốn ăn gì?”

Thật sự đói bụng, Mạc Ngữ Phi ngẫm nghĩ, ánh mắt sáng lên, “Bánh pudding.”

“Cái gì?”

“Muốn ăn pudding, anh đi làm đi. Muốn hai cái,” Nói đến đây Mạc Ngữ Phi chần chờ một chút, hắn không biết nhà Trầm Sở Hân bây giờ có còn nguyên liệu làm bánh pudding hay không, hắn thăm dò nhìn Trầm Sở Hân.

“Xoài cùng matcha, được không?” Trầm Sở Hân cười hỏi.

“Ừ.”

“Em ngủ một chút, anh đi làm.” Nói rồi Trầm Sở Hân liền đi ra ngoài.

Mạc Ngữ Phi lui vào trong chăn ấm áp, cảm giác thoải mái sau khi tắm xong khiến hắn cảm thấy dễ chịu cực kỳ, còn có, bên gối cạnh người, nơi nào cũng là mùi vị trên người Trầm Sở Hân, tất thấy đều khiến cho nam hồ ly cảm thấy thỏa mãn trong lòng. Ôm lấy cái gối, Mạc Ngữ Phi quả thực muốn lăn lộn trên giường, vừa trở mình, thắt lưng một trận đau nhức, hắn khê hô một tiếng, vươn tay đỡ lấy lưng. Già rồi, Mạc Ngữ Phi oán giận nghĩ, quả nhiên không còn thân thể mềm dẻo như lúc thiếu niên, thân thể đàn ông trưởng thành cao lớn rắn chắc của hắn, ôm vào trong ngực chắc chắn không bằng mi thiếu niên rồi. Hồ ly đa nghi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Không được bao lâu Trầm Sở Hân đã quay lại, trong tay cầm hai bát thủy tinh, đựng bánh pudding đã làm xong, màu sắc thoát nhìn rất được, hương thơm đồ ăn tản qua, Mạc Ngữ Phi lập tức cảm thấy trong miệng trào ra nước bọt. Đưa cái bát cùng thìa cho Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hân ngồi xuống bên cạnh hắn, vươn tay giúp Mạc Ngữ Phi chỉnh lại mái tóc dài tán loạn, sau đó để hắn ngồi bên cạnh, đưa tay vào trong chăn giúp Mạc Ngữ Phi xoa bóp thắt lưng.

Bánh pudding mỹ vị tan ra ở đầu lưỡi, Mạc Ngữ Phi âm thầm gật đầu, kỹ thuật nấu ăn của người đàn ông này vẫn tốt như vậy, ngay cả điểm tâm thường ngày cũng làm rất ngon. Bàn tay to ở bên eo xoa bóp, lực

đạo không nhẹ không nặng, cùng với sự vuốt ve, cảm giác đau nhức ban đầu dần dần biến mất, Mạc Ngữ Phi càng lúc càng thấy thoải mái, tâm hồn cùng thân thể đều đặc biệt thả lỏng.

Bàn tay xoa bóp của Trầm Sở Hân dừng lại, anh “ơ” một tiếng, tay vừa nâng, một cái đuôi lớn lông xù tuyết trắng từ trong chăn bị kéo ra.

Mạc Ngữ Phi vừa thấy, ô một tiếng, chớp lại, cả giận nói: “Đưa em!”

“Làm sao mà...”

“Bởi vì thả lỏng thôi.” Cái này còn cần phải hỏi, lại không phải là chưa thấy qua.

Trầm Sở Hân cười, lại kéo chiếc đuôi ra, cầm chóp đuôi ngắm nghía.

Mạc Ngữ Phi oán hận nhìn, nhưng không làm được gì, dứt khoát không thèm để ý nữa, tự mình ăn cho xong bánh pudding, rồi lại lúi vào trong chăn một lần nữa. Trầm Sở Hân cũng vén chăn lên nằm, trong tay nắm chiếc đuôi lớn của hồ ly không chịu buông ra.

“Anh cảm thấy rất thú vị phải không?” Mạc Ngữ Phi xoay người nói.

“Anh chỉ khó hiểu thôi, vì sao chỉ có đuôi, mà không có lỗ tai.” Nói rồi, Trầm Sở Hân sờ tóc Mạc Ngữ Phi.

“Anh thực sự thấy em vô dụng như vậy!”

Trầm Sở Hân khẽ chau mày, hiển nhiên không thể hiểu được lời nói này, “Cái này với vô dụng có liên quan gì tới nhau?”

“Đương nhiên. Khổng chế không tốt mới lộ rõ nguyên hình. Loại hồ ly trưởng thành như em, hẳn là phải khổng chế rất tốt mới đúng.” Ngụ ý của Mạc Ngữ Phi là vì khá thoải mái cùng thả lỏng, thế nên liền không thể khổng chế được, nhất thời lộ đuôi ra.

“Thì ra là vậy.”

“Cho nên anh có phải là cảm thấy người trẻ tuổi thì tốt hơn hay không?” Mạc Ngữ Phi chất vấn.

“Cái gì?” Trầm Sở Hân ngẩn ra.

“Đương nhiên vẫn là người trẻ tuổi thì tốt hơn rồi, tuổi trẻ, làn da đẹp, thân thể thì khỏe mạnh, vừa mềm mại vừa dẻo dai, muốn thế nào cũng đều có thể, hừ hừ.” Nam nhân hồ ly biểu lộ sự ghen tuông.

Tay dán lên lưng Mạc Ngữ Phi xuôi theo làn da trần trụi trượt xuống, Trầm Sở Hân cười nói: “Làn da này còn chưa đủ đẹp ư?”

Mạc Ngữ Phi “a” một tiếng, phần lưng không tự chủ được liền ưỡn thẳng lên, trừng mắt nhìn Trầm Sở Hân, đập tay của đối phương, “Anh bớt đụng loạn đi.”

“Đêm qua, nơi này, nơi này, còn có nơi này, cũng đều chạm qua...” Bàn tay lớn vuốt qua chỗ mẫn cảm trên thân thể Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hân cười bắt nạt hắc. Anh biết Mạc Ngữ Phi chỉ là trong miệng oán giận một chút, con hồ ly này trước kia đối với vấn đề tuổi tác này không để ý lắm, hiện tại không thể loại trừ khả năng vì trải qua vài năm mà trở nên mẫn cảm với đề tài này. Đã như vậy, thì càng không thể nhắc đến, nên đổi chủ đề khác mới là lựa chọn tốt.

“A...” Mạc Ngữ Phi tránh né, bởi vì thân thể hai người đều bị quán lại ở trong chăn, nhất thời không thể động đậy, liền tùy ý để Trầm Sở Hân giở trò.

Trầm Sở Hân tới gần, dùng chóp mũi không ngừng đụng chạm vào gáy của Mạc Ngữ Phi, khiến Mạc Ngữ Phi ngứa ngáy đến độ bật cười. Sự khó chịu ban đầu đã trở thành tán tỉnh giữa người yêu, hai người ôm nhau ở trên giường lớn lăn qua lộn lại âm ỉ.

Âm ỉ đủ rồi, cái đuôi không biết từ khi nào đã mất đi, Trầm Sở Hân ôm Mạc Ngữ Phi nghỉ ngơi. Thấy Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại, Trầm Sở Hân ở bên tai hắc nhạo nói: “Ngữ Phi...”

Mỗi lần được gọi tên như vậy, Mạc Ngữ Phi đều cảm thấy trong lòng nóng lên, có loại cảm giác ấm áp, đây là vì yêu chẳng. Vì ngoại trừ Trầm Sở Hân, thì chẳng có ai gọi tên hắn như vậy cả.

“Chuyện gì?”

“Mấy ngày nay bớt chút thời gian, chuyển đồ của em qua đây đi.”

Lời thỉnh cầu ôn nhu khiến tim Mạc Ngữ Phi đập mạnh. Là định chính thức ở chung ư, giống như trước đây vậy. Người đàn ông này từ trước đến nay chưa bao giờ trốn tránh trách nhiệm của mình. Công khai, nghiêm túc, tràn đầy tôn trọng, mà quan trọng hơn là anh đối đãi trung trình với một con hồ ly.

Mở mắt ra, cố gượng nửa người trên, vươn tay ôm lấy cổ Trần Sở Hân, Mạc Ngữ Phi nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn thật sâu vào đôi phương.

“Nhìn rõ em đi, nhìn rõ em đi, Sở Hân. Em không phải là người, anh hiểu không? Em không phải là người! Em là một con hồ ly, trong mắt mọi người là một hồ ly *** loạn chỉ cần có tiền liền có thể tùy ý giày xéo thân thể và tôn nghiêm, là hồ ly! Anh phải hiểu rõ, anh đã hiểu rõ chưa?”

“Anh ngay từ ban đầu đã hiểu rõ rồi.” Trần Sở Hân lộ ra nụ cười luôn ôn hòa của anh, cực kỳ thẳng thắn nói.

“Anh biết quá khứ của em sao?”

“Đã nói là quá khứ, thì còn nhắc đến nó làm gì.” Trần Sở Hân dừng dừng nói.

“Bên ngoài có rất nhiều tin đồn, liên quan đến em, tin đồn kiểu gì cũng có. Những lời đồn này anh đều biết sao?” Mạc Ngữ Phi lại hỏi.

“Đối với mấy loại ‘tin đồn’ này, anh chẳng bao giờ quan tâm.” Trần Sở Hân nói rất nghiêm túc.

“Nghe em nói, Sở Hân, trong hắc đạo vẫn luôn đồn về Mạc Ngữ Phi em, nói chỉ cần có tiền, thì ai cũng có thể đối với em...” Mạc Ngữ Phi ngừng một chút, “Anh hiểu chứ?”

“Là giả.” Trần Sở Hân quả quyết nói.

“Anh dựa vào đâu mà nói như vậy? Anh lại không nhìn thấy! Mấy năm nay chúng ta không ở chung một chỗ, hơn nữa, trước khi quen biết chúng ta cũng không ở cùng nhau, anh làm sao biết được em không cùng người đàn ông khác lên giường, anh làm sao biết được em không *** loạn. Biết đâu là vì quyền lực, vì tiền, vì muốn trèo cao, em đã ngủ cùng với rất nhiều đàn ông, bị rất nhiều đàn ông tùy ý giày vò bốn cọt, thậm chí là...” Mạc Ngữ Phi không nói tiếp nữa. Trước đây, hắc lòng dạ độc ác, diệt sạch đối thủ không hề lưu tình, ở trên phương diện nào đó mà nói, thực ra cũng là vì muốn đề phòng sự phát sinh của mấy tình huống này. Nhưng, cái mác *** không thể xóa đi trên người hồ ly, cùng ánh mắt xem thường không thể tránh được của người khác, những điều này đều là sự thực.

Trần Sở Hân im lặng, sau đó mỉm cười vươn tay ra, đỡ lấy eo Mạc Ngữ Phi. Sau đó, cảm giác ngón tay xuôi theo cột sống chậm chậm trượt lên khiến thân thể Mạc Ngữ Phi run rẩy, phần lưng là nơi mẫn cảm, lúc được vuốt ve luôn cảm thấy rất thoải mái, được đụng chạm như vậy đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Trần Sở Hân dùng một tay nâng cằm của Mạc Ngữ Phi lên, khiến hắc ngẩng mặt lên đối diện với anh, “Ngữ Phi, em cảm thấy nói như vậy thì sẽ khiến anh dao động sao? Thân thể này... chỉ có vết tích do anh lưu lại. Anh cũng là đàn ông, làm sao lại không hiểu rõ chứ.”

“Anh...”

Trần Sở Hân mỉm cười với Mạc Ngữ Phi, “Anh không phải là không hối hận. Lần gặp gỡ đầu tiên ở trong hành lang cảnh cục, hay là, trước khi em bị người trong tộc làm bị thương, nếu như anh có thể sớm hành động một chút, thì có lẽ em sẽ không chịu nhiều thương tổn như vậy. Vốn cho rằng chúng ta sẽ không thể nào ở cùng nhau, nhưng bây giờ em đã ở bên cạnh anh. Lúc em lựa chọn rời xa anh, anh tôn trọng lựa chọn của em, hiện tại, anh vẫn giao quyền chọn lựa cho em, ở lại bên cạnh anh, hay là không. Em tự mình quyết định.”

“Chỉ là...” Trần Sở Hân nhìn thật sâu vào Mạc Ngữ Phi, vẻ mặt trịnh trọng và nghiêm túc trước giờ chưa từng có, anh nắm lấy tay Mạc Ngữ Phi, dán lòng bàn tay hắc vào ngực anh, “Ngữ Phi, anh vĩnh viễn ở đây, ở đây đợi em...”

Mắt Mạc Ngũ Phi ướt ướt, ghen ngào thở dài một tiếng, cúi đầu xuống.

“Anh phải nghĩ cho kỹ...”

“Anh sớm đã nghĩ rất kỹ rồi.”

“Nhưng, nhưng...” Mạc Ngũ Phi ngắc đầu, hốc mắt phấp phồng cùng vẻ mặt bướng bỉnh khiến tâm Trầm Sở Hân khẽ động, “Anh... em trai anh muốn anh kết hôn. Em biết anh thích trẻ con, tuy rằng anh không nói, nhưng em biết, anh chắc hẳn rất thích trẻ con. Em, em... Em không thể cho anh một đứa con được...” Mắt mát cúi đầu, Mạc Ngũ Phi càng nói thì thanh âm càng nhỏ, “Em trai anh... Nếu như anh không có con, người nhà của anh... anh...”

Đây là bí mật giấu sâu trong lòng Mạc Ngũ Phi kể từ khi yêu người đàn ông này. Mạc Ngũ Phi luôn không muốn nhìn nhận vấn đề này, nhưng tiềm thức của hắn vẫn luôn nhắc nhở hắn. Trầm Sở Thiên là em trai đã kết hôn hơn nữa còn lựa chọn đồng tính, nói cách khác, Trầm Sở Hân phải gánh vác nhiệm vụ nối dõi tông đường. Bây giờ, anh cũng chọn một con hồ ly đồng tính khác, phải làm sao để nói rõ với người nhà đây? Mạc Ngũ Phi biết Trầm Sở Hân rất coi trọng gia đình, cực kỳ hiếu thuận, đối với người cha làm cảnh sát của anh càng thêm kính trọng. Cho dù là một con hồ ly ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân, Mạc Ngũ Phi cũng không muốn để Trầm Sở Hân phải khó xử giữa người yêu và người nhà.

Đời người làm sao có thể không có nuối tiếc, lúc chọn hồ ly, Trầm Sở Hân đã suy nghĩ rất kỹ, anh lộ ra nụ cười trong sáng, lại lần nữa nâng cằm của Mạc Ngũ Phi lên, để hắn nhìn mình, “Anh không quan tâm.”

Bốn chữ đơn giản, cơ hồ khiến Mạc Ngũ Phi rơi lệ. Đáng ghét, người đàn ông này khơi gợi cảm xúc cũng là đáng ghét như vậy.

“Như vậy, dành thời gian chuyển qua đây đi.” Trầm Sở Hân thấp giọng dùng thanh âm dễ dàng nói.

Mạc Ngũ Phi đưa tay lên chà chớp mũi, hừ một tiếng, lúc ngẩng đầu lên liền lộ ra nụ cười, “Hừ, Anh đang nghĩ gì vậy! Nói cho anh biết, em không có của cải. Em là người nghèo một xu cũng không có! Em a, em sẽ ở nhà anh, ăn của anh, uống của anh, dùng của anh, hơn nữa...” “Nói rồi, nam nhân hồ ly nhào qua, ôm chặt lấy Trầm Sở Hân, cắn lên tai Trầm Sở Hân, “Anh còn phải làm ấm giường cho đại gia, bồi đại gia ngủ, đối xử tốt với em! Hiểu rõ chưa!”

“Đã hiểu.” Trầm Sở Hân cười đáp.

Vùi mặt vào trong lòng Trầm Sở Hân, Mạc Ngũ Phi hít thật sâu một hơi, mùi vị trên thân thể đối phương khiến hắn say mê. A, trở về rồi, cuối cùng cũng đã trở về, lại một lần nữa quay về trong lòng của người yêu, còn có cái gì tốt hơn nữa đây?

“Đến đây rồi thì em sẽ không đi nữa đâu, anh nên chuẩn bị tâm lý đi.”

“Ừ.”

“Em không phải là đến tìm một đêm phong lưu. Nói cho anh biết, em muốn giám sát anh, gần anh, quán quýt lấy anh, nhìn chăm chăm vào anh, thành ma cũng không buông tha anh!” Mạc Ngũ Phi nhỏ giọng kêu, bày ra bộ dáng vô lại.

“Ừ.” Chỉ là nhẹ nhàng đáp một tiếng, lại đại biểu cho sự hoàn toàn chấp thuận của Trầm Sở Hân.

Thấy Trầm Sở Hân nhắm mắt nghỉ ngơi, người đàn ông tốt như vậy, yêu mình sâu đậm như vậy, nếu như thật sự mất đi, mình chắc hẳn sẽ chết mất. Lúc chia ly thì trong lòng vẫn còn tồn ảo tưởng, ảo tưởng có một ngày có thể quay về... Hiện tại, đã quay về bên cạnh anh, không rời đi, và cũng sẽ không rời đi nữa. Mạc Ngũ Phi nghĩ như vậy, kim lòng không nổi liền dựa qua, nhẹ nhàng hôn lên hai má Trầm Sở Hân.

“Sở Hân...”

“Ừ?”

“Em vẫn chưa nói lời xin lỗi với anh phải không?” Mạc Ngũ Phi nhẹ giọng nói.

“Vì sao phải nói?” Trầm Sở Hân mở mắt ra, hỏi ngược lại.

“Bởi vì... Em thực sự nên nói.” Mạc Ngũ Phi nói rất nghiêm túc.

“Anh, anh không cho rằng...” Trầm Sở Hân lắc đầu nói, “Giữa chúng ta vẫn phải nói có lỗi hay không có lỗi cái gì. Anh thích em, bất luận em làm gì, chọn gì, anh đều sẽ cố gắng hiểu, ủng hộ, cho dù không thể tiếp nhận, cũng sẽ cố gắng để hiểu em, cho nên, anh cho rằng giữa chúng ta không cần phải nói lời này. Anh nghĩ, em cũng là dựa vào cách nghĩ này mà ở lại bên anh, không phải sao?” Bởi vì yêu nhau, cho nên mới tha thứ.

Đúng vậy, anh nói đúng. Mạc Ngữ Phi quả thực cũng là dựa trên kiểu suy nghĩ này mà quan hệ với Trầm Sở Hân, tất cả đều bởi vì yêu. Nhưng, suy cho cùng thì hắn cũng đã làm anh tổn thương, lại một lần nữa quay về, vẫn nhận được cái ôm ấp áp bao dung của người đàn ông này, nên Mạc Ngữ Phi cảm thấy hắn cần phải nói lời này.

“Sở Hân, em xin lỗi...”

Có thể làm cho hồ ly lạnh lùng, cao ngạo, ích kỷ dịu dàng nói ra ba chữ “em xin lỗi” như vậy, thực không dễ dàng. Trầm Sở Hân biết Mạc Ngữ Phi là thật lòng, anh mỉm cười, đưa tay ôm hắn. Không cần nói tha thứ, chỉ cần cái ôm thâm tình này, Mạc Ngữ Phi nhất định hiểu được.

Mạc Ngữ Phi dựa vào trong ngực Trầm Sở Hân, vừa muốn khóc vừa muốn cười, lúc này không biết nên dùng vẻ mặt gì, hắn túm lấy Trầm Sở Hân, nói rất nhiều rất nhiều, hận không thể nhất thời nói hết tất cả những điều trong mấy năm xa cách này cho Trầm Sở Hân. Nam nhân hồ ly lần đầu tiên bộc bạch nỗi lòng của hắn như vậy, tận tình thổ lộ lời yêu, một lần rồi lại một lần.

Trầm Sở Hân xin nghỉ bốn ngày, có thể nghỉ ngơi đến cuối tuần này. Mạc Ngữ Phi quảng hết tất cả mấy thứ sòng bạc rồi kinh doanh rồi kiếm tiền vân vân ra hết sau đầu, chỉ lo cuộn tròn ở trên giường lớn nhà Trầm Sở Hân hưởng thụ cuộc sống ở chung mới.

Ngoại trừ chiếc áo tắm có dây buộc kia, Mạc Ngữ Phi không mang đến bất kỳ quần áo nào khác, Trầm Sở Hân nói muốn giúp hắn mua, hắn lại không chịu để Trầm Sở Hân ra khỏi cửa.

“Mua cái gì, dù sao chiều cao của chúng ta cũng không khác biệt nhiều lắm, mặc của anh là được rồi.”

“Em không để ý?” Trầm Sở Hân biết rõ phong cách ăn mặc của anh cùng Mạc Ngữ Phi khác xa nhau, anh lo lắng sau khi mặc quần áo lên người thì Mạc Ngữ Phi sẽ phát điên.

“Anh không để ý, thì em để ý làm gì.”

Quả nhiên, Mạc Ngữ Phi mặc áo T-shirt cổ tròn và quần kaki dài của Trầm Sở Hân, ung dung tự đắc. Tuy rằng quần áo này cùng ngoại hình của hắn quả thực có điểm không xứng, chỉ là dù sao cũng không ra ngoài, nam nhân hồ ly cũng không thêm quan tâm. Mà quan trọng hơn là, đồ lót cũng là mặc của Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi lựa chọn quần lót Trầm Sở Hân từng mặc để mặc vào, chất liệu tơ tằm được giặt qua nhiều lần cực kỳ mềm mại. Mặc đồ lót của người yêu, nghĩ đến bộ vị từng được loại vải này bao bọc, làn da được dán vào, ừm, thực sự có loại cảm giác nhạy cảm, ngọt ngào nói không nên lời trong lòng khẽ gợi lên cảm xúc, khiến nam nhân hồ ly luôn giương khóe miệng lên, vui mừng khôn xiết.

“Em dường như rất vui.” Thấy Mạc Ngữ Phi luôn mỉm cười, Trầm Sở Hân nói.

Mạc Ngữ Phi con người vừa chuyển, mỉm cười nhìn Trầm Sở Hân, “Được bao ăn bao ở lại không cần làm việc nhà, đương nhiên là vui rồi.”

Trầm Sở Hân nửa đùa giỡn cố tình hỏi: “Thật sự không làm việc nhà?”

Thuận tay lấy cái tăm ra, Mạc Ngữ Phi ngậm nó ở trong miệng, trả lời: “Sớm đã làm qua.”

Trầm Sở Hân không nhịn được buồn cười.

Tình nồng ý đậm triển miên đến tận cuối tuần kết thúc, Mạc Ngữ Phi và Trầm Sở Hân đều phải quay về làm việc. Sáng sớm một tuần nọ, Dịch Thừa Phong tới đón Mạc Ngữ Phi đi làm.

Dịch Thừa Phong gặp lại Trầm Sở Hân, cảm kích không thôi. Có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết phải nói từ đâu. Hai người này vốn đều là những người đàn ông không giỏi ăn nói mà chỉ im lặng hành sự, cả hai trao đổi một chút ánh mắt trong im lặng.

Mạc Ngũ Phi tâm tình rất tốt vừa thấy sói xám, hần liền trêu đùa, “Í? Sao anh lại tới đón tôi? Mặt trời nhỏ nhà anh đâu?”

Dịch Thừa Phong vừa rồi vẫn là bộ dáng xúc động liền đỏ mặt, lộ vẻ bối rối.

“‘Mặt trời nhỏ’ gì kia?” Trầm Sở Hân tò mò hỏi, trực giác nói cho anh biết người Mạc Ngũ Phi nói chắc chắn là bạn của Dịch Thừa Phong.

“À, bạn trai của Thừa Phong, bác sĩ thực tập mới trong bệnh viện.” Mạc Ngũ Phi giọng nói nghiêm túc, trên mặt là nụ cười chơi khăm.

“A, chúc mừng.” Trầm Sở Hân vội nói.

“Thừa Phong, sau này không cần lo cho tôi nữa, tôi sau này có tài xế mới rồi.” Mạc Ngũ Phi bày ra nụ cười xấu xa đặc ý, ngoái đầu nhìn Trầm Sở Hân một cái.

Dịch Thừa Phong đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Mạc Ngũ Phi. Có Trầm Sở Hân ở bên cạnh Mạc Ngũ Phi, Dịch Thừa Phong rất an tâm. Sĩ quan huấn luyện của trường cảnh sát, bàn về võ công, sói xám cũng chưa chắc thắng được anh, về công về tư, giao Mạc Ngũ Phi cho anh chăm nom là tốt nhất.

Mỗi người đến nơi công tác, Mạc Ngũ Phi ngồi trên xe, trên đường nhỏ giọng ngâm một khúc, tỏ ý tâm tình của hần rất tốt.

“Cậu sẽ ở đó chứ?” Dịch Thừa Phong hỏi.

“Đó là điều đương nhiên.”

19. Quyển 2 - Chương 19

Kiều Ni thấy Mạc Ngũ Phi trở về đi làm, chỉ kêu một câu “Anh sao lại mất tích lâu như vậy”, sau đó cậu liền ngây người, nam hồ ly trước mắt rõ ràng vẫn là tướng mạo ấy, nhưng dường như có thêm một chút gì đó. Khóe mắt dưới mày lộ vẻ phong tình, quanh thân đều bao phủ một loại không khí màu hồng phấn.

“Anh sao lại mặc thành thế này? Anh đã đi đâu vậy? Là đi nghỉ phép sao?” Nhìn chằm chằm Mạc Ngũ Phi một hồi lâu, Kiều Ni lúc này mới hỏi, kinh ngạc vì Mạc Ngũ Phi vậy mà lại mặc áo khoác đàn ông, điều đầu tiên Kiều Ni nghĩ đến là Mạc Ngũ Phi cùng người khác ra ngoài nghỉ phép.

“A, hình như không hợp lắm.” Mạc Ngũ Phi đưa cánh tay ra nhìn thử, hần đã quen với việc mặc áo dài kiểu trung, lúc ở nhà Trầm Sở Hân vẫn không cảm thấy gì, hiện giờ đến nơi làm việc, lại cảm thấy không hài hòa với nơi này lắm.

“Tôi đi thay cái đã.”

“Anh còn chưa trả lời vấn đề này đó, anh mấy ngày nay đã chạy đi đâu?”

Kiều Ni cho rằng Mạc Ngũ Phi đã kết giao với người đàn ông mới. Thoạt nhìn rất giống, cái bộ dáng tươi tỉnh hơn hờ của con hồ ly này, ánh mắt càng thêm ngập nước, khẳng định là đã được “thoải mái” qua. Quái lạ, vẫn không thấy Mạc Ngũ Phi cần câu người nào, không nghĩ đến lại thật sự đi cùng đàn ông.

“Cậu – quản – không – được – đâu!” Mạc Ngũ Phi hướng Kiều Ni cười mỉ hoặc, xoay người đi vào trong phòng.

“Anh ta đã đi đâu?” Kiều Ni hỏi Dịch Thừa Phong ở bên cạnh, hần thấy Dịch Thừa Phong sắc mặt vẫn như cũ, bởi vậy có thể kết luận con hồ ly kia không gặp nguy hiểm gì, tất thấy đều xuất phát từ sự tự nguyện. Nghĩ đến đây Kiều Ni càng thêm khó hiểu, không biết đã kết giao với bao nhiêu đàn ông, Mạc Ngũ Phi từ trước đến nay là “chiếc lá khô không ướt thân”, bất luận ai cũng thật sự không chạm được vào hần, thì làm sao lại có thể tự nguyện đây?

“Về nhà.” Dịch Thừa Phong đơn giản đáp.

“Hả? Mạc thị không phải là đã...” Mạc thị hồ ly đã biến mất, Mạc Ngũ Phi quay về nhà nào, Kiều Ni mở mắt chớp mắt.

Qua một hồi, Mạc Ngũ Phi đã thay xong quần áo từ trong phòng đi ra, trực tiếp đi xử lý công việc còn đang ứ đọng, vừa nhìn văn kiện vừa nhỏ giọng ngâm một điệu hát dân gian gì đó nghe không rõ. Nhìn thấy bộ dáng này của Mạc Ngũ Phi, Kiều Ni càng thêm kinh ngạc.

Kéo Hương Xuyên đến nhìn Mạc Ngũ Phi, Hương Xuyên cho rằng Mạc Ngũ Phi sinh bệnh nghỉ phép, giờ thấy Mạc Ngũ Phi toàn thân tỏa ra ánh sáng kiêu diễm cũng rất ngạc nhiên. Đồng thời an tâm, Hương Xuyên dựa vào bản năng phụ nữ nhận ra được điều gì đó.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, Mạc Ngũ Phi dựa vào trên ghế nghỉ ngơi, đợi Trầm Sở Hân đến đón hắn. Đã giao hẹn rồi, bây giờ mỗi ngày đều do Trầm Sở Hân tới đón hắn, không cần phải nhờ Dịch Thừa Phong nữa. Mạc Ngũ Phi tin Dịch Thừa Phong cũng mong như vậy.

Chiếc xe màu đen bình thường đón Mạc Ngũ Phi đi, Kiều Ni và Hương xuyên đứng bên cửa sổ nhìn trộm đối mắt nhìn nhau. Đó là chiếc xe mà người bình thường nào trong thành phố cũng đều mua được, bọn họ suy đoán tài xế rốt cuộc là ai.

Mạc Ngũ Phi thực ra là cố ý để Trầm Sở Hân công khai tới đón hắn, mà không phải là ngồi đợi trong xe, nam nhân hồ ly rất muốn khoe khoang một chút về người yêu anh tuấn cho mọi người biết. Mạc Ngũ Phi bây giờ là giám đốc của Tập đoàn sông bạc, cho dù ngành sông bạc là hợp pháp, nhưng lao thiên môn vẫn là lao thiên môn, suy nghĩ đến thân phận của Trầm Sở Hân, hắn quyết định không gây thêm phiền phức cho anh.

Đến cuối tuần sau, Mạc Ngũ Phi muốn Trầm Sở Hân tới đón hắn tan làm, hơn nữa nói muốn Trầm Sở Hân lên văn phòng làm việc của hắn trên tầng cao nhất tham quan một chút.

Muốn người yêu đến thăm nơi làm việc của hắn chỉ là một cái cớ, trên thực tế Mạc Ngũ Phi là muốn cùng Trầm Sở Hân ở phòng làm việc thân mật một phen.

Nhìn chiếc bàn làm việc màu đen mang theo mùi vị cấm kỵ nồng đậm trước mắt, ừm, làm ở đó nói không chừng cũng không tệ lắm. Mạc Ngũ Phi đưa ra rượu nho cao cấp cùng nến thơm đã được chuẩn bị, lòng tràn đầy mong đợi.

Trầm Sở Hân đi đến thang máy chuyên dụng để lên tầng cao nhất của khách sạn, Mạc Ngũ Phi đã đợi anh ở đó.

“Làm sao đột nhiên lại muốn anh lên đây?”

“Em muốn để anh thăm nơi làm việc của em thôi mà.” Mạc Ngũ Phi kéo Trầm Sở Hân vào phòng làm việc.

Đối mặt với lý do như thế, Trầm Sở Hân không tin lắm. Cho dù thăm cái gì, trong con mắt quyến rũ của con hồ ly kia lưu chuyển ánh sáng mềm mại của sắc dục, bộ dáng nhếch miệng cười chứng tỏ trong đầu óc hắn nhất định đang có suy nghĩ nào đấy. Cự tuyệt là vô ích, chuyện Mạc Ngũ Phi quyết định nhất định phải làm đến cùng, trong lòng mơ hồ có thể đoán được mục đích thực sự của Mạc Ngũ Phi khi muốn anh đến đây, Trầm Sở Hân hơi đỏ mặt.

“Sao, tầm nhìn không tồi chứ.” Mạc Ngũ Phi mang Trầm Sở Hân đến bên cửa sổ, nhìn xa ra phía ngoài.

Lúc này mặt trời đã ngã về tây, cửa sổ thủy tinh của các cao ốc xung quanh khách sạn phản chiếu ra ánh sáng màu vàng mê người, phong cảnh rực rỡ chói lóa. Hai người đứng trước cửa sổ, không bật đèn, hình dáng giống như được phác họa chiếu ra, cực kỳ lãng mạn.

Lưng dựa vào cửa sổ, Mạc Ngũ Phi ôm lấy cổ Trầm Sở Hân, mang theo lời bóng gió nói: “Đây là thủy tinh một chiều, bên ngoài không nhìn thấy bên trong, hơn nữa cao như vậy, cũng sẽ không có người nhìn.”

Vừa bước vào phòng làm việc, Trầm Sở Hân liền ngửi được mùi hương nhàn nhạt, còn thấy được chai rượu nho và một ly rượu. Người yêu đã có lòng, từ chối hắn hắn là không tốt. Trầm Sở Hân ôm eo Mạc Ngũ Phi, mang hắn đến ghế da bên cửa sổ, để Mạc Ngũ Phi ngồi trên chân anh.

Hừ hừ, hôm nay thật đúng đắn. Mạc Ngũ Phi trong lòng nghĩ. Đi rót một ly rượu, Mạc Ngũ Phi dựa vào trong lòng Trầm Sở Hân, đưa ly rượu đến gần bên miệng Trầm Sở Hân, “Đây chính là rượu ngon lâu năm, rất ngon đó.” Biết Trầm Sở Hân không biết cách thưởng thức rượu nho, Mạc Ngũ Phi cũng không giới thiệu nhiều, chỉ muốn anh uống một chút và thích mùi vị này.

Trầm Sở Hân vừa muốn uống rượu từ tay Mạc Ngũ Phi, thì đột nhiên có người gõ cửa.

“Mạc Ngũ Phi, mở cửa! Tôi biết anh ở trong, tôi nhìn thấy anh vào thang máy. Mạc Ngũ Phi, mở cửa!”

Hai người trong phòng liếc mắt nhìn nhau, còn không đợi bọn họ kịp phản ứng, tiếng gõ cửa lại vang lên, hơn nữa càng gõ càng vang, dường như có ý muốn phá cửa vào.

“Mạc Ngũ Phi, mở cửa! Nhanh mở cửa! Tôi biết anh ở trong đó! Nhanh lên!”

Mạc Ngũ Phi thái dương nổi đầy gân xanh, hấn tức giận. Đáng ghét, đang lúc không khí tốt đẹp, là lúc anh anh em em, tự nhiên lại có người đến phá hỏng. Trầm Sở Hân không hiểu gì tưởng là việc công, anh đẩy Mạc Ngũ Phi. Mạc Ngũ Phi không biết làm sao, đành mang theo ngàn vạn bất mãn cùng âm thầm nguyên rủa, tức giận đi ra mở cửa phòng, hấn định không cho Kiều Ni bước vào, nói dăm ba câu đuổi cậu ta đi.

Cửa vừa mở ra, Kiều Ni liền kéo Hương Xuyên xông thẳng vào, lớn tiếng nói: “Aha, để tôi xem thử!”

Mạc Ngũ Phi vừa định chất vấn, nhìn thấy Hương Xuyên ở đây, hấn liền ngậm miệng lại.

Kiều Ni liếc mắt thấy Trầm Sở Hân đứng sau bàn làm việc, lập tức nhìn chằm chằm. Người đàn ông này! Không phải chính là người ở trong đĩa CD kia của Mạc Ngũ Phi sao! Người thật xuất hiện, người trước mắt so với trong phim còn anh tuấn hơn, chỉ đứng bất động thôi cũng đã khiến người khác mê muội rồi.

Trầm Sở Hân từ sau bàn làm việc đi qua, mắt thấy anh bước từng bước tới, anh rất ôn hòa, nụ cười thân mật, chính là không khí mãnh liệt tản ra quanh người khiến Kiều Ni cảm thấy lúc đối mặt với anh có chút nhũn chân.

Mạc Ngũ Phi giới thiệu: “Trầm Sở Hân. Sở Hân, đây là trợ lý Hương Xuyên của em, đây là Kiều Ni, con trai của ông chủ em.”

Hương Xuyên cũng tròn tròn mắt nhìn, lộ ra vẻ thưởng thức rõ ràng.

Kiều Ni còn muốn nói gì đó, Hương Xuyên mắt to vừa chuyển, chú ý tới chai rượu cùng một ly rượu trên bàn, cô cười thâm, kéo Kiều Ni đi, “Thật xin lỗi.”

Hai người giống như cơn lốc xông tới, sau đó lại như thủy triều yên lặng rút lui khiến Trầm Sở Hân có chút bất ngờ, “Bọn họ không phải tới bàn công việc?”

Mạc Ngũ Phi lạnh mặt hừ một tiếng.

“Quay về thôi.” Trầm Sở Hân nói.

Bầu không khí đã bị phá hỏng, nghĩ đến da mặt mỏng của người đàn ông kia, e rằng anh không chịu ở đây có hành vi gì vượt quá, Mạc Ngũ Phi không cam lòng, nhưng lại không có cách nào khác, nhìn ly rượu vẫn chưa động qua, hấn cúi đầu xuống, “Được rồi.”

Ở bên kia, Hương Xuyên đang quở trách Kiều Ni, “Thực không lễ phép! Nếu biết cậu khiến tôi đi cùng cậu tìm anh ta là vì điều này, thì tôi đã không đi! Quá đáng, biết người yêu anh ta tới mà cậu còn gạt tôi!”

“Cô chẳng lẽ không tò mò?” Kiều Ni ngang ngạnh nói.

“Tò mò cũng không cần phải đi vào lúc này!” Hương Xuyên tức giận nói. Phá hỏng chuyện tốt của người ta, cô cảm thấy thực có lỗi. Ngẫm nghĩ, Hương Xuyên lại nói: “Cậu thật là! Rõ ràng biết anh ta sớm có người trong lòng, mà còn có chủ ý với anh ta. Công tử bột! Thứ ăn không được luôn là thứ tốt, có phải như vậy hay không?”

“Có chút không cam lòng...” Kiều Ni méo miệng nói.

“Được rồi, đi đi, đi cướp đi.” Hương Xuyên cổ tình nói.

Kiều Ni chặc lưỡi, “Tôi không dám đâu. Đó là sĩ quan huấn luyện của trường cảnh sát, dạy đánh cảnh sát bắn súng đánh nhau như thế nào, anh ta ngay cả cảnh sát còn có thể dạy, võ công tuyệt đối rất được, một chưởng đánh xuống chỉ sợ tôi nửa mạng cũng không còn, về sau còn chơi bởi được gì đây, quên đi.” Vừa thấy người thật, Kiều Ni lại biết là thắng không nổi.

“Có thể thấy được cậu đối với anh ta không phải là thật lòng.” Hương Xuyên cười nói.

“Chơi đùa thôi, hơn nữa, chỗ ăn chơi nào lại có thật lòng chứ.”

Hương Xuyên nghiêm mặt nói: “Cái này thì cậu sai rồi. Anh ta xuất thân từ nơi ăn chơi là không sai, nhưng lẽ nào lại cả đời lưu luyến? Hơn nữa, vì anh ta xuất thân từ nơi ăn chơi, muốn tìm kiếm bạn đời, đương nhiên phải kiếm người tốt thiện lương. Anh ta như thế nào cũng chẳng nhìn trúng cậu đâu.”

“Anh ta là hồ ly, bọn họ làm sao còn có quan niệm trinh tiết.”

“Lời này của cậu không đúng. Hồ ly thì làm sao, hồ ly cũng có quyền được lựa chọn chứ. Mạc tiên sinh chọn người đàn ông kia, chọn cùng người đó sau khi kết giao thì sẽ không lưu luyến người đàn ông khác nữa, anh ta làm như vậy có gì không đúng!” Giọng điệu Hương Xuyên ngày càng cứng rắn.

“Tôi biết, nhưng...” Kiều Ni vẫn muốn biện bạch.

“Nói trắng ra thì cậu chẳng qua là có thành kiến đối với anh ta.”

Kiều Ni cúi đầu xuống. Thực sự, cậu đối với yêu thú hồ ly có thành kiến. Từ trong lòng cậu cho rằng bọn hồ ly là những kẻ phóng túng và tùy tiện, dựa vào ý nghĩ như vậy, cậu tự cho là phải mà nghĩ rằng Mạc Ngữ Phi sẽ tùy tiện lên giường với cậu. Sau khi bị cự tuyệt cậu vẫn không cam lòng. Bây giờ gặp được Trầm Sở Hân, nên dù không cam lòng cũng chỉ có thể buông tha, cậu không dám động đến Mạc Ngữ Phi nữa.

Biết Kiều Ni về sau sẽ không quấy rầy Mạc Ngữ Phi nữa, Hương Xuyên cũng không để ý tới cậu, nghĩ đến Trầm Sở Hân người thật vừa mới gặp, đôi mắt Hương Xuyên lộ ra ánh sáng rực rỡ, than thở nói: “A, người kia thật sự rất anh tuấn, thật sự rất...”

“Này, này, tôi còn ở đây đó, tôi còn ở đây đó nha.” Kiều Ni chỉ chớp mũi mình rồi nói với Hương Xuyên.

“Cậu, cậu cũng chỉ là một đầu ngón tay nhỏ của người ta mà thôi, ồn ào cái gì.” Hương Xuyên khinh thường liếc một cái, xoay người rời đi, để lại Kiều Ni tức giận đi ở phía sau.

Trên đường về nhà Mạc Ngữ Phi đều phụng phịu mặt, sau khi vào nhà vẫn tản ra không khí “Em rất khó chịu”, hai tay giao nhau ở trước ngực, hai chân vắt lên nhau ngồi trên sofa xem tivi. Trầm Sở Hân biết Mạc Ngữ Phi đang nghĩ cái gì, anh không nói gì, mà đi chuẩn bị bữa tối.

Ngửi được mùi hương ngào ngạt, Mạc Ngữ Phi bị hấp dẫn, quay mặt qua nhìn về phía phòng bếp, nhin không được hỏi: “Đang nướng gì vậy?”

“Nướng thịt.”

“Thôi đi, thịt nướng gì mà có vị ngọt này.”

“A, là rượu gạo, em uống qua chưa?”

Nam nhân hồ ly luôn đi trên con đường cao quý xa xỉ đã uống qua rất nhiều loại rượu quý, hẳn biết rượu gạo, nhưng chưa nếm qua. Ngửi thấy mùi ngào ngạt, Mạc Ngữ Phi cảm thấy có thể nếm thử xem.

Bữa tối được dọn lên bàn, thịt nướng thơm phức kết hợp với rượu gạo hâm nóng, mùi vị thực sự tuyệt vời. Mạc Ngữ Phi uống một ly rồi lại một ly, lập tức thích thú loại rượu gạo đậm mùi tinh khiết này. Tâm trạng vốn không tốt trở nên thoải mái hẳn lên, trong lúc uống rượu, hẳn không khỏi dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Trầm Sở Hân.

Trầm Sở Hân đương nhiên cũng rất cao hứng, anh biết Mạc Ngữ Phi thích đồ ngọt nhất định sẽ thích mùi vị của rượu gạo. Vốn chuẩn bị những nguyên liệu nấu ăn này là nghĩ qua mấy ngày nữa mới dùng đến, nhưng vì nam nhân hồ ly khó chịu nên mới đưa lên bàn ăn.

Vị ngào ngạt của rượu gạo rất ngon, nhưng độ cồn không thấp, nên tác dụng càng thêm lớn, sau khi uống không ít, Mạc Ngữ Phi mặc dù có chút tử lượng, cũng cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Đỏ mặt, tim đập thành thịch, ánh mắt của Mạc Ngũ Phi cười đến cong cong, trong mắt tỏa ra ánh sáng long lanh, sau khi ăn no hần liền chuyển đến ngồi trên sofa, nhưng vẫn cầm ly rượu không buông.

Trầm Sở Hân cũng ngồi xuống, Mạc Ngũ Phi cười nhìn anh, “Anh là cố ý...”

“Cái gì?”

“Chuốc say em, muốn làm gì...” Mạc Ngũ Phi không say, ít nhất thì cũng không say đến độ mê man, đầu của hần rất tỉnh táo, chỉ là mặt đỏ thân nóng, tim đập nhanh, chân tay rã rời có chút không thể khống chế.

“Ai bảo em uống nhiều như vậy.”

“Không nghĩ thấy mùi cồn, vừa thơm vừa ngọt, ai biết bên trong lại giấu huyền cơ. Anh cho em uống thứ này là có ý gì, muốn làm gì?” Mạc Ngũ Phi hỏi lần nữa, bám lên vai Trầm Sở Hân, cười ha ha không ngừng.

Trầm Sở Hân biết, ý định ban đầu của con hồ ly trước mắt này là định ở trong văn phòng của hần trải qua giờ phút phóng đảng, ai ngờ lại bị phá hỏng. Hần đã có ý tứ này, Trầm Sở Hân rất nguyện ý đổi thành ở trong nhà trải qua một đêm ngọt ngào.

Trầm Sở Hân thế nhưng lại cười không nói khiến Mạc Ngũ Phi nổi lên tâm tư mê hoặc câu dẫn, hần buông cánh tay bám lên vai Trầm Sở Hân, nằm ngả lên sofa, mỉm cười, một tay sờ soạng cởi bỏ nút trên cổ chiếc áo dài kiểu Trung, xuôi theo tà áo cởi bỏ mấy nút áo ở dưới, sau đó kéo cổ áo sang bên cạnh, lập tức, chiếc cổ tuyết trắng cùng non nửa phần ngực lộ ra, bùa hộ mệnh bằng bạc Trầm Sở Hân tặng cho hần rơi xuống chỗ lõm giữa hai bên xương quai xanh.

Mạc Ngũ Phi mặt mày ẩn tình, dùng ánh mắt câu dẫn người đàn ông bên cạnh, nâng một chân gác lên chân Trầm Sở Hân. Trầm Sở Hân lúc này tựa như không có phản ứng gì, chỉ vươn tay ra lấy cái ly giữa mấy ngón tay Mạc Ngũ Phi, thuận tay đặt ở trên bàn trà bên cạnh.

Đáng ghét! Quả nhiên không hổ là sĩ quan huấn luyện trường cảnh sát, ý chí trải qua huấn luyện đặc biệt vượt xa người thường. Mạc Ngũ Phi âm thầm không vui. Anh rõ ràng thích, nhưng luôn không chịu đáp ứng ngay từ lần đầu tiên, giống như cổ tình kéo dài, cần phải dùng hết sức lực mới có thể dụ dỗ được anh.

“Nóng quá...” Mạc Ngũ Phi thì thầm, ánh mắt nhìn Trầm Sở Hân, ngón tay thon thả từ hai má vuốt đến cằm, lại theo đường cong trên cổ tiếp tục hướng xuống, sau khi sờ qua ngực, ngón tay liền dừng lại trên đầu nhũ, nhẹ nhàng ấn xuống nhào nặn, bộ vị mẫn cảm lập tức đáp lại, đầu nhũ rất nhanh cứng lên, khoái cảm hơi ngọt từ sâu trong thân thể nổi lên, Mạc Ngũ Phi nhịn không được nâng lưng lên một chút, môi hơi mở, khẽ kêu ra giọng mũi ngọt ngào, “Ừm...”

Mắt thấy Mạc Ngũ Phi mất nửa mở, bộ dáng cố gắng hấp dẫn, Trầm Sở Hân đương nhiên biết hần đang nghĩ gì, anh chậm rãi cúi người xuống hướng về Mạc Ngũ Phi, tay chống hai bên đầu Mạc Ngũ Phi, mặt đối mặt, “Ôm em đi đến phòng ngủ nhé?”

“Không cần...”

Mạc Ngũ Phi dùng chân cọ lên chân Trầm Sở Hân, lắc đầu cự tuyệt, thân thể hơi say bị chính mình hơi khiêu khích một chút cũng khó có thể khống chế, làm sao đợi được đến phòng ngủ.

“Ở phòng khách sẽ cảm lạnh.”

“Không đâu.” Mạc Ngũ Phi dùng ánh mắt tỏ ý, điều hòa phòng khách ở phía sau sofa, bên ngoài điều hòa có lớp bao phủ gắn kèm, làm thành kiểu dáng giống như lò sưởi, tương đối có vài phần phong cách Tây phương cổ điển. Lúc này điều hòa đang hoạt động, trong phòng rất ấm áp.

“Anh sẽ sưởi ấm em, không phải sao?” Mạc Ngũ Phi cười nói. Ánh mắt quyến rũ nhìn chằm chằm Trầm Sở Hân không buông, đôi mắt xinh đẹp của hồ ly dường như biết nói, từ trong đôi mắt kia tựa hồ có thể vươn một tay đến, ở trên khuôn mặt của Trầm Sở Hân sờ soạng, ở bên môi lưu luyến, vuốt qua bên cổ rồi sau đó lại đến trước ngực làm xằng.

Mỗi khi nhìn thấy Mạc Ngũ Phi như vậy, Trầm Sở Hân trong lòng luôn có chút kinh ngạc, cùng là ánh mắt, nhưng đôi mắt này của Mạc Ngũ Phi lại linh động như vậy, anh hoàn toàn có thể hiểu được ánh mắt của Mạc Ngũ Phi.

Trầm Sở Hân cúi đầu xuống hôn Mạc Ngũ Phi, dịu dàng ngậm lấy đôi môi của hắn, sau đó, đầu lưỡi quấn lại với nhau, có thể nghe được thanh âm ẩm ướt. Mạc Ngũ Phi duỗi thẳng lưng, vươn tay ôm lấy Trầm Sở Hân không rời, duỗi chân ra vòng lấy eo Trầm Sở Hân.

Vừa đưa tay cởi mấy nút áo còn lại của Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân vừa hôn hắn, ở trên cằm khẽ cắn, sau đó liền ngậm lấy phần thân tai mềm mại rồi mút lấy, Mạc Ngũ Phi vừa thở gấp vừa điều chỉnh tư thế, phối hợp với động tác của Trầm Sở Hân. Nút áo trên chiếc áo dài Trung Quốc khá nhiều, kiểu quần áo cũng tương đối phức tạp, cởi một hồi vẫn chưa xong, Mạc Ngũ Phi có chút nóng ruột, thúc giục nói: “Anh... Nhanh lên...”

Cởi nút áo dài xong, Trầm Sở Hân vươn tay gạt vạt áo qua, nửa thân trên trần trụi hiện ra, trên làn da tuyết trắng có hai điểm hồng nhạt, cực kỳ mê người. Trầm Sở Hân hiển nhiên là bị hấp dẫn, dùng môi ngậm lấy, sau đó mút vào và liếm. Mạc Ngũ Phi ôm lấy đầu Trầm Sở Hân, ngón tay luồn vào vò lấy tóc anh.

Quần dài bị cởi ra, áo dài vướng trên cánh tay Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân nâng eo Mạc Ngũ Phi lên, nắm lấy cặp mông vuốt ve nhiều lần, hôn xuống giữa mông hắn, khẽ cắn vào bên trong bắp đùi mềm mại, dùng đầu lưỡi cẩn thận âu yếm phần thân nóng rực đang đứng thẳng và tiểu cầu run rẩy, sau đó ở trong tiếng rên rỉ vui vẻ của Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân giữ lấy đầu gối của Mạc Ngũ Phi, bắt lấy chân hắn vòng qua eo của anh, thẳng lưng tiến vào.

Vách tường mềm mại bao chặt lấy phần thân cứng rắn, hòa hợp với động tác tiến nhập, điểm nhạy cảm trong cơ thể được va chạm một cách nhịp nhàng, Mạc Ngũ Phi cảm thấy hắn giống như muốn bay lên vậy. Trên sofa chật chội, hai người ôm chặt lấy nhau, khoái cảm có được càng thêm mãnh liệt, khiến cho cả người như điên như dại.

Trong hoan ái, Trầm Sở Hân vốn đang cúi lên người Mạc Ngũ Phi thẳng người ngồi dậy, đồng thời ôm chặt eo Mạc Ngũ Phi rồi để hắn ngồi dậy, cánh tay mạnh mẽ cường tráng ôm lấy thân thể khiến cho Mạc Ngũ Phi càng thêm mê muội, đôi cánh tay mang lại cho hắn cảm giác vô cùng an toàn này là thứ hắn yêu thích nhất.

Việc thay đổi tư thế biến Mạc Ngũ Phi từ nằm trên sofa thành khóa gối trên eo Trầm Sở Hân. Thay đổi tư thế cơ thể mang đến cảm giác tiến vào thật sâu khiến Mạc Ngũ Phi không thể không kêu ra thành tiếng.

“A... A a...”

Trầm Sở Hân ôm lấy eo và mông Mạc Ngũ Phi, mạnh mẽ chuyển động, đẩy vào thật sâu, Mạc Ngũ Phi dưới đợt tấn công khoái cảm, thân thể không khỏi ngã về phía sau, hắn theo bản năng ôm chặt cổ Trầm Sở Hân, kề sát vào trước ngực Trầm Sở Hân.

Trong khi truy đuổi cơn khoái cảm cực hạn, Mạc Ngũ Phi cảm thấy hắn dường như không thể chịu đựng được nữa, khẽ hé đôi môi thở gấp, không ngừng phát ra tiếng kêu *** mị, Trầm Sở Hân ngẩng đầu lên hôn hắn, thích thú cảm nhận môi lưỡi giao nhau lúc hoan ái, Mạc Ngũ Phi cúi đầu xuống cùng phụ họa, thậm chí còn vươn đầu lưỡi ra không ngừng liếm môi và hai má Trầm Sở Hân.

“Sở Hân...” Kêu tên của người yêu, Mạc Ngũ Phi lắc lư eo hòa theo.

Mạc Ngũ Phi thân mật dựa sát vào trong ngực khiến cho Trầm Sở Hân say mê, bất luận là chủ động mở rộng hai chân đôi hồi, hay là hiện tại tựa vào trong ngực giống như con thú nhỏ lắc lư dao động, thân mật cọ sát, Trầm Sở Hân đều cảm thấy Mạc Ngũ Phi như thế này cực kỳ đáng yêu. Dùng một cánh tay ôm lấy bên eo Mạc Ngũ Phi để cố định thân thể hắn, Trầm Sở Hân vừa tiếp tục chuyển động, vừa dùng một tay khác ôm lấy vai Mạc Ngũ Phi, môi ở bên tai và vai Mạc Ngũ Phi di chuyển.

“Ngũ Phi, em thật đáng yêu...”

“Ừm...”

Sau khi đạt đến cao trào, Mạc Ngũ Phi ôm chặt lấy Trầm Sở Hân, dựa vào trong lòng anh thở gấp. Đưa tay vuốt ve tấm lưng ướt đầm của Mạc Ngũ Phi, Trầm Sở Hân phát hiện, có lẽ là bởi vì say rượu và vừa mới được thỏa mãn xong, làn da Mạc Ngũ Phi nổi lên màu hồng nhàn nhạt, cực kỳ mê người. Trầm Sở Hân ngậm lấy vành tai Mạc Ngũ Phi, dùng đầu lưỡi đùa một chút, thân thể vừa mới cao trào xong cực kỳ nhạy cảm, anh lập tức cảm giác được thân thể trong lòng run lên một trận.

“Vừa rồi... thế nào...” Sở Hân hỏi, thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính, mang theo hơi thở hơi gấp gáp, nghe lên cực kỳ gợi cảm.

“Ừm...” Mạc Ngữ Phi dùng trán chống lên trán Trầm Sở Hân, hần hiện giờ vẫn đang hơi ngà ngà say ha ha cười lên, nhắm mắt lại, “Anh là tuyệt nhất...”

“Vậy, một lần nữa nhé?” Lần này, là Trầm Sở Hân dùng thanh âm mê hoặc hỏi.

“Được.” Hồ ly ngọt ngào đáp lại.

Ấn ái trong cơn say khiến người khác thoải mái, cảm giác thật tuyệt, Mạc Ngữ Phi lại ở trên sofa cùng Trầm Sở Hân làm một lần nữa, sau đó được Trầm Sở Hân ôm về phòng ngủ, nằm trên giường lớn tiếp tục mây mưa thất thường. Cho đến sau khi được thỏa mãn đầy đủ, Mạc Ngữ Phi lúc này mới ôm Trầm Sở Hân, dựa vào trong ngực anh rồi say ngủ.

Vừa tỉnh ngủ, trời đã sáng tỏ rồi, Mạc Ngữ Phi mở lớn mắt, nâng cánh tay phải gác lên trên trán. Sau khi say rượu đầu lại không đau lắm, tuy rằng đêm qua thật điên cuồng, thật thoải mái, động dục thân thể, eo cũng không quá đau, nghĩ đến chắc hẳn đã được mát xa qua, Mạc Ngữ Phi không khỏi cong khoe miệng. Biểu hiện của người yêu càng ngày càng tốt, không biết nên cho anh bao nhiêu điểm đây.

Cảm giác có vật cứng hơi lạnh rơi xuống chạm vào trán, Mạc Ngữ Phi nâng cánh tay lên xem, thì ra là trên cổ tay phải có thêm một chiếc vòng tay mới...

Trên vòng tay được bện từ sợi dây màu đỏ thắm rủ xuống một thứ trang sức bằng vàng nho nhỏ, nhìn kỹ mới phát hiện ra một con hồ ly vàng có thân thể uốn cong, rất giống bộ dáng của Mạc Ngữ Phi lúc ở hình hài hồ ly dùng cái đuôi quấn cạnh thân thể, cuộn tròn ở trên giường.

A, xem chừng là đặt làm. Mạc Ngữ Phi đang gảy con hồ ly vàng, Trầm Sở Hân đi vào, ngồi bên giường, đưa tay hướng đến trán của Mạc Ngữ Phi, “Đau đầu không?”

“Không...”

“Cơ thể thì sao? Đau không?”

Nhìn thấy bộ dáng thoải mái của người bên cạnh, Mạc Ngữ Phi có chút oán giận. Tuy rằng nói ngay từ đầu là Mạc Ngữ Phi trong cơn ngà ngà say cố gắng dụ dỗ, nhưng tối qua đến tận sau khi Mạc Ngữ Phi nhiều lần xin tha nhưng vẫn không được buông tha, trái lại phải đến khi người này hết hứng. Vốn muốn oán giận, nhưng hẳn đêm qua cũng say sưa trong cơn mê, còn nhiều lần khen ngợi người kia, không thể nói lên lời, Mạc Ngữ Phi nâng mắt lên nhìn người kia một cái, mím miệng.

“Ừm.” Trầm Sở Hân cười, đương nhiên hiểu được hàm nghĩa trong biểu hiện của Mạc Ngữ Phi. Rượu gao kê cho dù uống nhiều, đau đầu do say rượu gây nên cũng tương đối ít, Trầm Sở Hân liền yên tâm.

Nâng mí mắt nhìn chằm chằm Trầm Sở Hân, Mạc Ngữ Phi lắc lắc cổ tay phải trước mặt anh, “Là ý gì đây?”

“Đeo đi.” Trầm Sở Hân cười nói.

Đã có một cái dây chuyền làm bùa hộ mệnh rồi, con hồ ly bằng vàng này không phải là vật đính ước đó chứ, Mạc Ngữ Phi vừa cười trong lòng, vừa cố tình nói: “Mới chỉ có một chút vàng con này, mà anh đã nghĩ...”

“Anh thì muốn mua một đôi vòng tay long phượng thật lớn kia, nhưng sợ là em không chịu đeo.”

Ngẫm nghĩ, quả nhiên cảm thấy bộ dạng đeo một đôi vòng tay bằng vàng nặng nề trông rất khó coi, Mạc Ngữ Phi không nói gì, qua một hồi lại nói: “Hồi cho anh rồi...”

“Ủy khuất cho em, nhưng lại hời cho anh.” Trầm Sở Hân khẽ cười nói, rồi xoay người ra khỏi phòng ngủ, Mạc Ngữ Phi nằm sấp trên chăn chớp chớp mắt, nhớ lại câu nói vừa nãy. Ủy khuất? Một chút cũng không có, mà lại rất hạnh phúc, chỉ là không thể để anh biết.

Mạc Ngữ Phi ở trên giường làm biếng đến giữa trưa mới được Trầm Sở Hân từ trong chăn “lôi” ra ngoài, ăn xong bữa cơm trưa trễ, Mạc Ngữ Phi tiếp tục nằm trên sofa phòng khách làm biếng.

Hơn 9 giờ tối, ngoài cửa lớn có tiếng động, một lát sau cửa mở, có người bước vào.

Trầm Sở Thiên nghe nói Trầm Sở Hân xin nghỉ, liền cảm thấy bất ngờ, thành tích đi làm của Trầm Sở Hân luôn rất tốt, thân thể cường tráng, ngay cả nghỉ bệnh cũng chưa từng xin nghỉ. Cho rằng Trầm Sở Hân bị bệnh hoặc là có chuyện gì, nhưng lại không thấy anh trai gọi điện thoại, Trầm Sở Thiên lo lắng liền nhân lúc rảnh mang Mạc Ngữ Luân đến thăm.

“Anh hai, bọn em tới rồi.” Vừa ở chỗ cửa chính thay giày, Trầm Sở Thiên vừa cao giọng nói.

Thay xong dép đi vào phòng khách, Trầm Sở Thiên nhìn thấy một người đang nằm nghiêng trên sofa, mái tóc đen dài bóng chốc hấp dẫn sự chú ý của y, đang đoán rằng đây là cô gái nào, thì khi thấy rõ mặt của người kia, Trầm Sở Thiên giống như bị vật nặng nào đó nện trúng đầu đến choáng váng, lập tức lớn tiếng kêu: “A A...!”

Trên sofa, Mạc Ngữ Phi nâng mi mắt lên nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, dùng ngón út đào đào lỗ tai.

“Anh sao lại tới đây!” Trầm Sở Thiên tiếp tục kêu to, phản ứng và biểu cảm của y cực kỳ khoa trương, khiến Mạc Ngữ Luân ở bên cạnh rất khó xử.

Sau khi hơi hơi trấn tĩnh, Trầm Sở Thiên phát hiện, hồ ly kia đang mặc quần áo ở nhà của anh trai y, ba chiếc cúc áo cởi ra trước ngực, trên ngực trần lộ lại dấu vết rõ ràng sau khi hoan ái.

Trầm Sở Thiên cũng ở trên người Mạc Ngữ Luân lưu lại dấu vết như vậy. Ánh mắt ngập nước, đôi môi hồng phấn, bộ dáng mệt mỏi, những điều này Trầm Sở Thiên đều cực kỳ biết rõ, bởi vì tiểu Mạc của y sau một phen được y yêu thương cũng mang bộ dạng này.

Trầm Sở Hân nghe thấy thanh âm liền đi ra, anh đang thay quần áo, trần trụi nửa người trên, vừa thấy em trai đến, anh hơi đỏ mặt, sau khi chào hỏi liền đi lấy chiếc áo T-shirt mặc vào.

“Sở Thiên...”

“Chuyện này sao lại xảy ra!” Trầm Sở Thiên bước qua, bày ra tư thế bắt gian tại giường nắm chặt anh trai y không buông.

Trầm Sở Hân không nói gì, rũ mi mắt cười.

“Anh ta sao lại ở đây!” Trầm Sở Thiên liên tục hét lên.

Mạc Ngữ Phi nằm trên sofa trở mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, trong lòng cười thầm, thật sự là rất ngạc nhiên, còn “sao lại ở đây”, chẳng lẽ y không nhìn ra sao.

“Anh, chuyện này sao lại xảy ra! Anh đã quên anh ta trước đây đã đối xử với anh như thế nào sao? Bây giờ còn cùng anh ta dây dưa một chỗ, anh, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là anh!”

Chịu thiệt? Mạc Ngữ Phi dường như cười ra tiếng, tên nhóc Trầm Sở Thiên này, càng ngày càng thú vị.

“Sở Thiên.” Mi tâm Trầm Sở Hân hơi nhú, đưa tay muốn kéo Trầm Sở Thiên vào thư phòng.

Trầm Sở Thiên vung cánh tay ra, không thuận theo mà tiếp tục nói: “Anh hai, anh nói đi! Anh ta sao lại ở đây! Anh ta lại đến quấy rầy anh có phải không!”

“Không phải. Là anh, đều là anh...”

“Đáng giận!” Trầm Sở Thiên giẫm chân, “Anh hai, anh sao lại mắc mưu của anh ta! Bị anh ta lừa một lần còn chưa đủ sao? Anh quên rằng lúc trước anh đã bị anh ta hại đến thảm thương thế nào rồi ư.”

“Tôi mới không làm hại ai!” Mạc Ngữ Phi rất bất mãn với lời nói này của Trầm Sở Thiên.

“Anh hai!” Trầm Sở Thiên bày ra vẻ mặt nhìn thấy Trầm Sở Hân rơi vào trong nước sôi lửa bỏng, vội vàng muốn cứu anh hai đang bị con hồ ly mê hoặc tâm trí kia.

Mạc Ngữ Phi càng thêm buồn bực, hẳn cho dù không tốt, đối với Trầm Sở Hân cũng không giống như cơn lũ dữ hay mãnh thú, không khỏi cảm giận nhìn Trầm Sở Thiên.

“Anh hai, anh thật ngu ngốc!” Trầm Sở Thiên kêu.

Mạc Ngũ Phi tức giận, ngẩng đầu lên nhìn thẳng Trầm Sở Thiên rồi giận dữ nói: “Cậu nói cái gì! Quá đáng rồi đó! Sao có thể nói như thế với anh trai cậu, cậu có còn một chút bộ dáng của người em trai không? Vừa nhìn đã biết là kẻ thiếu giáo dục, vô văn hóa! Không lễ phép!”

“Anh! Anh là cái thứ gì chứ, anh em chúng tôi nói chuyện, người ngoài bót chen vào, cũng không nhìn lại chính mình đi.”

Mạc Ngũ Phi càng thêm tức giận, “Đây là người đàn ông của tôi! Muốn nói cũng chỉ có tôi mới có thể nói anh ấy, cậu là cái thá gì, mà ở đây kêu loạn cả lên!”

Trầm Sở Hân thoáng nhìn qua Mạc Ngũ Luân đang bối rối đứng một bên, trao đổi ánh mắt xấu hổ với cậu, sau đó liền khuyen nhủ, “Hai người không nên ầm ĩ nữa.”

Mạc Ngũ Phi không nghe theo, “Trầm Sở Thiên, tôi nói cho cậu biết, ngay cả tôi còn không nỡ nói nặng lời với Sở Hân, một đứa làm em như cậu dựa vào cái gì mà nói này nói nọ với anh ấy, cậu một chút tôn ti lớn nhỏ cũng không có, có hiểu cái gì gọi là lễ phép không. Còn kêu cái gì mà “Tôi là cái thứ gì”, theo lý mà nói thì tôi là người của Sở Hân, chính là đàn anh của cậu thứ hai tôi là anh họ của tiểu Mạc, cũng là đàn anh của cậu. Tôi là đàn anh ở đây còn chưa nói gì, cậu vừa mới vào cửa liền kêu to gọi nhỏ, phép tắc học từ ai vậy!”

Trầm Sở Thiên nghe xong dường như muốn phát cuồng, y tự dừng lại bị hồ ly giáo huấn!

Nhìn hai người vừa gặp mặt đã cãi nhau, Trầm Sở Hân bất đắc dĩ cười mang Trầm Sở Thiên vào thư phòng, “Sở Thiên, đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Anh!” Tức giận đi vào thư phòng, Trầm Sở Thiên lại kêu, “Anh, anh sao có thể... sao có thể để anh ta vào nhà.”

“Anh biết anh đang làm gì, Sở Thiên, không cần nói thêm gì nữa.” Trầm Sở Hân điềm đạm nói với em trai, để y ngồi trên ghế, vỗ vỗ lưng em trai, trấn an Trầm Sở Thiên đang nóng nảy.

“Em...” Muốn nói gì đó, lại không biết phải nói từ đâu, tức giận anh trai dễ dàng tha thứ cho con hồ ly đáng giận kia như vậy, một mặt lại bất đắc dĩ thương tiếc anh hai, nếu hồ ly đã muốn quay về, có hẳn bên cạnh anh trai sẽ vui vẻ, như vậy đương nhiên là tốt. Trầm Sở Thiên khó xử, gấp đến độ mặt mày đỏ bừng.

“Được rồi, được rồi, đừng kích động, đừng kích động.” Trầm Sở Hân tiếp tục dỗ em trai.

“Anh thôi đi!” Trầm Sở Thiên một tay ngăn tay của Trầm Sở Hân lại, trừng mắt lên.

“Em chắc hẳn rất hiểu anh, cho nên, không cần phải nói thêm gì nữa.”

“Nếu anh ta lại đi nữa thì sao? Nếu anh ta...”

“Sẽ không đâu.” Trầm Sở Hân cười nói.

“Anh sao lại khẳng định như vậy! Nếu chỉ là ngộ nhỡ thì sao? Đó là hồ ly, là hồ ly đó!” Trầm Sở Thiên nổi cơn tam bành. Con hồ ly kia đã từng tổn thương anh trai của y một lần, y tuyệt đối không thể ngồi nhìn con hồ ly kia tổn thương anh lần nữa.

Trầm Sở Hân ngẫm nghĩ, mỉm cười nói: “Sở Thiên, anh thích Ngũ Phi, giống như em thích Ngũ Luân vậy, em đối với Ngũ Luân thế nào, thì anh đối với Ngũ Phi như thế. Anh nghĩ em có thể hiểu được tâm tình của anh, cảm giác của anh. Anh đã lựa chọn, thì sẽ không hối hận, đi đôi với trả giá ắt hẳn phải có gánh vác, điều này anh hiểu được. Em không cần nói thêm gì nữa.”

Trầm Sở Thiên nghe được, mở miệng, qua một hồi, lại không nói được một chữ, sau đó liền lắc đầu thổ dài.

“Anh đúng là một tên gốc!”

Trầm Sở Hân cười nói: “Đúng, em nói đúng.”

“Ngu ngốc!”

“Ừ.”

Trầm Sở Thiên thở mạnh một hơi, gỡ gỡ tóc, rốt cuộc không thể nói thêm gì nữa. Vừa rồi, Trầm Sở Thiên thoáng nhìn thấy tấm bùa hộ mệnh đeo trên cổ Mạc Ngữ Phi, đó là vật do mẹ đặc biệt cầu giúp cho hai anh em bọn họ, đây chuyện của y cho Mạc Ngữ Luân, anh trai lại đưa cái của mình cho Mạc Ngữ Phi. Có thể nhận được bùa hộ mệnh, nói rõ được địa vị của hồ ly trong lòng anh trai.

Trong phòng khách, Mạc Ngữ Phi nằm dựa trên sofa dịch đôi chân dài ra, nhượng ra vị trí trên sofa, ý bảo Mạc Ngữ Luân qua đây ngồi, Mạc Ngữ Luân nắm hai tay lại với nhau ngồi bên cạnh Mạc Ngữ Phi.

“Hôm nay sao lại đến đây?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Nghe nói anh hai xin nghỉ, bọn tôi tưởng là anh ấy sinh bệnh.”

“Yên tâm, anh ấy không bị bệnh.” Mạc Ngữ Phi đương nhiên biết nguyên nhân Trầm Sở Hân xin nghỉ phép.

“Anh... và anh hai ở chung...”

“Đúng vậy.” Mạc Ngữ Phi cười nói, bày ra vẻ mặt đương nhiên.

Mạc Ngữ Luân thầm vui vẻ.

Lúc này, hai anh em nói chuyện ở trong thư phòng đi ra, nhìn vẻ mặt liên biết, hiệp này Trầm Sở Hân thắng.

Không cam tâm tình nguyện ngồi trên sofa, Trầm Sở Thiên nhìn nam nhân cổ áo mở rộng nghênh ngang nằm trên sofa kia, trong lòng tức giận, cổ tình quay mặt đi.

Thấy biểu hiện trẻ con của em trai, Trầm Sở Hân thực muốn cười. Hai người đã gây nhau, không chịu đối mặt, Trầm Sở Hân dứt khoát không quản bọn họ nữa, cùng Mạc Ngữ Luân nói chuyện, đang nói, đột nhiên Mạc Ngữ Phi đề ra muốn ăn vịt quay Tân Ký.

Trầm Sở Thiên vừa nghe liền kêu lên, “Cái gì! Làm ơn đi, từ đây đến cửa hàng Tân Ký, lái xe cũng mất 40 phút. Nay, anh bớt gây phiền phức đi, tùy ý ăn một chút đồ ăn đêm là được rồi.”

Mạc Ngữ Phi không để ý tới Trầm Sở Thiên, ánh mắt chuyển hướng Trầm Sở Hân. Trầm Sở Hân cười, đứng dậy làm tư thế muốn đi lấy áo khoác.

Trầm Sở Thiên ở bên cạnh kêu lên: “Anh hai, đừng để ý tới anh ta! Không có chuyện gì liền kiếm chuyện! Nếu muốn ăn, em bây giờ sẽ nướng toàn bộ gà cho anh ta!”

Trầm Sở Hân bật cười, đưa tay vỗ nhẹ lên gáy em trai, nói với ba người ở trong phòng khách: “Mọi người ngồi một chút, anh rất nhanh sẽ quay về. Sở Thiên đừng đi vội, đợi anh, anh sẽ mua thêm một phần cho em mang về.”

Trầm Sở Thiên còn muốn nói gì đó, Trầm Sở Hân mỉm cười với y, chuyển ánh mắt, nhìn thấy Mạc Ngữ Luân đang ngoan ngoãn ngồi yên lặng bên cạnh. Trầm Sở Thiên hiểu rõ ý của anh trai, nếu đổi lại là yêu cầu của tiểu Mạc, nửa đêm muốn y ra ngoài mua đồ ăn khuya, y nhất định cũng sẽ đi. Trầm Sở Thiên bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

Thấy Trầm Sở Hân thật sự muốn thay giày chuẩn bị đi, Mạc Ngữ Phi đột nhiên kêu anh lại, “Này, quên đi, trễ lắm rồi, để ngày mai rồi nói.”

“Cái gì! Anh!” Trầm Sở Thiên đối với con hồ ly lật lọng này vô cùng tức giận.

Mạc Ngữ Phi lại đang nghĩ đến chuyện khác, hắn mới không nhớ để Trầm Sở Hân tối như vậy rồi mà còn ra ngoài mua đồ, vừa rồi chỉ là nói vậy, vì tức giận Trầm Sở Thiên mà thôi.

“Nếu không thì, anh làm pudding cho mọi người ăn, được không.” Trầm Sở Hân hỏi.

“Được.” Mạc Ngữ Luân lập tức hưởng ứng, cậu muốn dựa vào lần này chuyển chủ đề, để Trầm Sở Thiên cùng Mạc Ngữ Phi đình chiến.

Thấy Trầm Sở Hân vào bếp, Trầm Sở Thiên liền đi qua giúp đỡ. Trầm Sở Thiên vừa làm vừa lẩm nhẩm, quả trách con hồ ly sớm nắng chiều mưa kia.

Hai anh em từ trong phòng bếp đi ra nhìn đến phòng khách chẳng có ai, ngược lại trên ban công có hai con hồ ly, một con tuyết trắng, một con là hồ ly màu vàng hơi nhỏ hơn, đang ngồi cùng nhau thưởng thức cảnh đêm. Hai anh em liếc mắt nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười.

Sau khi Trầm Sở Thiên cùng Mạc Ngữ Luân đi, Mạc Ngữ Phi không lập tức biến về hình người, đại hồ ly tuyết trắng nằm sấp trên sofa, thỉnh thoảng lay động lỗ tai, lắc lư cái đuôi. Trầm Sở Hân đi qua ngồi bên người hắn, vuốt ve bộ lông mềm mại của hồ ly.

“Muộn rồi, ngủ thôi.”

“Phải ôm một cái...” Hồ ly giống như làm nũng mà nói.

Trầm Sở Hân ôm lấy hồ ly quay về phòng ngủ. Hồ ly trên giường hóa lại thành nam nhân mặc quần áo trắng, nằm trên gối lại bắt đầu tức giận, “Đáng giận, tên nhóc Trầm Sở Thiên kia lại dám nói như vậy với anh, cậu ta rõ ràng là em trai, mà vô lễ như vậy.”

“Em không nên nghĩ như thế.” Trầm Sở Hân cười nói, “Sở Thiên không có ý đó.”

Ngẫm nghĩ, Mạc Ngữ Phi nói: “Yên tâm, em sẽ không để anh bị kẹt ở giữa mà khó xử đâu.” Nói rồi, hắn đưa tay vuốt ve hai má Trầm Sở Hân, cười ngọt ngào nói: “Người ta muốn nha...”

“Lại muốn?” Trầm Sở Hân túm túm nói.

“Cái gì mà lại muốn, anh rõ ràng cũng rất thích. Đêm qua anh không phải còn nói là muốn thử...” Mạc Ngữ Phi ngồi dậy, tiến đến bên tai Trầm Sở Hân thấp giọng nói mấy câu.

Trầm Sở Hân cười ôm lấy Mạc Ngữ Phi, đưa tay tắt đèn phòng ngủ. Chẳng bao lâu, trong bóng đêm vang lên tiếng thở gấp ngọt ngào, còn có tiếng rên rỉ trầm thấp quyến rũ.

“A, nhẹ... nhẹ một chút...”

“Ngữ Phi...”

20. Quyển 2 - Chương 20

Sau khi Trầm Sở Thiên đến, Mạc Ngữ Phi bắt đầu suy nghĩ tương lai phải làm thế nào. Tin rằng người nhà họ Trầm chẳng bao lâu sẽ biết hắn lại quay về bên cạnh Trầm Sở Hân, nếu đã chính thức quyết định ở cùng Trầm Sở Hân, như vậy, còn tiếp tục ở sông bạc làm việc được sao? Hắn hiện giờ đã là giám đốc, đương nhiên không giống mấy hạng lưu manh kia, ở bên ngoài cũng là kẻ có thể lực, nhưng, bản chất hắc đạo vĩnh viễn cũng không xóa sạch được. Biết Trầm Sở Hân sẽ không để ý, nhưng chính bởi vì sự “không để tâm” của anh, Mạc Ngữ Phi mới cảm thấy hắn nên chấm dứt.

Mạc Ngữ Phi nói cho Hương Xuyên biết quyết định của mình, “Anh nói anh phải...” Hương Xuyên mở to mắt nhìn Mạc Ngữ Phi, “Thật sao?”

“Ừ.” Mạc Ngữ Phi bình tĩnh gật đầu, rõ ràng là đã quyết định xong, sẽ không dao động.

“Nếu Hách Nhĩ Phu tiên sinh...” Hương Xuyên do dự, nhẹ giọng nhắc nhở.

Mạc Ngữ Phi mỉm cười, “Cũng chẳng có gì to tát. Ông ta không hẳn muốn giữ lại một con hồ ly như tôi. Người như tôi ở đâu tìm chẳng được.”

“Nhưng anh...” Hương Xuyên vội nói, đưa tay đè lên mu bàn tay của Mạc Ngữ Phi, cô cảm thấy không cam lòng thay cho Mạc Ngữ Phi, “Vậy cố gắng mấy năm nay của anh, thành tích của anh, anh... chẳng phải là...”

“Không hề gì, tôi đã có Sở Hân.”

Mạc Ngữ Phi nói một cách thoải mái như vậy, Hương Xuyên không khỏi cũng cảm thấy yên lòng, “Nếu, đây là quyết định của anh...”

Lúc Mạc Ngữ Phi nói với Trầm Sở Hân rằng hắn phải trở về Úc báo cáo công việc, vẻ bối rối khẽ lướt qua trên mặt Trầm Sở Hân khiến Mạc Ngữ Phi nhìn đến lo lắng, anh hẳn là sợ Mạc Ngữ Phi một đi không trở lại.

“Chỉ là báo cáo công việc thôi mà, xong việc em sẽ trở về.” Mạc Ngữ Phi nói, vươn tay ôm cổ Trầm Sở Hân, cầm đặt lên vai anh.

“Cần thời gian rất lâu sao?”

“Không đâu, mấy ngày thôi.”

Rõ ràng cảm nhận được Trầm Sở Hân đang ôm lấy thân thể hắn dần thả lỏng, Mạc Ngữ Phi nhếch miệng cười, kề sát vào, ở bên tai Trầm Sở Hân nói: “Đêm nay, hãy ôm em.”

“Ừ.”

Lại lần nữa quay về Úc, nhìn thấy Hách Nhĩ Phu, Mạc Ngữ Phi mỉm cười ngồi đối diện bàn làm việc của ông, “Tôi muốn nói gì, ngài hẳn là có thể đoán được.”

“Cùng người yêu ở chung, chúc mừng.” Hách Nhĩ Phu cười nói.

“Cám ơn.”

“Tiếp đó định tính thế nào?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Từ chức.”

Nghe được câu này, Hách Nhĩ Phu hiển nhiên có chút bất ngờ, “Này, này, cậu không phải đàn bà, cũng không định từ nay về sau an tâm làm bà chủ gia đình chứ, từ chức cái gì.”

“Tôi muốn ở bên cạnh anh ấy.” Mạc Ngữ Phi thẳng thắn nói.

“Các cậu cũng không phải mấy lão già bảy tám mươi tuổi.”

“Tôi không ngại già.” Nói rồi, Mạc Ngữ Phi từ trong cặp giấy lấy ra một bản hợp đồng, đặt trên bàn, đẩy đến trước mặt Hách Nhĩ Phu.

Hách Nhĩ Phu mang theo một chút nghi hoặc cầm lấy hợp đồng, mở ra xem một lượt, ngẩng đầu lên hơi gợn dữ nói: “Mạc, cậu chưa được sự cho phép của tôi mà đã nghĩ ra bản hợp đồng mới.”

“Còn muốn xin ngài nương tay, cho tôi một con đường sống.” Mạc Ngữ Phi thỉnh cầu, lần này hắn rất nghiêm túc, rất cẩn trọng.

Hách Nhĩ Phu do dự, không trả lời ngay lập tức.

“Hương Xuyên bây giờ đã được gọi là Nữ hoàng sông bạc, cô ấy là người được chọn lựa tốt nhất cho công việc quản lý Tập đoàn Holden ở châu Á, cô ấy vẫn còn trẻ, rất có triển vọng. Tôi sẽ không lập tức chấm dứt chức vụ ở Tập đoàn Holden, tôi sẽ lui về sau hậu trường, ở bên cạnh hỗ trợ, sau khoảng chừng 3 đến 5 năm, đợi sau khi mọi thứ tiến thêm một bậc thì tôi sẽ chính thức dứt ra. Tin rằng ông sẽ đồng ý với đề nghị của tôi.” Điều Mạc Ngữ Phi hiện giờ đang nói chỉ là lời nói trên hình thức, trong lòng hắn cực kỳ hiểu rõ, Hách Nhĩ Phu sẽ không giữ hắn lại, hắn chẳng qua chỉ là một con tốt, cho dù có vị trí cao, thì vẫn là một con tốt, Hách Nhĩ Phu sẽ không thực sự tin tưởng hắn. Hồ ly thông minh hiểu rõ “qua cầu rút ván” là thế nào, cùng với tương lai vì cái mồi “tài cao hơn chủ” mà bị diệt trừ, thì chẳng thà nhân cơ hội tốt nhất hiện giờ này mà rời đi, cái gì cũng không mang đi, về cả tư lẫn công đều là tốt nhất. May ra nhờ số tiền lớn kiếm được cho Tập đoàn, mà còn có thể toàn thân trở ra.

Trong mắt Hách Nhĩ Phu lóe qua tia sáng, “Mạc, cậu thật sự nguyện ý vứt bỏ mọi thứ hiện giờ trong tay?”

Mạc Ngữ Phi thoải mái đáp: “Phải.”

“Cái gì cũng không cần?”

“Dù sao thì anh ấy cũng nuôi tôi.”

Hách Nhĩ Phu cười, lấy tay chỉ lên tài liệu trên bàn, “Mạc, cậu muốn tẩy sạch, đúng không?”

Mạc Ngũ Phi cười gượng một chút, “Đã nhuộm đen, thì tẩy cũng không thể sạch được. Tôi không muốn tiếp tục ở lại sông bạc, là không muốn anh ấy vì tôi mà trở mặt với người nhà. Nhìn đi, dưới danh nghĩa của ngài có nhiều khách sạn xa hoa như vậy, luôn cần có người quản lý, không bằng giao cho tôi quản lý mấy khách sạn ở Hương Đảo, tôi rất rành giao tiếp, nhất định sẽ giúp ngài làm tốt công việc kinh doanh này.”

Hách Nhĩ Phu ngẫm nghĩ, đẩy tài liệu ở trên bàn quay về trước mặt Mạc Ngũ Phi, “Tôi phải nói trước, cậu nhất định phải giới thiệu cho tôi vài người.”

“Đương nhiên.” Hoàn toàn không hối hận khi vứt bỏ quyền lực, địa vị, tài sản trong tay, Mạc Ngũ Phi chỉ cảm thấy cả người thoải mái.

“Tôi dường như không còn gì để tiếc nuối nữa rồi.” Mạc Ngũ Phi lộ ra nụ cười thoải mái, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hách Nhĩ Phu tựa hồ không hài lòng lắm, “Này, Mạc, đây là lời mà chỉ có lão già mới nói.”

“Tôi đã không còn nhiệt huyết hăng hái nữa rồi. Nhưng ngài, mạnh mẽ, tràn đầy nhiệt huyết như vậy, thật sự khiến người khác hâm mộ.”

Một câu nói vừa lòng Hách Nhĩ Phu, khiến lão già đầu bạc này ha ha bật cười.

Thuận lợi đạt được sự đồng thuận, Mạc Ngũ Phi mang theo tâm tình thoải mái một lần nữa quay về Hương Đảo. Lần quay về này, hẳn sẽ không rời khỏi thành phố này nữa, sẽ không rời khỏi người đó nữa.

Rửa đi một thân mỗi mệt sau chuyến bay đường dài, Mạc Ngũ Phi mặc áo ngủ nằm ở trên giường, lật xem báo trong tay. Trầm Sở Hân ngồi xuống bên cạnh hắn, ho nhẹ một tiếng, Mạc Ngũ Phi lập tức dừng lại, nghiêng mặt qua nhìn anh.

“Ngũ Phi, có chuyện muốn nói với em.”

“Ừ, em cũng có chuyện muốn nói với anh.” Mạc Ngũ Phi để tờ báo xuống.

“Em nói trước đi.”

“Không cần, anh nói trước đi.” Tuy mắt thấy sắc mặt Trầm Sở Hân bình tĩnh, thậm chí mang chút ý ngượng ngùng, nhưng nam hồ ly lập tức thấy nghi hoặc, hẳn muốn nghe trước.

“Anh xin nghỉ 15 ngày, em có muốn cùng anh đi du lịch không?” Trước đây Trầm Sở Hân từng lên kế hoạch chuyện này, nhưng không khởi hành được, bây giờ anh lại nói ra.

“Du lịch, ở một phòng hay hai phòng?” Mạc Ngũ Phi lộ ra nụ cười xấu xa, hỏi.

“Em nói thử xem?”

A, lại còn hỏi lại? Nam hồ ly lập tức chau mày tròng mắt.

“Em thì sao, em muốn nói gì?” Trầm Sở Hân hỏi.

Vén chăn trên người ra rồi bò dậy, Mạc Ngũ Phi từ trong ngăn kéo trên tủ đầu giường lấy ra một tập tài liệu đưa cho Trầm Sở Hân, “Đây, xem đi.”

Trầm Sở Hân nhận lấy tài liệu mở ra xem. Mạc Ngũ Phi vẽ mặt đắc ý tựa lên vai Trầm Sở Hân, cười nói: “Này, công chức như Ngài làm công việc nguy hiểm lại không kiếm được nhiều tiền, để tiết kiệm chút chi phí du lịch, vẫn nên ở một phòng là được rồi. Chỉ là, trước khi du lịch chúng ta nên cùng làm một chút thủ tục, thì đặt chung một phòng mới danh chính ngôn thuận.” Mạc Ngũ Phi đang ám chỉ, hẳn tuyệt đối sẽ không nói thẳng, mắt nhìn chăm chăm về mặt Trầm Sở Hân.

Trầm Sở Hân xem xong liền quay đầu qua, “Em thật sự...”

“Ừ.” Mạc Ngũ Phi nghiêm túc gật đầu.

Trầm Sở Hân trong lòng cảm động, không biết nên nói cái gì mới tốt, Mạc Ngũ Phi vứt bỏ địa vị cao của hắn ở Tập đoàn Holden, vứt bỏ lương cao cùng phúc lợi, vứt bỏ quyền lực một tay che trời, chọn một công việc tương đối bình thường, điều này có nghĩa rằng con hồ ly này vứt bỏ rất nhiều vật ngoài thân, mà lựa chọn tình yêu của anh.

Trầm Sở Hân đứng lên đi đến bên tủ quần áo, từ trong ngăn kéo lấy ra một phần văn kiện đưa cho Mạc Ngũ Phi, “Trước khi đi du lịch, em hãy điền vào cái này đi.”

Mạc Ngũ Phi có chút khó chịu, sao vậy, thì ra Trầm Sở Hân giấu văn kiện trong ngăn kéo, đáng ghét, có cái gì ghê gớm mà lại cất kỹ thế chứ. Là đơn đăng ký tham dự của công ty du lịch sao? Mạc Ngũ Phi bấu môi nhận lấy, hắn không muốn gia nhập vào đoàn du lịch, hắn chỉ muốn cùng Trầm Sở Hân hai người đến một vùng đất ngọt ngào lãng mạn. Hờ hững mở văn kiện ra, về mặt Mạc Ngũ Phi đột nhiên đông cứng, thứ trong tay căn bản không phải đơn đăng ký tham dự gì cả, mà là giấy tờ đăng ký kết hôn.

Kết hôn!

Mạc Ngũ Phi trong lòng xúc động không thôi, hắn trước đây chưa từng nghĩ đến, bản thân sẽ có một ngày vì cảm giác có nơi để thuộc về mà vui vẻ như vậy. Nhưng bây giờ chính là như thế, thật sự vui, rất rất vui... Hốc mắt Mạc Ngũ Phi hơi đỏ. Ở chung với người đàn ông này, vô tình bị anh ảnh hưởng, lại trở nên mềm yếu đa cảm, hoặc là, sự mềm yếu của hắn sẽ khiến anh nhìn đến.

“Em cứ từ từ điền, điền xong thì đưa cho anh.”

Cái gì mà từ từ điền, Mạc Ngũ Phi vừa nghĩ, vừa cầm văn kiện xuống giường đến thư phòng tìm bút. Một lát sau đã điền xong, Mạc Ngũ Phi trả lại văn kiện cho Trầm Sở Hân, đồng thời không quên hỏi: “Khi nào thì đi đăng ký?”

Trầm Sở Hân đưa tay kéo Mạc Ngũ Phi qua, ôm hắn vào trong lòng, “Trước khi đi, thì cùng nhau về nhà một chuyến, được không?”

Mạc Ngũ Phi ngẫm nghĩ, “Vậy phải mua quà gì mới được đây?”

“Trước lên giường, rồi anh sẽ từ từ nói cho em.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-tap>